

Ngày Gió Nổi Lên

Contents

Ngày Gió Nổi Lên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	68
31. Chương 31	71
32. Chương 32	73
33. Chương 33	76
34. Chương 34	79
35. Chương 35	81
36. Chương 36	84
37. Chương 37	86
38. Chương 38	89
39. Chương 39	91
40. Chương 40	94
41. Chương 41	96

42. Chương 42	99
43. Chương 43	102
44. Chương 44	104
45. Chương 45	107
46. Chương 46	109
47. Chương 47	112
48. Chương 48	114
49. Chương 49	116
50. Chương 50	118
51. Chương 51	120
52. Chương 52	123
53. Chương 53	125
54. Chương 54	128
55. Chương 55	131
56. Chương 56	133
57. Chương 57	137
58. Chương 58	140
59. Chương 59	142
60. Chương 60	145

Ngày Gió Nổi Lên

Giới thiệu

Editor: Mèo Hoang Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, nhất công nhất thụ, He. Tình trạng: 60 Chương Giới thiệu: Lục Vân Phong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-gio-noi-len>

1. Chương 1

Lục Vân Phong xuống xe, từ bãi đỗ xe đi thẳng tới cổng chính của khách sạn.

Khách sạn Vân Phong là khách sạn 4 sao, quy tắc phục vụ đúng chuẩn, có hai người gác cổng, mặc đồng phục màu lam nhạt viền vàng, găng tay trắng, luôn phục vụ khách hàng chuẩn bị bước vào rất đúng lúc.

Lục Vân Phong đi vào lối có cánh cửa tự động, hai người bảo vệ lập tức cúi đầu chào anh, vừa cười vừa quy củ nói: “Ngày mới, Lục tổng!”.

Lục Vân Phong mỉm cười hiền hòa, gật đầu với bọn họ. Mọi người đều biết rõ phong cách của anh, đối với nhân viên phục vụ càng bình dân anh càng khách khí, đối với nhân viên quản lý cao cấp anh càng nghiêm khắc. Với những nhân viên gác cổng, anh chưa từng ra dáng là người lãnh đạo, luôn luôn thể hiện ra khuôn mặt tươi cười, để bọn họ không cảm thấy áp lực.

Hôm nay anh phải tiếp đãi ông chủ của công ty đầu tư Kim Hâm ở Đào thành - Trần Hâm. Bọn họ ở Đào thành đã xây dựng xong một khách sạn nhưng chưa khai trương. Bởi vì bọn họ chưa có kinh nghiệm kinh doanh khách sạn, cho nên muốn gia nhập liên minh với tập đoàn khách sạn Vân Phong của anh, kết nối kinh doanh dây chuyền, lần này ông ta tới đây chính là muốn khảo sát thực địa.

Song phương đàm phán rất vui vẻ, mặc dù trong một vài phương diện có xảy ra chút tranh chấp, nhưng cũng từng bước thành lập được thỏa thuận. Hôm nay bọn họ phải rời khỏi Khang thành, Lục Vân Phong cho xe tiễn bọn họ đến sân bay, chính mình cũng theo lễ đến khách sạn tiễn khách.

Trần Hâm cùng thư ký làm xong thủ tục trả phòng, đang ngồi ở đại sảnh chờ anh, vừa thấy anh xuất hiện liền mỉm cười đứng dậy.

Lục Vân Phong nhanh chóng tiến lại, nhiệt tình bắt tay với bọn họ, cười nói: “Trần tổng ở chỗ này nhiều ngày như vậy, tôi đây tiếp đãi lại không chu toàn, xin thứ lỗi.”

Trần Hâm khoảng chừng bốn mươi tuổi, rất trầm ổn. Lục Vân Phong mới hơn 30, nhỏ hơn ông 10 tuổi, nhưng lại không tạo cảm giác lỗ mãng, rất có khí chất trầm tĩnh.

Trần Hâm vừa nghe anh nói xong, vội vã cười nói: “Lục tổng khách khí rồi, tôi ở chỗ này quấy rối nhiều ngày như vậy, phải nhờ Lục tổng chiếu cố, thật sự cảm ơn rất nhiều.”

“Trần tổng quá khen.” Lục Vân Phong tiêu sái nói. “Thời gian không còn sớm nữa, tôi cũng không khách sáo, Trần tổng lên đường bình an, chúng ta gặp lại tại Đào thành.”

“Được, gặp lại tại Đào thành.” Trần Hâm cùng anh bước ra ngoài cửa khách sạn.

Nhân viên gác cửa vừa thấy, liền thay trợ lý của bọn họ kéo hành lý, cung kính đưa bọn họ đến trước xe hơi đang chờ trước cửa.

Trần Hâm nhìn một nhân viên gác cổng, ý vị thâm trường mà cười, nói với Lục Vân Phong: “Lục tổng, kỳ thực khi tôi vừa đến khách sạn này đã lập tức muốn hợp tác cùng bên ngài rồi, ngài biết vì sao không?”

“Vậy ư? Tại sao thế?” Lục Vân Phong cảm thấy có chút kinh ngạc, cười lắc đầu. “Tôi thật sự không biết.”

Trần Hâm mỉm cười: “Bởi vì ngài có thể khiến người đó trở thành nhân viên gác cổng, thật sự là rất giỏi, khiến người ta bội phục.”

Lục Vân Phong nhìn về phía nhân viên gác cổng đã lui về phía sau, chỉ thấy người đó có vóc dáng thon dài cao gầy, ngũ quan tinh xảo, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng chỉ khiến người thêm thương tiếc.

Trước đây anh cũng không lưu ý đến tướng mạo của nhân viên mình cho lắm. Tại khách sạn 4 sao bọn họ, hình tượng khí chất nhân viên phục vụ thuộc thượng đẳng rất phổ biến, nhất là những nhân viên làm mặt nền cho khách sạn, nữ thì mỹ lệ, nam thì anh tuấn, mỗi người đều có thể tự xưng là xinh đẹp. Anh tuy rằng độc thân, lại không muốn người ta hiểu lầm, sợ sinh chuyện gì lại phiền phức, bởi vậy thường không để ý đến tướng mạo của nhân viên mình cho lắm, lúc này mới phát hiện, người thanh niên tuổi trẻ kia khí chất không tồi, không hề thích hợp làm nhân viên gác cổng.

Nghĩ một chút, anh liền nói: “Trần tổng, ngài biết cậu ta?”

Trần Hâm gật đầu, có chút tiếc hận nói: “Đó là đội trưởng đội hình cảnh của Đào thành chúng tôi, tốt nghiệp từ học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc, xuất thân chính quy chính tông, vốn là tiền đồ vô lượng. Chẳng qua, sau lại xảy ra biến cố lớn, lại dính vào một việc, khiến cho cậu ta phải bị từ chức. Chuyện này bên chúng tôi rất oanh động đó. Nói thật, mọi người biết nội tình đều hiểu là cậu ta bị người khác hãm hại, chịu nhiều oan ức, nhưng biết thì cũng có được gì đâu chứ? Thái độ làm người của cậu ta ngay thẳng, không biết cách lên lời, chọc đúng cấp trên, ai cũng không dám ra mặt nói giùm cậu ta, thậm chí chẳng ai dám muốn cậu ta. Không nghĩ tới cậu ta sẽ đến Khang Thành, hơn nữa lại làm tại khách sạn ngài, trở thành người gác cổng. Vậy mà cậu ta cũng nhẫn nại chịu đựng được, thật sự khó tin.”

Trợ lý của ông cũng lắc đầu, trong mắt tràn đầy đồng tình. Hiển nhiên sự kiện này lúc trước ở Đào thành huyền náo rất lớn, mọi người đều nghe thấy, cũng vì cậu ta mà thấy bất công giùm.

Lòng hiếu kỳ của Lục Vân Phong nhất thời bị khơi dậy, chỉ là thời gian không cho phép bọn họ nói tí mĩ, huống hồ hiện thời cũng không gấp. Anh cười nói: “Việc này quả thật tôi không biết, thông báo tuyển dụng nhân viên là do bộ phận nhân sự bên chúng tôi đảm trách, tôi ít khi nào hỏi đến lắm.”

Trần Hâm lần thứ hai bắt tay cùng anh: “Tôi đi đây!”

“Được, sau khi trở về hãy gọi điện cho tôi nhé, để tôi khỏi lo lắng.” Lục Vân Phong đưa ông lên xe, mỉm cười nhìn theo cho đến khi xe khuất bóng, lúc này mới trở về khách sạn.

Người nhân viên đó vẫn theo quy củ khom người với anh. Anh vẫn theo lẽ thường gật đầu nhẹ với cậu.

Ở đây không phải tổng bộ của anh, anh trực tiếp vào thang máy, đi vào văn phòng tổng giám hành chính, vào thẳng vấn đề: “Tôi muốn xem hồ sơ của nhân viên gác cổng.”

Tổng giám hành chính lập tức nói “Rõ”, rồi dùng điện thoại nội tuyến gọi cho Quản lý của Bộ phận văn thư đem tất cả tài liệu liên quan lên phòng ông.

Tổng cộng chỉ có 8 nhân viên gác cổng, Lục Vân Phong nhanh chóng tìm thấy tư liệu của người đó.

Cậu tên Sầm Thiếu Hiên, năm nay 27 tuổi, thân cao 1m8, lý lịch tóm tắt rất giản đơn, trên đó điền bằng cấp là tốt nghiệp cao trung, kinh nghiệm là từng làm qua nhân viên ở vài khách sạn nhỏ. Nếu như anh không nghe Trần Hâm đề cập đến, thì phần lý lịch này quả thật trên thực tế hoàn toàn nhìn không ra kẻ hở nào.

Tổng giám hành chính thấy anh đang đọc hồ sơ đăng ký xin việc của Sầm Thiếu Hiên, liền lập tức giải thích: “Lúc người này đến báo danh, chúng tôi liền nghĩ tuổi của cậu ta làm nhân viên gác cổng quả thật lớn hơn nhiều, bên chúng ta nhân viên gác cổng phải nhỏ hơn 25 tuổi, nhưng hình tượng của cậu ta quả thật rất tốt, cũng không lớn hơn tuổi định mức bao nhiêu, nên đặc cách mướn vào. Thế nào rồi? Có vấn đề gì không ạ?”

Lục Vân Phong bình thản nói: “Tôi muốn nói chuyện với cậu ta, khi nào cậu ta tan ca?”

Tổng giám hành chính nhìn đồng hồ trên tường, nói: “Cậu ta làm ca sáng, giờ đã tới giờ đổi ca, chừng 10 nữa là kết thúc ca làm sáng.”

“Được, vậy ông báo với cậu ta là sau khi tan ca lên thẳng văn phòng.”

Tổng giám hành chính lập tức đứng dậy đi ra, đối với lời nói của anh vô cùng coi trọng, tự mình đi thông báo.

Lục Vân Phong rất tôn trọng quyền lợi của cấp dưới, cũng không có ngồi vào ghế tổng giám hành chính của ông ta, mà dùng ghế sofa trong phòng tiếp khách, nhiều lần nhìn hồ sơ của Sầm Thiếu Hiên. Ngoại trừ photo CMND của cậu ta ra, không có bất kì một bằng cấp nào khác, với lại, tốt nghiệp trung học vốn dĩ không cần phải cần bằng photo để chứng minh làm gì. Nét chữ của cậu ta rất đẹp, thanh tú, đầu bút rất có lực, hiện nay khó thấy ai có được nét chữ đẹp như vậy.

Đang trong lúc suy nghĩ, thì có người nhẹ nhàng gọi cửa: “Lục tổng, ngài tìm tôi?”

Lục Vân Phong ngẩng đầu nhìn.

Sầm Thiếu Hiên đã thay đồng phục, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bình thường, quần jean màu xám tro, càng làm tôn thêm phần phong thần như ngọc. Về mặt của cậu ôn hòa, ánh mắt lại rất tĩnh lặng.

Lục Vân Phong mỉm cười: “Đúng vậy, vào đây, ngồi đi!”

Sầm Thiếu Hiên rất quy củ ngồi đối diện anh, chờ anh lên tiếng.

Lục Vân Phong đưa bản đăng ký xin việc cùng hồ sơ của cậu tới trước mặt cậu, đặt trên bàn trà, không hề mở miệng.

Sầm Thiếu Hiên nhìn lướt qua, dường như đã hiểu rõ mọi việc. Cậu cũng không có hé răng, chỉ lẳng lặng nhìn Lục Vân Phong.

Trong phòng rất tĩnh, bên ngoài thỉnh thoảng có người đi quan, truyền đến bước chân rất nhỏ.

Lục Vân Phong đứng dậy, đóng cửa lại, sau đó trở về ngồi xuống, nói với cậu: “Cậu đến khách sạn này làm cũng hơn 4 tháng rồi, cảm thấy thế nào?”

Sầm Thiếu Hiên hơi hơi cúi đầu, ôn hòa đáp: “Tôi thấy rất tốt.”

“Thật sao?” Lục Vân Phong vẫn mỉm cười, thanh âm chậm rãi nói. “Đối với nghề nghiệp trong tương lai có dự định gì không?”

Anh chuyển đề tài rất nhanh, Sầm Thiếu Hiên cũng phản ứng nhanh chẳng kém, hờ hững nói: “Không có dự định gì, trước tiên cứ làm công việc hiện tại, sau đó xem tình hình rồi định hướng sự phát triển sau.”

Lục Vân Phong nhìn cậu, cười nói: “Từ ngày mà cậu lên ban chính thức tới nay, tháng nào cũng được giải nhân viên xuất sắc nhất, không hề để chút nào đâu nha.”

Sầm Thiếu Hiền nhìn ngón tay của chính mình, khiêm tốn nói: “Tôi chỉ là nỗ lực làm tốt công việc mà thôi.”

Nói đến đây, trong lòng Lục Vân Phong cũng nắm rõ phần nào tính cách của cậu, vì vậy gật đầu: “Tốt, cậu nói rất đúng. Hôm nay cậu làm việc cũng mệt rồi, đi về nghỉ ngơi đi!”

Sầm Thiếu Hiền đứng dậy, nói một tiếng “Rõ!” rồi rất có lễ phép đi ra ngoài.

Một lát sau, tổng giám hành chính đi vào, chờ chỉ thị của anh.

Lục Vân Phong lấy một cái form đưa cho ông, nói: “Ông báo cho cậu ta, ngày mai đến báo danh tại tổng bộ, có công việc mới cho cậu ta. Sẵn đó ông báo bộ phận nhân sự tìm một nhân viên gác cổng khác đi!”

Tổng giám hành chính vội vã gật đầu: “Rõ, tôi sẽ lập tức cho người làm.”

2. Chương 2

Sầm Thiếu Hiền dùng thang máy của nhân viên đi đến tầng ngầm, sau đó dùng đường dành cho nhân viên ra khỏi khách sạn, chậm rãi đi tới ký túc xá của nhân viên nằm ở phía sau.

Điều kiện ở đây cũng được coi là tốt, một phòng 4 người, mỗi tầng lầu đều có phòng tắm công cộng cùng WC, mỗi ngày đều có người làm vệ sinh sạch sẽ.

Sầm Thiếu Hiền nằm xuống giường của mình, nhắm hai mắt lại, cảm xúc cứ lên lại xuống, không thể giữ được bình tĩnh.

Hôm nay gặp lại ông chủ của công ty Kim Hâm, lúc trước bọn họ đã từng biết nhau. Có một lần phá án cậu phải tới gặp ông ta để tìm hiểu tình hình, qua cách nhìn của ông ta, cậu biết ông ta đã nhận ra cậu. Sau đó Lục Vân Phong tìm gặp mình, chỉ sợ cũng vì lý do đó. Bản thân cũng đã từng ghi bản sơ yếu lý lịch giả, coi như là phạm vào điều tối kỵ.

Cậu cười khổ. Nếu như cậu không làm giả sơ yếu lý lịch, sợ ngay cả nhân viên gác cổng cũng không thể làm.

Tại học viện hình cảnh cậu là cảnh sát chuyên nghiệp, mà cậu lại không thể cầm cái bằng đó để đi tìm việc. Cậu đã thử qua nhiều lần rồi, câu đầu tiên mà người ta nói với cậu: “Trước đây có làm qua chưa? Có kinh nghiệm làm việc chưa?” Thế nhưng ngoại trừ làm cảnh sát ra, cậu chưa từng làm qua việc gì khác. Một người 27 tuổi, không có kinh nghiệm công tác nào cả, căn bản không có công ty nào muốn mượn cậu.

Kỳ thực trong lúc đó cũng có mấy công ty nhỏ đồng ý mượn cậu, chẳng qua nhìn ánh mắt mà mấy ông chủ bà chủ dành cho cậu, cậu lại nhượng bộ rút lui trước. Dù cho chính mình trở thành tên vô dụng thế nào đi nữa, cũng không thể dùng sắc để mua cơm ăn.

Tại Khang thành mất hết 2 tháng, cậu thật sự không còn tiền để tiêu dùng nữa, mà cũng không thể quay về nhà, dù có hùng tâm vạn tượng thế nào, cậu cũng phải cúi đầu trước thực tại.

Bốn tháng trước, khách sạn Vân Phong tổ chức một cuộc tuyển dụng nhân viên quy mô lớn, cậu thu lại tất cả bằng cấp, làm giả sơ yếu lý lịch, tuy rằng tuổi có hơi lớn, nhưng dựa vào bề ngoài xuất chúng của bản thân, cuối cùng cũng làm được nhân viên gác cổng.

Trong quá trình huấn luyện, mỗi ngày đều phải ở chung với mấy thanh niên 20 tuổi, trong lòng cậu cảm thấy xấu hổ tột đỉnh, đến tận khi bắt đầu được lên ban chính thức, nỗi lòng của cậu mới dần dần bình ổn lại.

Vừa vào khách sạn liền được bao ăn bao ở, cũng nhờ vậy mà cuộc sống của cậu trở nên dễ dàng rất nhiều, tuy rằng người làm công ăn lương tháng không cao, nhưng bản thân cậu ngoại trừ đồ dùng thường ngày ra,

hầu như không mua thêm cái gì khác, để dành tiền gửi về cho cha mẹ, để cho bọn họ thật sự tin rằng bản thân mình đã tìm được một công việc tốt, không lo lắng gì.

Hiện tại, chỉ sợ tiệc vui chóng tàn rồi. Cậu cay đắng nghĩ, trở mình, rồi chuẩn bị ngủ một giấc cho ngon. Nếu không qua ngày mai, sợ là cậu phải dọn ra ngoài, đến tầng hầm mà ngủ mất thôi.

Qua ngày hôm sau, Sầm Thiếu Hiên lên ca sáng. Cũng giống như lúc trước, 7h cậu đã có mặt ở trước cửa khách sạn, nhiệt tình chu đáo gật đầu chào những người khách ở đây hoặc những đồng nghiệp chung đang ra vào khách sạn.

Bộ phận nhân sự đến 9h mới làm, 9h30 cậu nhận được lệnh, muốn cậu hoàn tất thủ tục chuyển việc, lên tổng bộ báo danh.

Quản lý phòng đại sảnh và tiền sảnh sau khi nghe xong, liền lập tức tới văn phòng Bộ phận nhân sự cãi nhau nửa ngày, nói rằng không muốn để cho cậu đi, việc này nháo đến tận tai ông tổng giám hành chính.

Tổng giám hành chính trực tiếp nói: “Đây là do chính ông chủ ra lệnh, các người không cần phản đối làm gì, vô dụng thôi.”

Trong khoảnh khắc, nhiều nhân viên của bộ khác đều biết tin.

Sầm Thiếu Hiên ở chỗ này nhân duyên rất tốt. Cậu có tướng mạo tuấn tú, vóc người hoàn mỹ, tính tình ôn hòa, vui với đồng nghiệp, cũng không tính toán được mất, trong công việc lại rất nỗ lực, nhiều lần được khách hàng khen ngợi, dù là quản lý hay nhân viên đều có ấn tượng tốt với cậu. Nghe cậu được điều đến tổng bộ, bộ tiền sảnh, bộ khách phòng, bộ nhà hàng, bộ quản lý đều chạy tới chỗ cậu, hỏi liên thanh xem cậu được điều đến tổng bộ để làm công việc gì.

Sầm Thiếu Hiên mỉm cười, ôn hòa mà nói: “Tôi cũng không biết, dù sao cũng phải đợi người ta sắp xếp đã.”

Vì vậy, mọi người đều quyết định tiễn cậu, nhân viên các bộ phận đều quyết định làm một buổi tiệc nhỏ, buổi tối mời Sầm Thiếu Hiên ăn lẩu, chơi một chút cho đã, chúc mừng cậu được thăng chức.

Sầm Thiếu Hiên đem đồng phục cùng vật dụng khác đến phòng kho, rồi làm xong thủ tục chuyển việc, lúc này mới lên xe taxi tới cao ốc Kim Sắc nằm ngay trung tâm thành thị. Tổng bộ tập đoàn khách sạn Vân Phong ngay ở đây, chiếm 28 tầng, vô cùng có khí thế.

Sầm Thiếu Hiên vừa ra thang máy, nhìn thấy bảng chữ vàng tên công ty ngay trước mặt, tiếp tân không biết cậu, nên vội vã nhiệt tình đón tiếp: “Tiên sinh, ngày lành.”

Sầm Thiếu Hiên khách khí mà nói: “Tôi đến tổng bộ báo danh.”

“À.” Nữ tiếp tân vẫn giữ nụ cười trên mặt, nói rõ ràng. “Ngài đi từ đây, rồi quẹo phải, văn phòng đầu tiên chính là Bộ phận nhân sự.”

“Cám ơn.” Sầm Thiếu Hiên lễ phép khẽ gật đầu chào cô, rồi bước đi.

Cậu không hiểu cho lắm, nếu như muốn đuổi việc cậu, trực tiếp gửi thông báo đến văn phòng Bộ phận nhân sự trong khách sạn là được, sao lại muốn cậu đích thân đến tổng bộ làm gì? Nhưng cậu vẫn thẳng lưng, bước từng bước rất bình tĩnh. Chẳng qua là khấu trừ tiền lương tháng này của cậu rồi đuổi cậu đi, tay trắng là cùng thôi.

Quản lý bộ phận Nhân sự nhiệt tình đón cậu. Người phụ nữ 30 tuổi này tuy rằng lần đầu tiên gặp cậu, nhưng ấn tượng đầu tiên đối với cậu rất tốt, chuẩn bị xong thủ tục nhận chức, liền mỉm cười nói với cậu: “Chức vụ của cậu do chủ tịch an bài, tôi đưa cậu đến văn phòng của ngài, ngài muốn trực tiếp nói chuyện với cậu.”

Sầm Thiếu Hiên đứng dậy, khiêm tốn nói: “Dạ.”

Bọn họ chuyển qua đi cửa có lối trải thảm màu xám xanh, đi tới văn phòng chủ tịch hướng thẳng mặt ra phía sân rộng đầy hoa.

Thư ký riêng của chủ tịch – Diệp Oanh lập tức thông báo, thanh âm Lục Vân Phong vẫn thuần hậu ôn hòa như cũ: “Mời cậu ấy vào.”

Quản lý bộ phận Nhân sự mỉm cười nhìn cậu, rồi quay người rời đi.

Cô thư lý xinh đẹp cười, đẩy ra cửa phòng, ý mời cậu vào.

Sầm Thiếu Hiên bước chân hào hiệp đi vào trong phòng. Lập tức cửa đóng lại.

Văn phòng này rất rộng, hứng ánh sáng rất tốt, một mặt dùng kính làm tường, thu gọn hết toàn bộ phong cảnh thành thị cùng sân rộng bên ngoài. Bên trong tu sửa trang nhã mộc mạc. Sau bàn lớn đều là giá sách, bên trong đặt rất nhiều sách. Trên bàn lớn có một máy vi tính kiểu mới, màu đen tuyền hòa cùng với màu bàn khiến chúng tương hỗ cho nhau, mang tính trầm ổn. Trên tường còn có một bức tranh màu nước 4 mét 2, vẽ cảnh nước từ trên núi chảy xuống, rất có khí thế, những dãy núi chập chùng nối tiếp, mây lượn lờ ngay sườn núi, ngay bên cạnh có tám chữ rồng bay phượng múa: “Vân thượng chi phong ngạo thị thiên hạ”, đó là bút kí của một họa sĩ nổi tiếng.

Lục Văn Phong mặc bộ âu phục màu xanh đen, áo sơ mi màu xanh da trời, cravat xanh ngọc, anh khí bình bình. Anh vốn cao to, hai vai rất rộng, hơn nữa thường thường đi gym tập thể lực, vóc người cân xứng kiện mỹ, bộ âu phục hàng hiệu trên người càng tôn thêm vóc người cùng khí chất cho anh.

Sầm Thiếu Hiên y theo quy định mà khách sạn huấn luyện, hai chân cách bằng vai, hai tay đặt ở sau, tay trái cầm cổ tay tay phải, khom người chào anh, thanh âm nhu hòa: “Lục tổng, ngày lành.”

Lục Văn Phong đứng lên từ ghế chủ tịch, vươn tay với cậu: “Mời ngồi!”

Sầm Thiếu Hiên nhìn thủ thế đó của anh, lập tức hiểu anh đang muốn bắt tay với cậu, trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng tỏ ra tự nhiên bắt tay với anh.

Lục Văn Phong chẳng khác gì đối tác hay quan viên chính phủ, nhiệt tình mà nắm chặt tay một chút, ngay lập tức buông ra, ngồi xuống.

Sầm Thiếu Hiên cũng không do dự, ngồi vào ghế dựa bằng da đối diện bàn lớn.

Trước mặt Lục Văn Phong đầy các tư liệu văn kiện, nhưng không có hồ sơ nhân sự của Sầm Thiếu Hiên. Anh mỉm cười nhìn người thanh niên tuấn dật trước mặt, nói: “Sầm tiên sinh, công ty chúng tôi có một bộ phận Bảo an, phụ trách toàn bộ công tác bảo an của các khách sạn trực thuộc, nhưng hiện tại chưa tìm được người quản lý phù hợp, hiện tại tạm thời người quản lý là người của bộ phận Hành chính. Chẳng qua, bọn họ đều là người thường, trong công việc này cũng chưa nắm được rõ ràng. Tôi muốn hỏi một chút ý kiến của cậu, có hứng thú với chức vị này không?”

Sầm Thiếu Hiên càng thêm bất ngờ, nhất thời không biết nói sao.

Lục Văn Phong kiên trì chờ, cũng không có biểu thị sốt ruột gì.

Sầm Thiếu Hiên không rõ rốt cuộc ý tứ của anh là gì, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thông, không thể làm gì khác hơn là hỏi: “Lục tổng, ngài thực sự là muốn nhận tôi làm việc này?”

Lục Văn Phong gật đầu: “Đúng vậy, tôi thực sự muốn cậu làm việc này.”

Sầm Thiếu Hiên quyết định lấy tịnh chế động, vì vậy nói: “Nếu như Lục tổng tín nhiệm tôi, tôi đồng ý nhận công việc này.”

“Tốt.” Lục Văn Phong cười nói. “Công việc của cậu rất nhiều, cũng rất nặng nề. Tại thành này chúng tôi có 2 khách sạn cá nhân, 3 khách sạn hợp tác kinh doanh, rải rác khắp 8 thành khác có 9 khách sạn. Ngoài ra còn có 4 khách sạn đang xây dựng, 6 khách sạn sắp khai trương, đều ở bên ngoài. Hiện tại lại làm kinh doanh khách sạn với đối tác nữa, cậu phải kiểm tra cho kỹ từng cái từng cái một, nếu cần có thể nhờ quản lý trực thuộc địa phương hỗ trợ, rồi lập tức điều chỉnh lại cho tốt. An toàn của khách sạn vô cùng quan trọng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu có khách hàng xảy ra sự cố gì tại khách sạn của chúng tôi, đều trở thành đả kích trầm trọng lên chữ tín của công ty. Toàn bộ tư liệu, bộ phận Hành chính sẽ chuyển hết về cho cậu.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu: “Tôi hiểu!”

3. Chương 3

Khái niệm quản lý của Lục Vân Phong hoàn toàn theo phương thức khoa học, lúc này lập tức có thể đem đãi ngộ của từng nhân viên nói rõ không sót chữ nào: “Cậu thuộc Bộ phận quản lý của tập đoàn tổng bộ, hưởng thụ đãi ngộ phúc lợi giống các giám đốc của các khách sạn trực thuộc. Khách sạn sẽ phân cho cậu một phòng trong ký túc xá trực thuộc, dành cho nhân viên quản lý, phương tiện cuộc sống cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Một ngày ba bữa cũng là ăn tại nhà hàng trực thuộc, chỗ đó cách đây không xa, ngay bên cạnh tòa nhà cao ốc này, đi bộ khoảng 10 . Thử việc một tháng, tiền lương 5.000, vào chính thức là 8.000, công ty chịu thuế thu nhập cho nhân viên. Về mặt giao thông, công ty sẽ cho cậu xe riêng, đỗ xăng tại trạm xăng chỉ định, toàn bộ tiền công ty chi trả. Nếu như cậu không có phương tiện truyền thông, công ty sẽ phân phối cho cậu điện thoại di động, kết nối wireless, lộ phí đi công tác cùng bảo hiểm hay các trợ cấp cũng do tài vụ công ty chi trả theo quy định, nếu có xã giao trên phương diện nghiệp vụ, phí dụng sản sinh do công ty chi trả. Nửa năm cuối năm, căn cứ biểu hiện công tác của cậu mà sẽ có mức tiền thưởng riêng. Nếu như lúc trước cậu từng mua bảo hiểm, có thể làm thủ tục chuyển qua đây, công ty sẽ dựa vào quy định mà nộp giùm cậu những phí chưa đóng, nếu như không có, sau khi vào chính thức 3 tháng sẽ do công ty hoàn thành giùm cậu. Những chi tiết, chế độ điều lệ của công ty đều có trên hợp đồng, cậu có thể đọc lại sau. Trừ những điều đó ra, cá nhân cậu còn yêu cầu gì khác không?”

Sầm Thiệu Hiên lắng nghe, những phúc lợi đãi ngộ này thực sự rất hậu đãi, những thứ này quả thật lúc trước cậu chưa từng nghĩ tới. Cậu thấp giọng nói: “Cảm ơn Lục tổng, tôi không còn yêu cầu gì khác.”

Lục Vân Phong nhấn một nút trên điện thoại bàn, nói thẳng: “Diệp tiểu thư, cô đưa Sầm quản lý bộ phận Bảo an đến gặp Trương quản lý, để bọn họ gặp mặt nói chuyện.”

Diệp Oanh lập tức nói rằng: “Rõ.”

Sầm Thiệu Hiên đứng dậy, đột nhiên hỏi: “Lục tổng, ngài xuất thân quân nhân?”

Lục Vân Phong nở nụ cười: “Đúng vậy, sau khi tôi tốt nghiệp cao trung thì đi 3 năm nghĩa vụ quân sự, sau đó mới vào đại học.”

Sầm Thiệu Hiên nghe, nhất thời cảm thấy thân thiết, tuy rằng quân cảnh không tính là người một nhà, nhưng đều hưởng giáo dục kỷ luật bộ đội, khác với người bình thường. Cậu suy nghĩ một chút, liền đứng thẳng người, nghiêm túc mà nói: “Lục tổng, về việc thông tin trên hồ sơ xin việc cùng lý lịch, tôi muốn nhận sai với ngài, những thông tin trên đó không phải là sự thật.”

Lục Vân Phong tán thưởng cười cười, nhưng nói: “Không sao, quy định chúng tôi làm ra chính là nhằm vào những người không đi học nhưng vẫn làm bằng cấp giả. Còn việc có bằng cấp nhưng lại giả không đi học, hơn phân nửa là có nỗi khổ, có thể hiểu, không thuộc phạm trù xử phạt của chúng tôi. Chỉ cần lúc trước không phạm tội hình sự, tôi luôn tôn trọng chuyện riêng của người khác, không tìm hiểu làm gì. Sầm quản lý, tôi xuất thân quân nhân, nhưng công ty tôi không quản lý theo hệ thống quân sự, chỉ là theo quy định mà thôi, rất có nhân tính, cho nên, cậu cứ yên tâm ở đây làm việc, không cần lo lắng gì cả.”

Sầm Thiệu Hiên trong lòng vô cùng cảm động. Lúc trước khi cậu còn trên cao, chẳng biết có bao nhiêu người biểu hiện muốn chăm sóc cho cậu, đó là dẹt gấm thêu hoa, đó là lợi dụng được mắt, mua bán qua lại, nhưng khi cậu rời khỏi sở cảnh sát, cũng là lúc “người vừa đi, trà cũng lạnh”, người người e sợ tránh cậu còn không kịp, đi ra ngoài xin việc cũng gặp bao nhiêu là khó khăn. Cậu chưa từng gặp qua ai như Lục Vân Phong, đã biết chân tướng sự việc, cũng không né tránh cậu, thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi, trái lại còn cho cậu cơ hội, uyển chuyển xoa dịu nỗi lòng của cậu, mở rộng tầm lòng của cậu.

Cậu cảm động nói: “Lục tổng, cảm tạ ngài, tôi nhất định làm tốt.”

Lục Vân Phong mỉm cười: “Tôi tin tưởng cậu.”

Sầm Thiệu Hiên theo Diệp Oanh đi tới bộ phận Hành chính, Trương quản lý là một người đàn ông trung niên tướng mạo bình thường, vừa nhìn liền biết đó là một người kiên định cẩn cù và thật thà, nhưng cũng là một người có nghề. Thấy Sầm Thiệu Hiên, ông nhiệt tình đứng dậy cùng cậu bắt tay, liên tục nói: “Lục

tổng đã tự mình lên tiếng chiêu mộ, nói cậu chính là chuyên gia trên phương diện bảo an, quả thật là tốt. Công ty chúng ta ngoại trừ Lục tổng ra, không ai biết rõ về nghiệp vụ mặt này cả, mà Lục tổng cũng không thể rút thời gian để chuyên tâm nghiên cứu tỉ mỉ mặt này, tôi chỉ có thể phụ ngài ấy quản lý, cật lực vô cùng. Sầm quản lý, nếu cậu đã đến đây giúp đỡ, cũng giúp tôi giảm được phần nào trọng trách.”

Sầm Thiếu Hiền tao nhã nói: “Tôi cũng mới tới, phải nhờ Trương quản lý giúp đỡ nhiều.”

“Đó là đương nhiên.” Về mặt Trương quản lý tươi cười, dẫn cậu tới văn phòng ngay sát vách. “Đây là văn phòng của cậu, tôi đã gọi người bố trí một chút, cậu xem thử còn thiếu thứ gì thì nói cho tôi biết, tôi gọi người đến giúp cậu.”

Sầm Thiếu Hiền nhìn một chút, văn phòng không lớn, một bên là cửa sổ thủy tinh sát mặt đất, ánh mặt trời chiếu đến, khiến bên trong phòng vô cùng sáng sủa. Trong phòng có bàn công tác, tủ tài liệu, máy vi tính, máy uống nước cùng với sofa dùng tiếp đãi khách nhân, thiết bị rất đầy đủ. Góc tường có trang trí cây cau vàng, cây cỏ lan, cây thanh diệp, tạo cho văn phòng thêm sức sống. Cạnh cửa có một giá áo, có thể khoác áo khoác. Trên tường có hai bức tranh tranh sơn dầu nho nhỏ, là phong cảnh nông thôn Âu Châu an tĩnh, khiến cho người ta thả lỏng tâm tình. Cậu rất thoải mái, cười nói: “Rất tốt, cảm ơn Trương quản lý.”

“Đâu đâu, đây là chức trách của bộ hành chính chúng tôi mà thôi.” Trương quản lý khiêm tốn nói. “Sầm quản lý, tôi thấy hay là vậy, tôi đem hồ sơ công tác cho cậu, cậu xem qua, nếu có vấn đề gì không rõ thì hỏi tôi. Lúc tan tầm chúng tôi sẽ cho người đi lấy hành lý của cậu, rồi đưa đến phòng trong ký túc xá đã định, an trí trước. Sáng mai, tôi tới đón cậu, chúng ta đi vào thành thị mua xe. Cán bộ cấp quản lý trong tổng bộ chúng ta đều giống nhau cả, dùng loại Santafe, ý của Lục tổng chính là muốn chúng ta dùng xe việt dã mang tính năng cao, bởi vì phải thường xuyên ra ngoài công tác. Chẳng qua cậu có thể tự mình lựa chọn, chỉ cần giá cả không vượt qua 400.000 là được.”

Sầm Thiếu Hiền hiểu được ý của Lục Văn Phong, bản thân cậu cũng thích loại xe việt dã Santafe có tính năng cao này, trong lòng không khỏi cảm kích, vội vã thấp giọng nói: “Cứ theo ý của Lục tổng là được.”

“Được.” Trương quản lý cẩn thận tỉ mỉ mà nói. “Về phần âu phục của cậu, tôi đã báo cho bộ phận trang phục của công ty ngày mai tới đo cho cậu rồi. Bọn họ nhanh nhất cũng phải mất một tuần, từ đây đến cuối tuần phải phiền cậu mặc âu phục của chính mình, yêu cầu là áo khoác màu tối, quần áo trong màu nhạt, cravat sậm, bít tất sậm, giày da đen.”

Thanh âm Sầm Thiếu Hiền vẫn đang rất thấp: “Được.”

Trương quản lý gật đầu cười: “Tôi đi lấy tư liệu lại cho cậu.”

Sầm Thiếu Hiền “Vâng” một tiếng, nhìn bóng lưng vội vã đi ra ngoài của Trương quản lý, trong lòng dần hiểu rõ mọi việc. Bọn họ hơn phân nửa cho rằng chính mình cùng Lục Văn Phong có mối quan hệ đặc thù gì đó, hoặc là thân thích hoặc là bạn thân, cho nên đối với cậu mới nhiệt tình như vậy, chăm sóc cũng quá mức cần thiết rồi. Cậu cũng không có ý định làm sáng tỏ mọi việc, vốn người ta không nói, thì bản thân biện minh làm gì. Cậu chỉ cần nỗ lực làm việc, không phụ lòng tín nhiệm của Lục Văn Phong, cũng không thẹn với lương tâm.

Nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, cậu chỉ cảm thấy tựa như không rõ, như bản thân đang nằm mơ vậy. Cậu thật không nghĩ tới, sẽ có một ngày, bản thân lại có thể hồi sinh, chân chính bắt đầu một cuộc sống mới.

4. Chương 4

Cuối tuần, Lục Văn Phong vẫn đang làm việc.

Tập đoàn quản lý khách sạn của anh có danh tiếng rất lớn trong nghề, hoạt động rất khuôn phép, thu phí cũng hợp lý, hoàn toàn có thể sánh ngang với các khách sạn nước ngoài, phí dụng quản lý lại chỉ có nửa phần so với các công ty nổi danh tương đương, bởi vậy những khách sạn đến nhờ anh làm quản lý rất nhiều.

Đầu tiên anh sẽ tiến hành ước định tư liệu với các công ty này, nếu như đồng ý hợp tác, sẽ tiến thêm một bước đàm phán chi tiết cụ thể. Những công việc này đều do đích thân anh làm.

Ngẫm nghĩ lại, công ty trong hai năm qua phát triển rất mạnh, nhưng anh vẫn chưa tìm được trợ lý đắc lực. Đương nhiên, đây không phải khó khăn của một mình anh, có rất nhiều ông chủ khác cũng chung một nỗi niềm như vậy. Nhớ có một ông chủ của công ty cổ phần đã từng khổ não nói với anh: “Công ty chúng ta quy mô không nhỏ, doanh thu doanh nghiệp hàng năm đều hơn 6 tỷ, đãi ngộ cũng cao, chỉ có không tìm được nhân tài chân chính mà thôi. Những người làm việc thì ai cũng như ai, thứ nhất nói bốc nói phét, luôn coi chính mình là phượng hoàng. Được rồi, lương cao làm việc lại kém, kết quả chẳng tìm ra nổi ai là phượng hoàng. Tôi thấy không phải gọi là phượng hoàng, mà là gà mái, sau này sản sinh ra toàn phiên phức, hậu quả thuộc hết về gà trống, gặp chuyện một mình ra đá ...” Lúc đó anh nghe được cười ha ha, cũng thấy cảm thấy cảm động, liền tán thành.

Vì vậy, mỗi ngày anh đều phải tăng ca. 6 năm trước, mỗi ngày anh đều phải làm đến 10 tiếng, làm hết cả 7 ngày, ngay cả tết âm lịch cũng không nghỉ ngơi. Chuyện này đến hai năm gần đây mới giảm bớt, thỉnh thoảng anh cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày. Tuy rằng công ty phát triển mạnh, nhưng anh lại không có cuộc sống tư nhân của chính mình, thời gian làm ăn còn không đủ nữa là.

Sau khi hoàn tất kế hoạch công tác hôm nay xong, trời đã vào đêm.

Toàn bộ cao ốc đều im ắng, chỉ có vài phòng thuộc các tầng lầu khác là còn mở đèn. Làm công mà thôi, những người liều mạng cũng rất ít, còn những ông chủ như anh cũng rất ít. Anh xoa nhẹ hai bên thái dương đau nhức, sắp xếp lại văn kiện, lúc này mới cầm lấy áo khoác, ra văn phòng.

Văn phòng bên ngoài mở đèn tường nhỏ, ngọn đèn ảm đạm rọi sáng bóng dáng của anh, trải dài xuống thẳm.

Anh đi dọc con đường hướng ra bên ngoài, nhưng thấy một gian văn phòng còn mở đèn. Anh dừng bước, nhìn về phía tầng trên.

Ở trên khắc: “Bộ phận bảo an.”

Anh mỉm cười, tiến lên gõ cửa.

Người ở bên trong dường như ngẩn ra, lập tức nói rằng: “Mời vào.”

Giọng nói trong sáng nhu hòa, rất êm tai.

Anh mở cửa đi vào, nhìn về phía người đang ngồi sau bàn công tác.

Sầm Thiếu Hiên mặc âu phục màu xanh đen, bên trong là áo sơ mi trắng, mang cravat màu xanh sẫm, càng khiến cậu thêm phần phiêu dật tuấn tú. Thấy người đứng ở cửa là Lục Vân Phong, cậu vội vã đứng dậy.

Lục Vân Phong ôn hòa hỏi: “Sao lại tăng ca?”

“Công việc rất nhiều.” Sầm Thiếu Hiên nhìn màn hình máy vi tính, giải thích. “Tôi mới xem xong mấy khách sạn ở ngay thành thị, sau đó coi kỹ lại quy trình công tác cùng chế độ bảo an của phần đất bên ngoài khu đất khách sạn, hình như cũng không có thống nhất hình thức chuẩn hoá. Từng khách sạn đều có bộ phận riêng của mình, nhưng cũng không nghiêm mật, lỗ thủng rất nhiều. Nếu lỡ xảy ra chuyện, chính là chuyện lớn. Cho nên, tôi muốn mau chóng soạn ra một chế độ chuẩn hoá nghiêm mật, sau đó từng chút từng mở rộng.”

Lục Vân Phong tỉ mỉ nghe xong, thoả mãn nở nụ cười. “Ừ, rất tốt, cậu phát hiện vấn đề rất nhanh, phương thức giải quyết vấn đề cũng rất chính xác, bất phạm.”

Sầm Thiếu Hiên cười nói: “Lục tổng quá khen.”

Dù là nụ cười mang tính lễ tiết cũng khiến cho gương mặt cậu sáng bừng lên, càng thêm chói mắt.

Lục Vân Phong cười với cậu: “Tuy rằng thời gian ít, nhiệm vụ nhiều, chẳng qua cũng phải chú ý làm việc và nghỉ ngơi. Tăng ca như vậy không tốt cho thân thể, cuối tuần nên thả lỏng một chút, nghỉ ngơi cho khỏe. Làm việc, có thể ra sức, nhưng đừng bán mạng.”

Nghe được câu cuối, Sầm Thiếu Hiên không khỏi mở to hai mắt, ngẩn ngơ chốc lát, bỗng nhiên buồn cười, hài lòng cười rộ lên: “Lục tổng, lần đầu tiên tôi nghe thấy có người chủ nói vậy đó, lời này đáng lẽ phải do nhân viên chúng tôi nói mới đúng, thường mấy ông chủ nghe được đều mất hứng.”

Lục Vân Phong cũng cười: “Tôi cũng xuất thân từ nhân viên, đồng thời luôn cho rằng lời này rất đúng, cho nên, tôi có bán mạng, nhưng nhân viên thì không cần.”

Sầm Thiếu Hiên nghe được rất cảm động, nhất thời không biết nói sao, không khỏi có chút do dự.

Nét mặt Lục Vân Phong hiền hòa, nói với cậu: “Trời tối rồi, chắc cậu chưa ăn cơm phải không? Đi, hôm nay chúng ta cùng nhau ăn, tôi mời khách.”

Sầm Thiếu Hiên có chút do dự: “Chuyện này ... không được tốt lắm.”

Lục Vân Phong mỉm cười: “Có gì không tốt? Tôi là một mình, cậu cũng một mình, hai mình cùng nhau ăn, chứ ăn một mình rất buồn đó.”

Sầm Thiếu Hiên bị câu nói của anh làm buồn cười, cũng sẽ không chối từ nữa, liền tắt máy vi tính, thu dọn bàn sạch sẽ, cùng anh đi ra ngoài.

Khắp chốn bên ngoài đều lóe đèn, âm nhạc từ quảng trường cùng lan tỏa khắp trời, khiến cho không khí mùa xuân tỏa khắp trời, khiến người ta cảm thấy khoái trá ấm áp.

Lục Vân Phong hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới lên xe.

Tuy rằng anh là đại gia lập nghiệp lớn, nhưng tuyệt không khoa trương, dùng xe Audi màu đen, rất bình thường.

Sầm Thiếu Hiên chờ anh lên xe, cũng lên xe.

Lục Vân Phong hỏi cậu: “Muốn ăn món gì?”

Sầm Thiếu Hiên thốt ra: “Tùy tiện.”

Lục Vân Phong rên rỉ một tiếng: “Ai, tôi sợ nhất chính là hai từ tùy tiện đó. Đi ra ngoài xã giao, mấy ông chủ ai cũng thích nói tùy tiện, khiến tôi phải phỏng đoán sở thích của bọn họ, căn cứ vào lý lịch của bọn họ mà đoán ra cấm kỵ trong ẩm thực, một muốn chết. Tôi xin cậu đấy, thương xót cho tôi, muốn ăn cái gì thì nói giúp tôi biết, được không?”

Sầm Thiếu Hiên nghe anh nói xong liền nở nụ cười, tâm trạng nặng nề dần thả lỏng. Cậu suy nghĩ một chút, liền nói: “Tôi thích đồ ăn thanh đạm một chút, không ăn cay được.”

“Được.” Lục Vân Phong suy nghĩ một chút, hỏi cậu. “Ăn hải sản được không?”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu: “Được.”

Lục Vân Phong vừa lái xe vừa đùa: “Kỳ thực trong mấy chuyện ăn uống tôi cũng không có ý kiến gì nhiều, thường mời khách chỉ có hải sản hay yến bào gì đó là cùng, đó mà là ăn sao? Đó là làm tiền thì đúng hơn. Cũng may hải sản có nhiều giống loại, cách làm cũng nhiều, cho nên mới hợp dạ dày của tôi, nếu không thì thảm rồi.”

Sầm Thiếu Hiên thật sự là nhịn không được buồn cười: “Quả đúng là ngài trải qua nước sôi lửa bỏng rồi. Chẳng qua, trong mắt người ngoài, hình tượng của ngài hình như không như vậy đâu.”

Lục Vân Phong không ngừng thở dài: “Bọn họ đương nhiên không rõ được khổ cực bên trong, ăn cơm loại này, thật đúng là hại dạ dày.”

Sầm Thiếu Hiên vẫn cứ cười.

Cậu đã thật lâu không cười được như vậy.

5. Chương 5

Đến tận khi ngồi vào ghế trong quán hải sản, trên mặt cậu vẫn còn nụ cười nhẹ.

Lục Vân Phong nhìn cậu. Tuy rằng khuôn mặt cậu vẫn còn gầy, nhưng sắc mặt so với trước đây tốt hơn nhiều, thế nhưng dù thế nào vẫn còn có chút tái nhợt. Mà đôi môi hồng nhạt dưới ngọn đèn lại càng thêm trơn bóng, ánh mắt đen láy thêm phần trong suốt, thực sự là như mảnh gương thủy tinh xinh đẹp cực kỳ, hoàn mỹ đến mức như không chân thật.

Từ khi Sầm Thiếu Hiên đến tổng bộ làm, thì Lục Vân Phong cũng biết có các nhân viên nữ độc thân liền bắt đầu hành động, theo đuổi cậu, thế tiến công vô cùng mãnh liệt, thế nhưng, Sầm Thiếu Hiên cũng ngăn chặn vô cùng kiên quyết, ngay cả hẹn theo phép cậu cũng từ chối, điều đó càng khiến nhiều người thêm yêu thích.

Bản thân anh năm nay cũng hơn 30, nhưng chưa từng thích phái nữ. Khi còn trung học thì đối với tính hướng của bản thân anh hoàn toàn chẳng để tâm, nhưng khi vào bộ đội thì nhận định được rõ. Lúc xuất ngũ đi thi đại học, anh cũng có một tình nhân đồng tính, nhưng khi tốt nghiệp thì người ấy ra nước ngoài, từ đó coi như hai người chia tay. Từ đó về sau, tròn tám năm, anh đều tập trung phấn đấu, gian nan khổ cực, hoàn toàn không có thời gian xem xét đến việc tình cảm. Trong khách sạn nhiều nhân viên, tuy rằng có rất nhiều nam nhân viên xinh đẹp, nhưng nguyên tắc của anh là không tiếp cận nhân viên trong chính công ty của mình, dễ xảy ra điều phiền toái. Cho nên suốt tám năm qua cuộc sống của anh là thanh tâm quả dục, đến tận khi Sầm Thiếu Hiên xuất hiện trước mặt anh, mới bắt đầu khiến tim anh loạn nhịp.

Lúc trước nghe Trần Hâm nói qua, anh đã lập tức quyết định giúp cậu, kỳ thực không có ý tứ gì khác, chỉ là đơn giản động lòng trắc ẩn, đơn thuần muốn giúp đỡ cậu, nâng đỡ cậu mau chóng đứng dậy khỏi tạo sự nghiệp.

Dần dần, mỗi ngày bọn họ đều có thể gặp mặt. Chỉ cần anh không có tiệc đãi khách, thì đều thường đi ăn chung với nhân viên của mình. Trên bàn cơm mấy nữ nhân viên bắt đầu ríu rít trò chuyện, cái gì cũng đều dám nói, Sầm Thiếu Hiên tướng mạo tiêu trí khí chất sạch sẽ là đối tượng dễ bị các cô trêu chọc nhất, nhưng cậu luôn luôn ngồi ngay ngắn mỉm cười, không phản bác, cũng không tham gia, trầm ổn mà hướng nội. Lục Vân Phong chú ý được vài ngày, trong lòng bắt đầu bị kích thích. Người như cậu, dù cho có mối quan hệ tình cảm cùng với anh, cũng sẽ thủ khẩu như bình, không khiến dư luận xôn xao.

Trong đầu anh đang suy nghĩ miên man, Sầm Thiếu Hiên đã chọn món xong, sau đó đưa thực đơn cho anh: “Lục tổng, anh xem thử rồi chọn món đi.”

Lục Vân Phong lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vã hỏi nhân viên phục vụ: “Đã chọn được gì rồi?”

Nữ nhân viên mỉm cười đem giấy gọi món cho anh, nói: “Đa phần đều là món chay.”

Lục Vân Phong nhìn kỹ một lần, nhận thấy những món cậu chọn đều rất tiện cho cả hai người họ, nên không nói thêm gì, chọn thêm vài món như càng cua lột vỏ, cá hấp quế, thịt cua hấp gừng cùng hành, tôm rang sốt me, hải mã tiềm thuốc bắc, lúc này mới nói: “Trước vậy đi, chưa đủ sẽ gọi thêm.”

Nhân viên phục vụ cười gật đầu, nhanh chóng đi đặt món.

Sầm Thiếu Hiên có chút bất an: “Vậy thì nhiều lắm đó.”

Lục Vân Phong tiêu sái mà nói: “Nhiều cái gì? Cậu ăn toàn thức ăn chay, rau xà lách xào, cà rốt xào tây lan cũng ngon, nhưng dinh dưỡng của nó không ổn định. Thân thể của cậu hình như không được tốt, ăn uống như vậy mà làm việc quá sức rất có hại, cho nên nhất định có dịp phải bồi bổ cho tốt. Tôi không muốn cậu mau gục ngã đâu, tôi hy vọng, ít nhất ... ít nhất cậu cũng phải đứng được cho tôi thêm 20 – 30 năm nữa, để tôi ép hết sức của cậu cái đã.”

Sầm Thiếu Hiên nghe anh nói xong lại cười rộ lên, tiếp nhận ý tốt của anh, không nhiều lời nữa.

Quán hải sản này buôn bán rất khá, nội thất bên trong rất được chú trọng, nhất là đèn, mỗi một ngọn đèn đều lan tỏa khắp không gian, rọi sáng lên từng người khách, âm nhạc thì chọn Saxophone làm nền chính, làm cho người ta cảm giác tâm tình dễ dàng, tinh thần thư sướng.

Lục Vân Phong vừa bắt cậu ăn nhiều một chút vừa hỏi: “Được rồi, sở thích bình thường của cậu là gì vậy?”

Sầm Thiệu Hiên suy nghĩ một chút mới nói: “Trước đây thích đua xe, hiện tại thì không có sở thích gì đặc biệt, phần lớn thời gian rảnh để đọc sách.”

Lục Vân Phong nhân tình sáng lên: “Haha, trước đây tôi cũng thích đua xe, chẳng qua từ lâu không còn thời gian chơi nữa rồi. Không bằng chúng ta hẹn sẵn đi, luyện tập mấy năm, rồi tham gia đội thi đấu xe hơi sức kéo Paris – Dakar.”

Sầm Thiệu Hiên nhìn khuôn mặt đầy trẻ con của anh, trong lòng thấy rất vui, nhẹ nhàng gật đầu: “Được.”

Chờ cơm nước xong, Lục Vân Phong mới lấy hóa đơn trả tiền, rồi nói với Sầm Thiệu Hiên: “Muộn rồi, để tôi đưa cậu về, nghỉ ngơi cho tốt, sau này đừng có ngày nào cũng tăng ca như thế.”

Sầm Thiệu Hiên nghe thanh âm thân thiết của anh, sự hồn hậu ôn hòa này khiến người khác cảm giác rất yên ổn, trái tim cô đơn dần dần ấm áp, khiến cho sống lưng lâu nay phải gượng gồng chịu đựng đau khổ bắt đầu cảm giác đau nhói mỗi mét. Dường như cậu không cần phải cường ngạnh chống đỡ một mình nữa rồi, giờ đây trước mắt cậu còn có bờ vai rộng rãi vững vàng của Lục Vân Phong.

Nhanh chóng, Lục Vân Phong nhận thấy sự biến hóa rõ ràng của các khách sạn.

Hệ thống bảo vệ an toàn nội bộ anh không có thời gian hỏi đến, nhưng bảo an luôn luôn đứng ở tuyến đầu, dù là bãi đỗ xe hay ngay cửa lớn, tinh thần phong mạo của bọn họ đều có thể gây ấn tượng mạnh với khách hàng. Trước đây, Lục Vân Phong cũng ít khi để ý đến bộ phận bảo vệ, bãi đỗ xe dường như cũng không ai quản lý, hiện tại xe chưa tới thì đã có sẵn người chờ, lễ phép nề nếp giúp anh chuyển xe, đỗ xe, mỉm cười thay anh mở cửa xe, khiến trong lòng anh cảm thấy vô cùng thoải mái.

Không chỉ có khách sạn nội thành, mà ở bên ngoài cũng có không ít bằng hữu cùng đồng hợp tác gọi điện tới anh, khen ngợi tiêu chuẩn phục vụ của khách sạn bọn họ thật sự là đệ nhất, hỏi tới, thì ra là biểu hiện của nhân viên bảo vệ đổi mới rất lớn, không chỉ khách hàng, mà những hộ khách có máu mặt cùng có nhà cửa trong nội thành cũng nguyện ý ghé sang khách sạn của bọn họ tiêu phí tiền bạc.

Lục Vân Phong lúc này mới rút ra được một ngày, dùng để đi đến 5 khách sạn trực thuộc công ty ở nội thành, cẩn thận kiểm tra đội bảo an chuyên về hệ thống phòng cháy chữa cháy cùng hệ thống quản chế an toàn. Các đội trưởng đội bảo an trong khách sạn đều bị Sầm Thiệu Hiên huấn luyện kỹ càng, mồm miệng lanh lợi, thuyết minh rõ ràng, giúp anh nhanh chóng nắm được toàn việc.

Những hệ thống này đều được Sầm Thiệu Hiên thay đổi lại, càng thêm khoa học, càng thêm hợp lý, nhưng tiền dùng lại rất ít, hiển nhiên cũng khiến cậu phải suy nghĩ rất nhiều.

Lục Vân Phong rất thoả mãn, gọi điện cho các tổng giám đốc ở các khách sạn bên ngoài nội thành, hỏi hệ thống bảo an của bọn họ đã thay đổi hay chưa, tất cả đều đáp là hoàn tất, trả lời rất thuyết phục.

Anh cúp máy, nhìn lịch, dựa theo thời gian mà Sầm Thiệu Hiên chính thức tiên nhiệm kế hoạch công tác mà tính toán, bỗng giật mình.

5 tháng, Sầm Thiệu Hiên hầu như đã bắt đầu chạy lòng vòng các khách sạn, lúc này mới trong thời gian ngắn mà biến đổi hệ thống bảo an trong các khách sạn mà công ty phụ trách.

Suy nghĩ một chút, Lục Vân Phong lắc đầu: “Người này sao có thể liều mạng đến vậy chứ?”

Nhìn một chút đồng hồ đặt ngay giữa lịch vạn niên treo trên bức tường màu xanh, anh cầm lấy điện thoại nội bộ: “Thiệu Hiên?”

Thanh âm trầm tĩnh của Sầm Thiệu Hiên vang lên: “Lục tổng, là tôi.”

Lục Vân Phong ôn hòa cười nói: “Tối nay có thời gian không?”

Sầm Thiệu Hiên tưởng anh muốn cậu tăng ca, lập tức nói: “Có.”

“Tốt.” Lục Vân Phong mỉm cười. “Buổi tối có một bữa tiệc xã giao, cậu có thể đi cùng với tôi không?”

Sầm Thiệu Hiên không có hỏi nhiều, giản đơn đáp: “Được.” Quả thật lời như ngọc, ngắn gọn súc tích.

Lục Vân Phong biết tính cách của cậu là vậy, cười nói: “Tốt lắm, tan tầm tôi đến văn phòng của cậu, chúng ta cùng nhau đi.”

“Ừ, được.” Sầm Thiệu Hiên đáp ứng, cúp máy.

6. Chương 6

Ở chỗ này công tác nhiều tháng, Sầm Thiệu Hiên đã gây ra ảnh hưởng lớn tới các khách sạn cùng tổng bộ tập đoàn. Cậu vừa trẻ tuổi, anh tuấn, địa vị cao, cho nên trở thành bạch mã hoàng tử lý tưởng trong lòng các cô gái. Dù cậu đi tới đâu thì cũng có phái nữ theo đuổi, trăm phương nghìn kế muốn hẹn hò với cậu, khiến cậu khổ não vô cùng, bản thân lại không muốn khiến các cô tổn thương, nhưng đồng thời lại không thể tạo hy vọng cho các cô ấy, nên ngoại trừ phải bàn giao công việc, họp hành, trừ những khi huấn luyện bảo an, còn lại luôn nhốt mình trong văn phòng. Hầu như mỗi ngày cậu đều tăng ca đến khuya, tất nhiên cũng nhờ vậy mà gần được không ít lời mời.

Làm việc với cường độ như vậy khiến cậu gầy đi rất nhiều, thường thường cảm thấy mệt mỏi rã rời. Mỗi ngày lao lực quá độ, lại không nghỉ ngơi, bản thân cậu cũng biết đang tự tiêu hao thể lực cùng tinh lực của mình, nhưng lại không dừng được. Mỗi đêm đều làm đến mệt cùng cực rồi đi ngủ, như vậy có thể lãng quên được ám ảnh của quá khứ, ngủ ngon đến tận khi trời sáng. Tuy rằng thân thể rất mệt, nhưng tinh thần lại có thể lấy lại được sự bình tĩnh đã mất bấy lâu.

Vừa tan tầm thì Lục Vân Phong liền đứng giờ xuất hiện trước cửa văn phòng của cậu, cười nói: “Đi được chưa?”

Sầm Thiệu Hiên lập tức đứng dậy: “Được.”

Hiện tại đã giữa hè, bọn họ trong công ty vẫn mặc âu phục chính thức, thắt cravat, trong phòng cùng trong xe đều có điều hòa, cũng không thấy nóng, nhưng nếu ra ngoài chơi, thì mặc trang phục loại này thật khó mà tưởng tượng.

Trong văn phòng Lục Vân Phong có phòng thay đồ, nên anh đã thay áo T-shirt của Yves Saint Laurent, có nền màu đen viền trắng, càng tôn thêm anh khí trầm ổn của anh.

Còn Sầm Thiệu Hiên vẫn là mặc âu phục, âu phục xanh đen phối áo sơ mi trắng cùng cravat xanh đậm, tôn lên mày kiếm mắt sáng, khiến cậu càng thêm tiêu trí loạn mất.

Lên xe, Lục Vân Phong nói: “Tôi sẽ đưa cậu về ký túc xá thay quần áo, hôm nay ăn cơm trước, sau đó đi quán bar, cùng bọn họ uống vài chén, có thể đến khuya mới về được.”

Sầm Thiệu Hiên có chút do dự, nhưng gạt đầu: “Được.”

Lục Vân Phong tất nhiên biết ký túc xá của quản lý ở đâu, đây là nơi mà lúc trước chính anh đi mua mà. Vốn dĩ chỉ là một tòa kiến trúc mới xây dựng tại ngoại thành mà thôi, dần dần thành phố được mở rộng, khu nhà ấy giờ cũng thuộc vào nội thành, nằm ngay trên tuyến đường hoàng kim, giá đất cũng lên tới hàng tỉ. Vừa nghĩ đến điều đó, anh không khỏi tự hào đôi mắt nhìn của mình.

Anh chạy xe đến khu Tử Đằng, không đợi Sầm Thiệu Hiên lên tiếng, anh đã dừng trước tòa nhà mà cậu ở.

Sầm Thiệu Hiên chần chờ một chút, thấp giọng nói: “Tôi sẽ lập tức xuống liền.”

Thanh âm Lục Vân Phong càng thêm ôn hòa: “Không vội, cứ từ từ.”

Sầm Thiệu Hiên gạt đầu, xoay người xuống xe.

Lục Vân Phong chú ý tới thấy trên trán của Sầm Thiệu Hiên thể hiện chút u buồn lơ mơ, hoàn toàn không có thần thái phi dương của thanh niên. Anh thật sự rất muốn biết, quá khứ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến cho người con trai xinh đẹp này đánh mất tự tin cùng tinh thần đến vậy?

Động tác của Sầm Thiếu Hiên rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã đi ra, leo lên xe.

Cậu mặc T-shirt màu lam nhạt cùng quần jean màu bạc, nhìn qua trẻ hơn rất nhiều, tựa như một sinh viên vậy.

Lục Vân Phong nhìn cậu đầy tán thưởng, rồi cười tươi lái xe ra ngoài.

Dọc theo đường đi hai người không có nói chuyện, Lục Vân Phong dọc theo đường sông chính của khu phố Tây Hà, ra khỏi nội thành, qua một đồng ruộng xanh ngát, tới một thị trấn nhỏ.

Trên mặt Sầm Thiếu Hiên dần dần xuất hiện nghi hoặc. Loại xã giao gì lại đến một nơi hẻo lánh như thế này chứ?

Đã sắp hoàng hôn, trên trán vừa có vẻ yên bình vừa có vẻ náo nhiệt, một ông già tản bộ dọc trên đường, bên cạnh là một con heo béo tốt, quẫy quẫy cái đuôi, cái đầu thì phe phẩy, vừa bước vừa kêu.

Lục Vân Phong nhin không được nở nụ cười: “Quả là một thú nuôi dễ thương.”

Trên mặt Sầm Thiếu Hiên cũng lộ ra nét cười.

Lục Vân Phong quẹo vào đường bờ sông, ở đó có một nhà ngói lớn, trước cửa xe đậu chật kín, biết rằng bên trong chắc chắn rất náo nhiệt và đông đúc.

Lục Vân Phong thật vất vả mới tìm được chỗ đỗ xe, khó khăn lắm mới vào được cửa, lúc này thở dài một hơi, giới thiệu với Sầm Thiếu Hiên: “Xuôi theo dòng chảy này có thể đến được Trường Giang. Ở đây trước là bến tàu, rất náo nhiệt, cho nên có người mở khách sạn. Từ Dân Quốc đến bây giờ, cũng hơn 100 năm rồi, ngay cả phòng cũng không thay đổi. Truyền từ đời này qua đời khác, cũng không chịu thay đổi gì cả, nếu như có lũ lụt, sợ không buôn bán tốt vậy đâu. Ở đây chỉ bán 3 dạng món ăn, nếu như muốn ăn dạng khác phải qua hai bên tiệm kế đây mà mua, độc tài không? Thế nhưng, mỗi ngày đều có khách ghé đến, không ngày nào không náo nhiệt. Cậu cũng nên ném thử cá ở đây đi, thực sự là rất ngon, chính xác là mỹ vị.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn khuôn mặt hớn hở của anh, tâm tình cũng dần tốt hơn, cũng cảm thấy vui vẻ, cười gật đầu: “Được.”

Lục Vân Phong dẫn cậu vào tiệm ăn đơn sơ nhưng rộng rãi, bên trong chỉ có các bàn gỗ sắp từng dãy từng dãy, tường là xi măng bình thường, ngay cả vòi cũng không có, thật sự giản đơn đến mức tột cùng, nhưng khách khứa lại đông vô cùng.

Bọn họ đi vào, bên trong liền có người gọi: “Vân Phong, bên này, bên này.”

Những người khác đều nhường ghế để có chỗ cho bọn họ ngồi. Có người cười nói: “Tối trễ quá đi.”

Lục Vân Phong ngồi xuống rồi nói: “Trễ gì chứ? Là do mấy người tới sớm thôi. Tôi là vừa tan ca liền tới, sợ là các cậu chưa tan ca đã chạy tới đây rồi, đúng không? Còn chưa lại chút gì không? Không đến nổi tham ăn đến vậy chứ?”

Mấy người tới trước đều cười haha.

Có người thấy Sầm Thiếu Hiên: “Lục tổng, vị này là bạn mới của cậu à? Trước đây chưa thấy qua.”

Lục Vân Phong vội vã nói: “Đây là Tiểu Sầm, quản lý của công ty chúng tôi, trợ lý của tôi, vừa vào công ty mới đây thôi.”

“À.” Những người đó rất nhiệt tình nhìn cậu cười. “Tốt, thực sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

“Sau này nhớ hỗ trợ cho Lục tổng của các cậu đó nha.”

“Nhóc rất có tinh thần nha, rất tốt.”

Đối với việc nhìn người, Sầm Thiếu Hiên cực kỳ có kinh nghiệm phong phú, giương mắt đảo qua liền nhận ra, mấy người đó đều là ông chủ giống như Lục Vân Phong, tuổi trẻ, xuất thân tốt, là quyền lực do chính mình tự đạt được, hơn nữa khả năng cũng từng là quân nhân, cho nên sang sảng, tự tin, đối xử với mọi người thành khẩn, khiến cậu cảm thấy rất có thiện cảm, hơn nữa, vừa nhìn bọn họ chính là người dị tính,

cho nên việc nói hai từ “Bạn mới” rất tự nhiên, ý tứ trong sáng, không khiến người khác có sự hiểu lầm nào cả. Nghe bọn họ nói, cậu vẫn mỉm cười gật đầu.

Lục Vân Phong giương mắt nhìn chung quanh, dường như đang tìm chủ quán, trong miệng hỏi: “Ê, gọi món chưa vậy?”

Một người cười nói: “Rồi, nhưng cũng không có gì đặc biệt, chúng ta chọn đều là phần 3 người loại lớn cả, chỉ là đông khách quá, không đến phiên chúng ta, chậm rãi chờ vậy.”

Tên còn lại nói: “Sau nhớ kêu người tới chọn vị trí trước đi, cũng gọi món trước luôn, chúng ta tới ăn là xong.”

Lục Vân Phong cười quay đầu, giới thiệu với Sầm Thiệu Hiên: “Đó là Triệu tổng, bên vật liệu thép. Người mập mập kế bên là bên phòng bất động sản, Tôn tổng. Đây là Viên tổng, buôn bán xe hơi, xe của công ty chúng ta đều là mua bên chỗ ông, buôn bán lời không ít tiền đó ...”

Viên tổng ha ha cười nói: “Khách nhân hàng đầu của chúng tôi đều là ở khách sạn các cậu, thế nào lại nói như thế chứ?”

Mọi người cười hì hì nói: “Hỗ bang hồ học, cộng đồng phồn vinh.”

“Đây là mẫu mực sáng lập nên hài hòa xã hội đó.”

Bọn họ trêu chọc nhau, Sầm Thiệu Hiên nghe được nhin không được cười rộ lên.

7. Chương 7

Trong lúc nói chuyện cao hứng, một lẩu cá cay được bưng lên, vài người bắt đầu cầm đũa, cao hứng bưng bưng nói: “Nào nào, mau ăn thôi.”

“Woa, thật thơm nha!”

“Ăn bao nhiêu cũng không thấy ngán.”

“Mới vài ngày không ăn đã thèm rồi.”

“Tôi cũng vậy, như bị nghiện ấy.”

Trong nồi lẩu tất cả đều là nguyên liệu cay và dầu mỡ, ở trên nổi lớp dầu cùng ớt được tía hoa, Sầm Thiệu Hiên không dám đụng vào, chỉ có thể uống nước canh, chẳng qua, nước canh của nồi lẩu cá trắng này thật ra cũng rất ngon, không đến nỗi nuốt không vào.

Lục Vân Phong không giống mấy người bạn của mình cầm đũa lên gấp thức ăn liền, mà bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài, một lát sau mới quay về.

Rất nhanh có người chú ý tới Sầm Thiệu Hiên không ăn cá, liền nhiệt tình kêu cậu: “Tiểu Sầm, đừng khách khí, ăn nhanh đi.”

Những người khác cũng cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Sầm, dù lần đầu tiên cậu đến, chẳng qua do đích thân Vân Phong dẫn đến, hôm nay cũng biết nhau rồi, mọi người đều là bạn, ngàn vạn lần đừng khách khí.”

“Đúng vậy, bọn họ ai cũng là sói đói hết, nếu cậu không cầm đũa, chớp mắt không thấy canh để uống nữa đấy.”

Sầm Thiệu Hiên vẫn duy trì nụ cười, trong tiếng trêu chọc, rốt cục cầm đũa hướng vào nồi lẩu.

Lục Vân Phong liền vươn đũa chặn cậu, mỉm cười nói với người khác: “Cậu ấy không ăn cay được, tôi đã đi gọi món khác cho cậu ấy rồi.”

“Vậy sao? Nếu không ăn cay được cũng đừng miễn cưỡng.” Những người khác vội vã quan tâm nói.

“Đúng đúng, Tiểu Sầm, cậu cứ ăn chút cá trước, uống chút nước canh đi.”

Sầm Thiếu Hiên rất cảm động, nói với bọn họ: “Kỳ thực cũng không có gì, có thể ăn thử được.”

Lục Vân Phong nói: “Không cần, muốn học ăn cay cũng phải theo tuần tự, đừng có chưa gì thử món cay nhất như vậy.”

Những người đó cười ha ha: “Đúng vậy, Tiểu Sầm, ăn ớt quả thật đã ghiền, nhưng không thể gấp được, từ từ thử thôi.”

Mới nói xong, người phục vụ trong quán bưng tới không ít món ăn, phần lớn đều rất thanh đạm, ít cay, Lục Vân Phong cùng mấy người bạn của anh liền nhiệt tình thu dọn lại, để nhân viên phục vụ đem món ăn để trước mặt Sầm Thiếu Hiên.

Rượu mà bọn họ uống đều là dùng quả oliu trồng tại vùng nông thôn rồi đem ướp thành, rất ngon, mát họng, nhưng cũng rất mạnh, những người này đều rất hào khí, ông chủ xem bọn họ là khách quen liền cung cấp cho mỗi người một chai lớn, ai cũng uống gần nửa chai, liền xoắn tay áo lên chơi xim xăm, hoàn toàn nhìn không ra những người này là những người thân gia bạc tỷ.

Sầm Thiếu Hiên có thể uống rượu, nhưng đối với loại rượu mạnh này có chút sợ, chỉ có thể nhắm nháp từ từ từng chút mà thôi.

Lục Vân Phong vừa chuyện trò vui vẻ với bạn, vừa bớt chút thời gian nói chuyện với cậu: “Không uống được cũng đừng miễn cưỡng. Kỳ thực đây không phải xã giao, chỉ đơn giản mang cậu gặp mặt quen biết mấy người bạn mà thôi. Gần đây cậu mệt lắm phải không? Thả lỏng một chút đi. Một lát ăn xong, chúng ta sẽ đi bar.”

Sầm Thiếu Hiên quay đầu nhìn anh, nở nụ cười khoái trá, hơi hơi gật đầu.

Lục Vân Phong lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười xuất phát từ nội tâm của cậu, khuôn mặt dưới ánh đèn ấm đạm của tiệm ăn càng thêm trong suốt, không khỏi tâm tình dong đưa, nhất thời ngây người.

Cơm nước xong, bọn họ cao hứng bưng bưng lên xe chạy vào trong thành thị.

Vừa đi vào “quán bar” mà Lục Vân Phong nói hồi nãy Sầm Thiếu Hiên càng thêm lo lắng.

Trên tòa nhà được gọi là quán bar này có khắc một biển hiệu lớn, ghi hai chữ “Kim Hoàng”, có ba tầng. Tầng thứ nhất là một đại sảnh gần nghìn mét vuông, bên trong chật ních nam nữ trẻ tuổi đang khiêu vũ nhảy nhót, âm nhạc chấn động toàn khu, ngọn đèn màu xanh rọi sáng sân khấu cùng bãi nhảy, khiến không gian mang một phong cách hiện đại nhưng không kém phần quý dị.

Nói thật, tuy làm cảnh sát nhiều năm, nhưng Sầm Thiếu Hiên thật đúng là chưa thấy qua tình cảnh này bao giờ.

Bọn họ không bước vào bên trong, trực tiếp đi lên thang máy bên cạnh đó, đến căn phòng ở lầu ba.

Ở đây rất an tĩnh, hai bên được kết cấu bằng sắt thép cùng thủy tinh, mang sắc xanh lạnh lẽo, hoàn toàn không mang không khí nhộn nhịp ấm áp của hộp đêm hoặc là quán bar. Dọc theo đường đi đều an tĩnh, cửa phòng màu đen hai bên đều đóng chặt, nghe không được tiếng động nào cả.

Bọn họ không chỉ là khách quen ở đây, mà còn là khách quý, Sầm Thiếu Hiên nghe bọn họ trò chuyện, có người nói mỗi lần ở chỗ này bọn họ đều có thể tiêu phí trên 10.000, bởi vậy, ngay khi xe bọn họ tiến vào bãi, liền có một nữ quản lý cao gầy xinh đẹp đi ra đón, nhiệt tình bắt chuyện với bọn họ, dẫn bọn họ lên lầu.

Phòng của bọn họ rất lớn, còn có một DJ cùng hai nữ nhân viên phục vụ. Lúc bọn họ vào bên trong, đã có sẵn mấy người khác chờ ở đó. Mọi người nhiệt tình bắt chuyện với nhau, có người bắt tay có người ôm nhau, thân thiết vô cùng. Lục Vân Phong dẫn theo Sầm Thiếu Hiên, giới thiệu với mọi người: “Đây là trợ lý của tôi, Sầm quản lý.”

Mọi người liền khách khí mà thân thiết chào cậu: “Sầm quản lý”, sau đó nhiệt liệt bắt tay, cười nói: “Chơi thoải mái, đừng khách khí.”

Âm nhạc âm ỉ, thanh âm phức tạp, rất nhiều lúc không nghe rõ được gì, trí nhớ của cậu rối cuộc cũng coi như tốt đi, nhưng nhiều “Tổng” như vậy nhất thời cũng khiến cậu bối rối, không thể làm gì khác hơn là một mực mỉm cười coi như trả lời.

Ông chủ nào mà tới đây rồi, đều lộ ra nguyên hình, không cần phải giả bộ tác phong gì cả, có người tìm nhân viên phục vụ rượu bia, có người tìm DJ mở nhạc để ca hát.

Chỉ chốc lát sau, một chai rượu trái cây quý loại lớn được mang đến. Nhân viên phục vụ liền đem rượu bỏ vào một thùng rỗng, thêm vào khối băng, sau đó lấy ra rót vào ly của bọn họ.

Lục Vân Phong cười với Sầm Thiệu Hiên: “Rượu này độ không cao đâu, cũng tựa như nước trái cây vậy, cậu có thể uống đấy.”

Sầm Thiệu Hiên cười cười, cầm lấy ly cùng vào ly của anh, uống một ngụm. Quả nhiên không giống rượu, hơi ngọt, rất hợp khẩu vị của cậu.

Tiếp đó, mấy bà vợ hay bạn gái hoặc tình nhân của mấy ông chủ này lục tục đi tới, nhất thời tiếng cười rộn không gian.

Có người cầm lấy microphone bắt đầu hát, mọi người liền tới giữa sàn khiêu vũ.

Lục Vân Phong nói với Sầm Thiệu Hiên: “Chúng ta cũng nhảy đi.”

Sầm Thiệu Hiên hoang mang mà cười: “Hai người đàn ông làm sao nhảy?”

Lục Vân Phong hỉ hả nói: “Thì có sao đâu? Có hai người mập quá trời còn ôm nhau nhảy được mà.” Anh vừa nói vừa chỉ có cậu xem.

Sầm Thiệu Hiên nhìn nhìn thể tích của hai người vừa được chỉ, không khỏi cười khanh khách.

Lục Vân Phong thoải mái mà kéo tay cậu đứng dậy.

Sầm Thiệu Hiên cũng hiểu được chính mình nên thả lỏng một chút, vì vậy để mặc anh ôm thắt lưng của mình, đồng thời tự nhiên đưa tay đặt lên lưng anh, chậm rãi di chuyển trong nền nhạc.

Đó là là một bản nhạc xưa, nghe người nọ hát lên lời bài hát quen thuộc: “Phong khởi đích nhật tử, tiểu khán lạc hoa ...” Bỗng nhiên trong cậu có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lục Vân Phong ôm thắt lưng thon gầy của cậu, cảm thụ được sự mềm dẻo của thân thể cậu, thật là tâm viên ý mãn, nhưng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Sầm Thiệu Hiên cùng Lục Vân Phong dựa sát vào nhau. Dưới ngọn đèn ảm đạm, cảm giác được nhiệt tình tỏa mát ra từ trong thân thể cao to kiện mỹ trước mặt mình, từ những động tác khiêu vũ có thể cảm nhận một chút ôn nhu. Có lẽ lúc ăn tối có uống chút rượu mạnh, nên giờ cậu thấy mặt mình nóng lên, tim đập rất mau.

Đợi nền nhạc kết thúc, liền có hai người đàn ông cao to đẩy cửa phòng bước vào, thân thiết bắt chuyện với bọn họ, sau đó hỏi: “Thế nào? Muốn làm hay không?”

“Làm làm!” Mọi người liền đồng thanh nói.

Hai người đó liền mỉm cười xoay người đi ra.

Một lát sau, bọn họ trở về, ngồi lên sofa, bắt đầu thao tác, vài người vây quanh hai người họ, hăng hái bình phẩm quan sát.

Sầm Thiệu Hiên không chú ý cử động của bọn họ, chỉ là ngồi một chỗ uống rượu, thảnh thơi chờ Lục Vân Phong đem đĩa trái cây đến trước mặt cậu, liền ăn một chút.

Rất nhanh, một cái mâm lớn được đặt giữa tất cả mọi người, người người cầm ống hút hồi nãy uống nước trái cây hấp thụ bột phần trên mâm.

Mâm truyền tới chỗ Lục Vân Phong đang ngồi, anh liền hỏi Sầm Thiệu Hiên: “Muốn thử hay không?” Giống như đang hỏi cậu có muốn uống chút rượu hay nước trái cây không vậy.

Sầm Thiệu Hiên vừa nhìn thứ bột trên mâm, nụ cười trên mặt liền tắt.

8. Chương 8

Lục Vân Phong bỗng nhiên nhớ tới thân phận lúc trước của cậu, lập tức có chút không được tự nhiên. Theo bản năng liền nói: “Đôi lúc thấy áp lực lớn, muốn thả lỏng chút thôi.”

Sầm Thiệu Hiên cầm ly rượu trên tay đặt mạnh lên bàn, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, Lục tổng, tôi thấy có chút khó chịu, mạo phép đi trước, các ngài cứ chơi tự nhiên.” Không đợi Lục Vân Phong mở miệng, cậu đã đứng dậy rời đi.

Những người khác không có nghe đối thoại giữa bọn họ, liền hỏi thăm: “Vân Phong, làm sao vậy?”

Lục Vân Phong đem chiếc mâm đến người bên cạnh, cười nói: “Cậu ấy bỗng nhiên nhớ tới có một việc quan trọng ở khách sạn chưa giải quyết xong, tôi cũng quên mất tiêu, thật là. Chúng tôi đi trước vậy, phải trở về giải quyết gấp chuyện đó mới được.”

Mấy chuyện này ai làm chủ mà chẳng gặp qua, nhất là công việc của anh là khách sạn, nghề nghiệp liên quan đến phục vụ, tùy thời tùy chỗ đều có tình huống đột phát, vì vậy đều hiểu, vội vã nói: “Được, cậu cứ đi trước đi, hôm nào chúng ta gặp lại.”

Lục Vân Phong vừa cười trả lời vừa bước ra cửa, nhanh chóng đi xuống lầu.

Ngoài cửa lớn ở đây khác các chỗ ăn chơi khác, có một bãi taxi đang đợi khách. Sầm Thiệu Hiên bước đi trước, đón xe, mở cửa.

Lục Vân Phong liền chạy tới, một tay ôm lấy thắt lưng của cậu, kéo cậu qua.

Sầm Thiệu Hiên phát hỏa, không chút nghĩ ngợi, liền đưa tay lên kim vai anh, căng chân phát lực, đá mạnh vào sườn của anh, sau đó lại tiếp tục đưa chân đá qua thêm một cái.

Lục Vân Phong thật đúng là chưa luyện qua cái này, tuy rằng vóc người cường tráng hơn Sầm Thiệu Hiên, nhưng không chống lại được lực cường đại xảo diệu của cậu, thất tha thất thểu lui về phía sau vài bước, dựa vào tường, kêu lên một tiếng.

Sầm Thiệu Hiên lúc này mới tỉnh táo lại, dùng cú đá, lập tức tiến lên kiểm tra, đưa tay muốn nâng anh đứng dậy.

Lục Vân Phong cười khổ một chút, cầm tay cậu, đứng thẳng dậy, thấp giọng nói: “Chúng ta đừng ở chỗ này nháo loạn, lên xe rồi nói đi.”

Sầm Thiệu Hiên cũng biết đây không phải chỗ của anh, lỡ nháo ra chuyện không tốt lại thành ra rất khó coi, liền không hề kiên trì, theo anh vào bãi đỗ xe, lên xe.

Lục Vân Phong chạy xe ra khỏi bãi, rất nhanh chạy lên con đường nhỏ dọc bờ sông rồi dừng lại. Một bên đường là rừng núi bao bọc, một bên là sông, anh suy nghĩ rất nhiều thứ nhưng không biết phải nói sao.

Sầm Thiệu Hiên quay đầu nhìn con sông lằng lằng chảy xuôi ngoài cửa sổ, cũng không nói được một lời.

Một lát, Lục Vân Phong mới nói: “Thiệu Hiên, kỳ thực, đó chỉ là K phần, hiện tại chính phủ không xem nó là một chất có hại chính thức. Chúng tôi chỉ là thỉnh thoảng mới chơi, thả lỏng một chút, cũng không có ghiền. Máy người anh em cung cấp cho chúng tôi đều biết mặt cùng tính tình của chúng tôi, cung cấp đều là bột phần tinh khiết, không có chứa thuốc lắc, lại càng không chứa ma túy ...”

“Được rồi, được rồi.” Sầm Thiệu Hiên càng nghe càng khó chịu, không khỏi rống giận. “Anh nói xong chưa?”

Lục Vân Phong liền im miệng, thương tiếc nhìn cậu.

Sầm Thiếu Hiên đưa tay đánh mạnh vào cửa xe: “Tôi thật hận, thật hận chính mình, vì sao tôi không phải ... vì sao không phải ...” Thanh âm từ nổi giận đến uể oải, cuối cùng thành nghẹn ngào.

Lục Vân Phong đưa tay kéo mạnh người cậu qua, lập tức thấy đôi mắt cậu chứa những giọt nước mắt không kịp ẩn dấu. Anh nhất thời đau lòng, không chút nghĩ ngợi ôm cậu vào lòng.

Thân thể Sầm Thiếu Hiên run nhè nhẹ, đem mặt vùi vào trong lòng ngực của anh, nhẹ giọng nói: “Vì sao? Vì sao chứ? Tôi chỉ muốn là một người hình cảnh tốt mà thôi, vì sao lại không được?”

Lục Vân Phong ôm lấy cậu, ôn nhu vỗ nhẹ lưng cậu.

Sầm Thiếu Hiên bắt tri bắt giác ôm lấy thất lưng của anh, tựa như một con chim bay trong mưa gió lâu ngày giờ sinh một mối, an tĩnh mà núp vào trong vòng ngực ấm áp mà an toàn này.

Chờ cậu bình tĩnh trở lại, Lục Vân Phong mới chậm rãi nói; “Thiếu Hiên, cậu muốn trở lại làm hình cảnh, cũng không phải không có cách, nếu như cậu đồng ý, tôi có thể giúp cậu.”

Sầm Thiếu Hiên chấn động, nâng người lên nhìn anh, một lát sau mới xoay đầu: “Không có khả năng đâu. Cởi bỏ cảnh phục rồi giờ lại muốn mặc lại, dễ đến vậy sao?”

“Không thử làm sao biết?” Lục Vân Phong mỉm cười. “Trong từ điển của tôi, không có từ “không có khả năng”. Bằng không, tôi làm thế nào có thể từ một chỗ trọ nhỏ bé thành một tập đoàn khách sạn lừng danh chứ?”

Sầm Thiếu Hiên nghe những lời vừa ôn hòa nhưng không kém phần kiên định, rõ ràng cảm giác được khí phách tiềm tàng trong thân thể anh, trong lòng dâng lên một loại cảm giác quen thuộc, cũng chứa đựng chút chua xót khổ sở. Đã từng có lúc, cậu cũng có khí phách như vậy. Khi đó, cậu là một đội trưởng đội hình cảnh tuổi trẻ đầy tiền đồ, lập được công trạng hiển hách, được nêu gương anh hùng, vô số vòng sáng vây quanh. Thế nhưng hiện tại, cậu đã học được từ nhẫn, dần trở thành đàn ông vậy, dường như không còn ý chí ban đầu nữa, muốn sao cũng được.

Lục Vân Phong dường như biết tâm tình của cậu, hai tay buộc chặt, lần thứ hai ôm chặt cậu vào lòng, khẳng định mà nói: “Nếu như cậu thật sự muốn làm hình cảnh, tôi nhất định giúp cậu.”

Sầm Thiếu Hiên không tin trên đời này có chuyện ăn cơm không trả tiền, do dự chốc lát, rốt cục hỏi: “Vậy anh ... cần tôi làm gì?”

Anh nở nụ cười: “Tôi Lục Vân Phong là loại người dùng ân nghĩa báo người báo đáp sao? Cậu không cần làm gì cả, chỉ cần nói tôi biết, cậu có muốn mặc cảnh phục nữa hay không mà thôi.”

Sầm Thiếu Hiên chần chờ một chút, gật đầu: “Muốn.”

“Vậy là được rồi, còn lại cứ giao cho tôi.” Lục Vân Phong buông cậu ra, ngồi thẳng người lên, phát động xe. “Tôi đưa cậu về nghỉ ngơi trước, ngày mai còn phải đi làm.” Anh vừa nói vừa cười, có vẻ rất khoái trá.

Sầm Thiếu Hiên có chút xấu hổ, cúi đầu, đưa tay lau nước mắt.

Đêm lạnh, xe hơi chạy yên lặng trên con đường. Hai người không nói chuyện gì cả, bầu không khí rất hài hòa.

Sầm Thiếu Hiên suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cố lấy dũng khí, nói rằng: “Lục tổng ...”

Lục Vân Phong cắt đứt lời cậu: “Nếu như cậu không ngại, đồng thời cũng xem tôi như bạn, bình thường gọi tôi là Vân Phong được rồi, có thể không? Mấy cái Lục tổng, Sầm quản lý gì gì đó, đều là danh xưng lúc đi làm mà thôi.”

Sầm Thiếu Hiên chần chờ, liền nói: “Được, Vân Phong, sau này, anh đừng dùng tới thứ đó nữa. Trước tiên không nói tới vấn đề phạm tội hay không, mà là ảnh hưởng không tốt tới thân thể.”

Lục Vân Phong vô cùng kinh ngạc: “Không phải nói phần K không có tác dụng phụ với thân thể hay sao? Cũng đâu có nghiệm.”

Sầm Thiếu Hiên không biết nên khóc hay cười: “Nếu như đối với thân thể không có tác dụng phụ, vậy đã được gọi là sản phẩm có lợi rồi, đâu tính vào chất có hại.”

“Thì ra là vậy.” Lục Vân Phong nghe thấy có lý, lập tức sảng khoái gật đầu. “Được, nghe lời cậu, sau này tôi bảo đảm, không bao giờ dính tới nó nữa.”

Trong lòng Sầm Thiếu Hiên chậm rãi dâng lên cảm giác vui sướng, tâm tình khá hơn nhiều.

Đưa cậu đến cửa lầu, Lục Vân Phong ôn hòa nhìn cậu nói: “Hôm nay muộn lắm rồi, ngày mai cho cậu nghỉ, nghỉ ngơi cho tốt đi. Cậu xem cậu gầy như vậy, sắc mặt lại không tốt, nếu để cha mẹ cậu thấy, lại mắng tôi làm chủ mà bắt nạt nhân viên, chẳng khác gì quỷ hút máu.”

Sầm Thiếu Hiên cười rộ lên, nhẹ giọng nói rằng: “Tôi còn trẻ, ngủ một chút liền khôi phục, đâu có yếu ớt như vậy?”

Lục Vân Phong cười khế, đưa tay vuốt nhẹ vài cọng tóc rũ trước trán cậu: “Nếu người trong công ty tôi mỗi người đều làm việc như cậu, tôi có thể tinh giản 1/3 công nhân rồi.”

Sầm Thiếu Hiên buồn cười: “Quả nhiên bản sắc nhà tư bản.”

Lục Vân Phong nhìn thấy cậu không còn mất tự nhiên, bắt đầu trêu chọc mình, trong lòng không khỏi mừng thầm, ha ha cười nói: “Nếu ngồi lên vị trí này rồi, đương nhiên phải làm tốt chức trách chứ, phát quang phát nhiệt, góp một phần nhỏ công sức.”

Sầm Thiếu Hiên nghe anh hồ ngôn loạn ngữ, cười ra tiếng.

Lục Vân Phong ôn tồn mà nói: “Được rồi, vào đi, ngủ ngon.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn anh một chút, suy nghĩ gì đó, cũng không nhiều lời nữa, mỉm cười gật đầu: “Ngủ ngon.”

9. Chương 9

Sáng hôm sau, Lục Vân Phong đúng giờ tới công ty, nhưng đã thấy Sầm Thiếu Hiên ở đó rồi. Hai người đứng trước thang máy đợi cửa, không khỏi nhìn nhau rồi cười.

Người chờ thang máy có rất nhiều, hai người không có nói chuyện với nhau.

Lục Vân Phong hơi hơi lắc đầu, biểu thị không tán thành cậu làm như vậy. Sầm Thiếu Hiên mỉm cười, ý bảo không sao.

Thang máy dừng lại, mọi người liền đi vào. Lục Vân Phong cùng Sầm Thiếu Hiên bị ép vào trong góc, vẫn không nói gì, nhưng cảm giác ở bên cạnh nhau lại thấy rất thoải mái.

Thang máy đến tầng cuối cùng, bọn họ liền bước vào văn phòng của mình.

Hiện tại là thời điểm bận rộn nhất của khách sạn. Tuy rằng mùa hè là mùa vắng khách, nhưng hội chợ công nghiệp nhẹ cùng hội chợ điều khiển thiết bị toàn quốc lần lượt mời dự họp ở trong thành phố, đại biểu tham dự từ bốn phương tám hướng chạy tới, các khách sạn nhanh chóng đầy người, những nhân viên trong tổng bộ đa phần đều đến khách sạn giúp đỡ. Mà làm ăn càng nhiều, an toàn càng phải được chú ý, Sầm Thiếu Hiên bận rộn đến mức bất đình đờ, hầu như chân không chạm đất.

Dù trong tình hình bận rộn như vậy, Lục Vân Phong vẫn không quên sự việc quan trọng. Anh gọi điện cho người bạn cũ đang làm trong bộ công an, muốn nhờ người ấy điều tra sự việc đã xảy ra tại Đào thành năm ngoái, đặc biệt là liên quan đến đội hình cảnh.

Người ấy rất kinh ngạc: “Không phải cậu đang làm ông chủ sao? Không phải phóng viên cũng không phải quan viên, sao lại hứng thú với loại chuyện này?”

“Vì liên quan tới một người bạn, nghe nói cậu ấy bị oan, do người khác hãm hại, cho nên muốn điều tra giúp.” Lục Vân Phong cười, thành khẩn mà nói. “Nếu không sao lại làm phiền tới anh? Cậu ấy là hạt giống tốt, xuất thân chính quy chân chính, tốt nghiệp học viện hình cảnh, nếu chỉ vì vậy mà loại trừ chẳng phải quá uất ức hay sao?”

“Thật sao? Vậy để tôi điều tra thử xem, coi thử là có chuyện gì.”

Lục Vân Phong cúp máy, đang suy nghĩ tới việc thỏa thuận hợp tác gia nhập liên minh với công ty đầu tư Kim Hâm ở Đào thành, bỗng nhiên điện thoại di động vang lên. Anh vừa nhìn dây số, là do Diệp Oanh, thư ký của anh gọi tới, liền bắt máy. Diệp Oanh hiện tại đang ở khách sạn, nhưng như cũ bao quát toàn việc ở tổng bộ.

“Alô!” Anh thoải mái bắt lời. Kỳ thực Diệp Oanh là bạn thân của anh, bình thường bọn họ cũng không quy củ nói chuyện với nhau.

Thanh âm Diệp Oanh cũng rất hoảng loạn: “Lục tổng, Sầm quản lý té xỉu tại khách sạn, chúng tôi đã gọi 120. Nhưng trên người chúng tôi hiện giờ không mang theo nhiều tiền, sợ không đủ, mà bên tài vụ lại không thể trích bậy...”

Lục Vân Phong hoảng hốt đứng dậy: “Tiểu Diệp Tử, em đừng vội, anh lập tức tới. Nếu như xe cứu thương tới trước anh, thì em cứ lên xe đó, rồi liên lạc với anh, nói cho anh biết họ đưa cậu ấy đến bệnh viện nào, anh sẽ tới đó luôn.”

“Được.” Diệp Oanh lập tức trấn định. “Em hiểu.”

Xe cứu thương tất nhiên tới trước anh, đem Sầm Thiếu Hiên lập tức tới bệnh viện gần đó.

Lục Vân Phong lập tức chạy đi, vừa dừng xe liền chạy thẳng đến phòng cấp cứu.

Diệp Oanh đang đứng ở đó nghe bác sĩ nói về bệnh tình của Sầm Thiếu Hiên, thấy anh đã chạy tới, nhất thời trước mắt sáng ngời, nói với bác sĩ: “Đây là ông chủ của chúng tôi, xin ngài nói lại với anh ấy một chút thông tin.”

Lục Vân Phong thở hồng hộc nói: “Đúng vậy, bác sĩ, cậu ấy là nhân viên từ bên ngoài đến, không có người nhà ở đây, tôi là chủ của cậu ấy, có gì ngài cứ nói với tôi là được.”

“Được.” Bác sĩ tán thưởng cười nói. “Hiện tại thực sự là rất ít mấy người chủ như anh vậy đấy. Kỳ thực cậu ấy cũng không bị bệnh gì nặng, chính là mệt nhọc quá độ, hạ đường huyết, giờ truyền nước biển là có thể về nhà rồi, chẳng qua phải nghỉ ngơi vài ngày cho tốt mới được.”

Lục Vân Phong lập tức gật đầu: “Tốt, cần nghỉ ngơi bao nhiêu ngày, ngài cứ nói cụ thể, tôi nhất định để cậu ấy nghỉ đủ mới cho đi làm.”

Bác sĩ càng tán thưởng: “Thực sự là khó có được, hiện tại mấy ông chủ xí nghiệp dân doanh, thực sự là có ít người thông tình đạt lý như anh vậy đó, có ý thức bảo vệ nhân viên của mình. Bản thân cậu ấy cũng không yếu, thân thể thật sự có khả năng chịu đựng cao, nghỉ ngơi một tuần, là có thể khôi phục được rồi.”

“Được, cảm ơn ngài.” Lục Vân Phong lúc này mới an tâm, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

“Không cần khách khí, anh đi trả phí trước đi.” Bác sĩ đưa đơn thuốc cho anh.

Lục Vân Phong khẩn thiết mà nói: “Bác sĩ, cứ cho cậu ấy dùng thuốc tốt nhất, tiền không thành vấn đề.”

Người bác sĩ dù cho sống lớn cũng không sợ hãi giờ lại bày tỏ nét mặt kinh ngạc, rồi nở nụ cười: “Tình hình bệnh tình của cậu ấy không có gì nghiêm trọng, bình thường nghỉ ngơi tốt một chút là được, cho cậu ấy dùng thuốc mắc tiền cũng là lãng phí mà thôi.”

Diệp Oanh nhin không được cười ra tiếng.

Lục Vân Phong trừng mắt liếc cô, rồi cũng tự cười, lập tức lấy bao tiền căng phồng cùng đơn thuốc cho cô: “Đi trước trả phí đi.”

Đợi bác sĩ cùng Diệp Oanh đều rời khỏi, Lục Vân Phong lúc này mới đi tới bên giường bệnh, nhìn Sầm Thiếu Hiên đang mê man.

Cậu thật sự là gầy hơn trước rất nhiều.

Bên cạnh còn có bệnh nhân đang truyền dịch, ngay từ đầu khe khẽ nói nhỏ, giờ hỏi thẳng anh: “Là em trai của anh sao? Nhìn anh khẩn trương quá đi, chảy cả mồ hôi luôn.”

Lục Vân Phong đưa tay lau mồ hôi, rồi hòa ái cười nói: “Tại trời nóng quá thôi.”

“Cậu ấy lớn lên thật anh tuấn nha, tôi sống cả chục năm rồi, thật đúng là chưa từng thấy qua người thanh niên nào tiêu trí như cậu ấy.” Một vị bác gái giường bên cười nói.

Trong nháy mắt, Lục Vân Phong hận không thể lấy khăn trải giường che cậu lại, anh không muốn để hình dáng lúc ngủ của Sầm Thiếu Hiên để người khác nhìn thấy.

Anh oán hận mà nhìn chăm chăm vào cái người không nghe lời kia, ngầm nghĩ rằng nghiêng lợi. Dĩ nhiên dám coi thường sức khỏe của mình đến như vậy, xem tôi xử lý cậu thế nào.

Qua một hồi lâu, Diệp Oanh cầm biên lai cùng một ống tiêm đi đến, giao cho y tá, mồ hôi nhễ nhại: “Mấy năm gần đây, bệnh viện làm ăn tốt thật, muốn cái gì cũng phải xếp hàng nửa ngày mới được.”

Mấy bệnh nhân khác cũng phụ họa theo.

Lục Vân Phong cười nói: “Được rồi, em đi nghỉ trước đi.”

Diệp Oanh mở to hai mắt: “Em phải ở đây canh trứ, không thì có ai đâu?”

“Cái gì mà không có ai?” Lục Vân Phong nghiêm mặt. “Cậu ấy là con trai, em là con gái, sao mà canh giữ được? Cô nam quả nữ, muốn lời ông tiếng ve à?”

Diệp Oanh cố nén cười: “Lẽ nào anh ở đây canh?”

“Đúng vậy.” Lục Vân Phong cũng cười, khê thở dài một cái. “Cậu ấy là người khó tính, nếu như tỉnh dậy thấy em, sao lại để em chăm sóc được? Hơn nữa, mấy chuyện khác không nói đi, nếu cậu ấy muốn đi WC, em có thể cầm bình nước biển đỡ cậu ấy đến WC nam sao?”

“Chuyện này...” Diệp Oanh nhếch miệng. “Vậy được rồi, em đi trước, hôm nay phiền anh rồi.”

“Không có việc gì, em cứ đi trước đi, khách sạn cũng bận rộn mà, có nhiều người thì đỡ việc.” Lục Vân Phong kéo cái ghế bên giường bệnh rồi ngồi xuống.

Diệp Oanh không nhịn nữa, cười ra tiếng: “Em còn nghĩ là anh đang đau lòng cho em, nói cái gì mà muốn em nghỉ ngơi, thì ra cũng là kêu em về bán mạng cho anh.”

“Sai rồi.” Lục Vân Phong cười hì hì nhìn cô. “Anh đã nói rất nhiều lần, có thể bỏ sức, nhưng không thể bỏ mạng.”

“Chúng em đều là người lười biếng cả, ra sức là tất nhiên, có ai điên lại bỏ mạng mình chứ?” Diệp Oanh chu môi ra, hướng về phía người đang nằm trên giường bệnh. “Chỉ có người kia, chỉ có cậu ấy là thật sự bỏ mạng vì anh mà thôi.”

Lục Vân Phong thương tiếc nhìn về phía Sầm Thiếu Hiên, nhẹ giọng nói rằng: “Do cậu ta không nghe lời... tiểu tử ngốc.”

Diệp Oanh nhìn biểu tình trên mặt anh, trong lòng đã rõ ràng, liền không hề nhiều lời, trả tiền lại cho anh, mỉm cười xoay người rời đi.

Y tá đem bình dịch tiến đến, tiện tay treo lên giá, sau đó hỏi anh: “Truyền tay nào?”

Lục Vân Phong ngẩn ra, theo bản năng nói: “Tay trái.”

Y tá liền cầm lấy tay trái của Sầm Thiếu Hiên, thành thạo mà làm việc.

Lục Vân Phong nhìn kim tiêm đâm vào huyết quản ẩn dưới làn da mỏng manh không chút máu của cậu, trong lòng đều cảm thấy tê rần.

Sầm Thiếu Hiên không hề động đậy.

Cậu cảm thấy thật sự rất mệt mỏi.

Đến tận qua mười mấy tiếng truyền dịch, cậu cũng không có tỉnh lại.

10. Chương 10

Lục Vân Phong chạy đi hỏi bác sĩ: “Hiện tại cậu ấy có thể về nhà được chưa?”

Bác sĩ cười gật đầu: “Có thể. Trong hai ngày tới để cho cậu ấy ngủ nhiều một chút, còn nữa, cố gắng tắm bổ thân thể.”

Lục Vân Phong hài lòng trở lại phòng bệnh, ôm lấy người đang nằm trên giường bệnh, rồi đi trong mấy ánh mắt kinh ngạc của bệnh nhân cùng người thân của họ ở mấy giường bên cạnh.

Vừa ra từ phòng cấp cứu liền đi thẳng đến bãi đỗ xe, mấy người ở ven đường còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã đem Sầm Thiếu Hiên bỏ vào trong xe, lập tức chạy tới nhà mình.

Nơi mà anh ở là khu nhà ở giống khách sạn, vừa thuận lợi vừa thoải mái, phòng ở rất lớn, hơn nữa từng phòng đều có cửa sổ thủy tinh chạm đất, có thể quan sát cảnh vật trong thành phố, hơn nữa phạm vi nhìn rất rộng.

Sầm Thiếu Hiên tỉnh lại, cảm thấy đầu óc mê man.

Mà nhìn căn phòng này cũng rất xa lạ.

Trang trí không hề hoa lệ, dùng màu lam làm màu chính, trong sáng ưu nhã, mang tính cách điệu yên bình.

Cậu chuyển đầu, lập tức liền thấy được biển cả mênh mông cùng ánh đèn soi rọi ở bên ngoài cửa sổ, làm cho người ta có thể cảm giác được thanh âm của bóng đêm đang từ từ hạ xuống.

Trong phòng mở điều hòa, có vẻ mát, không mở đèn lớn, chỉ có ánh sáng từ cây đèn bàn ở tủ đầu giường, tia sáng nhu hòa, tuyệt không chói mắt.

Cậu nhớ lại lúc ở khách sạn rất bận rộn, sau đó bỗng nhiên trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Như vậy, dựa theo suy luận logic, cậu hiện tại đang ở nhà của Lục Vân Phong.

Cậu từ từ ngồi dậy, cảm thấy tinh thần đã đỡ hơn nhiều. Quần áo trên người đã được thay, cậu hiện tại đang mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ tằm, rộng thùng thình mà thoải mái. Suy nghĩ lúc này của cậu rất hỗn loạn, dường như trống rỗng, rồi lại như vạn suy nghĩ bỗng âm âm đổ về, cuối cùng không rõ là nghĩ chuyện gì. Cậu xóc chân lên, chuẩn bị xuống giường.

Trên mặt đất là một thảm màu lam tro, nhưng không có dép. Cậu ngơ ngẩn cả người, lập tức đưa chân bước lên thảm, dự định đi ra ngoài. Thế nhưng Lục Vân Phong lại xuất hiện tại cửa.

Anh vốn đi ghé qua xem tình hình của cậu, thấy cậu tỉnh, liền dựa người vào cạnh cửa, nói với cậu: “Thế nào rồi? Thấy đỡ hơn chút nào không?”

Sầm Thiếu Hiên cúi đầu, lập tức nhẹ giọng nói: “Đỡ rồi.”

Lục Vân Phong cũng là đang mặc áo ngủ, màu đỏ nhạt, lúc này bước nhẹ đến trước mặt cậu, đưa tay chậm rãi nâng cằm cậu lên. Anh ôn hòa nói: “Thiếu Hiên, lần đầu tiên tôi thấy cậu ở cửa chính của khách sạn, tình hình lúc đó của cậu so với bây giờ chật vật hơn nhiều, nhưng lúc đó, cậu vẫn luôn ngẩng cao đầu, bình tĩnh mà làm việc, bình tĩnh mỉm cười với khách, biểu hiện đáng đáp không hề sợ hãi bất kì chuyện gì. Cậu như vậy khiến tôi khâm phục, cũng khiến tôi dao động. Vì sao hiện tại cậu luôn cúi đầu trước mặt tôi?”

Sầm Thiếu Hiên đưa đôi mắt ôn nhuận hiền hòa nhìn anh, một lát thì thào mà nói: “Tôi không biết.”

Trong lòng Lục Vân Phong dường như có một mũi tên đâm thẳng vào tim, thấp giọng nói: “Nam tử hán đại trượng phu, sao lại nhọc lòng như thế? Một đời người, có ai lại chưa từng chịu qua thất bại? Lẽ nào một chút đã kích cũng đủ hạ gục cậu rồi sao? Nhuệ khí cùng tài năng lúc trước của cậu đâu rồi?”

Sầm Thiếu Hiên hơi hơi chần động, liền đứng thẳng lưng nhìn anh.

Lục Vân Phong nhìn người thanh niên xinh đẹp trước mắt mình, cậu vừa có sự yếu đuối, ngây ngô của một thiếu niên mới lớn, vừa có sự trầm ổn, kiên cường của một người thanh niên trưởng thành, là một tập hợp rất phức tạp, nhìn qua vừa rực rỡ, mỏng manh như thủy tinh, vừa cứng cáp vững chắc như kim cương.

Anh không nhìn được, nghiêng người, nhẹ nhàng mà hôn nhẹ lên môi cậu.

Sầm Thiếu Hiên như bị điện giật, nhất thời ngây người.

Lục Vân Phong cúi đầu, dường như nỗ lực ức chế cái gì đó. Một lát sau, anh mới cúi đầu nói: “Tôi thật đáng chết. Thiếu Hiên, tôi thật sự là... kìm lòng không được, tuyệt không có toan tính gì cả, cậu... cậu đừng tức giận.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn người luôn luôn bình tĩnh, luôn biết đối phó với mọi tình huống như anh, giờ đây lại tỏ ra quẫn bách. Mỗi phút trước còn nghiêm giọng chỉ trích cậu, phút sau lại trở nên lấp bắp, cậu không khỏi nở nụ cười.

Lục Vân Phong kinh ngạc mà nhìn cậu.

Sầm Thiếu Hiên mặc áo ngủ bằng tơ tằm màu trắng, dáng người thon dài nổi bật lên trước ánh sáng của mấy ngọn đèn tỏa sáng trong màn đêm phía sau lưng, sự mê đắm cường liệt như bài sơn đảo hải cuốn sạch tất cả mọi sự việc khác, như một sức mạnh vô hình, khiến anh muốn ôm lấy người thanh niên trước mặt.

Anh hít một hơi thật sâu, tự nhủ trong lòng, cố gắng ức chế xung động đang phát cuồng trong nội tâm.

Sầm Thiếu Hiên vẫn mỉm cười nhìn anh, cậu đứng thẳng người, dung nhan tinh xảo, nhân thần an tĩnh, mái tóc đen nhánh, toàn thân trên dưới từng tắc da tắc thịt đều phẳng phất như không phải con người, mà như một thiên thần trên trời.

Lục Vân Phong dùng hết khí lực toàn thân, bình tĩnh cười nói: “Đi ăn cơm đi.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu, khoái trá theo anh đi ra ngoài.

Cũng từ hôm đó, Lục Vân Phong kiên quyết không cho phép cậu đi làm, nhất định phải bắt cậu triệt để nghỉ ngơi. Sợ cậu lên chạy đến công ty, anh thậm chí còn khóa trái cửa.

Mỗi ngày ngoại trừ uống thuốc, Lục Vân Phong đều mang về cho cậu rất nhiều canh bổ, nào là canh đông trùng hạ thảo quy xà, nào là dương tham ô kê, còn có long nhãn đơn nhũ cáp, ô kê đơn giáp ngư, tất cả đều là đầu bếp thượng hạng trong khách sạn làm, sau đó đem về cho cậu ăn. Cậu vốn trẻ tuổi, trước đây làm hình cảnh thì có thân thủ tốt, lại có nguồn căn khỏe, nên rất nhanh liền khôi phục. Hiện tại, trên gương mặt nguyên bản tái nhợt của cậu giờ đã dần ửng hồng, càng thêm mịn màng trơn bóng như ngọc, khiến tim của Lục Vân Phong từng phút từng giây đều đập mạnh, nhẩn nại đến cực khổ.

Sầm Thiếu Hiên cũng cảm thấy mình dần khá hơn trước, tay chân trước đây có chút lạnh lẽo giờ cũng đã ấm dần lên, tinh khí cũng khôi phục đến mười phần, ở trong nhà riết rồi bực mình, thật sự muốn đi làm. Hơn nữa, cậu không ở đó, mấy công tác phải làm sao? Hiện tại là thời gian bận rộn nhất.

Chỉ sợ trên đời khó tìm được chuyện nào buồn cười hơn, viên chức ăn nói khép nép cầu ông chủ nói muốn đi làm, ông chủ lại mạnh mẽ ép nhân viên nghỉ ngơi là quan trọng, hai người mỗi lần như vậy đều cãi nhau kịch liệt, đến cuối cùng nhìn không được liền cười.

Cứ như vậy qua 4 ngày, Sầm Thiếu Hiên thực sự không thể nhịn được nữa.

Sáng hôm sau, Lục Vân Phong ăn xong bữa sáng, mặc áo khoác vào, chuẩn bị ra cửa.

Sầm Thiếu Hiên từ bên cạnh bàn đứng dậy, khấn cầu nói: “Để tôi đi làm đi, tôi thật sự khỏe rồi.”

Lục Vân Phong đỡ cửa, quay đầu lại nhìn cậu một chút, mỉm cười: “Bác sĩ nói, cậu phải nghỉ ngơi ít nhất 1 tuần, hơn nữa trong thời gian này phải ngủ nhiều, ăn nhiều chất dinh dưỡng, cho nên, cậu phải nghỉ đủ 7 ngày, đúng hạn nghỉ ngơi, sau đó tôi đưa cậu đi kiểm tra, nếu như cậu vẫn không thể đi làm, thì phải tiếp tục nghỉ ngơi.”

Sầm Thiếu Hiên bất đắc dĩ mà nói: “Nhưng thật sự tôi ổn rồi, cũng không phải bệnh nặng, chỉ là mệt mỏi một chút, hiện tại đã sớm khỏe rồi.”

Lục Vân Phong thu lại nụ cười, xụ mặt nói: “Cậu còn dám nói. Tôi đã nói cậu đừng liều mạng, cậu lại không nghe là sao? Ý gì đây? Có đúng hay không dự định té xỉu một lần nữa, để người ta đâm thọt tôi, nói tôi là nhà tư bản hút máu người, đem một tên nhóc sinh khí dồi dào biến thành một xác chết biết đi.”

“Tôi không có ý như vậy.” Về mặt Sầm Thiếu Hiên vô tội. “Anh đừng nhốt tôi trong nhà, đây là giam cầm phi pháp đó.”

“Không khóa cửa cậu chạy thì sao?” Lục Vân Phong khoái trá cười ha ha. “Điện thoại trong phòng tôi không cắt dây, điện thoại di động của cậu cũng ở đó, có thể nhấn 110 báo cảnh sát mà.” Nói xong, anh vừa cười vang vừa đi ra cửa, lập tức khóa trái cửa nhà cùng cửa chống trộm.

Sầm Thiếu Hiên không biết nên khóc hay cười, chỉ có thể đem mấy chén đĩa trên bàn ăn tiến vào nhà bếp, rửa sạch sẽ, sau đó mới bước vào phòng khách, chán nản xem TV.

11. Chương 11

Ngồi ở sofa xem TV được một lát, cậu lấy điện thoại ra bấm số điện thoại nhà.

Là mẹ cậu – Viên Chi Lan tiếp. Hồi lúc trước bà từng đóng vai chính trong các vở kịch nói, là một nữ diễn viên rất xinh đẹp, hiện tại đã về hưu, thỉnh thoảng có vài người bạn cũ đến chơi, mời bà làm khách mời đóng cặp trong kịch truyền hình, nhưng phần lớn thời gian thì thường ở nhà.

Nghe được tiếng của cậu, Viên Chi Lan rất hài lòng: “Thiếu Hiên à, con hơn nửa tháng rồi không có gọi điện thoại về nhà đó.”

Sầm Thiếu Hiên ôn nhu mà nói: “Công tác gần đây của con có chút bận rộn. Mẹ à, ba mẹ có khỏe không?”

“Ừ, rất khỏe.” Viên Chi Lan có vẻ rất vui vẻ. “Tiền mà con nạp vào trong tài khoản mẹ nhận được rồi, mẹ cất thay cho con, không có đụng tới đâu.”

Sầm Thiếu Hiên cười nói: “Cất gì chứ? Con gửi chính là muốn ba mẹ xài mà, muốn dùng gì cứ dùng đi, đừng tiết kiệm.”

Viên Chi Lan nghe giọng điệu của con, phát giác gần đây cậu rất rộng rãi, không khỏi mừng thay cho cậu: “Chúng ta có thể ăn bao nhiêu dùng bao nhiêu chứ? Hơn nữa, mẹ với ba con đều có lương hưu, nhà cũng là nhà mình, sinh hoạt phí từng tháng không cao, đủ xài. Thiếu Hiên, con không cần lo lắng cho ba mẹ, cứ yên tâm làm việc, chỉ cần vậy ba mẹ đã vui lòng rồi.”

Sầm Thiếu Hiên trong lòng chột ảm lại, cười nói: “Được, con biết.”

“Còn nữa...” Viên Chi Lan rất tự nhiên nói. “Nếu như công tác ổn định rồi, vấn đề cá nhân của con cũng nên cân nhắc đi nha.”

Nụ cười trên mặt của Sầm Thiếu Hiên dần phai, nhưng vẫn ổn định tinh thần, cười nói: “Dạ, con sẽ lưu ý.”

Viên Chi Lan âm thầm thở dài, liền dời đi trọng tâm câu chuyện: “Chiều nào mẹ cũng đi chơi mát chược, bọn họ đều đánh không lại mẹ, mỗi ngày mẹ đều thắng được vài đồng, đủ mua đồ ăn sáng cho ngày mai.”

Sầm Thiếu Hiên thở phào nhẹ nhõm, theo nội dung câu chuyện: “Vậy rất tốt nha, nhưng mẹ cũng đừng ác quá đó. Cần thận nếu không người ta không thèm cho mẹ chơi nữa đó.”

Hai người cười một hồi, lúc này mới cúp điện thoại.

Sầm Thiếu Hiên đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh thành thị mờ mịt bên ngoài.

Khi Lục Vân Phong trở về lúc trưa, chỉ thấy bóng lưng của cậu.

Anh nao nao, lập tức đi về phía cậu, thân thiết mà hỏi thăm: “Làm sao vậy?”

Sầm Thiếu Hiên quay đầu nhìn anh một cái, vô lực ngã người vào kính thủy tinh, cười khổ mà nói: “Người đời nhìn tôi thế nào, tôi không quan tâm, nhưng lại không thể chịu nổi khi nhìn thấy ba mẹ tôi vì tôi mà chịu thương tổn, còn tôi lại không thể làm gì được.”

Lục Vân Phong nhìn đôi mày cậu nhú lại, đôi mắt đầy nỗi buồn, cảm thấy đau lòng nên kéo cậu lại ôm lấy, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: “Có khó khăn gì cứ nói với tôi, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp, đừng để trong lòng một mình.”

Anh thích ôm Sầm Thiếu Hiên, nhưng luôn luôn tràn ngập ý tứ hàm xúc yêu quý, chưa bao giờ mang cảm giác tình dục nào cả. Sầm Thiếu Hiên nằm trong vòng tay của anh, từ sự đề phòng ban đầu giờ chuyển thành tin cậy, khiến cậu cảm thấy ấm áp cùng thoải mái tựa như tri kỷ. Nghe Lục Vân Phong nói xong, cậu bỗng nhiên cười rộ lên: “Lời này của anh chẳng khác gì hữu cầu tất ứng vậy.”

Lục Vân Phong nghiêm giọng nói: “Sao có thể chứ? Nếu cậu muốn sao trên trời, tôi chỉ có thể nói hai từ xin lỗi.”

Sầm Thiếu Hiên đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh, cười nói: “Cám ơn, tôi ổn rồi.”

Lục Vân Phong liền cởi bỏ áo khoác, vừa xoắn tay áo vừa nói: “Ăn cơm đi, tôi hâm lại thức ăn. Tôi chỉ biết nếu như tôi không trở về, cậu chắc chắn ăn không đúng giờ. Coi tôi đoán đúng không kìa.”

Sầm Thiếu Hiên cười, cũng không cãi lại, liền vào nhà bếp hỗ trợ.

Lục Vân Phong vừa bật bếp vừa nói: “Quên đi, tôi không ép cậu nghỉ ngơi nữa, chiều nay cậu cùng tôi đi làm, mặc công cậu ở nhà một mình lại suy nghĩ miên man.”

Sầm Thiếu Hiên mừng rỡ: “Thật sao? Tốt quá!”

Lục Vân Phong khoái trá nhìn cậu: “Cậu đó, thật là một người công nhân khiến nhiều ông chủ khát vọng.”

Sầm Thiếu Hiên cười nói: “Ăn lộc của vua, phải vì vua chia nỗi lo chứ?”

Lục Vân Phong nhìn nụ cười mang tính trẻ con của cậu, trong lòng không khỏi mừng thầm. Một lát sau, anh nói: “Được rồi, cậu được thăng chức.”

Sầm Thiếu Hiên nghi hoặc nhìn về phía anh.

Lục Vân Phong nói: “Tôi thăng cậu chức trợ lý chủ tịch, chủ yếu phụ trách bộ phận phát triển nghiệp vụ và bộ phận bảo an, cậu thích xông xáo, thích hợp với chức vụ đó, nếu chỉ làm bộ phận bảo an có hơi lãng phí, thấy thế nào? Làm con trâu thay tôi đào đất được không?”

Trong lòng Sầm Thiếu Hiên cảm kích vô cùng, nhưng có chút do dự nói: “Đương nhiên tôi đồng ý, thế nhưng tôi không hiểu việc bên bộ phận phát triển nghiệp vụ cho lắm.”

“Tôi sẽ dạy cậu.” Lục Vân Phong vừa xào rau vừa nói. “Kỳ thực cũng không phức tạp lắm, mà cậu lại thông minh như thế, tôi vừa nói cậu liền hiểu. Cậu xem xét mấy hạt mầm tương lai của công ty, sau đó tuyển chọn rồi huấn luyện một lực lượng quản lý bộ phận bảo an, sau đó tập trung tinh lực chuyển đến phương diện phát triển chiến lược của tập đoàn.”

“Ừ, được.” Sầm Thiếu Hiên gật đầu.

Lúc này đây, Lục Vân Phong chưa nói với cậu vấn đề đãi ngộ, dù sao cũng không phải vấn đề bạn bè nên nói với nhau.

Buổi chiều Sầm Thiếu Hiên đến bộ phận nhân sự làm thủ tục chuyển công tác, quản lý nói lại cho cậu biết. Tiền lương hiện tại của cậu là 10. 000, có thể chuyển từ phòng đơn của ký túc xá quản lý đến phòng đôi của ký túc xá quản lý cao cấp, phương tiện giao thông cùng liên lạc đều được nâng lên, nói chung, đãi ngộ rất hậu đãi, không hề có gì đáng phàn nàn.

Sầm Thiếu Hiên đổi sang văn phòng lớn hơn nữa, phương tiện đầy đủ, tu sửa trang nhã đẹp đẽ quý giá, chẳng khác gì văn phòng tổng giám đốc của các công ty khác. Sau khi ngồi vào bàn, tâm tình của cậu vô cùng phức tạp. Năm năm trước, cậu còn đang giãy dụa trong quần khổ, thậm chí còn phải giấu diếm bằng

cấp, đi làm một nhân viên gác cổng, có thể nói chật vật tới cực điểm, dù như thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ có ngày mình được như vậy. Cho dù không coi là hãnh diện, chí ít cũng có thể ngẩng đầu lên.

Sau khi cậu chính thức ngồi vào chiếc ghế đó không lâu, thư ký chủ tịch Diệp Oanh gõ cửa phòng cậu, cầm trong tay một đồng văn kiện lớn.

Sầm Thiếu Hiên vội vã khách khí đứng lên.

Diệp Oanh cười nói: “Sầm tổng, không cần khách khí, tôi cũng không phải người lạ.”

Sầm Thiếu Hiên lễ phép mỉm cười: “Diệp tiểu thư, mời ngồi.”

Diệp Oanh thoải mái ngồi xuống đối diện cậu, để văn kiện trước mặt cậu rồi nói: “Sau này anh cần sửa lại thói quen này đi, không thể thấy ai cũng khách khí như vậy, sẽ làm mất uy tín của anh đấy.”

Sầm Thiếu Hiên buồn cười: “Diệp tiểu thư hình như chưa thấy tôi huấn luyện công nhân thì phải?”

Diệp Oanh cười đến hải lòng: “Quả chưa thấy qua, nhưng cũng có nghe nói. Người người đều nói tuy anh lớn lên rất anh tuấn, nhưng trong công việc lại cực kỳ nghiêm túc, mặt trầm xuống, ai thấy đều phải sợ. Haha, tôi thật muốn nhìn qua.”

Sầm Thiếu Hiên cười: “Tôi thật sự cũng mong có ngày thấy khuôn mặt đó của Diệp tiểu thư.”

Nói đùa hai câu, Diệp Oanh liền bắt đầu nói chuyện chính sự: “Sầm tổng, đây là những thứ mà Lục tổng kêu tôi chuyển đến cho anh, mấy cái này chính là hợp đồng đã ký, tư liệu của những khách sạn chuẩn bị khai trương, còn mấy cái này là hợp đồng đang đàm phán, chưa định ra mức hợp đồng cùng tư liệu hạng mục, anh cứ nhìn qua để quen việc trước, sau đó ngài ấy sẽ cùng anh trao đổi sau.”

Sầm Thiếu Hiên cầm lấy, coi sơ qua, gật đầu với cô. “Được.”

Diệp Oanh mở ra bề mặt công văn: “Xin mời anh ký tên vào đây.”

Sầm Thiếu Hiên nghiêm túc mà đối chiếu từng mục công văn với chồng văn kiện trước mặt, sau đó mới ký tên mình vào.

12. Chương 12

Diệp Oanh theo quy củ nói với cậu: “Sầm tổng, danh thiếp của anh ngày mai sẽ có. Tam thời anh chưa có thư ký riêng, nên công việc của anh sẽ do tôi phụ trách hỗ trợ, cho cả anh lẫn Lục tổng, nếu như có văn kiện nào cần phác thảo hoặc cần tôi hỗ trợ công tác cơ sở, anh cứ tự nhiên mở miệng, ngàn vạn lần đừng khách khí.”

Sầm Thiếu Hiên vội vã cười nói: “Chính mình tôi có thể làm mà, cô chỉ cần giúp Lục tổng là được.”

Diệp Oanh cũng rất nghiêm túc: “Sầm tổng, tập đoàn một tháng tốn hơn 10.000 mướn anh, tôi tin không chỉ đơn giản muốn anh ngồi đây đánh chữ hoặc làm văn, đúng không?”

Sầm Thiếu Hiên sững sốt, lập tức cười gật đầu: “Đúng, Diệp tiểu thư, cô nói đúng. Được rồi, nếu như tôi có cần gì, nhất định sẽ tìm cô.”

“Được.” Diệp Oanh dường như nói xong chính sự, bỗng nhiên thản nhiên cười. “Sầm tổng, ở đây anh chính là người đẹp trai nhất đó, ngay cả danh tiếng của Lục tổng cũng bị anh đè xuống rồi, rất giỏi, có phải nhiều cô gái đeo đuổi lắm hay không?”

Sầm Thiếu Hiên thấy cô đột nhiên trở nên cợt nhả, không khỏi sững sốt, cảm giác không biết nên khóc hay cười: “Diệp tiểu thư, đừng chọc tôi nữa, tôi chịu thua cô rồi đấy. Mấy năm nay thật đúng là, địa vị đàn ông ngày càng sa sút, cứ nhiên thường thường bị mấy cô gái trêu chọc.”

Diệp Oanh cười ha ha: “Đừng có mở miệng vu oan tôi như thế, tôi không có ý định quấy rầy anh đâu.”

Sầm Thiệu Hiên thở dài: “Nhưng sao tôi thấy thì hình như cô đang bắt đầu hành động vậy chứ?”

Diệp Oanh tùy tiện đưa tay lên khoát tay chặn lại: “Được rồi, anh yên tâm đi, tôi là người theo chủ nghĩa độc thân. Tuy rằng anh rất tuần tú, chẳng qua tôi tình nguyện làm bạn thân với anh, không làm người yêu.”

Sầm Thiệu Hiên lần đầu tiên thấy người con gái như thế, liền ngẩn ngơ, trầm tĩnh lại, mỉm cười nói: “Tốt, nếu được vậy thật sự rất tốt.”

Diệp Oanh cười với cậu: “Cứ thế nhé, tôi đi trước, anh làm tiếp đi.”

Thấy cô biến mất ngoài cửa, Sầm Thiệu Hiên mở tập văn kiện ra, nghiêm túc làm việc.

Một lát sau, điện thoại nội tuyến vang lên.

Thanh âm vui vẻ của Lục Vân Phong truyền tới: “Thế nào? Văn phòng còn thiếu gì nữa không?”

Khóe môi Sầm Thiệu Hiên mỉm cười, một chủ tịch lại quan tâm văn phòng của công nhân có thiếu đồ dùng gì hay không, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Cậu ôn hòa nói: “Cái gì cũng không thiếu, đầy đủ hết, hiệu suất làm việc của bộ phận hành chính luôn luôn cao.”

“Đúng thế.” Lục Vân Phong tán thành cười nói. “Bọn họ ai cũng cố gắng hết.”

“Đúng vậy, từ đó có thể thấy, Lục tổng biết cách điều quân đó nha.” Sầm Thiệu Hiên vui đùa.

Lục Vân Phong hài lòng nói: “Nhưng vẫn còn kém cậu nhiều lắm.”

“Lục tổng là đang khen hay đang mắng tôi vậy?” Sầm Thiệu Hiên cười nói. “Cái này gọi là muốn gia tăng thêm tội, liền tùy tiện gán tội đó. Nếu như ở thời cổ đại, câu mà anh nói chính là tôi lấy công uy hiếp chủ, mưu đồ gây rối, tôi phải lập tức nói ”Hoàng thượng khai ân” đó. Có phải trưa mai đưa tôi đi ngọc môn trăm đầu hay không?”

Lục Vân Phong cười to. Sầm Thiệu Hiên tưởng tượng, lúc này anh nhất định là thần thái phi dương, ánh mắt đen láy lấp lánh hữu thần, đôi môi góc cạnh rõ ràng tràn đầy nụ cười, cả người đều tản ra ánh sáng loá mắt.

Cười một hồi, Lục Vân Phong ôn nhu nói: “Tối nay mời cậu ăn, được không?”

Sầm Thiệu Hiên nói: “Tôi mời anh chứ?”

Lục Vân Phong hài hước nói: “Cậu là đang hỏi lộ tôi sao?”

Sầm Thiệu Hiên thoải mái mà hỏi: “Vậy anh có muốn biết pháp phạm pháp không?”

Lục Vân Phong thể hiện tính trẻ con nói: “Muốn.”

Sầm Thiệu Hiên cười hì hì nói: “Vậy tan sở gặp.”

“Được.” Lục Vân Phong thoải mái cúp máy.

Sầm Thiệu Hiên lại mở ra một văn kiện, đó là hiệp nghị hợp tác, mặt trên bên A rõ ràng là công ty đầu tư Kim Hâm ở Đào thành. Nụ cười của cậu dần phai, tỉ mỉ nhìn điều khoản hợp tác. Phía sau nói rõ thời gian khai trương, cũng gần 1 năm rồi.

Mấy tháng qua, cậu không chỉ chăm chỉ làm việc, mà cũng biết học hỏi, trên cơ bản đều nắm được các khâu quan trọng trong việc xây dựng thành lập khách sạn. Bọn họ hợp tác cùng đối phương, chính là bắt đầu tham gia từ việc tu sửa trước, trước hết cần làm chính là hệ thống bảo vệ, phòng cháy chữa cháy cùng hệ thống nước. Nói cách khác, nếu như hợp đồng này được ký kết, bọn họ sẽ phải đi Đào thành khai triển công tác.

Cậu ngẩng đầu nhìn ánh sáng mặt trời bên ngoài, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, trong mắt xuất hiện vẻ lo lắng.

Tuy rằng Sầm Thiệu Hiên rất không nguyện ý quay về Đào thành, nhưng không ngờ ngày ấy lại tới nhanh như vậy.

XXXXXXXXXXXX

Lúc bọn họ tới Đào thành thì đã 10h tối.

Công tác quá bận rộn, lúc bọn họ lên máy bay chính là chuyến bay trễ nhất, ban ngày công tác, buổi chiều họp, sau đó lập tức chạy tới sân bay, sau đó lên máy bay mới bắt đầu mở hộp cơm ra ăn.

Sầm Thiệu Hiên nhẹ giọng nói với Lục Vân Phong: “Lúc trước khi tôi làm việc, cũng là bình thường đối phó như vậy, thật không nghĩ tới, các anh cũng như thế. Trong mấy bộ phim hay người đời hay nói, mấy người làm công việc giống các anh ăn uống phiêu đở, chẳng lo chuyện đời, cần thì dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đó hay bỏ tiền ra. Thực sự là khiến người ta lằm chết rồi.”

“Đây là chuyện bình thường, về chính giới, thương giới, xã hội đen, giới giải trí luôn luôn nói quá sự thật, hoặc chỉ là sản phẩm tưởng tượng, cũng không chân thực, tôi thường ít xem mấy cái đó lắm.” Lục Vân Phong cười khẽ. “Kỳ thực rất nhiều ông chủ cũng giống như tôi thôi, nếu không làm sao phát triển? Nhân sinh như đi ngược dòng nước, tiến lùi đều không được, nếu như tôi ngừng lại lập tức có người từ phía sau đuổi tới, vượt lên trước. Bọn họ nếu chiếm lĩnh được thị trường, thì tôi không có nơi sống yên ổn rồi.”

Diệp Oanh ngồi ở bên cửa sổ cười nói với Sầm Thiệu Hiên: “Phong ca trên phương diện này rất khiến người khác nể phục, rất có năng lực. Lúc vừa mới bắt đầu khởi nghiệp, có nhiều năm ngày nào anh ấy cũng làm việc, không hề nghỉ ngơi, cả tết âm lịch luôn, hiện tại trong nội bộ thường có nhiều người nhắc tới, luôn kính phục khả năng làm việc của anh ấy.”

Sầm Thiệu Hiên nghe cô mỗi khi nhắc tới Lục Vân Phong thì có thái độ thân thiết, không khỏi tâm trạng có chút buồn bực, nhưng trên mặt không có biểu lộ, rất thành khẩn nói: “Quả thật khiến người khác bội phục.”

“Được rồi, đừng nịnh tôi nữa.” Lục Vân Phong ngồi ở giữa hai người, ôn hòa cười nói. “Thiệu Hiên, Diệp Oanh là em gái lớp dưới của tôi lúc còn ở đại học, là bạn thân, trong hai năm qua cũng giúp đỡ tôi rất nhiều. Trong công ty cô ấy hay gọi tôi là Lục tổng, ra công ty thì gọi tiếng ”Ca“. Bình thường ở chung, mọi người đều là bạn, khỏi cần cầu nể, cứ tùy ý. Được rồi, phận làm anh cứ gọi Diệp Oanh là ”Tiểu Diệp Tử“, cậu cũng có thể gọi cô ấy như thế.”

Sầm Thiệu Hiên trầm ngâm một chút, không kêu được, cũng chỉ có thể cười cười với cô.

Diệp Oanh làm mặt quỷ với cậu, khiến cậu buồn cười.

Hai tiếng đồng hồ sau, bọn họ đi ra sân bay trong đêm.

Cũng giống như lúc Lục Vân Phong tại Khang thành tiếp đãi Trần Hâm, công ty Kim Hâm cũng phái một chiếc xe ra đón bọn họ. Tài xế nhiệt tình tiếp nhận hành lý trên tay Lục Vân Phong, nói với bọn họ: “Trần tổng vì các ngài đặt sẵn phòng ở khách sạn bốn sao, vừa khai trương không lâu, các mặt đều rất tốt.”

Lục Vân Phong thoả mãn gật đầu: “Được, vừa lúc có thể nhìn qua tình hình của bọn họ.”

Lúc tới bàn tiếp tân Sầm Thiệu Hiên mới biết được, tuy nói là Trần Hâm hỗ trợ, cũng do Lục Vân Phong chính mình trả tiền. Anh muốn một phòng đôi tiêu chuẩn cùng phòng đơn, đưa thẻ phòng đơn cho Diệp Oanh.

Sầm Thiệu Hiên tiếp nhận hành lý của Lục Vân Phong từ tài xế, chuẩn bị cùng anh lên phòng. Lục Vân Phong lại kiên trì cầm hành lý, cùng nhau bước vào thang máy.

Sầm Thiệu Hiên cười khẽ: “Tôi xách một chút cũng không sao.”

Lục Vân Phong nghiêm túc nói: “Cậu là trợ lý của tôi, không phải người hầu của tôi.”

Sầm Thiệu Hiên lẳng lẳng cười, không hề nói thêm cái gì.

13. Chương 13

Lúc vào tới phòng thì cũng đã nửa đêm, Lục Vân Phong rất nhanh nhẹn, vừa cởi áo khoác vừa hỏi: “Thiếu Hiên, cậu đói bụng không?”

Sầm Thiếu Hiên lắc đầu: “Không đói bụng.”

“Tốt.” Lục Vân Phong mở valy, lấy ra áo ngủ. “Vây tắm rửa rồi ngủ, ngày mai bận lắm đấy.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn anh đóng cửa phòng tắm, lập tức nghe được tiếng nước ào ào vang lên, sau đó cậu lấy ra một số văn kiện trong valy và chỉnh lại một số tư liệu liên quan đến cuộc họp với đối tác trong laptop, rồi lấy ra áo ngủ đặt lên giường, sau đó mới ngồi xuống, mở TV.

Trở về cổ hương, tâm tình của cậu rất phức tạp, có chút sợ hãi, có chút lo lắng, nhưng trở về với tư cách giống như bây giờ thì dù thế nào cũng hiếm có người ngờ tới, điều đó khiến cậu rất cảm kích Lục Vân Phong.

Nhớ tới người đàn ông luôn quan tâm chính mình nhưng biểu hiện lại quang minh rộng rãi, trong lòng cậu cảm thấy rối ren hỗn loạn.

Có câu nói, đồng loại rất dễ dàng nhận ra đồng loại, đó không sai. Ngay từ lần đầu tiên tiếp xúc với Lục Vân Phong quả thật cậu nhìn không ra, bởi vì hai người đều nghiêm ngặt dựa theo quy phạm cấp trên cấp dưới mà giao tiếp, chưa nói được vài câu đã kết thúc, bọn họ ai cũng là cao thủ, hoàn toàn không để người ta nhìn ra tâm tình của bản thân mình. Nhưng mà, lúc tăng ca vào cuối tuần lần trước, Lục Vân Phong đẩy cửa tiến đến mời cậu đi ăn, cậu đã dần nhận ra, Lục Vân Phong là cùng loại với mình, bọn họ chỉ thích đồng tính. Những khi ở riêng với nhau, ánh mắt Lục Vân Phong nhìn cậu thỉnh thoảng lóe ra tình cảm cường liệt, làm tim cậu đập rất nhanh, nhưng anh luôn cố gắng kìm ực chế, chú ý bản thân mình cố gắng làm ra những ngôn hành cử chỉ đúng mực, càng không thể hiện nguyện vọng nào với cậu. Những chuyện đó đã dần khiến trái tim băng giá của cậu tan chảy ra, cảm thấy ấm áp lên. Nghĩ một hồi, khóe môi cậu nở ra một nụ cười nhẹ.

Tiếng nước ngừng lại, một lát sau, cửa phòng tắm mở ra, Lục Vân Phong mặc nguyên bộ áo ngủ, vừa dùng khăn lau tóc vừa cười nói với cậu: “Nhanh đi tắm đi!”

Sầm Thiếu Hiên “Ừ” một tiếng, cầm áo ngủ bước vào phòng tắm.

Lục Vân Phong ngồi xuống giường dựa lưng vào tường, vừa cầm điều khiển từ xa chuyển kênh vừa cảm thấy phiền nhiễu.

Lần này anh cố ý chọn một phòng đôi tiêu chuẩn, chính là muốn ở cùng với Sầm Thiếu Hiên chung 1 phòng, dù không thể ôm cậu, nhưng chỉ cần nghe được tiếng hít thở của cậu khi ngủ, có thể nhìn thấy cậu dần dần chìm trong giấc ngủ là được rồi.

Sầm Thiếu Hiên ở trong nhà anh mấy ngày nay, bọn họ cũng ngủ khác phòng. Dù trước mặt người thanh niên trẻ tuổi xinh đẹp kia luôn là thông dong trấn định, trên thực tế anh đã nhiệt huyết sôi trào từ lâu, vô số lần muốn ôm lấy cậu vào trong lòng, mạnh mẽ dùng đôi môi hôn lên gương mặt trong suốt như ngọc kia, hôn lên đôi môi mỏng luôn ôn nhuận kia, muốn ôm lấy thân thể hoàn mỹ đó, đặt lên giường sau đó hoàn toàn hòa nhập cậu vào trong bản thân.

Thế nhưng, anh không dám.

Lúc trước chắc chắn Sầm Thiếu Hiên chịu rất nhiều oan ức, trong lòng đối với người ngoài rất đề phòng, thật vất vả cậu mới tin nhiệm anh, nếu một ngày nào đó anh có hành vi khác thường, thì sự hòa hảo khi hai người đang ở chung sẽ lập tức bị phá hủy, không thể cứu vãn. Nhiều lần anh khống chế được nội tâm xung động của chính mình, nhưng cũng vì vậy mà cảm thấy toàn thân đau đớn, tình triền trong người dường như muốn xé rách trái tim của anh vậy. Nhưng anh luôn dùng ý chí phi phạm của mình khắc chế, anh luôn hy vọng tình cảm hai người phát triển tự nhiên, không thể dùng tình hình hiện tại mà ép buộc Sầm Thiếu Hiên. Lúc ấy có thể cậu sẽ dùng sự biết ơn mà đáp trả yêu cầu của anh, vậy thì có ý nghĩa gì nữa chứ? Hơn nữa, bản thân anh cũng không nỡ để cho người có tấm lòng thiện lương kia chịu thêm oan ức nào khác.

Suy nghĩ xong anh chỉ biết thở dài, anh xoắn tấm chăn lên, leo lên giường, tựa ở đầu giường, nhìn TV đang phát sóng trực tiếp trận thi đấu bida.

Đợi Sầm Thiếu Hiên đi ra, anh liền tắt TV đi, nhẹ giọng nói: “Ngủ thôi!”

Sầm Thiếu Hiên dịu ngoan đáp ứng một tiếng: “Được.”

Hai người họ ai cũng một bụng tâm sự, thật lâu sau vẫn khó ngủ.

Dần dần, dường như có một loại không khí kì lạ xuất hiện.

Bọn họ cũng không dám xoay người, sợ đối phương biết chính mình còn chưa ngủ, nên chỉ nhắm mắt lại miên man suy nghĩ, nhưng không ai dám cử động gì cả.

Rốt cục, trong sự mệt mỏi mệt mỏi rã rời cực độ bọn họ liền ngủ.

* * *

Rèm cửa sổ chặn tất cả tia sáng ngoài cửa sổ, khí lạnh cùng sự âm u khiến người ta cảm giác đặc biệt thoải mái, hai người ngủ rất sâu, đến tận khi trời sắp sáng, Lục Vân Phong mới tỉnh lại.

Trong phòng vẫn là còn tối mờ, có một tia sáng nhẹ xuyên thấu qua rèm cửa sổ rọi lên tường, khiến cho căn phòng dường như tăng thêm phần sáng.

Lục Vân Phong nghiêng đầu, rời ánh nhìn khỏi tủ đầu giường, nhìn Sầm Thiếu Hiên bên giường đối diện.

Cậu còn đang ngủ, chiếc chăn trắng đắp ngang trên người, lộ ra đầu vai cùng hai tay. Cậu mặc bộ áo ngủ màu xanh nhạt, càng tôn thêm lên làn da ôn nhuận trắng trẻo khiến anh nhớ mãi.

Lục Vân Phong âm thầm hồi tưởng. Ngày đó khi mang Sầm Thiếu Hiên từ bệnh viện trở về nhà, giúp cậu thay đồ sang đồ ngủ, toàn bộ quá trình ấy anh như đang trong cơn mộng du vậy. Thân thể thon dài hoàn mỹ, da thịt trắng nõn tinh tế ấy khiến tình triêu trong anh cuộn cuộn, khó có thể khống chế, đến nỗi cả người run rẩy, thiếu chút nữa ra tay. Thật vất vả mới thay xong đồ cho cậu, đắp chăn lên, dục hỏa đốt người trong anh không thể kiềm chế được liền chạy vào trong phòng tắm, xối nước lạnh thật nhiều lên người, lúc này mới rốt cuộc dần dần tỉnh táo lại.

Anh nhắm mắt lại, âm thầm thở dài, chỉ sợ tiếp tục như thế, anh sẽ bị dục vọng sôi sục đốt thành tro mắt thôi. Anh lặng lẽ ngồi dậy, vào phòng tắm, tạt nước lạnh vào mặt.

Đợi được khôi phục bình tĩnh, sau đó anh mới đánh răng rửa mặt chải đầu, bình tĩnh bước ra ngoài.

Rèm cửa sổ mở ra, bên trong phòng sáng lên. Sầm Thiếu Hiên hiển nhiên cũng tỉnh lại, trong lúc đợi anh trong phòng tắm, cậu đã đem tư liệu văn kiện cùng máy vi tính cần dùng đến trong công tác hôm nay chuẩn bị cho tốt, đặt lên bàn.

Hai người tuy rằng chẳng bao giờ làm việc qua với nhau, nhưng phối hợp rất ăn ý. Sầm Thiếu Hiên thấy anh rửa mặt xong rồi, liền vào phòng tắm. Lục Vân Phong thừa dịp cởi áo ngủ, thay T-shirt cùng quần tây.

Lúc hai người chuẩn bị xong xuôi ra cửa thì Diệp Oanh cũng đi tới trước cửa bọn họ chờ. Ba người cùng nhau đến nhà hàng lầu một trong khách sạn ăn bữa sáng miễn phí.

Nhà hàng trong khách sạn này bữa sáng tự phục vụ rất có danh tại Đào thành, cho dù không phải khách của khách sạn, cũng có rất nhiều người đến đây dùng bữa sáng. Lúc bọn họ vào nhà hàng, bên trong đã ngồi đầy người, vô cùng náo nhiệt xôn xao.

Sầm Thiếu Hiên nhanh chóng phát hiện ra có rất nhiều ánh mắt từ bốn phương tám hướng nhìn về phía cậu. Cậu cố gắng bảo trì sự bình tĩnh, đi phía sau Lục Vân Phong, bình tĩnh ngồi xuống phía trong của chiếc bàn ngay góc tường.

Lục Vân Phong nhìn một chút kết cấu của nhà hàng, liền cười nói: “Thiếu Hiên, cậu cùng Tiểu Diệp Tử đi chọn món đi.”

Sầm Thiếu Hiên mỉm cười nói: “Anh là ông chủ, anh chọn trước đi.”

Lục Vân Phong buồn cười: “Theo cách nói của cậu, làm ông chủ người đẩy tội lỗi rồi.”

“Đương nhiên không phải.” Tâm tình Sầm Thiếu Hiên trở nên thoải mái hơn. “Anh là ông chủ tốt, tôi cũng chỉ học người ta cách nịnh hót anh thôi, khích lệ anh tiến hành cách mạng, xông pha đi đầu.”

“Sầm tổng nói rất đúng, rất hay.” Diệp Oanh cười ha ha nói. “Lục tổng, anh cần phải nhớ kỹ đó nha, Sầm tổng mang tiếng ‘Thiết diện ngọc hồ’ nổi danh khắp công ty hôm nay lại chịu nói giỡn với anh, nghĩa là anh rất có mặt mũi đó.”

Lục Vân Phong cùng Sầm Thiếu Hiên đều cảm thấy buồn cười nhìn về phía cô. ” ‘Thiết diện ngọc hồ’ là gì vậy?”

14. Chương 14

“”Thiết diện ngọc hồ” là gì vậy?”

Diệp Oanh đắc ý dào dạt nói: “Này, làm ơn đi, đừng nói hai người chưa ai biết đến cái này nha, cũng đâu phải suốt ngày ngồi trong văn phòng không đâu chứ? Biệt hiệu lừng lẫy lớn như vậy mà các anh cũng không biết sao? Sầm tổng từ khi đến tổng bộ đảm nhiệm chức quản lý, đi công tác kiểm tra từng khách sạn cùng lúc huấn luyện công nhân cho tới bây giờ đều không cười, hơn nữa yêu cầu đặc biệt nghiêm ngặt, cho nên công nhân đặt cho anh một biệt hiệu là ”Thiết diện hồ“, sau đó một cô gái lại cho rằng biệt hiệu này không thích hợp với nét đẹp tuấn mỹ vang dội cổ kim của Sầm tổng, nên bổ thêm chữ ”Ngọc” vào trong đó. Lan truyền dần, liền có mỹ danh “Thiết diện ngọc hồ”. Giọng nói của cô trầm bổng du dương, ý nhị mười phần, rất giống một người đang kể chuyện hồi xưa, khiến người ta ôm bụng cười.

Lục Vân Phong cười đến ngửa tới ngửa lui: “Tốt, tốt, quả nhiên rất đúng.”

Sầm Thiếu Hiên không biết nên khóc hay cười: “Này cô nhóc, sao không lo tốt công việc của mình mà lại đi nhiều chuyện như thế chứ?”

Lục Vân Phong đứng dậy: “Được rồi, tôi cùng Tiểu Diệp Tử đi gọi món trước, rồi tới cậu nhé?”

“Được.” Sầm Thiếu Hiên cười gật đầu, nhìn bọn họ đi đến quầy thức ăn rất dài đặt sát tường.

Hiển nhiên nhà hàng này có không ít người biết cậu, thỉnh thoảng có ánh mắt kì lạ nhìn về phía cậu, có chút thì thầm to nhỏ với nhau, có người có nét mặt rất kì lạ.

Sầm Thiếu Hiên dường như không quan tâm đến điều đó, rất bình tĩnh. Khuôn mặt của cậu dưới ánh sáng mặt trời hòa cùng ánh sáng của đèn như viên ngọc trong sáng trong suốt, phối hợp khéo léo với áo sơ mi cùng quần hàng hiệu, càng tôn lên khí chất trang nhã của cậu, so với trước đây càng thêm cao quý, thực sự là phong thái vô cùng.

Khách trong nhà hàng qua lại không ít người, tất cả mọi người đều không để ý đến ai là ai. Sầm Thiếu Hiên lại càng không để tâm, chỉ là nhìn Lục Vân Phong cùng Diệp Oanh đứng ở trước bếp, nói chuyện với đầu bếp chuyên trừng, khóe môi hiện lên nét cười.

Bỗng nhiên, bên người cậu vang lên thanh âm rộng rãi nhiệt tình: “Thiếu Hiên, đã lâu không gặp.”

Sắc mặt Sầm Thiếu Hiên hơi đổi, lập tức quay đầu nhìn lại.

Đứng trước mặt cậu là một thanh niên 32 tuổi, nhìn qua rất tiêu sái. Hắn nhìn Sầm Thiếu Hiên, trên mặt tràn đầy mừng rỡ.

Sầm Thiếu Hiên có chút do dự, liền đứng dậy, khách khí mà nói: “Tôn cục phó, hân hạnh gặp mặt.”

Người đàn ông này chính là phó cục trưởng cục hình cảnh kiêm đại đội trưởng đội hình cảnh Đào thành – Tôn Khải, rất có tương lai trên đường làm quan, có người nói rất nhanh sẽ thăng lên cục trưởng, thậm chí có thể đi vào Ủy Ban, đảm nhiệm bí thư ủy ban chính pháp. Từ trước tới nay, dù là truyền thông hay các cấp lãnh đạo, chỉ cần nhắc tới hắn, chỉ có thể nói một câu “Tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Trước đây, lúc Sầm Thiếu Hiên còn trong đội hình cảnh ở Đào thành, hắn vẫn là đại đội trưởng, là người lãnh đạo trực tiếp của Sầm Thiếu Hiên, cũng là người mà cậu ngưỡng mộ. Có điều người bên ngoài cũng chỉ thấy đến mức đó, quan hệ vụng trộm của bọn họ không người nào biết.

Lúc này, Tôn Khải nở nụ cười nhẹ nhàng đứng trước mặt Sầm Thiếu Hiên, trên mặt thể hiện sự quan tâm cùng thân thiết đúng mức, cười nói: “Hiện tại Thiếu Hiên cũng bắt đầu khách khí với tôi thế rồi sao. Thế nào rồi? Dạo gần đây có khỏe không?”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu: “Ừ, cũng có thể coi như thế.”

Tôn Khải không đợi cậu mời đã tự nhiên ngồi xuống, thoải mái mà hỏi thăm: “Hiện tại đang làm ở đâu? Điều kiện có tốt không?”

Sầm Thiếu Hiên cũng ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Tại Khang thành, tập đoàn Vân Phong.”

“Thật sao? Tôi có nghe qua, là một tập đoàn danh tiếng đó nha.” Trong thanh âm Tôn Khải vẫn mang theo sự quan tâm vừa phải.

Sầm Thiếu Hiên không nhìn hắn, đôi mắt cứ hướng thẳng về phía dao nĩa trước mặt, cúi đầu nói: “Đúng vậy, là một tập đoàn lớn chuyên về kinh doanh khách sạn.”

Tôn Khải nhiệt tình hỏi: “Làm gì trong đó?”

Sầm Thiếu Hiên chần chờ, cũng biết giấu không được, liền ăn ngay nói thật: “Trợ lý Chủ tịch.”

Trên mặt Tôn Khải hơi hơi rung động, có chút ám muội mà “À” một tiếng. “Trợ lý... chủ tịch à?” Âm điệu về sau được nhấn lên tựa như mang theo ý tứ gì đó.

Mặt Sầm Thiếu Hiên trầm xuống, liếc mắt nhìn hắn, trịnh trọng nói: “Tôn đội trưởng... không, Tôn cục phó, cảm ơn sự quan tâm của ngài. Hiện tại tôi chỉ muốn an ổn mà làm việc, sống cuộc sống bình thường, trải qua ngày thường như vậy mà thôi. Tôi đã rút tay lùi bước, hy vọng có người đứng bắt đầu sinh sự không nên, khiến hai bên đều đau khổ. Nếu muốn chọc đến tôi, chẳng qua tôi cùng người đó đồng quy vu tận vậy.”

Tôn Khải một chút cũng không có buồn bực, hào hiệp cười nói: “Thiếu Hiên, cậu vẫn cứ miễn cảm như thế, cục kỳ đáng yêu. Kỳ thực chưa từng có ai chọc tới cậu cả, chỉ là do cậu đặt ra yêu cầu với bản thân quá nghiêm ngặt mà thôi, đừng cảm gánh chịu trách nhiệm. Đương nhiên, đó cũng là chuyện tốt. Rời khỏi đội hình cảnh, cũng như rời xa nguy hiểm, hiện tại lại có công việc tốt như vậy, tôi mừng giùm cậu còn chưa kịp nữa đó.”

Sầm Thiếu Hiên dường như không muốn lấy lệ với hắn, dời đi ánh mắt, hồ hững nói: “Cảm ơn Tôn cục phó.”

Tôn Khải thấy cậu tỏ ra bộ dáng người ngồi trước mặt cách xa ngàn dặm, liền đứng dậy, cười nói: “Tôi đi trước vậy, nếu lần sau còn có cơ hội gặp lại, mời cậu đi ăn.”

Sầm Thiếu Hiên rất có lễ phép đứng dậy, miệng lại lạnh nhạt nói: “Nếu có cơ hội gặp lại.”

Tôn Khải đang muốn rời đi, Lục Vân Phong cùng Diệp Oanh đã bưng đồ ăn trở về.

Ba người nhìn nhau một chút, cười gật đầu.

Căn cứ vào xã giao lễ nghi, Sầm Thiếu Hiên khách khí mà nói: “Tôi xin giới thiệu một chút, vị này chính là Tôn cục phó của cục hình cảnh Đào thành.”

Tôn Khải lập tức vươn tay cười, nói rằng: “Tôn Khải.”

Lục Vân Phong lập tức cùng hắn bắt tay: “Tôn cục phó, hân hạnh. Tôi họ Lục, Lục Vân Phong.”

Sầm Thiếu Hiên nói thêm vào: “Ngài ấy là chủ tịch tập đoàn chúng tôi, tổng giám đốc, Lục tổng.”

Tôn Khải lưu tâm nhìn anh, hơi nhiệt tình cười nói: “Lục tổng, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Đâu dám, đâu dám.” Nụ cười của Lục Vân Phong có vẻ đặc biệt chân thành tha thiết: “Có thể biết Tôn cục phó, là vinh hạnh của tôi.”

Sầm Thiếu Hiên đưa tay lên hướng về phía Diệp Oanh đứng kế bên, bình thản mà nói: “Đây là Diệp tiểu thư bên tổng bộ tập đoàn chúng tôi.”

Tôn Khải lập tức rất có lễ phép bắt tay với cô: “Diệp tiểu thư khỏe, hoan nghênh cô tới Đào thành.”

Diệp Oanh vui vẻ cười nói: “Cám ơn Tôn cục phó.”

Tuy rằng biểu hiện của Sầm Thiếu Hiên cực kỳ khéo, nhưng Lục Vân Phong vẫn có thể cảm nhận được trong lòng cậu đang dậy sóng, nhưng anh không nói gì cả, chỉ là cười nói: “Những món kia cũng rất ngon, cậu nên nếm thử đi.”

Sầm Thiếu Hiên miễn cưỡng cười gật đầu.

Trong quá trình ăn, Lục Vân Phong vẫn chuyện trò vui vẻ, cùng Diệp Oanh kể xướng người họa, cố ý chọc cười Sầm Thiếu Hiên. Dần dần, vùng lông mày nhíu lại của cậu nở ra, bên môi nở nụ cười.

Ăn xong, Lục Vân Phong nhìn nhìn đồng hồ, điện thoại của anh liền đổ chuông. Anh nhìn số điện thoại, mỉm cười nhẹ bắt điện thoại nói: “Trần tổng, khỏe không... À, nghỉ ngơi rất tốt, khách sạn rất tốt... Đúng đúng, haha, tương lai là đối thủ của chúng ta đó nha... Chẳng qua, người ta nói rất đúng, làm ăn có được có mất mà.... Haha... Ừ, đã ăn xong, đúng đúng... Đùng khách khí, tương lai chúng ta cũng là người một nhà mà... Đúng vậy, ha ha, được rồi, hiện tại chúng tôi sẽ đến công ty của ngài... Được không? Ngài đừng quá khách khí, chúng tôi chờ ở cửa vậy.”

Bọn họ ra ngoài cửa khách sạn chờ vài phút, xe mà Trần Hâm phái tới tiếp bọn họ đi tới.

Diệp Oanh vẫn ngồi phía trước, hai người thanh niên bọn họ ngồi phía sau. Trong mắt người thường, đây là vị trí ngồi tốt nhất.

15. Chương 15

Vừa vào văn phòng, Trần Hâm không khỏi sửng sốt khi nhìn thấy Sầm Thiếu Hiên, sau đó ông lập tức nhiệt tình bắt tay với Lục Vân Phong: “Lục tổng, mời ngồi, mời ngồi. Thế nào? Trời có nóng lắm không?”

“Đúng vậy, mùa hè chính là nóng thế mà, khó chịu lắm.” Lục Vân Phong cười hì hì ngồi xuống ghế sofa. “Tôi ghét mùa hè, vì đó là mùa ế khách của loại hình kinh doanh của chúng tôi. Bạn bè tôi luôn chọc tôi rằng tôi là loại người thích tối tăm, ghét sáng sủa.”

Trần Hâm cười ha ha, cùng bắt tay với Diệp Oanh: “Diệp tiểu thư, gặp lại nhau rồi, mau ngồi uống trà nào.”

Diệp Oanh biết quy củ, mỉm cười nói: “Trần tổng, ngày lành.”

“Tốt, tốt.” Trần Hâm buông tay ra, đưa tay hướng về phía Sầm Thiếu Hiên: “Sầm đội trưởng, hân hạnh.”

Không đợi Sầm Thiếu Hiên cảm thấy e ngại Diệp Oanh đã lên tiếng: “Trần tổng, đây là trợ lý chủ tịch của tập đoàn chúng tôi, Sầm Thiếu Hiên, Sầm tiên sinh.”

Trần Hâm tỏ ra như mình đã hiểu, cầm tay Sầm Thiếu Hiên, thân thiết: “Ai nha, xem tôi này, thật sự hồ đồ rồi mà, mong rằng Sầm tiên sinh đại nhân đại lượng, bỏ qua cho tôi.”

“Trần tổng nói quá lời.” Trên mặt Sầm Thiếu Hiên hiện lên nụ cười đúng mực. “Sau này nhờ ngài chỉ dẫn nhiều.”

“Không dám nhận, không dám nhận, mau ngồi đi.” Trần Hâm nhiệt tình đi đến máy nước nóng pha trà cho họ.

Lục Vân Phong vội vàng nói: “Trần tổng, việc này đáng lẽ ngài không nên đích thân làm mới đúng chứ.”

Diệp Oanh lập tức đứng dậy bước tới, cười nói: “Đúng vậy, chuyện này để tôi làm tốt hơn.”

Trần Hâm cười tươi nói: “Không sao đâu, tôi muốn mọi người xem đây là nhà của mình mà, đừng khách khí.”

“Yên tâm, tôi nhất định không khách khí.” Lục Vân Phong tiêu sái cười nói. “Nào, Trần tổng, chúng tôi cũng không phải khách, mau tới đây ngồi nói chuyện chính thôi.”

“Được.” Trần Hâm lập tức tới bàn làm việc lấy bản hợp đồng lại. “Lục tổng, tôi thích nhất chính là tác phong sầm rên gió cuốn của ngài.”

Lục Vân Phong cười to, rồi lập tức cùng ông bàn vào vấn đề chính.

Sầm Thiếu Hiên trên cơ bản không mở miệng, chỉ là tập trung lắng nghe, phỏng đoán thâm ý của hai người này trong quá trình bàn luận công việc, thấy bọn họ ngắn gọn nhắm thẳng vào việc tranh đoạt lợi ích đối phương, bất động thanh sắc tung ra lợi thế của chính mình, từng chút từng chút muốn đối phương nhượng bộ, thật là có cảm giác “nghe kẻ trí nói một câu còn hơn cả mười năm đọc sách”.

Bọn họ cò kè mặc cả từng điều khoản, nhưng bầu không khí vẫn rất hòa hợp.

Buổi trưa thì gọi điện cho nhà hàng đặt vài món, mọi người tập trung ăn trong phòng, sau đó tiếp tục làm việc.

Diệp Oanh đưa bọn họ xem bản thảo hợp đồng trên màn hình laptop đã sửa chữa lại sau khi thảo luận, sau đó dùng máy tính của Trần Hâm in ra.

Hai ông chủ xem lại một lần nữa, sau đó đặt bút ký tên.

Lục Vân Phong đem hợp đồng hoàn chỉnh cho Sầm Thiếu Hiên. Cậu lập tức lấy ra con dấu trong bao công văn trong người, nghiêm túc đóng dấu.

Trần Hâm thấy cậu lại có thể giữ con dấu của tập đoàn Vân Phong, ánh mắt kỳ dị lóe lên, lập tức khôi phục nụ cười thân thiết khách khí. Trợ lý của ông cũng cầm con dấu tiến vào, ấn dấu vào hợp đồng.

Sau đó, Lục Vân Phong nhiệt liệt bắt tay với, nói rằng: “Hợp tác vui vẻ.”

Tất cả mọi người nở nụ cười.

Lục Vân Phong nhìn Sầm Thiếu Hiên lấy hợp đồng bỏ vào bao, liền nói với Trần Hâm: “Bản vẽ cùng ảnh chụp bên ngài gửi tôi đã xem qua, ngày mai chúng ta tới thực nghiệm. Tiến độ công trình hiện nay tới đâu rồi?”

Trần Hâm mỉm cười nhẹ nói: “Hiện tại tôi rất cuộc đã biết vì sao chỉ trong thời gian ngắn mà Lục tổng đã tạo ra thành tựu lớn như vậy rồi. Haha, hiện tại cao ốc đã ngừng phát triển, dựa theo quy định, phải mất 3 tháng mới có thể tu sửa. Cho nên, tính theo thời điểm chúng ta ký hợp đồng hiện giờ, trong vòng 3 tháng này có thể dành để làm bản phương án thiết kế, sau đó mới bắt đầu tu sửa.”

“Đúng vậy, rất tốt.” Lục Vân Phong cười gật đầu. “Với lại, thời gian eo hẹp như vậy, mà lại là một dãy cao ốc, bản thiết kế không thể cứ muốn là có được. Về phân đội ngũ tu sửa, ý kiến của tôi là định chọn người bản địa, nếu vậy bên ngài cũng dễ quản lý hơn, tránh xảy ra chuyện bất ngờ, trễ kỳ hạn công trình.”

“Vậy còn gì bằng, tôi chính là muốn còn không được ấy chứ.” Trần Hâm thật cao hứng. “Như vậy đi, hôm nay cũng không còn sớm, công tác có thể từ từ bàn, chúng ta đi ăn trước đã.”

Quản lý bộ hành chính bên ông lập tức đứng ở bên cạnh mỉm cười. “Tôi đã đặt bàn tại Hương Mãn Lâu rồi.”

Sầm Thiếu Hiên tất nhiên biết đó là một trong những nhà hàng có tiếng bậc nhất ở Đào thành, cũng biết đây chính là phương pháp đàm luận thương mại bình thường nhất, nhưng cũng có chút không thoải mái lắm. Bản thân cậu luôn cho rằng không nhất thiết phải tốn mấy ngàn chỉ để ăn một bữa cơm, chỉ vì hai tiếng giao tiếp. Nếu mọi người đã bàn xong công việc, kỳ thực tùy tiện tìm chỗ nào đó ăn cũng được mà, cần gì phải giữ mặt mũi đến vậy chứ? Chẳng qua, cậu cũng không lên tiếng phản đối, chỉ đơn giản leo lên xe ngồi.

Lục Vân Phong lặng lẽ hỏi cậu: “Làm sao vậy? Hình như không vui hả?”

Sầm Thiếu Hiên âm thầm thở dài, mỉm cười nói: “Cũng không có gì, chỉ do không quen thôi.”

“À” Lục Vân Phong biểu hiện là đã hiểu, nhưng đối với những lời cậu nói cũng không biết rõ ràng ý nghĩa nên không giải thích được gì, chỉ có thể nói: “Nếu cậu không thích uống rượu thì khỏi uống, nếu không thích mấy việc xã giao thế này thì khỏi nói gì cả, cứ để tôi tự ứng phó là được rồi.”

Sầm Thiếu Hiên rất cảm động nhìn anh cười: “Tôi uống rượu được mà. Còn về phần xã giao, phải nhờ tới anh rồi.”

Lục Vân Phong thật sự rất thích kiểu cười này của cậu, rất có sức quyến rũ mê người, càng nhìn càng thấy vui. Nghe Sầm Thiếu Hiên nói xong, anh lập tức lên tiếng: “Không có việc gì, cứ để tôi lo. Có câu danh ngôn này nói rất đúng, chết thì bạn chịu, oan ức tôi mang.”

Sầm Thiếu Hiên là một người kiến thức hạn hẹp, nhưng cũng biết câu danh ngôn này xuất phát từ Đại Thoại Tây Du, nhất thời phì một tiếng, nở nụ cười.

Diệp Oanh ngồi phía trước cũng nhin không được cười ra tiếng. Thậm chí ngay cả tài xế lái xe cũng thấy buồn cười.

Tới Hương Mãn Lâu, Lục Vân Phong đang cười mới giật mình phát hiện, có một đoàn xe của công ty Kim Hâm, nhân viên quản lý cấp cao của bọn họ đều toàn bộ có mặt, đảm nhiệm việc tiếp khách.

Trần Hâm mỉm cười, liên thanh nói: “Lục tổng, đi thôi, hôm nay tôi đặt một phòng lớn, hai nhà chúng ta hôm nay chính thức trở thành đối tác, nhất định phải chúc mừng một trận lớn mới được.”

Lục Vân Phong nghiêng đầu suy nghĩ, nhìn nhìn cái này, lại nhìn nhìn cái kia, hài hước nói: “Trần tổng, đây là tư thế tác chiến đại quy mô đây à, chúng tôi chỉ có một mình đơn lẻ, ngài lại tập trung toàn bộ binh lực ưu thế như thế, ngài là muốn triệt hạ toàn bộ bên chúng tôi sao?”

Nghe nói chuyện xong mấy thanh niên bên công ty Kim Hâm tất cả đều cười đến giữa tới giữa lui, mấy thiếu nữ cũng cười đến đau bụng.

“Nếu theo lời Lục tổng nói, chúng tôi chính là loại người vậy à?” Trần Hâm cười nói. “Nhân viên quản lý bên công ty chúng tôi quả thật còn rất trẻ, vô cùng ngưỡng mộ sự tích anh hùng của Lục tổng, dùng bàn tay trắng xây dựng sự nghiệp, nên tôi mới cho bọn họ đi để mở mang kiến thức ấy mà.”

Lục Vân Phong vừa nghe lời ca tụng của ông, vừa cười lắc đầu: “Đây là mắng tôi, nhất định là đang mắng tôi.”

“Đâu có? Tôi thật sự đang khen ngài mà.” Trần Hâm cười, cùng anh bước vào cửa chính của nhà hàng.

Sầm Thiếu Hiên đứng ở phía sau, mỉm cười nhìn bọn họ trêu chọc nhau, cảm thấy rất vui. Đợi một đám người bọn họ tiến vào cửa chính rồi, cậu mới bước vào cuối cùng.

Phòng ăn tại lầu hai, bọn họ từ đại sảnh bước thẳng lên cầu thang. Mới bước được hai bậc, Sầm Thiếu Hiên nghe được một thanh âm chứa nụ cười kỳ lạ phát ra từ đằng sau: “Đây không phải Sầm đội trưởng sao? Thực sự là đã lâu không gặp rồi.”

Sầm Thiếu Hiên ngừng bước, quay người lại nhìn.

16. Chương 16

Đứng ở đó là một người đàn ông cỡ 40 tuổi, chiều cao trung bình, vóc người hơi gầy, mặc T-shirt màu trắng hàng hiệu, quần màu nhạt, cười như không cười nhìn cậu.

Sầm Thiếu Hiên yên lặng nhìn thẳng y, ánh mắt không chút nao núng.

Người này là nhân vật quan trọng ở Đào thành, con trai của phó chủ tịch tỉnh – Diêu Chí Như. Y có hai tập đoàn tư nhân, tài sản hơn một tỷ, hô phong hoán vũ, thế lực tại tỉnh này như một tay che trời.

Thất lựm Sầm Thiếu Hiên thẳng tắp. Bình thường cậu vốn cao gầy, lúc này lại đứng ở trên cầu thang nhìn xuống người kia, trong sự tĩnh lặng mang theo khí thế mãnh liệt kì lạ.

Diêu Chí Như khẽ cười, ôn hòa nói: “Sầm đội trưởng, sau khi cậu từ chức cảnh sát, tôi rất muốn đi tìm cậu, dự định mời cậu đến tập đoàn chúng tôi nhận chức, thế nhưng lại không hỏi thăm được tin tức gì của cậu, thực sự là tiếc nuối lắm. Thế nào rồi? Giờ cậu có khỏe không?”

Sầm Thiếu Hiên khẽ gật đầu: “Rất tốt, cảm ơn Diêu tổng quan tâm. Tôi tài sơ học thiển, đâu có tư cách đến công ty Diêu tổng nhận chức?”

“Ày, Sầm tiên sinh quá khiêm tốn rồi.” Diêu Chí Như tự nhiên sửa lại xưng hô, cười rất bí hiểm. “Hiện tại đang làm việc ở đâu vậy?”

Sầm Thiếu Hiên hồ hững nói: “Tại một công ty bên ngoài, lần này tới đây công tác, sẽ mau chóng rời đi thôi.”

Ý cười trên mặt Diêu Chí Như càng ngày càng kỳ dị: “Thật là tiếc nha, tôi thật sự rất muốn Sầm tiên sinh ở lại đây thời gian dài đó.”

“Không dám nhận.” Sầm Thiếu Hiên có vẻ rất bình tĩnh, rất có lễ phép nói. “Thân phận Diêu tổng cao quý, họ Sầm tôi không trèo cao.”

Diêu Chí Như cười sang sảng, nét mặt có chút ám muội: “Chỉ sợ Thiếu Hiên thấy tôi chướng mắt thôi.”

Sắc mặt Sầm Thiếu Hiên trầm xuống, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, nhưng nhẫn nại không nói một lời.

Lúc này, bỗng nhiên Diệp Oanh từ trên lầu đi xuống, mỉm cười hiền hòa: “Thiếu Hiên, sao lại không vào?” Nói xong, cô đi tới bên cạnh Sầm Thiếu Hiên, tự nhiên khoát tay cậu.

Sầm Thiếu Hiên giật mình, quay đầu nhìn cô một chút, thấy cô cười vô cùng thân thiết, trong mắt lại có chút khôi hài, nhất thời hiểu rõ. Cậu lập tức phối hợp ăn ý, đưa tay ôm vai cô, ôn nhu mà nói: “Gặp lại người quen cũ, đang nói chuyện.”

“À.” Diệp Oanh cười mỉm nhìn về phía Diêu Chí Như.

Diêu Chí Như nhìn cô, lại nhìn Sầm Thiếu Hiên, trong nháy mắt dường như có chút không nắm rõ được tình hình, hơi mù mờ.

Sầm Thiếu Hiên mỉm cười nói: “Tiểu Diệp, đó là Diêu tổng, tại Đào thành có thế lực rất mạnh. Diêu tổng, đây là... đồng nghiệp... của tôi, Diệp Oanh.” Ở chính giữa câu cậu cố ý ngừng lại một chút, để tạo sự tương tượng ám muội cho đối phương.

Quả nhiên, Diêu Chí Như ngẩn ra, liền hiểu được, cười nói: “Thì ra Thiếu Hiên đã có bạn gái rồi. Diệp tiểu thư, hân hạnh.” Y nho nhã lễ độ gật đầu thăm hỏi Diệp Oanh.

Diệp Oanh cũng cực có lễ phép, rộng rãi cười với y: “Diêu tổng, ngày lành.”

Sầm Thiếu Hiên cảm thấy áp lực từ Diêu Chí Như chiếu về phía mình dường như biến mất, không khỏi thoải mái hít vào một hơi, cười nói: “Diêu tổng, nếu không có chuyện gì khác, chúng tôi xin phép lên trước.”

“Được.” Diêu Chí Như mỉm cười hồ hững, chậm rãi gật đầu.

Sầm Thiếu Hiên liền cùng Diệp Oanh chậm rãi bước lên cầu thang.

Đợi lên tới lầu hai, hai người tách ra. Diệp Oanh rất là chuyên gia, khiến cho người khác không cảm thấy được chút tà niệm nào, cũng không khiến người khác cảm thấy xấu hổ.

Sầm Thiếu Hiên thành khẩn mà nói: “Tiểu Diệp, thật sự cảm ơn em.”

“Không cần khách khí với em như thế.” Diệp Oanh cười sáng khoái. “Chúng mình là bạn, rút dao tương trợ, phải làm theo lý thường thôi.”

Bọn họ cùng nhau đi vào trong phòng, bên trong đã nháo loạn lên từ lâu. Vừa nhìn thấy bọn họ, Trần Hâm lập tức ngoắc lại: “Nào nào nào, đến đây trợ giúp Lục tổng của các cậu đi, nếu không một mình ngài ấy chiến đấu anh dũng, lại la làng là bị bắt ép mất.”

Diệp Oanh lập tức đi tới hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Thi đấu gì à?”

Lục Vân Phong mỉm cười nói: “Không hẳn, bọn họ nói hôm nay đội Vân Phong cùng đội Kim Hâm thi uống rượu, tôi nói bên chúng ta không đủ thực lực, bọn họ liền ý đồ ép buộc, ý đồ ép người mà.”

Diệp Oanh vừa nghe, lập tức phụ họa: “Lời này không sai, chúng tôi chỉ có 3 người, hơn nữa lại là sân khách, khẳng định đánh không thắng rồi, tôi nghĩ nên để án treo hay hơn đó.”

Trần Hâm cười ha ha: “Chỉ biết Tiểu Diệp cô nhanh mồm nhanh miệng, chẳng qua, chúng tôi cũng biết đạo lý mà.”

Ông vừa nói xong, nhân viên nữ công ty Kim Hâm liền nháo nhào lên.

Đấu tranh trực diện một hồi xong, Lục Vân Phong mới lĩnh giáo được lợi hại của phái nữ, quả thực binh bại như núi. Mấy năm nay phái nữ không những xuất sắc trong công tác, mà còn có thể biện luận sắc sảo nữa. Đợi rượu và thức ăn bưng lên rồi, bắt đầu thời gian kính rượu cho nhau, Lục Vân Phong càng thêm sợ hãi, tửu lượng của mấy cô gái này thật sự cao.

Diệp Oanh miễn cưỡng chống đỡ hai lần, sau đó hoàn toàn gục ngã.

Sầm Thiệu Hiên vốn định chia sẻ một ít với Lục Vân Phong, nhưng đâu biết một người đẹp trai như cậu người ta cũng đâu có bỏ qua. Mấy cô gái khác không ngừng nâng cốc với cậu, nhanh chóng cậu cũng lâm vào khổ chiến.

Lục Vân Phong mất say lơ đãng mê ly, nhìn hai gò má ửng đỏ của Sầm Thiệu Hiên, ở dưới ánh đèn sáng càng có thêm phong thái, không khỏi tâm tình động đậy, nhất thời giữ cũng không được. Diệp Oanh đoán ý qua lời nói và ánh mắt, thông minh không ngừng ở bên cạnh quấy rầy anh, trái cần phải ngăn, không để cho nhân viên công ty Kim Hâm chuốc rượu Lục Vân Phong nữa, lúc này mới đánh tan lực chú ý của anh.

Cuối cùng, trong bầu không khí vui vẻ, tiệc rượu kết thúc.

Lục Vân Phong đã say, thân thể Sầm Thiệu Hiên cũng có chút nghiêng ngả. Nhân viên bên Công ty Kim Hâm hơn phân nửa đã say, Trần Hâm cũng cần người đỡ ra cửa.

Ra cửa chính, đèn đường đã sáng rực, Trần Hâm mồm miệng không rõ mà nói: “Lục... Lục tổng... ngài... tửu lượng rất khá... tửu lượng rất khá... Thế nào... Giờ chúng ta... sẽ tìm một... chỗ khác... uống tiếp đi...”

Lục Vân Phong vô lực khoát tay áo: “Trần tổng... tôi nhất định uống... uống với ngài... nhưng hôm nay... tôi... không được rồi... nên... quay về... nghỉ ngơi... nghỉ ngơi đi...”

“Ha... tốt...” Trần Hâm lão đảo trên mặt đất, cầm tay anh. “Vậy ngài... hãy.. đi thông thả.. đi thông thả... nghỉ ngơi... cho tốt...”

“Được... được...” Nói xong, Lục Vân Phong vào xe ngồi, mơ mơ hồ hồ ngồi xuống ghế.

Sầm Thiệu Hiên cùng Diệp Oanh lập tức lên xe.

Diệp Oanh nói với tài xế: “Quay về khách sạn.”

17. Chương 17

Xe hơi nhanh chóng xuyên qua thành thị phồn hoa, tất cả hai bên đường đều là ánh đèn rực rỡ, khắp nơi tỏa ra một bầu không khí xa xỉ mê hoặc. Sầm Thiệu Hiên yên lặng nhìn con đường quen thuộc ngoài cửa sổ, đầu choáng mắt hoa cả lên, nhưng cậu vẫn cẩn thận giữ kín nội tâm của bản thân trong bức tường chắn đang dần bắt tri bắt giác bị phá hủy, làm cậu không khỏi buồn bã tổn thương.

Tới trước cửa khách sạn, tài xế quay đầu lại hỏi bọn họ: “Cần tôi giúp gì không?”

Sầm Thiếu Hiên lập tức nói: “Không cần, cảm ơn anh.” Nói xong, cậu mang Lục Vân Phong ra khỏi xe, cố sức đỡ anh đi vào đại sảnh.

Diệp Oanh cũng ở bên cạnh đỡ phụ, cuối cùng cũng mang được Lục Vân Phong cao to ra khỏi thang máy. Phần lớn trọng lượng cơ thể của Lục Vân Phong đều áp trên người Sầm Thiếu Hiên, may là tuy cậu nhìn qua thanh tú nhưng lại có thể lực sự chịu đựng vô cùng tốt, nên có thể đỡ được anh.

Vào được tới phòng, Sầm Thiếu Hiên đặt Lục Vân Phong lên giường, ôn hòa nói với Diệp Oanh: “Tiểu Diệp, em cũng về phòng nghỉ đi, anh sẽ chăm sóc cho Lục tổng.”

Diệp Oanh cũng không có nói nhiều, thoải mái gật đầu nói: “Được, nếu có gì cần thì cứ gọi em.”

“Anh nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu, em cứ yên tâm ngủ đi.” Sầm Thiếu Hiên ôn hòa nói rồi tiễn cô ra cửa.

Quay đầu lại thì thấy Lục Vân Phong khê nhúu mày đang ngủ. Cậu chưa từng thấy bộ dáng Lục Vân Phong lúc ngủ cả, cũng chưa từng thấy bộ dáng Lục Vân Phong say mèm, không nghĩ tới khi say rượu anh lại ngoan như vậy, cứ thế an tĩnh nằm ngủ thôi.

Cậu vào phòng tắm, lấy khăn mặt thấm nước ấm, sau đó lau mặt và tay cho anh.

Lục Vân Phong hơi hơi giật mình, nhưng thần chí vẫn chưa tỉnh, chỉ cảm thấy người khá hơn nhiều. Miệng anh mấp máy, mơ hồ không rõ kêu một tiếng: “Thiếu Hiên...”

Sầm Thiếu Hiên ngừng động tác, chờ anh nói tiếp.

Thế nhưng anh lại chẳng nói gì cả, chỉ là nghiêng đầu tiếp tục ngủ.

Nét mặt Sầm Thiếu Hiên trở nên vô cùng nhu hòa, đặt khăn mặt lên đầu giường, giúp anh cởi nút áo.

Thân thể nặng nề của Lục Vân Phong rơi thõm vào trong giường khiến cậu khó mà cởi được áo anh ra.

Sầm Thiếu Hiên cố sức nâng người anh dậy, cởi áo anh ra, sau đó thay anh cởi luôn quần cùng bít tất, rồi lấy khăn lau toàn thân từ trên xuống dưới giùm anh, lúc này mới cố hết sức lôi cái chăn mỏng bị anh đè ra, đắp lên người anh.

Lục Vân Phong nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, thì thào mà nói: “Nước...”

Sầm Thiếu Hiên nhanh chóng đến quầy bar nhỏ lấy một chai nước khoáng, cẩn thận đổ vào miệng anh.

Lục Vân Phong như là nặng hạn lâu ngày gặp mưa, lập tức uống lấy uống để từng ngụm, chốc lát đã hết nửa chai, sau đó bị sặc.

Sầm Thiếu Hiên không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, lúc dứt nước có hơi quá tay nên nước bị chảy vào trong khí quản. Cậu luống cuống tay chân một tay kéo anh ngồi dậy ôm lấy, một tay đặt sau lưng anh vuốt nhẹ, nhẹ nhàng mà nói: “Từ từ, đừng vội.”

Đây là động tác mà mẹ cậu thường làm khi cậu còn nhỏ, hiện tại trong tình thế cấp bách này cậu cũng không có thời gian nghĩ ngợi, theo bản năng mà làm thôi.

Lục Vân Phong dường như có chút tỉnh lại, vươn tay từ trong chăn ra, ôm lấy thắt lưng của cậu, nhẹ giọng kêu lên: “Thiếu Hiên?”

Sầm Thiếu Hiên ôn nhu mà nói: “Ừ, là tôi.”

Lục Vân Phong chậm rãi cố sức vươn người tới trước, sức lực quá lớn khiến Sầm Thiếu Hiên ngồi thẳng không được nữa phải ngã người ra sau, còn anh thì đè lên người cậu.

Lục Vân Phong mê muội nói thầm: “Kỳ quái, sao mộng hôm nay lại chân thật đến vậy chứ?” Anh vừa nói vừa siết chặt tay lại.

Sầm Thiếu Hiên không biết nên khóc hay cười, bỗng nhiên trong lòng lại có chút cảm động mơ hồ. Bị bàn tay cứng rắn của anh ôm chặt lại vào lòng, hương rượu nồng nặc từ miệng mũi anh tỏa ra, khiến cho cảm

giác say trong cơ thể Sầm Thiệu Hiên lại tăng thêm vài phần, cũng dần cảm giác được cơn buồn ngủ đang tiến đến.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu cảm giác được có hai bàn tay vừa to vừa nóng hổi đang vuốt ve lưng mình, sau đó chậm rãi lần mò phía dưới tìm kiếm, giật mạnh vạt áo áo sơ mi của mình ra, sau đó vuốt lên làn da trần của mình. Đôi tay nóng hổi đặt lên làn da hơi lạnh, giống như ngọn lửa thiêu đốt nhất thời khiến cậu tỉnh táo lại.

Cậu cố gắng chống tay ngồi dậy né tránh, cầm lấy hai tay Lục Vân Phong, ấn lên giường mới có thể thoát ra được. Cậu nỗ lực ức chế sự choáng váng do say rượu, cầm lấy khăn mặt ngay đầu giường chạy vào phòng tắm.

“Thiệu Hiên, đừng...” Lục Vân Phong thấp giọng năn nỉ, hai hàng lông mày mỏng cau lại, nhìn qua có vẻ đặc biệt vô tội.

Sầm Thiệu Hiên quay đầu lại nhìn anh một cái, khe khẽ thở dài, đi vào phòng tắm.

Đứng dưới vòi hoa sen, cậu cứ chờ ra đó mà để dòng nước chảy trên da thịt mình.

Tình cảm mà Lục Vân Phong dành cho cậu, làm sao mà cậu lại không biết chứ? Dù là một người trì độn thế nào đi nữa, khi nhận sự quan tâm cẩn thận đó, cũng sẽ có cảm giác mà thôi, huống chi cậu là một người kỹ tính sắc sảo?

Thế nhưng, cậu không dám.

Cậu đã từng nhiều lần nghĩ tới, có thật sự muốn tiếp nhận Lục Vân Phong hay không? Cũng hỏi qua chính mình vô số lần, bản thân cậu có tình cảm với anh hay không?

Đáp án là không biết.

Bản thân cậu rất mù mịt.

Để tay lên ngực tự hỏi, nửa năm qua, Lục Vân Phong cứ như vậy đợi cậu, cậu thật sự vô cùng cảm động, nhất là trong thời điểm mà cậu khó khăn nhất, anh như người đưa lò than đang cháy sưởi ấm cho cậu trong ngày tuyết rơi, giúp cậu từng chút một bộc lộ tài năng, trăm phương nghìn kế không để cậu cảm thấy khó xử, sự cẩn thận tỉ mỉ đặc biệt khiến người ta quả thật muốn chết tâm. Đối với quá khứ của cậu, Lục Vân Phong chưa từng hỏi qua, vẫn luôn nghĩ cách giúp cậu thoải mái mà chuyển hình, có thể thoát khỏi bóng ma quá khứ, từ nay về sau bắt đầu một con người mới.

Quả thật là cậu đã từng bước một vượt qua được rồi.

Hôm nay thấy Tôn Khải, Diêu Chí Như, tuy rằng trái tim cậu vẫn có sự biến động, nhưng cũng không còn sự phẫn nộ, nản lòng, thống khổ giống như lúc trước nữa. Tựa như tất cả những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, đã từ rất lâu rồi, không thể nào động được tới cậu nữa.

Tất cả những cảm giác ấy, đều là nhờ Lục Vân Phong.

Bản thân cậu không biết hồi báo thế nào, bởi vậy mới liều mạng công tác, hy vọng có thể báo đáp sự tín nhiệm cùng giúp đỡ này của anh.

Thế nhưng, chính qua những điều đó mà Lục Vân Phong cũng cho cậu biết tình cảm của anh, đó là yêu.

Có đúng là yêu hay không, thì cậu cũng cảm như hén.

Cậu còn có thể yêu ai không? Còn dám yêu ai không? Có thể một lần nữa bắt đầu lại được không?

Tiếng nước trong phòng tắm vẫn không chấm dứt, loáng thoáng truyền ra ngoài, giống như tiếng mưa rơi trong đêm khuya, khiến Lục Vân Phong có cảm giác an toàn bình tĩnh lạ thường.

Anh trở mình, mỉm cười rồi tiếp tục ngủ say.

Trong mộng, Sầm Thiệu Hiên đang cùng anh tha thiết ôm nhau.

Anh thì thảo mà nói: “Thiệu Hiên, anh yêu em...”

18. Chương 18

Nắng gắt như lửa khiến cho người ta nóng đến mức không thở nổi.

Lục Vân Phong rất nghiêm túc cùng với Trần Hàm đi từ trên xuống dưới tham quan tòa cao ốc.

Cao ốc này có 28 tầng, phần nền móng đã hoàn thành nhưng chưa bắt đầu xây dựng. Phần bê tông cần ba tháng mới có thể khô lại, khi đó mới bắt đầu xây dựng.

Lục Vân Phong chủ yếu là xem kết cấu của toàn bộ cao ốc, bao quát tầng hầm ngầm, thang máy, độ rộng của đường đi, khổ phòng, còn có hệ thống cung cấp và thoát nước.

Sầm Thiệu Hiên vừa vào cao ốc liền tách ra với anh, cậu cần xem vị trí lắp đặt hệ thống phòng cháy chữa cháy và hệ thống bảo an, tính toán phí dụng cần thiết.

Đợi xem xong hết toàn bộ, Lục Vân Phong cũng lên được tới sân thượng. Dõi mắt trông về phía xa, nhìn cảnh đô thị hiện đại phồn hoa, anh mới thoải thuê mãn nguyện nói: “Tương lai, nhất định khách sạn này của chúng ta là khách sạn tốt nhất Đào thành.”

Trần Hàm khoái trá gật đầu: “Tôi tin rằng, với sự nhiệt tình của Lục tổng, hơn nữa với sự chứng thực về hình thức quản lý và hiệu quả làm việc của bên ngài, nhất định khách sạn này sẽ lớn mạnh, trở thành khách sạn xuất sắc nhất Đào thành.”

Lục Vân Phong cười ha ha, lập tức quay đầu đi xuống với ông, sau đó dùng thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá trong công trường đi xuống lầu một.

Thấy Sầm Thiệu Hiên còn chưa xuống, anh liền gọi cho cậu: “Thế nào rồi? Xem xong hết chưa?”

Sầm Thiệu Hiên ôn hòa mà nói: “Gần xong hết rồi.”

“Vậy mau xuống đi, chúng tôi đang ở lầu một đây.” Thanh âm Lục Vân Phong cũng rất nhu hòa.

Trần Hàm suy nghĩ một chút, nhìn nhìn bên ngoài không có ai cả, liền khẽ cười nói: “Lục tổng, tôi thật không nghĩ rằng ngài lại trọng dụng Sầm tiên sinh.”

Lục Vân Phong bình tĩnh mà nói: “Cậu ấy là một nhân tài khó có được. Trước đây không phát hiện, ủy khuất cậu ấy, giờ đã được linh giáo rồi, nhất định phải trọng dụng.”

“Phải, là nhân tài khó có được, đó là điều đương nhiên rồi.” Trần Hàm có chút do dự, rốt cục hạ quyết tâm. “Nói thật, Lục tổng, tuy rằng chúng ta quen biết chưa lâu, chưa gặp nhau nhiều, nhưng tôi rất thích ngài, ngài cũng biết được thái độ làm người của tôi. Tôi không thích nói điều thị phi về người khác, chẳng qua, tôi sợ việc này sẽ có ảnh hưởng tới ngài, cho nên mới mạo muội nhắc nhở ngài một chút.”

Lục Vân Phong mỉm cười: “Trần tổng, ngài cứ thoải mái, hiện tại đã bắt tay hợp tác, còn gì mà không thể nói chứ?”

Trần Hàm rất là cảm động, lập tức nói: “Tốt lắm. Là như thế này, lúc trước khi Sầm Thiệu Hiên rời khỏi đội hình cảnh, ngoại trừ vụ kiện khiến người khác cảm nhận được sự oan ức của cậu ta ra, còn có một lời đồn rằng, nói cậu ta là... đồng tính luyến ái, hơn nữa còn bị nghi ngờ là quấy rối sĩ quan cảnh sát khác, bị người đó viết đơn báo cáo lên cấp trên, lúc này mới không thể không bỏ việc. Cho nên, việc ngài trọng dụng cậu ta tất nhiên là tốt, chẳng qua trong ngôn hành cử chỉ bình thường, nên chú ý một chút, nên giữ khoảng cách nhất định với cậu ta, bằng không không những khiến người khác lời ra tiếng vào, ảnh hưởng tới danh dự của ngài.”

“Thật à?” Lục Vân Phong có chút kinh ngạc. “Có chuyện như vậy sao?”

Trần Hàm khẳng định gật đầu. “Việc buôn bán ai mà không phải duy trì quan hệ tốt đẹp với bên hình cảnh và quan lại chứ? Hai đầu đều không thể trâu vào. Tôi cũng có mấy người bạn thân trong cục hình cảnh, chính là bọn họ lên nói cho tôi biết. Có người nói chuyện này ngay cả cha mẹ Sầm Thiệu Hiên cũng biết, cha cậu ta đánh cậu ta một trận, rồi đoạn tuyệt quan hệ với cậu ta, không cho phép cậu ta vào nhà nữa.

Việc này lúc đó cực kỳ âm ỉ, tuy rằng cục hình cảnh tận lực thu hẹp phạm vi tin tức, không cho khuếch tán, nhưng một truyền mười, mười truyền trăm, đâu có cách nào khác?”

Lục Vân Phong liên tiếp gật đầu: “Trần tổng, tôi hiểu rồi, cảm ơn ngài.”

Lúc Sầm Thiếu Hiên đi xuống, tất cả mọi người đều mồ hôi đầm đìa, quần áo và lưng quần của nhiều người đều bị mồ hôi làm ướt, vì vậy cũng không khách khí, đều lên xe, mở điều hòa.

Trần Hâm vẫn lễ phép nói: “Lục tổng, đêm nay cùng nhau ăn cơm đi, sau đó chúng ta đến quán bar ngồi một chút.”

Lục Vân Phong mỉm cười: “Ăn thì tất nhiên được, có thể đi tham quan quán bar ở Đào thành các ngài, chẳng qua, tôi muốn nói rõ trước, nếu dùng thuốc thì tôi không đi đâu, tôi không dùng thuốc, cũng không quen tới mấy chỗ loại đó.”

“Được được mà, tôi hiểu.” Trần Hâm cười vang nói. “Lục tổng giữ mình trong sạch, thực sự là khó có được. Vậy đi, ăn tối thì tôi sẽ gọi cho ngài.”

“Được.” Lục Vân Phong nói xong cùng Sầm Thiếu Hiên và Diệp Oanh lên xe.

Sầm Thiếu Hiên nghe được đối thoại của bọn họ, không khỏi có chút mừng rỡ mơ hồ. Lục Vân Phong thực sự là nói được thì làm được, từ tối hôm đó đến nay chưa từng đi dùng thuốc. Trong khoảng thời gian này, lúc mà bọn họ ăn ở bên ngoài, hay những lúc đang làm việc thảo luận trong văn phòng, khi Lục Vân Phong nhận được điện thoại, anh nghe xong vài câu thì đều từ chối, nói buổi tối có việc không thể đi được, sau đó thẳng thắn nói bị mệt tim, bác sĩ nói không thể vận động mạnh, bởi vậy không thể dùng thuốc được nữa, lúc này mấy người bạn của anh mới chịu bỏ qua. Mỗi lần Lục Vân Phong cúp máy, đều thở dài một tiếng, nhìn cậu đầy vô tội, khiến cậu rất mắc cười.

Lúc này, môi cậu cũng vô tình cong lên, hiện ra một nụ cười vui vẻ.

Lục Vân Phong lập tức phát hiện, trong lòng cũng thấy ngọt ngào, với anh mà nói thì nụ cười đó của cậu như phần thưởng lớn vậy.

Trả lại khách sạn, Lục Vân Phong thân thiết mà nói: “Cậu tắm trước đi.”

Sầm Thiếu Hiên lập tức lắc đầu: “Không không, anh tắm trước chứ?”

“Vì sao tôi phải tắm trước?” Lục Vân Phong phản bác. “Vì tôi là ông chủ sao? Vì tôi già hơn cậu à?”

Sầm Thiếu Hiên không biết nên khóc hay cười: “Anh vậy mà gọi là già?”

“Được rồi, tắm đi, đừng làm phí thời gian nữa.” Lục Vân Phong mỉm cười đẩy cậu. “Nhanh đi, cậu xong rồi tới tôi, cũng mau mà.”

Sầm Thiếu Hiên không nhiều lời nữa, cầm khăn và quần áo vào phòng tắm.

Chờ cậu khóa cửa, nghe được tiếng nước, Lục Vân Phong lập tức cầm lấy điện thoại của khách sạn, gọi tới phòng Diệp Oanh ở. “Tiểu Diệp Tử, hôm nay muốn nhờ em giúp một việc...”

Diệp Oanh sáng khoái nói: “Không thành vấn đề.”

Kỳ thực hồi sáng bọn họ đều đã tắm rồi, giờ chỉ cần dùng nước tẩy mồ hôi là được, Sầm Thiếu Hiên nhanh chóng đi ra. Trên gương mặt của cậu có chút ửng đỏ, càng khiến cho làn da lộ ra bên ngoài thêm chút sáng chói, khiến Lục Vân Phong hoa mắt thần mê.

Sầm Thiếu Hiên cảm giác được ánh mắt của anh, trong lòng có chút ngượng ngùng, nhanh chóng nói: “Vân Phong, anh cũng mau đi tắm đi.”

Lúc này Lục Vân Phong mới bừng tỉnh, nhanh chóng “Ừ” một tiếng rồi vào phòng tắm.

Sầm Thiếu Hiên rót một ly nước sôi để nguội, vừa uống vừa xem TV.

Mấy ngày nay, tâm tình của cậu càng ngày càng bình thản. Lục Vân Phong cho cậu không chỉ đơn giản là một chỗ tránh nạn đơn thuần, mà còn cho cậu một vị trí cao để có thể phát huy sở trường, đồng thời còn nỗ lực hướng dẫn cách làm việc mà cậu chưa quen, từng chút từng chút dạy cho cậu nhiều tri thức chuyên

ngiệp cùng kỹ xảo đàm phán. Bản thân anh là thật muốn Sầm Thiếu Hiên có thể một mình đảm đương, không phải như mấy tên ngụy quân tử giả bộ làm việc tốt để âm mưu mấy chuyện quỷ rối.

Sầm Thiếu Hiên nghĩ chính mình mỗi ngày đều có thể học được thêm chút gì đó, càng ngày càng có tự tin, bóng ma nặng nề trong quá khứ dần phai nhạt, nhạt tới mức mà khi cậu nhìn thấy Tôn Khải cùng Diêu Chí Như, trái tim cũng không còn gọi lên chút cảm giác gì.

Cậu vô cùng biết ơn Lục Vân Phong, dần dà, trái tim cũng sẽ đập nhanh mỗi khi nhìn thấy anh.

Nghĩ tới đây, trong lòng cậu lại bắt đầu thấp thỏm bất an.

Hai người ở chung lâu như vậy, nếu như Lục Vân Phong đưa ra yêu cầu gì với cậu, cậu thật khó mà từ chối. Thế nhưng, bản thân cậu cũng không biết chính mình có thể đồng ý hay không. Trong lòng cậu thực sự chưa có sự quyết tâm rõ ràng.

Một ông chủ nắm trong tay tài sản hơn 100 triệu, thành thực anh tuấn, nhân phẩm đoan chính, chẳng biết có bao nhiêu người nguyện ý theo đuổi. Trong tình cảm, cậu không nắm chắc. Cậu sẽ tuyệt đối không để người khác làm người lấp chỗ trống cho mình, đối phương chính là duy nhất ở lòng cậu, chính vì vậy cậu cũng yêu cầu mình là duy nhất trong lòng đối phương.

Lục Vân Phong có thể làm được không?

19. Chương 19

Đang miên man suy nghĩ, cửa phòng tắm mở ra, Lục Vân Phong mặt mày rạng rỡ đi ra cầm lấy ly nước để trên tủ đầu giường của cậu mà uống.

“Ấy, ly đó của tôi!” Sầm Thiếu Hiên nhanh chóng ngăn cản. “Để tôi rót cho anh ly khác.”

“Thì sao, của cậu thì có sao à?” Lục Vân Phong hời hợt nói rồi uống sạch ly nước trong tay.

Sầm Thiếu Hiên nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lục Vân Phong mỉm cười với cậu, ôn hòa nói: “Thiếu Hiên, tối nay không có việc gì, chúng ta đi thăm cha mẹ cậu đi.”

Trong nháy mắt sắc mặt Sầm Thiếu Hiên trắng bệch, rồi trở nên buồn bã. Cậu lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Hôm nay... chắc không được đâu, đột ngột vậy, cha mẹ tôi cũng không chuẩn bị kịp...”

Lục Vân Phong không nhịn được cười ra tiếng: “Theo cách cậu nói sao giống khái niệm của người phương Tây vậy, con gái về nhà cha mẹ phải hẹn trước. Chẳng qua, cậu nói cũng đúng, vậy gọi điện báo cho bọn họ biết đi.”

Sầm Thiếu Hiên vôthức nắm chặt lòng bàn tay, thật vất vả mới làm như không có việc gì, hờ hững nói: “Hôm khác đi!”

“Cậu đó, đúng là dạng người càng gần tình quê càng thêm lo lắng.” Lục Vân Phong thương tiếc ôm vai cậu. “Thiếu Hiên, đừng sợ, tôi đã nói rồi, những gì giải quyết không được đều giao cho tôi. Tôi với Tiểu Diệp Tử đi cùng với cậu, bảo đảm cha mẹ của cậu sẽ vô cùng hoan nghênh cậu bước vào nhà.”

Sầm Thiếu Hiên nghi hoặc nhìn về phía anh.

Đây đúng là sự mê hoặc lớn mà. Lục Vân Phong nhìn đôi mắt yếu đuối cùng đôi môi hồng nhạt của cậu, nhìn không được nữa, liền cúi đầu nói: “Thật muốn chết người mà, tôi không cách nào nhẫn nại nữa rồi.” Sau đó nghiêng người hôn cậu.

Sầm Thiếu Hiên giật mình, lùi về sau theo bản năng.

Lục Vân Phong dùng hết toàn lực ôm chặt lấy cậu, chiếc lưỡi nóng rực của anh lướt qua môi cậu, ôn nhu thân mật dây dưa. Tư vị ngọt ngào này khiến cả người anh run lên, kim lòng không đậu càng lún tới.

Sầm Thiếu Hiên bị cả người anh đè lên, cuối cùng ngã xuống giường. Thân thể nóng rực hoàn mỹ đó nặng nề áp cả lên người cậu khiến cậu không thể động đậy. Một đôi tay nóng hổi cùng bàn tay to trượt xuống thân thể cậu, tha thiết ôm trụ cậu. Nụ hôn từng chút từng chút lướt qua người cậu, khiến cậu cảm thấy cực kỳ hỗn loạn, hoàn toàn không phản ứng được gì cả.

Lục Vân Phong ôm người mà anh ngày đêm tưởng nhớ, nhiệt huyết toàn thân tuôn ra, tựa như đang ở trên mây, trong lúc nhất thời như si như túy, cuồng loạn mà hôn cậu, cùng đầu lưỡi của cậu ôn nhu triền miên. Một lát sau, anh lưu luyến rời khỏi đôi môi kia, dần dần trượt xuống cằm, cổ duyên dáng của cậu, rồi qua tới xương quai xanh, hàm trụ nhũ tiêm của cậu.

Sầm Thiếu Hiên hít một hơi dài, nhịn không được bật lên tiếng rên rỉ.

Lục Vân Phong vừa nghe, trong đầu “Oanh” một tiếng, hoàn toàn mất đi lý trí. Anh vừa hôn lên thân thể trong sáng kia, vừa nhanh chóng cởi sạch quần áo của cậu.

Suy nghĩ của Sầm Thiếu Hiên cực kỳ hỗn loạn, còn chưa phản ứng lại thì nhận thấy mình cùng Lục Vân Phong gần như hòa thể rồi. Cậu còn chưa kịp nhìn thấy thân thể của Lục Vân Phong thì đã bị anh ôm chặt lấy.

Cơ thể của hai người vừa mới tắm rửa mát lạnh xong, giờ bỗng thấy nóng bức khác thường.

Lục Vân Phong hơi hơi run, thân thể nặng nề đè lên người Sầm Thiếu Hiên, phân thân của hai người va chạm sát sao lấy nhau. Anh vừa đẩy người về phía trước, vừa thở hồng hển nói vào tai Sầm Thiếu Hiên: “Thiếu Hiên... Thiếu Hiên... Anh yêu em... Nếu như em không muốn... không muốn... cứ nói ”Không“... anh sẽ... dừng lại...”

Sầm Thiếu Hiên không nói gì, chỉ là giơ tay lên, ôm chặt lấy anh.

Lục Vân Phong vui sướng vô cùng, lập tức gia tăng lực đạo đưa đẩy trên người cậu, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Hai thân thể siết chặt lấy nhau khiến phân thân của hai người bị vây chặt ngay ở giữa, lực ma sát cũng giống như cảm giác giao hợp, khiến hai người bọn họ nhanh chóng rơi vào khoái cảm kịch liệt.

Cả hai người đều cảm dục đã lâu, nên giờ rất nhanh đạt được cao trào.

Tựa như một cơn sóng gió động trời đưa bọn họ đến không trung, rồi ngay lập tức như mất hẳn trọng lực mà rơi xuống, hai người song song kêu lên, lập tức phun trào.

Bọn họ dính chặt lấy nhau, cả người vẫn còn run nhẹ sau khoái cảm, một lúc lâu mới dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng hô hấp vẫn gấp gáp.

Lục Vân Phong hôn lên môi Sầm Thiếu Hiên, dựa đầu lên vai cậu, chân thành nói: “Thiếu Hiên, anh yêu em.”

Sầm Thiếu Hiên hơi hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng dùng môi hôn lên gương mặt anh.

Lục Vân Phong không nghe cậu nói ra từ “Yêu”, nhưng bản thân cũng không muốn ép buộc cậu. Sầm Thiếu Hiên có thể mở khúc mắc, cùng anh ôm nhau như vậy, đã khiến anh thỏa mãn lắm rồi.

Chỉ cần bọn họ có thời gian, Lục Vân Phong có đủ lòng tin, một ngày nào đó, nhất định sẽ khiến Sầm Thiếu Hiên nói ra từ đó.

Sầm Thiếu Hiên nằm trên chăn, cảm thấy rất thoải mái.

Lục Vân Phong không muốn cậu cử động, nên tự mình chạy vào phòng tắm lấy khăn mặt đã thấm nước ấm, lau khô thân thể cho cậu, rồi giúp cậu thay cái chăn mới, sau đó mới quay ngược vào phòng tắm rửa sạch người.

Ga giường khô mát bao bọc thân thể Sầm Thiếu Hiên, khiến cậu dần cảm thấy buồn ngủ.

Lục Vân Phong nhanh chóng đi ra, leo lên giường cậu, dán chặt vào người cậu, thỏa mãn cọ cọ một chút, nói: “Có mệt hay không? Ngủ chút đi!”

Sầm Thiếu Hiên nhắm mắt lại “Ừ” một tiếng, rồi hô hấp dần dần đều đều.

Lục Vân Phong nhìn khuôn mặt của cậu một hồi, yêu thương ôm sát lấy cả người cậu, từ từ tiến nhập mộng đẹp.

Bọn họ ngủ rất say, cuối cùng mới bị cơn đói đánh thức.

Hai người mở mắt, nhưng vẫn lẳng lặng nằm đó, không muốn nhúc nhích.

Tuy rằng đây là lần đầu ngủ chung một giường, nhưng bọn họ cảm giác cứ như chuyện này đã quen thuộc lắm rồi, cứ như từ trước tới nay bọn họ cũng ngủ chung như vậy, trong lòng không cảm thấy kì lạ, trái lại chỉ cảm thấy ấm áp hài hòa.

Rèm cửa sổ bị kéo lại, nên không biết bên ngoài giờ là lúc nào. Lục Vân Phong đưa tay lấy đồng hồ đeo tay đặt trên tủ đầu giường nhìn, tự nhiên nói: “Hơn 6h rồi, chúng ta dậy thôi.”

Sầm Thiếu Hiên nhẹ giọng nói: “Được.”

Lục Vân Phong suy nghĩ một chút, thân thiết mà nói: “Thiếu Hiên, theo lý anh không nên hỏi chuyện nhà em, chẳng qua, dù thế nào cũng phải gặp cha mẹ em. Anh đã dặn dò Tiểu Diệp Tử rồi, kêu cô ấy đóng giả bạn gái của em, rồi chúng ta cùng nhau đi thăm hai bác.”

Sầm Thiếu Hiên hơi giật mình: “Tiểu Diệp? Không được đâu! Vậy hình như không tốt lắm.”

Lục Vân Phong ôm chặt lấy cậu, sang sảng cười nói: “Tiểu Diệp Tử không giống mấy cô gái bình thường, cô ấy theo chủ nghĩa độc thân, nhưng cũng có bạn trai rồi. Bạn trai của cô ấy hình như là một nghệ thuật gia, cũng không muốn kết hôn. Cha mẹ cô ấy cứ bức cô ấy hoài, muốn cô ấy phải nhanh chóng kết hôn, nên cô ấy chạy lại chỗ anh, nói anh là bạn trai của cô ấy, nhưng cũng chỉ cố ý làm cha mẹ vui lòng thôi. Haha!”

Sầm Thiếu Hiên nghe xong, không khỏi cười nói: “Tại sao có thể như vậy?”

“Thật ra cũng không có gì, anh có thể hiểu được ý của cô ấy. Bạn trai của cô ấy anh cũng gặp qua một lần rồi, đúng là có tài, nhưng tính tình rất cổ quái. Mẹ cô ấy hiện giờ chỉ lo là sao giờ cô ấy không có bạn trai thôi, nhưng nếu bà ấy thấy bạn trai thật sự của cô ấy, chắc càng thêm lo hơn.” Lục Vân Phong vừa nói vừa cười.

Sầm Thiếu Hiên cũng hiểu được, liền buồn cười: “Hai người thật sự là bạn tốt.”

“Đúng vậy.” Lục Vân Phong hài lòng ôm lấy cậu. “Dù sao cũng chỉ muốn cho cha mẹ mình chút mặt mũi, coi như có một cái hư danh, cũng không to tát gì. Chuyện này em cứ yên tâm đi, cứ để cô ấy đi cùng với em, cha mẹ em nhất định sẽ thích.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu, tâm tình vô cùng phức tạp, nhất thời không nói gì.

20. Chương 20

Lục Vân Phong hiểu được nên vuốt nhẹ tóc cậu, dịu dàng hỏi: “Em đi khỏi nhà bao lâu rồi?”

Sầm Thiếu Hiên trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng đáp: “Đã hơn một năm rồi.”

Lục Vân Phong thương tiếc nói: “Trong lòng rất đau khổ phải không?”

Vành mắt Sầm Thiếu Hiên liền đỏ. Cậu quay người, vùi mặt vào hõm vai Lục Vân Phong, thân thể run nhẹ.

Lục Vân Phong nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, chậm rãi nói: “Được rồi, được rồi, tất cả đều là quá khứ, hiện tại không có việc gì, không có việc gì đâu.”

Sầm Thiều Hiên gật đầu, nhưng vẫn không chịu nâng mặt lên.

Lục Vân Phong cũng không nói nữa, chỉ là chậm rãi vỗ về lưng cậu, muốn cho cậu thật nhiều sự quan tâm cùng thoải mái.

Qua một hồi lâu, Sầm Thiều Hiên rầu rĩ nói: “Vân Phong, anh đừng đối xử với em như vậy, em không biết báo đáp anh thế nào nữa.”

“Cho nên em mới liều mạng công tác như thế, mệt đến té xỉu ư?” Lục Vân Phong mỉm cười than thở. “Thực sự là một đứa ngốc mà.”

Tâm tình Sầm Thiều Hiên buông lỏng, dần dần bình tĩnh trở lại. Cậu trượt xuống người Lục Vân Phong, nằm thẳng xuống giường, nhẹ giọng nói: “Vân Phong, nếu như anh đối xử với em đặc biệt tốt, em sẽ nghĩ rằng bụng dạ anh khó lường, dụng tâm bất lương, hoàn toàn không đáng để ý tới. Nói thật, một năm qua quả thật rất khổ, cũng có nhiều người đối xử tốt với em, nhưng ánh mắt của mấy người đó đều không đứng đắn, em thà ngủ dưới tầng hầm ngầm cũng không muốn liên hệ gì với mấy người như thế. Nhưng anh lại không giống vậy, anh đối với công nhân ai cũng quan tâm chăm sóc, thậm chí còn quan tâm cả người không liên quan. Em có nghe nói, anh không chỉ trợ dưỡng những đứa trẻ nghèo khó, mà còn cấp học bổng cho hơn trăm sinh viên nghèo khó. Hơn hết, lợi nhuận hàng năm, anh đều chi ra rất nhiều để quyên tặng, ngay cả cục thuế vụ cũng bị anh làm cho cảm động, dùng chính sách trả thuế để trả lại cho anh. Việc này khiến em thật sự rất cảm động. Những năm gần đây kiếm được người như anh quả thật không nhiều đâu.”

“Woa, ai nhiều chuyện như vậy chứ, có chút chuyện cũng la làng lên cho người ta biết? Sau khi về anh phải điều tra mới được, chỉnh đốn lại tất cả.” Lục Vân Phong cười nói. “Có thể làm thì cứ làm. Với lại anh là một người độc thân có nhà có cơm ăn đầy đủ, cần nhiều tiền đến vậy làm gì chứ? Hơn nữa, sự nghiệp của anh hiện giờ phát triển không ngừng, bỏ chút tiền cũng không đáng là gì.”

Sầm Thiều Hiên cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng nói: “Vân Phong, em vô cùng cảm kích anh, anh không chỉ khiến em trở lại bình thường, mà cũng khiến em dần có lòng tin vào con người.”

Lục Vân Phong khoái trá nắm chặt bàn tay của cậu, mạnh mẽ nói: “Thiếu Hiên, kỳ thực những gì anh làm đều rất bé nhỏ, quan trọng là bản thân em là một người kiên cường, nếu không lúc trước sao có thể kiên trì chính nghĩa, không chịu thỏa hiệp như thế chứ?”

Sầm Thiều Hiên trầm mặc một hồi, khe khẽ thở dài: “Đúng vậy, chuyện quá khứ, hiện tại nghĩ đến, cứ như đã qua mấy đời rồi vậy.”

“Vậy là tốt rồi.” Lục Vân Phong vỗ vỗ tay cậu. “Tiếp tục kiên trì như thế, anh ủng hộ em.”

Sầm Thiều Hiên nở nụ cười: “Anh đó, rất thích hợp làm nhà tâm lý đó.”

Lục Vân Phong nhất thời đặc ý: “Đây là tất nhiên, nhân viên lưu động trong khách sạn chúng ta tương đối ít, những người có thể phục vụ tốt thật sự rất ít, nhưng... cũng rất cố gắng, hơn nữa, phân nữa bản thân anh cũng có sức quyến rũ.”

Sầm Thiều Hiên bị anh chọc rớt cục cười, sự thương cảm cũng dần biến mất.

Lục Vân Phong thấy cậu vui trở lại, liền rên sất khi còn nóng: “Vậy coi như chúng ta quyết định rồi, em gọi cho cha mẹ em, sau đó chúng ta lập tức đi.”

Sầm Thiều Hiên gật đầu, cố lấy dũng khí cầm lấy điện thoại.

Cũng giống bình thường, người tiếp điện thoại là mẹ cậu, Viên Chi Lan: “Alô.”

Sầm Thiều Hiên ôn hòa kêu lên: “Mẹ.”

Viên Chi Lan vô cùng vui vẻ: “Thiếu Hiên.”

Bỗng nhiên cậu nghe được tiếng rống giận của cha cậu, Sầm Vân: “Tên khốn đó còn dám gọi điện về sao, cúp máy, không được nói chuyện với nó nữa.”

Viên Chi Lan nhẹ giọng trách nói: “Ông làm gì vậy chứ? Con trai gọi điện về thôi, ông làm dữ thế để làm gì?”

Sầm Vân nổi giận đùng đùng: “Sầm gia chúng ta không có đứa con như vậy.”

Viên Chi Lan thở dài: “Thiếu Hiên, con đừng để ý cha con, tính cha con bướng bỉnh như thế đấy, cả đời không đổi được.”

“Dạ, con không giận cha đâu.” Sầm Thiếu Hiên nói nhỏ nhẹ. “Mẹ, con có đến Đào thành công tác, muốn về nhà một chút.”

Viên Chi Lan vô cùng vui sướng: “Tốt tốt, về đi, vừa đúng lúc chúng ta chưa ăn cơm chiều, con cũng chưa ăn phải không?”

Sầm Vân càng tức giận, ở bên kia lớn tiếng nói: “Không cho phép trở về, nếu nó dám bước vào nhà một bước, tôi đánh chết nó.”

Viên Chi Lan cũng tức giận: “VẬY ông cũng đánh chết tôi luôn đi!”

Sầm Thiếu Hiên sợ bản thân vì mình mà khiến cha mẹ bất hòa, nhanh chóng nói: “Mẹ, lần này con tới đây, còn dẫn theo... bạn gái của con, còn có thêm... ông chủ của con nữa, bọn họ cũng muốn về thăm cha mẹ.”

Viên Chi Lan ngẩn ra, lập tức vừa mừng vừa sợ: “Thật sao? thật sao? Thiếu Hiên, con có bạn gái sao? Ông à, Thiếu Hiên có bạn gái rồi, muốn dẫn về cho chúng ta gặp đó.”

Sầm Vân ở bên kia sững sốt một hồi lâu, sau mới chần chờ nói: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Viên Chi Lan gấp gấp nói. “Do chính miệng con mình nói, bạn gái nó muốn về đây gặp chúng ta. Lúc trước tôi đã nói người ta đồn bậy mà, không thể thật được, ông cứ tin bậy, khiến con nó bị oan rồi đây này.”

Còn tức ở trong lòng Sầm Vân nhất thời biến mất, khẩu khí hòa hoãn dần: “Nếu như vậy thì cứ về đi, bà làm thêm thức ăn đón khách.”

“Được được được.”

* _ * _ *

Viên Chi Lan vừa mở cửa nhìn thấy, nhất thời vui vẻ ra mặt. “ Mau mau mau, mời vào, mời vào.”

Diệp Oanh kéo cánh tay Sầm Thiếu Hiên, vừa thân thiết vừa đúng mực đi vào nhà. Lục Vân Phong đi sau bọn họ, mỉm cười nhẹ, cũng bước vào nhà.

Sầm Thiếu Hiên vội vã giới thiệu: “Cha, mẹ, đây là Diệp Oanh, cha mẹ cứ gọi cô ấy Tiểu Diệp Tử là được. Còn người này là chủ của chúng con, Lục Vân Phong, Lục tổng.”

Viên Chi Lan cùng Vân phong nói chuyện một chút, sau đó liền kéo tay Diệp Oanh đến phòng khách: “Nào nào nào, Tiểu Diệp, mau ngồi xuống uống trà nào, trời nóng lắm phải không, có mệt hay không?”

“Dạ không!” Diệp Oanh ngọt ngào cười nói. “Bác gái, con vẫn thường nghe Thiếu Hiên nói đến bác, đã từ lâu muốn gặp, nhưng lại không có thời gian, công tác bận quá, thực sự không thể phân thân. Lần này có cơ hội qua bên này đi công tác, con nói muốn Thiếu Hiên đưa con tới đây thăm hỏi bác trai bác gái, hy vọng không làm phiền hai bác.”

Vóc người Sầm Vân cao gầy, tướng mạo thanh tú, quả thật đúng là đáng đáp của một phó giáo sư viện nghiên cứu, rất tao nhã, nhưng không nghĩ lại có tính tình nóng nảy đến vậy. Ông nhìn thấy Diệp Oanh cùng Sầm Thiếu Hiên đứng chung một chỗ, hiển nhiên tâm tình cũng tốt lên, lập tức nhiệt tình bắt tay với Lục Vân Phong, khách khí nói: “Lục tổng, còn khiến ngài tự mình đến đây thăm hỏi chúng tôi, quả là áy náy mà.”

“Bác trai nói vậy chẳng phải khách khí quá sao?” Lục Vân Phong mỉm cười nói. “Thiếu Hiên cùng Tiểu Diệp đều là trợ lý đắc lực nhất của cháu, giúp cháu rất nhiều việc. Nếu đã tới Đào thành, tất nhiên phải tới thăm bác trai bác gái rồi. Cháu còn phải cảm ơn hai bác đã dạy dỗ Thiếu Hiên tốt như vậy, thật sự là một nhân tài khó có được.”

“Cũng là do Lục tổng bồi dưỡng thêm thôi.” Sầm Vân nhất thời vô cùng vui sướng. ” Nói thật, tôi chỉ mong nó trải qua cuộc sống bình thường mà thôi. Như bây giờ cũng tốt, đỡ phải lặn lội trên mũi dao đường đạn, không chỉ nguy hiểm, mà còn gây thêm thị phi.”

“Đúng đúng, bác trai nói rất đúng.” Lục Vân Phong liền thanh tán thành, cùng ông vào phòng khách.

21. Chương 21

Uống xong hai chén trà, Sầm Vân nhìn người bạn đời của mình cứ lôi kéo Diệp Oanh không tha, mừng rỡ đến hai con mắt đều tỏa ánh sáng, không khỏi cười nói: “Được rồi, Chi Lan, đừng nói hoài như thế, để bọn nhỏ nó còn ăn nữa.”

“Đúng đúng, mọi người lên bàn ngồi đi, mấy món ăn chuẩn bị xong hết rồi.” Lúc này Viên Chi Lan mới nhớ ra. “Chỉ là Thiếu Hiền nói trễ quá, không kịp làm nhiều, nên cũng không có món nào ngon hết. Thằng nhóc này đúng thật là, muốn dẫn khách về nhà cũng phải gọi sớm chút chứ.”

Sầm Thiếu Hiền thấy cha mẹ mình vui mừng như vậy, trong lòng lại có chút chua xót khổ sở, nhưng cũng gác qua một bên, thoải mái mà cười nói: “Con cứ nghĩ bận rộn lắm không có thời gian, phải chờ hết việc mới kiếm được ngày, ai ngờ công tác hôm nay kết thúc sớm, Lục tổng đề nghị cứ chọn ngày hoài không bằng ngay hôm nay, con cũng không suy nghĩ nhiều, cứ thế mà đồng ý thôi.”

Diệp Oanh hoạt bát dễ thương mà nói: “Bác gái, chúng con cũng không phải người lạ gì, không cần khách khí vậy đâu.”

“Đúng vậy.” Lục Vân Phong cười nói. “Bác gái có thể xem cháu như người ngoài nhưng không thể xem Tiểu Diệp Tử là người ngoài được, cô ấy mất nhiều công sức lắm mới đeo đuổi được Thiếu Hiền đó.”

Diệp Oanh tức giận trừng mắt liếc anh. “Đồ đáng ghét, có cần vạch áo em ra như vậy không?”

Mặt Sầm Thiếu Hiền hơi hơi đỏ, nhưng chỉ cười chứ không nói gì.

Viên Chi Lan cầm tay Diệp Oanh hoài không chịu buông, ngồi xuống bàn cùng cô, vừa ăn vừa thân thiết hỏi thăm: “Là thật à? Có phải Thiếu Hiền để con chịu nhiều đau khổ lắm đúng không? Có khiến con chịu oan ức gì không?”

Diệp Oanh cười nói, “Không có, tính cách Thiếu Hiền thật sự là rất tốt, chỉ có con khiến anh ấy chịu đau khổ, ai bảo con còn trẻ không chịu hiểu chuyện làm gì chứ. Anh ấy cũng rất thông cảm cho con.” Nói xong, cô còn nghịch ngợm thè lưỡi ra.

Mọi người đều nở nụ cười, ngay cả Sầm Vân cũng thấy buồn cười, vô cùng thích người con gái trong sáng vui vẻ này.

Viên Chi Lan vừa gấp rau cho cô vừa hỏi: “Nhiều tuổi rồi?”

Diệp Oanh ngoan ngoãn mà trả lời: “Cũng 25 rồi ạ.”

“Thuộc vùng nào vậy?”

“Hàng Châu.”

“Tốt tốt, hèn chi da lại tốt như vậy.” Viên Chi Lan mừng rỡ, trên mặt đầy nụ cười thỏa mãn.

Sầm Thiếu Hiền có chút xấu hổ, thấp giọng nói: “Mẹ, đừng như tra khảo gia cảnh người ta như thế chứ. Tiểu Diệp Tử, ăn cơm mau đi!”

Viên Chi Lan có chút bất mãn, nhưng cũng liên tục gật đầu: “Đúng đúng, Tiểu Diệp, ăn nhiều lên con.”

Sầm Vân ôn hòa nhìn Lục Vân Phong ngồi bên cạnh mình: “Trong nhà có bia, thanh niên tụi con có thể uống một chút. Thiếu Hiền, con đi lấy đi, trong tủ lạnh đấy.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn Lục Vân Phong, dường như trưng cầu ý kiến của anh.

Lục Vân Phong ôn hòa cười nói: “Bác trai, không cần đâu, ngày hôm qua chúng cháu có đi xã giao, tất cả mọi người đều uống hơi nhiều, hôm nay không bằng chỉ ăn cơm thôi cũng được.”

“Bia chẳng sao đâu.” Sầm Vân rộng rãi mà nói. “Lục tổng, nếu ngài tới nhà của tôi, thì không được khách khí, nếu không chẳng khác gì xem chúng tôi như người ngoài.”

Lục Vân Phong vừa nghe trong lòng liền mừng rỡ: “Tốt lắm, vậy cháu không khách khí nữa, kỳ thực cháu đã xem bác trai bác gái như người một nhà rồi.”

Sầm Thiếu Hiên nghe được câu nói đó của anh, liền mỉm cười đứng dậy, mở tủ lạnh, cầm chai bia cùng hai cái cốc lại.

Viên Chi Lan lập tức hỏi Diệp Oanh: “Con có muốn uống chút hay không?”

Diệp Oanh nhu thuận lắc đầu: “Con không uống rượu.”

Sầm Vân và Viên Chi Lan rất thỏa mãn với người con gái này.

Sầm Thiếu Hiên không dám nhìn Lục Vân Phong nhiều, hiện tại cậu vô cùng cảm kích trọng nghĩa tương trợ của Diệp Oanh và tấm lòng của anh.

Bữa ăn kéo dài đến tận khuya, mọi người mới hân hoan giải tán.

Lúc từ biệt, Sầm Vân cùng Viên Chi Lan tiễn bọn họ đến tận cửa chính của khu nhà. Dọc theo đường đi, nhiều người hành xóm đang hóng mát chào hỏi bọn họ, thấy Sầm Thiếu Hiên cùng Diệp Oanh đang thân thiết với nhau đứng gần đó bọn họ cũng có chút sững sờ: “Thiếu Hiên về rồi à?”

Sầm Thiếu Hiên liền khách khí gật đầu chào bọn họ.

Viên Chi Lan cười nói: “Đúng vậy, đưa bạn gái về ra mắt.”

Mọi người nhất thời thoải mái, ánh mắt kỳ dị ban đầu liền biến mất, liền bình thường trở lại nhiệt tình nói: “Tốt quá nha, khi nào thì mời tiệc vui đây?”

Viên Chi Lan rộng rãi mà nói: “Đó là chuyện thanh niên chúng nó, người già chúng ta không quản được.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn sự hân diện của cha mẹ mình, không khỏi khổ sở trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười vui vẻ, không ngừng gật đầu với bọn họ, rồi một đường đi thẳng ra phía ngoài.

Lục Vân Phong ngoắc một chiếc xe taxi, giành chỗ ngồi phía trước, để cho hai người bọn họ ngồi phía sau. Dù sao cũng phải diễn cho trọn cảnh.

Chờ Diệp Oanh ngồi vào trong xe, Viên Chi Lan nắm tay Sầm Thiếu Hiên, vui mừng nói: “Thiếu Hiên, ngày mai cũng trở về ăn cơm đi. Còn nữa, con cũng không còn nhỏ, nên cân nhắc một chút chuyện kết hôn đi. Nếu như muốn mua nhà thì cứ nói, cha mẹ còn chút tiền để dành, tiền mà con gửi về mẹ cũng giữ giúp chứ không xài, nếu cần thì cứ nói mẹ sẽ đưa cho con.”

Sầm Vân cũng gật đầu: “Đúng vậy, nếu muốn ra riêng thì cứ nói mẹ con một tiếng.”

“Dạ.” Sầm Thiếu Hiên cúi đầu, dịu ngoan nói. “Tiền đó con không lấy đâu, cha mẹ để dành dùng, ăn uống cho đầy đủ một chút, đừng tiết kiệm quá. Hiện tại con đã thăng chức rồi, tiền lương rất cao, nếu như muốn mua nhà, cuối năm được tiền thưởng, cũng đủ rồi.”

Sầm Vân thỏa mãn cười nói. “Công ty bên các con rất tốt, ông chủ cũng bình dị gần gũi như thế, khí chất lại tốt, nhìn qua hoàn toàn không có chút thói xấu nào cả, con cứ đi theo ngài ấy mà làm việc cho thật tốt vào.”

“Dạ!” Sầm Thiếu Hiên hài lòng nở nụ cười. “Cha mẹ, hai người về nhà đi, lúc rảnh con sẽ gọi cho hai người.”

Sầm Vân nhìn đứa con ngồi trong xe, cùng Diệp Oanh phất tay chào bọn họ nói hẹn gặp lại, rồi nhìn chiếc xe dần chạy rồi biến mất, kéo vợ mình đang nước mắt lại rưng rưng lại dịu dàng mà nói: “Khóc cái gì? Con mình giờ đang tốt như vậy, chúng ta nên vui mừng mới đúng.”

Viên Chi Lan chùi nước mắt, thở dài một tiếng: “Trước đây tôi nhớ lúc bọn người xung quanh đồn đãi mấy chuyện không tốt, gặp thêm ông cũng bảo thủ, không chịu nghe con nó giải thích, cứ thế mà đánh, mà đuổi nó đi, không biết nó đã phải chịu bao nhiêu oan ức nữa.”

“Cũng do lúc đó tôi hơi nóng.” Sầm Vân cũng có chút áy náy, khe khẽ thở dài. “Được rồi, hiện tại chân tướng rõ ràng, tôi biết là tôi trách lầm con. Giờ nó cũng về nhà rồi, chúng ta cứ đối xử với nó tốt hơn gấp đôi là được.”

“Ừ!” Viên Chi Lan vui mừng cười, cùng Sầm Vân trở về.

22. Chương 22

Bọn họ ở lại Đào thành ngày người một tuần, mỗi đêm Lục Vân Phong đều dây dưa cùng Sầm Thiếu Hiên, nhưng không làm đến cuối cùng. Sầm Thiếu Hiên biết anh đang chăm sóc cậu, bởi vì mỗi ngày lượng công việc đều rất lớn, cho nên anh không muốn cậu bị đau, không muốn khiến cậu quá mệt mỏi. Mỗi lần hôn nhau lúc kích tình, hay lúc an ủi nhau, cậu nằm trong lòng ngực ấm áp của Lục Vân Phong đều cảm thấy vui sướng.

Lúc trước, cậu không hiểu rõ cho lắm, cứ nghĩ khi yêu là cứ dễ ngon dễ ngọt hay kịch liệt giành lấy. Cho tới bây giờ, Lục Vân Phong mới giúp cậu nhận ra rằng, khiến cho cậu biết được thế nào mới là thật sự yêu thương say đắm một người.

Đêm nào cậu cũng ngủ rất ngon, không hề mất ngủ, không hề ác mộng. Tuy rằng mỗi ngày đều phải làm việc trong công trường dưới cái hè nóng bức của mùa hè, tinh thần cậu đều rất phấn chấn.

Dựa theo quy củ, hệ thống phòng cháy chữa cháy của cao ốc phải do công ty của Bộ phòng cháy chữa cháy làm, nhưng bên bọn họ có thể yêu cầu sửa chữa bản thiết kế, đây là bộ phận cần phải làm trước nhất. Mấy ngày nay, Sầm Thiếu Hiên vẫn phải liên hệ với phó tổng nhân viên kỹ thuật bên công ty công trình phòng cháy chữa cháy, không ngừng nghiên cứu bản vẽ. Cậu muốn giảm phí tổn của công trình này đến mức thấp nhất.

Lục Vân Phong cùng với Diệp Oanh mỗi ngày đều tới công ty Kim Hâm cùng Trần Hâm thương lượng công tác bố trí của giai đoạn trừ bị, bao gồm sự phân chia khu vực của khách sạn, chọn công ty công trình nội thất, thông báo tuyển dụng cùng huấn luyện công nhân, thiết bị phương tiện của khách sạn, v. v...

Ngay trong lúc bận rộn, bỗng nhiên một ngày, lúc chạng vạng Trần Hâm gọi điện thoại lại, muốn nói chuyện riêng với Lục Vân Phong.

Lục Vân Phong vui vẻ đồng ý, tới một quán cách khách sạn của mình ở không xa.

Trần Hâm đã tới trước. Ông ngồi ở bên cửa sổ, trước mặt là chai bia, hướng mặt nhìn khung cảnh đầy ánh đèn bên ngoài, nét mặt đầy phiền não.

Lục Vân Phong bước tới nhẹ nhàng, chung quanh là tiếng nhạc dịu êm, ngồi xuống đối diện ông, sau đó nói với nhân viên phục vụ: “Giống ngài ấy, bia.”

Lúc này Trần Hâm mới hồi phục lại tinh thần, cười với anh: “Tối rồi à? Tôi còn lo ngại không tìm được chỗ này chứ.”

Đèn ở đây rất dịu, khiến tâm tình người ta cảm thấy thư thả. Bên trong quán có không ít người, tiếng nói cũng rất nhẹ, nét mặt của ai cũng đều là nét cười, bầu không khí rất dễ dàng khoáng trá.

Trần Hâm muốn nói gì đó lại thôi, đột nhiên hỏi anh: “Có muốn ăn chút gì đó không?”

“Tôi sao cũng được.” Lục Vân Phong hào sảng nói. “Trần tổng không cần khách khí, tùy ý ngài đi.”

Trần Hâm gật đầu, nhìn nhân viên phục vụ bưng bia và ly đến, đặt chúng lên bàn thay anh.

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, hai người nâng ly, rồi uống một hớp, Trần Hâm lúc này mới cân nhắc từng câu từng chữ mà nói: “Lục tổng, tôi bỗng nhiên gặp phải một chuyện vô cùng khó khăn, cho nên mới muốn gặp ngài để tâm sự, xem thử phải giải quyết thế nào mới tốt.”

“Được.” Lục Văn Phong lập tức gật đầu. “Ngài cứ nói đi, chuyện là thế nào? Cần tôi giúp gì không?”

Trần Hâm suy nghĩ một chút, lúc này mới từ tốn nói, “Lục tổng, nói thật, tôi rất thích ngài, ngài là một người thực sự chân chính, cùng ngài hợp tác quả thật rất vui, tôi cũng vô cùng quý trọng cơ hội này.”

“Trần tổng quá khách khí rồi.” Lục Văn Phong ôn hòa cười nói. “Tôi cũng vậy. Đào thành là một thành thị có lượng tiêu dùng khá lớn, hơn nữa so với Khang thành còn có nhiều cơ hội hơn, phồn hoa hơn hẳn. Tôi cũng rất mong có cơ hội đến Đào thành phát triển sự nghiệp, cho nên, chúng tôi rất coi trọng lần hợp tác này cùng bên các ngài.”

“Tôi cũng thấy vậy.” Trần Hâm cười. “Kỳ thực chuyện này... nên trách tôi mới đúng, lúc trước khi tôi đến Khang thành gặp ngài, đáng lẽ ra không nên nói mấy chuyện thị phi kia.”

Lục Văn Phong ngẩn ra, lập tức bắt đầu hồi tưởng lần tiếp xúc lúc ông đến Khang thành gặp bọn họ đến tốt cùng nói những chuyện nào, lập tức nhớ ra ngoại trừ bàn công tác ngoại giao thì cũng là mấy câu chuyện xã giao, đề tài duy nhất bên lề mà bọn họ nói ngay thời điểm tiễn đưa là chuyện lúc trước của Sầm Thiếu Hiên. Anh liền hiểu mọi chuyện, bình tĩnh mà hỏi thăm: “Trần tổng là ám chỉ Thiếu Hiên?”

Trần Hâm gật đầu: “Tôi không nghĩ tới, tôi chỉ thuận miệng buột ra một câu nói, Lục tổng lại coi trọng như vậy.”

Lục Văn Phong mỉm cười: “Cho dù không có Trần tổng nói đến, tôi cũng sẽ trọng dụng cậu ấy. Lúc đó Sầm Thiếu Hiên vào công ty tôi cũng được 4 tháng, nhưng 3 tháng đầu liên tục được bầu làm nhân viên ngôi sao, trong tập đoàn chúng tôi có hơn mấy nghìn nhân viên nổi tiếng cũng chưa ai làm được như vậy, nhất định sẽ khiến tôi chú ý, tất nhiên tôi cũng sẽ khảo sát cậu ấy, rồi đề bạt. Lúc tôi cử cậu ấy đến bộ quản lý của tổng bộ, cậu ấy rất nỗ lực làm việc, thậm chí mệt đến té xỉu, tạo ra một thành công lớn cho bộ, bởi thế tôi mới càng lúc càng thêm trọng dụng, đó là chuyện nước chảy thành sông. Nhưng chẳng biết Trần tổng nhắc tới chuyện này, là vì sao? Gặp phải chuyện gì khó liên quan tới nó à? Liên quan đến Thiếu Hiên?”

Trần Hâm thấy tư duy của anh vô cùng khẩn trương, lập tức từ một câu nói của ông mà suy ra được chuyện mấu chốt, không khỏi tán thưởng gật đầu: “Đúng vậy, chính tôi cũng không nghĩ chuyện sẽ như vậy.”

Lục Văn Phong bình tĩnh cười nói: “Trần tổng, chúng ta cũng không nên vòng vo hoài, ngài cứ thoải mái mà nói, chúng ta từ từ thương lượng.”

“Được, vậy tôi nói thẳng.” Trần Hâm hạ quyết tâm “Là như thế này, hai ngày nay đều có người ở trên cử người đến nói với tôi, ý tứ của họ là muốn chúng tôi không tiếp tục hợp tác với công ty bên ngài. Tôi vẫn cứ chần chừ, nói chúng ta đã chính thức ký kết hợp đồng, nếu như tôi vi phạm, bãi bỏ hợp đồng, tiền bồi thường rất lớn, tổn thất tôi chịu không nổi. Kết quả, bọn họ cho tôi hai lựa chọn, một là thuyết phục ngài đuổi việc Sầm Thiếu Hiên tiên sinh, còn không thì họ giúp tôi bồi thường hợp đồng, dù thế nào cũng phải hủy bỏ hợp đồng với ngài. Lục tổng, ngài cũng là dân kinh doanh, chắc hiểu được hoàn cảnh của tôi, bối cảnh của những người đó quả thực không dễ động đến.”

Lục Văn Phong vừa nghe đã hiểu, suy tư một chút liền thông khoái mà nói: “Muốn tôi đuổi việc Thiếu Hiên không có khả năng rồi, cái gọi là ”thiên quân địch đắc, một tướng khó cầu” luôn đúng mà. Nếu như mất đi cơ hội làm ăn này với tôi quả thật đáng tiếc, nhưng cũng không dao động căn cơ công ty bên chúng tôi, nhưng nếu như mất đi Thiếu Hiên, quả thật là tổn thất lớn với chúng tôi. Trần tổng, chúng ta hủy hợp đồng, cũng không sao. Tôi cũng không cần ngài bồi thường tiền hợp đồng, vì dù sao ngài cũng là bị ép. Nếu như tiền do ngài bỏ qua, tôi thật không đành lòng nhận, mà nếu đó là tiền của người khác thay ngài trả giùm, thì tất nhiên tôi không khách khí, nhưng như thế ngài sẽ không được tự do nữa, tôi không muốn thấy tình huống như vậy. Không nên để người khác nắm thóp, càng lúc càng thêm hỗn loạn.”

Trần Hâm vừa nghe, liền kích động. “Lục tổng, thật xấu hổ với ngài mà.”

Lục Vân Phong lập tức chen ngang, sang sảng cười nói: “Trần tổng đừng nói như vậy, ngài phải ở đây kinh doanh, tất nhiên phải chú ý duy trì quan hệ. Hơn nữa, chúng ta kinh doanh khách sạn, nếu như đắc tội người không thể đắc tội, người ta có thể cứ tới đây tìm phiền toái, vậy phải làm sao? Nếu thế chắc chắn sẽ có tổn hại, vậy để làm gì chứ? Còn ảnh hưởng đến làm ăn cùng tiền bạc nữa. Trần tổng, dân không đấu cùng quan, đây là đạo lý, ngài không cần áy náy, cho dù không thể hợp tác, tôi cũng xem ngài là bạn bè tại Đào thành.”

Trần Hâm cảm khái: “Lục tổng, có thể kết bạn với ngài, là vinh hạnh của tôi. Nói thật lẫn lộn nhiều năm trên thương trường như vậy, người như ngài quả thật rất hiếm thấy, tôi rất hy vọng sau này có thể cùng ngài tiếp tục hợp tác.”

“Đương nhiên, tôi cũng mong như thế.” Lục Vân Phong mỉm cười nâng ly lên về phía ông.

23. Chương 23

Uống rượu xong, Trần Hâm kiên trì muốn lái xe đưa Lục Vân Phong về khách sạn. Lục Vân Phong mỉm cười, dọc theo đường đi chỉ nói chuyện phiếm với ông, không đề cập đến Sầm Thiếu Hiên nữa.

Đến tận khi xuống xe, đi vào thang máy, anh mới thu lại nụ cười này giờ, trầm ngâm suy nghĩ về chân tướng sự tình. Trong hợp đồng của anh và Trần Hâm có quy định, nếu vi phạm hợp đồng tiền bồi thường là 2 triệu. Hiện tại lại có người đồng ý bỏ ra 2 triệu chỉ để anh đuổi Sầm Thiếu Hiên đi, nhất định là chuyện lúc trước không nhỏ tí nào, hơn nữa đó cũng không chỉ là một chuyện vu oan giá họa, chịu tiếng xấu thay cho người khác bình thường.

Trong lúc suy nghĩ thì thang máy dừng lại, anh bước vào phòng.

Sầm Thiếu Hiên đã tắm rửa xong, đang dựa đầu vào giường xem TV.

Lục Vân Phong thấy khuôn mặt tuần tú của cậu dưới ánh đèn, không khỏi khoái trá nở nụ cười, bước lại gần hôn nhẹ lên môi cậu.

Sầm Thiếu Hiên cười nói: “Uống rượu à?”

“Ừ, uống một chai.” Lục Vân Phong bước vào phòng tắm.

Sầm Thiếu Hiên liền tiếp tục xem TV. Nghe tiếng nước mơ hồ truyền đến, trong lòng cậu dần xuất hiện sự vui sướng cùng ấm áp, trên môi vẫn là nụ cười mỉm.

Lục Vân Phong không có mặc áo ngủ giống cậu, chỉ đơn giản vắt ngang khăn tắm bước ra. Anh vén chăn lên, ngồi xuống bên cạnh Sầm Thiếu Hiên, thuận miệng hỏi: “Đang xem gì vậy?”

“Se7en , một bộ phim Mỹ.” Sầm Thiếu Hiên nhích người ra, để cho anh ngồi thoải mái một chút.

Lục Vân Phong hướng ánh mắt qua nhìn TV, “Se7en? Nghĩa là gì chứ? 7 hành vi phạm tội sao? Hay 7 mức án phải chịu?”

“Không phải.” Sầm Thiếu Hiên vừa xem vừa nhẹ giọng giải thích. “Bộ phim này có chút thuyết pháp tôn giáo, trong chương 4 The Divine Comedy và Kinh Thánh đều có đề cập qua. Se7en (Thất tông tội) này là những tội lớn gây thất chủng trong đạo Thiên Chúa, cũng có thể xem là nguồn gốc của tội lỗi, bao gồm tàn ác, tham lam, lừa dối, dâm dục, ngạo mạn, đố kỵ cùng phẫn nộ. Bộ phim này nói về một tên sát thủ giết người chuyên lựa chọn những nạn nhân vi phạm những tội lỗi đó để giết hại, những nạn nhân của gã được xem là đại biểu điển hình của thất tông tội.”

“Ồ, vậy không phải biến thái sao?” Lục Vân Phong vừa xem vừa cảm thán. “Thích ăn uống cũng bị xem là tội sao? Lừa dối, phẫn nộ cũng coi như lỗi? Mà lại là tội lớn nữa à? Vậy còn ghen tuông thì sao, cũng là tội ác à? Thật không hiểu mấy lão già phương Tây nghĩ cái gì nữa.”

Sầm Thiếu Hiên buồn cười, mỉm cười liếc anh: “Phật giáo cũng cho rằng sát sinh, nói dối, háo sắc là vi phạm giới luật đó thôi. Tôn giáo mà, tất nhiên có những thuyết pháp riêng rồi.”

“Vậy à?” Lục Vân Phong chồm lên người cậu, thở nhẹ lên cổ cậu, cười lớn. “Dù là tôn giáo gì đi nữa, anh cũng là một người rất thích phạm tội đó nha, ví dụ như háo sắc, đồ kị gì gì đó.”

Sầm Thiếu Hiên cảm thấy nhột, không khỏi nghiêng đầu qua một bên, “Đức hạnh của anh lớn hơn tội, khi so sánh trung hòa lại, đức hạnh chiếm phần hơn, cho nên có thể xem là một ngụy thánh nhân đó.”

Lục Vân Phong cười ra tiếng: “Vậy à? Đức hạnh gì thế?”

“Khiêm tốn, thành thực, lương thiện, giữ thân trong sạch, vừa phải, nhiệt tâm cùng hùng hồn, đây là thất đức hạnh do đạo Thiên Chúa liệt ra để so sánh với thất tông tội đó.” Sầm Thiếu Hiên cười ôn hòa nói. “Ngoại trừ giữ thân trong sạch ra, mấy cái khác anh đều có.”

Lục Vân Phong nhẹ nhàng cắn vành tai của cậu, cúi đầu cười: “Cái gì em cũng biết, làm anh thấy xấu hổ quá đi.”

Tiếng của anh trầm thấp, lại dịu nhẹ, rất êm tai. Sầm Thiếu Hiên không nhịn được, cố sức đẩy người anh ra, dè anh ngược lại xuống giường, cứ thế mà hôn.

Lục Vân Phong lập tức ôm lấy cậu, kịch liệt hôn trả.

Sầm Thiếu Hiên nhiệt huyết sôi trào, nói trong hơi thở gấp: “Vậy để hai chúng ta phạm tội đi thôi.”

Lục Vân Phong vừa cởi bỏ quần áo của cậu vừa thở hồng hộc trả lời: “Được, được, chúng ta cùng nhau phạm tội.”

Bỗng nhiên Sầm Thiếu Hiên không còn thể hiện sự rụt rè nữa, trở nên nhiệt tình vô cùng. Cậu cắn cổ Lục Vân Phong, mạnh mẽ mút lấy ngực, bụng của anh, hai tay không ngừng vuốt ve thất lưng khô gợt gân xương của Vân Phong.

Lục Vân Phong dần dần hiểu được, Sầm Thiếu Hiên muốn làm TOP. Đây là việc mà anh chưa từng nghĩ tới, nhưng anh cũng không ngăn cản, trái lại còn rất phối hợp mà giang rộng hai chân, cực lực thả lỏng để cậu đi vào.

Động tác của Sầm Thiếu Hiên có chút khó khăn, trong cơn kích tình lại có chút khấn trương. Cậu từ từ đẩy mạnh vào trong, lập tức cảm thấy một cơn thủy triều đánh mạnh vào toàn thân, khiến cậu không thể tự chủ được mà rên lên.

Lục Vân Phong cố gắng điều chỉnh chính mình, trong sự đau đớn sâu sắc cảm nhận nhiệt tình của cậu, cảm thấy vui sướng cực hạn trong cái ôm của cậu.

Thân thể mỹ lệ của Sầm Thiếu Hiên bao trùm trên người anh, gương mặt xinh đẹp mang theo thâm tình cùng sự chuyên chú, đôi mắt đen nhánh đầy sự mê loạn, thỉnh thoảng lại ngưng mắt nhìn anh rồi hôn anh.

Lục Vân Phong chưa từng thấy qua một Thiếu Hiên như vậy, thực sự là gợi cảm khiến người khác thần hồn điên đảo, đừng nói là hiện giờ cậu đang mạnh mẽ xông vào tận sâu bên trong người anh, dù chỉ đứng nhìn biểu tình như vậy tại ban ngày, thì anh cũng muốn lên đỉnh rồi.

Sức lực của Sầm Thiếu Hiên rất lớn, đây là thuộc tính bẩm sinh của đàn ông, là mùi vị của thanh niên tráng kiện, đây cường liệt. Trong mật động nóng ẩm chật chội không ngừng thăng tiến, nhìn khuôn mặt đang dần ửng đỏ cùng đôi mắt tràn đầy thâm tình mê say của người dưới thân. Nhìn thân thể cao to kiện mỹ của anh dần thất thủ dưới thế tiến công của mình, theo tiết tấu của mình mà lay động, quả thực khiến cậu khó có thể khống chế nhiệt huyết. Cậu không ngừng truy đuổi khoái cảm mãnh liệt, không ngừng tăng nhanh tốc độ, chỉ cảm thấy dung nham nóng hổi bao vây lấy chính mình, từng nham thạch nóng chảy đường như hòa vào trong thân thể mình không ngừng thiêu đốt.

Lục Vân Phong trong thế tiến công duy trì liên tục không ngừng của cậu dần đầu hàng, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, để cho tiết tấu của cậu làm chủ. Tốc độ của Sầm Thiếu Hiên càng lúc càng nhanh, lực càng lúc càng lớn, tựa như mỗi một lần đánh vào đều nhắm thẳng vào cột sống của anh, khoái cảm từng cơn từng cơn mà đánh mạnh vào đầu, khiến anh không thể thở được.

Trong không khí gấp gáp cùng sự vui sướng tốt cùng, cơn cao trào phô thiên cái địa mạnh mẽ ập vào hai người bọn họ. Bọn họ cùng lúc run người, nhin không được đều rên lên.

Hai tòa núi lửa song song bạo phát, thiêu đốt thế giới của hai người bọn họ, hòa tan họ cùng nhau, hợp thể chúng thành một thế giới mới.

24. Chương 24

Trong phòng dần yên ắng trở lại.

Sầm Thiệu Hiên nằm ở trên cơ thể đầy mồ hôi của Lục Vân Phong, chỉ cảm thấy mồ hôi của chính mình đang chảy xuống từng giọt, hòa cùng với mồ hôi của anh.

Cậu nhắm mắt lại, thở gấp, vẫn còn bập bồng trong dư vị cao trào.

Rồi cậu dần nhận ra mình vừa làm cái gì, nhưng quan trọng là từ đầu tới cuối Lục Vân Phong đều phối hợp với cậu.

Lúc trước, cậu chỉ có duy nhất một người tình, đó là Tôn Khải, mà Tôn Khải dù thế nào cũng không chịu nằm dưới, không chỉ nhất định phải làm TOP, mà ngay cả tư thế cơ thể cũng không chịu thay đổi, nhất định phải để hắn ở trên cậu. Khi đó cậu còn trẻ, ngay cả chuyện trên giường cũng thuận theo Tôn Khải, không kiên trì gì.

Cậu không nghĩ tới, Lục Vân Phong là một người cường thế như thế lại nguyện ý nằm dưới cậu. Một người như vậy, đối với cậu tốt đến mức này, cậu còn cầu mong gì hơn nữa chứ?

Suy nghĩ một hồi, người cậu run lên, kích động ôm chặt lấy người nằm dưới mình, thì thào mà nói: “Em yêu anh, Vân Phong, em yêu anh.”

Lục Vân Phong cười mừng rỡ, cổ sức ôm cậu, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt và môi của cậu.

Sầm Thiệu Hiên kim lòng không đậu cùng anh nhiệt liệt dây dưa.

Hai người lăn lộn trên giường, vừa hôn, vừa mút, vừa vuốt ve, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Lục Vân Phong cũng không thể nào khống chế tình triều kích động, vừa khẽ cắn vành tai của cậu, vừa chen vào hai chân của cậu.

Sầm Thiệu Hiên tự nhiên phối hợp với anh, để anh chậm rãi tiến nhập thân thể của chính mình.

Đây là con người hoàn mỹ đến mức tận cùng mà Lục Vân Phong khao khát từ lâu, hiện tại rốt cục hoàn toàn thuộc về anh. Vừa nghĩ tới điều này, nhiệt huyết Lục Vân Phong tuôn ra, động tác lúc đầu còn dịu dàng giờ dần trở nên cuồng nhiệt.

Sầm Thiệu Hiên rên rỉ, chấn động trong sự xông tới đầy dũng mãnh của anh, ý nghĩ dần trống rỗng. Cơ thể vẫn còn vô lực do dư âm của cao trào hồi nãy giờ chỉ có thể nằm yên tiếp nhận tiến công mãnh liệt của Vân Phong, tình dục rất nhanh lại bị khơi mào, lần thứ hai đứng dậy.

Lục Vân Phong chỉ cảm thấy mỗi một tế bào cả người đều kêu gào, sóng triều dâng cuộn cuộn trong lồng ngực anh, khiến anh muốn đem thân thể tinh xảo phía dưới mình xé nát, nhai nghiền, nuốt vào, như vậy bọn họ có thể hoàn toàn trở thành một.

Trong tình triều cuồng dã, anh không chút nghĩ ngợi, thuận thể trở người cậu lại, mạnh mẽ nhào tới, tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể mềm mại ấm áp kia. Anh đè lại hai vai duyên dáng, từng đợt tấn công mãnh liệt, giống như con cạp đang đớp mạnh vào con mồi, vững vàng chiếm đoạt cậu, cắn mạnh lên cổ cậu.

Sầm Thiệu Hiên nửa phần khí lực cũng không có, chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt, tiếng rên rỉ nhỏ vụn phát sinh gián đoạn.

Lục Vân Phong ôm chặt lấy cậu, đưa ra toàn bộ sức lực của mình, liên tục tiến công không ngừng, hơi thở nóng phả vào đầu vai cậu, rồi hung hăng mà mút lấy.

Sầm Thiếu Hiên bị nhiều khoái cảm kích thích cường liệt khiến cả người run lên, đến kêu cũng kêu không được.

Chẳng biết qua bao lâu, Lục Vân Phong ghé vào lỗ tai cậu rên lên, khoái cảm đến mức tận cùng nhanh chóng tiến đến, rốt cục chuyển động một cái cuối cùng, mạnh mẽ rút ra rồi tiến mạnh vào người cậu, rồi phun ra thứ như nham thạch nóng chảy. Anh ôm chặt lấy thân thể thon dài kia, run rẩy rất lâu, sau đó mới dần bình ổn lại.

Sầm Thiếu Hiên chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng hôn mê.

Lúc này Lục Vân Phong mới thanh tỉnh lại, nhìn khuôn mặt tái nhợt trước mặt mình, bỗng nhiên nhớ lại sự cuồng nhiệt vừa rồi của mình, nhất thời vừa đau lòng vừa hổ thẹn, nhanh chóng cẩn thận kiểm tra tình huống thân thể cậu, thấy không bị thương chỗ nào cả, lúc này mới yên lòng. Anh lấy khăn tắm hồi nãy bị ném qua một bên, cẩn thận tỉ mỉ lau khô mồ hôi cùng dịch thể trên người Sầm Thiếu Hiên, rồi kéo chăn đắp cho cậu.

Đã nhiều năm không có làm tình mà kịch liệt như thế, trái tim của Lục Vân Phong vẫn không ngừng đập thình thịch, hô hấp cũng gấp hơn bình thường, rồi mới dần nhận thấy cơ thể mình uể oải vô cùng. Anh miễn cưỡng vào phòng tắm tẩy rửa một chút, sau đó mới đi ra nằm xuống bên cạnh Sầm Thiếu Hiên.

Suy nghĩ chốc lát, anh nhìn đồng hồ, cầm lấy điện thoại số phòng của Diệp Oanh.

Hiển nhiên Diệp Oanh còn chưa ngủ, điện thoại vừa vang một tiếng chuông đã được bắt: “Alô?”

Tiếng Lục Vân Phong rất nhẹ: “Tiểu Diệp Tử, còn chưa ngủ sao?”

“Ừ, đang xem TV.” Diệp Oanh cũng không cảm thấy ngạc nhiên. “Thế nào? Có việc gì à?”

Lục Vân Phong nghiêng người, đưa lưng về phía Sầm Thiếu Hiên, tránh đánh thức cậu. Thái độ của anh rất bình tĩnh, thong dong mà nói: “Sáng sớm mai em đi mua vé máy bay, sau đó cùng Thiếu Hiên đi gặp cha mẹ cậu ấy, ăn một bữa với bọn họ, được không? Tối mai chúng ta về Khang thành.”

Diệp Oanh cảm thấy bất ngờ: “Tại sao? Chuyện ở đây vẫn chưa xong mà.”

“Trong công ty có một số việc anh cần phải về để xử lý.” Lục Vân Phong hờ hững nói. “Hiện tại muộn rồi, không cần nói thêm gì nữa, em cũng nên ngủ sớm chút đi.”

Diệp Oanh rất quy củ, tất nhiên sẽ không hỏi thêm gì nữa. “Được, sáng mai em sẽ đi làm.”

Lục Vân Phong cúp máy, tắt đèn, lúc này mới thoải mái nằm xuống. Sầm Thiếu Hiên ngủ rất say, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp vang lên bên tai anh. Anh vẫn còn đang trong tình trạng tâm hoa nộ phóng, khó có thể ngủ say, lại không dám trở mình ảnh hưởng đến người bên cạnh, chỉ có thể nhẹ nhàng nắm tay cậu, rồi dần dần mới rơi vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, hai người đều cảm thấy cơ thể đau nhức, chỉ biết nhìn nhau cười.

Sầm Thiếu Hiên chỉ cảm thấy ủy khuất tích tụ trong lòng bấy lâu nay đã tiêu tan thành mây khói, trước mắt là ánh sáng chói lọi. Trong lúc tắm cậu không không tự chủ được mà cất tiếng hát, giai điệu dễ nghe truyền ra, Lục Vân Phong không khỏi hiểu ý mà mỉm cười. Lúc ngồi ở lầu một ăn bữa sáng, thái độ của cậu dần buông lỏng hơn nhiều, đuôi mày khóe mắt đều thể hiện sự vui sướng, làm cả người cậu bất giác tỏa sáng.

Diệp Oanh cũng phát hiện ra, nhìn Lục Vân Phong đang bình tĩnh ngồi bên cạnh, rồi lại nhìn Sầm Thiếu Hiên bỗng trở nên dễ dàng khoái trá như thế, cười hì hì.

Lục Vân Phong cầm lấy cái nĩa, gõ gõ đĩa trước mặt cô, cười nói: “Ngồi đó cười ngây ngô gì chứ? Nhanh chóng ăn rồi đi làm việc đi.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn lướt qua Diệp Oanh, lập tức biết cô đang cười cái gì, trên mặt hơi ửng đỏ, liền cúi đầu ăn bánh mì trét mứt hoa quả, không dám nhìn cô.

Biết được Sầm Thiệu Hiên đang ở khách sạn này, càng ngày càng có nhiều người tới, dường như là muốn biết có việc gì đang xảy ra với cậu.

Tất nhiên Diệp Oanh không chảnh mắng mấy cái loại ánh mắt hiếu kỳ hay tò mò, hay mấy ánh mắt không mấy tốt lành đó, lúc này nhìn cậu có chút xấu hổ, liền cúi người tiếp cận cậu, nhưng lại lớn tiếng nói: “Thiếu Hiên, một chút đến nhà cha mẹ anh, anh thấy nên mua gì cho hai bác là tốt nhất?”

Sầm Thiệu Hiên lại càng hoảng sợ, lập tức biết ý định của những lời cô vừa nói. Cậu nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói rằng: “Cha anh thích uống trà Ô Long, lát chúng ta đi mua một hộp trà ngon về cho cha là được. Còn mẹ anh thì thích xem kịch, lát mua cho bà ấy một bộ đĩa hài kịch là được.”

Diệp Oanh gật đầu, “Được, sẵn tiện mua thêm mấy loại thực phẩm dinh dưỡng cùng hoa quả gì đó.”

“Tùy em, anh không có ý kiến.” Sầm Thiệu Hiên ôn hòa cười nói.

Đối thoại của hai người rất tự nhiên, cũng vô cùng thân thiết, người bên ngoài vừa nghe, những nghi ngờ về mấy lời đồn đãi hồi lúc trước hầu như biến mất không còn chút nào.

Bọn họ không để ý đến những người khác, cơm nước xong liền đi ra ngoài.

Diệp Oanh lấy vé máy bay ra đưa cho Lục Vân Phong, lập tức kéo lấy cánh tay Sầm Thiệu Hiên, cười nói: “Lục tổng, tôi cùng Thiếu Hiên đi trước.”

Lục Vân Phong cười gật đầu: “Ừ, nhớ trở về đúng giờ. Thiếu Hiên, thay tôi hỏi thăm hai bác.”

25. Chương 25

Bọn họ chia nhau ra rời khỏi khách sạn, Lục Vân Phong trực tiếp đi công ty Kim Hâm, thương lượng với Trần Hâm, nghĩ cách hủy bỏ hợp đồng, hai bên đóng dấu rồi kí tên.

Trần Hâm kiên trì thanh toán cho Lục Vân Phong 100. 000 tiền bồi thường, bù cho sự hỗ trợ nhân lực cùng tài lực mà bên anh đã đầu tư vào, sau đó không ngừng xin lỗi anh.

Lục Vân Phong cười khoát tay áo: “Trần tổng, không cần khách khí, chúng ta là bạn mà. Núi không dời sông vẫn chảy, tương lai có thể còn có cơ hội hợp tác mà.”

Trần Hâm liền nói: “Đúng đúng, Lục tổng, tôi nhất định phải kết bạn với ngài mới được. Sau này cần gì ở chỗ tôi cứ nói một tiếng là được.”

Lục Vân Phong nhiệt tình bắt tay với ông: “Vậy được rồi, tôi đi trước. Tối nay chúng tôi sẽ lên máy bay, lúc đó chúng tôi sẽ tự mình đến đó, Trần tổng không cần tiễn.”

Trần Hâm lập tức kiên trì muốn tiễn. Lục Vân Phong lại dùng sức khách khí. Cuộc xã giao của hai người cứ nói tới nói lui, thao thao bất tuyệt. Đến tận nửa ngày, bầu không khí hài hòa hơn, mọi người đều vui vẻ, khách và chủ lúc này mới vui vẻ giải tán.

Lục Vân Phong trở lại khách sạn, gọi điện thoại kêu thức ăn đưa đến phòng, vừa ăn vừa xem TV.

Lúc này, anh mới bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Nhiều năm như vậy, chẳng biết có bao nhiêu ngày giống như vậy, ngay trong lúc công việc bẽ bộn, một mình về nhà ăn chút thức ăn vặt, hoặc là ở bên ngoài ăn lung tung vài món, sau đó một mình trải qua đêm dài.

Hiện tại, tuy rằng vẫn ở một mình, nhưng trong lòng anh lại thấy yên ổn, hơn thế còn cảm thấy vui sướng.

Bởi vì giờ anh đã có Thiệu Hiên.

Người mà anh yêu giờ đã yêu anh, đó chính là niềm hạnh phúc lớn nhất trong đời người.

Anh vừa đưa thức ăn vào miệng, vừa nhìn chăm chăm TV. Thế nhưng trong đầu lại nhớ đến khuôn mặt, thân thể, nụ cười, cùng tiếng rên rỉ của Thiếu Hiên.

Nhân viên phục vụ đã dọn dẹp căn phòng sạch sẽ, nhưng Lục Vân Phong vẫn cảm nhận được hơi thở của Thiếu Hiên tràn ngập trong không khí. Đó là mùi vị của tuổi trẻ, của sự thuần khiết, của sự tươi sáng, còn kèm theo hương thơm nhàn nhạt, khiến người ta say sưa.

Ăn xong bữa trưa, anh dựa vào đầu giường, vừa xem TV, vừa ôm lấy gối đầu của Sầm Thiếu Hiên, nét mặt vô cùng hiền hòa. Mang theo nụ cười trên môi, anh dần chìm vào giấc ngủ.

Cho đến lúc tiếng chuông điện thoại di động vang lên đánh thức anh.

Anh cầm lấy xem màn hình rồi lập tức ngồi dậy: “À lô.”

Người bạn cũ hiện tại đang làm tại bộ cảnh sát Bắc Kinh cười nói: “Thế nào? Đang ngủ à? Tôi thấy anh giống như đang đi du lịch vậy, chẳng có gì giống ông chủ cả, chẳng ai quản được.”

Lục Vân Phong hì hì: “Đâu? Đâu? Sao tôi so với anh được chứ? Bên chúng tôi là phải tươi cười chào đón khách hàng, bên anh thì có người lại tươi cười chào đón anh. Giờ anh ở Bắc Kinh rồi, thân phận càng thêm mạnh, ở đây ai mà chẳng muốn theo lấy lòng anh chứ?”

“Haha, đừng giả nai như thế nữa, muốn ngon ngọt dụ dỗ tôi rồi hãm hại tôi à? Anh ở bên ngoài muốn gọi ai bảo ai cũng thoải mái, có được không ích lợi lộc. Kỳ thực chúng tôi làm việc ngay tại thủ đô, mấy chuyện như thế làm sao dám?” Người bạn cũ vừa nói vừa thở dài. “Hiện tại vừa ra 5 điều luật cấm, chúng tôi ngay cả người ta mời đi ăn cũng không dám đi, mặt chược lại càng không sờ tới, còn nói cái gì nịnh bợ lấy lòng, ai dám chứ?”

“Vậy à?” Lục Vân Phong đồng tình nói. “Ban hành 5 điều luật cấm kia, vài ngành nghề kinh doanh ẩm thực cũng trở nên lạnh lẽo hơn.”

“Đúng đó, việc làm ăn bên khách sạn, nhà hàng của anh cũng bị ảnh hưởng phải không? Mấy thu nhập từ các vụ này bị giảm số lượng lớn đến thế, không phải bất lợi với bên anh lắm sao?” Thanh âm bên kia tràn ngập trên chộc.

Lục Vân Phong haha: “Chúng tôi cũng được, chủ yếu là làm bên khách sạn, mấy ngành ẩm thực chỉ là phụ thôi, có thể thuê người khác làm, thu nhập của chúng tôi hoàn toàn ổn định.”

“Ồ, tên nhóc quý, anh làm đầu luôn luôn chắc đến đấy, vô luận đông tây nam bắc, gió mạnh cỡ nào, anh vẫn cứ đứng lù lù ra đấy, khiến người ta bội phục.”

“Đừng chọc tôi nữa, sao tôi so được với tuổi trẻ đầy hứa hẹn của anh cơ chứ, tiền đồ rộng lớn đến thế cơ mà.” Lục Vân Phong vừa nói vừa nhìn đồng hồ.

“Haha, thôi đừng nói sàm nữa, cái đồ nghĩ một đằng nói một nẻo nhà anh.” Trọng tâm câu chuyện của bên kia chuyển đổi, trở nên nghiêm túc hẳn. “Cái người mà lần trước anh kêu tôi điều tra đó, tôi đã hỏi bạn bè đồng nghiệp rồi. Bọn họ dùng vài cách không chính thức lắm, đến tận Đào thành cẩn thận tìm hiểu tình hình. Kết luận rằng người bạn đó của anh quả thật là bị oan, bị người ta vu oan hãm hại danh dự, rồi bị ép phải từ chức. Người đó tên là Sầm Thiếu Hiên phải không? Lập được hai lần công hạng nhất, trong toàn quốc này quả thật rất ít có được, trong bộ cũng có ghi nhận lại, là một hình cảnh vô cùng xuất sắc. Bên tỉnh đó sau khi giúp tôi điều tra thành tích cùng biểu hiện công tác của cậu ta xong, rất khen ngợi cậu ta, còn nói với tôi là muốn mời cậu ta một lần nữa vào đội hình cảnh đó, không biết cậu ta có đồng ý không?”

“Không cần hỏi, chắc chắn là đồng ý.” Lục Vân Phong lập tức nói. “Trời sinh cậu ta chính là làm hình cảnh mà.”

“Đúng, người bên tỉnh kia cũng nói như thế.” Người bạn cũ của anh cười ha hả nói. “Thằng nhóc đó quả thật là một mầm non đáng quý, nếu bồi dưỡng tốt, tương lai tiền đồ vô lượng đó. Nghe nói cậu ta có bạn gái rồi phải không?”

Lục Vân Phong lập tức hiểu được. Mấy ngày nay, Diệp Oanh hay công khai nói chuyện hay biểu hiện thái độ với Sầm Thiếu Hiên ở mấy nơi công cộng, mang hàm ý “Thân mật khăng khít”, phân nửa là nghịch ngợm, cố ý đùa cậu, phân nửa cũng là để giúp cậu, để cậu có thể ngẩng đầu lên trước mặt những người đã

từng chế giễu cậu ở cái nơi đầy phong ba này, không nghĩ tới hiệu quả lại tốt, tác dụng cũng lớn như vậy. Nếu như không phải vì vụ “Bạn gái” này đánh đổ mấy lời đồn lúc trước, chắc hình cảnh tại tỉnh đó cũng không muốn triệu lại Sầm Thiếu Hiên, mà người bạn cũ của anh cũng sẽ không gọi điện tới nói cho anh biết mấy việc này.

Suy nghĩ một hồi, anh cười nói: “Đúng vậy, bạn gái của cậu ta rất tốt, cũng là đàn em học chung đại học với tôi lúc trước, người rất tuyệt, tính cách cũng tốt.”

Bên kia thật cao hứng: “Rất tốt, rất tốt, vậy anh hỏi cậu ta đi nha. Nếu như cậu ta đồng ý trở về, anh chỉ cần gọi cho tôi, tôi sẽ nói bên kia sắp xếp.”

“Được, hai ngày sau tôi sẽ trả lời cho anh.” Dừng một hồi, Lục Vân Phong thành khẩn mà nói. “Người bạn cũ à, cảm ơn anh nha.”

“Này, nếu là bạn bè trải qua hoạn nạn với nhau, khách khí thế làm gì?” Người bên kia cũng giống anh, là quân nhân, nên tính cách rất hào sảng. “Hơn nữa, tôi cũng chỉ làm việc theo nguyên tắc, muốn cử người tài cho đất nước, chẳng có gì cả.”

Lục Vân Phong nghe người bên kia dùng “tiếng phổ thông” hài hước nói cho anh nghe, không khỏi cười ha ha: “Được, được, đã hiểu.”

Cúp máy, anh hưng phấn mà nắm chặt nắm tay, ngã mạnh xuống giường, lập tức thở dài: “Ai, Thiếu Hiên, thả em vậy thật tiếc quá đi...”

26. Chương 26

Trở lại Khang thành, Lục Vân Phong cũng không bắt đầu chuẩn bị mấy việc liên quan đến khách sạn tại Đào thành, mà lại khóa chuồng gỗ mở bắt đầu nói chuyện hợp tác với hai công ty khác tại thành thị.

Sầm Thiếu Hiên có chút nghi hoặc với việc ấy, nhưng không biết nên hỏi hay không. Lúc còn ở trong đội hình cảnh, bản thân cậu đã có thói quen bảo mật, không để ý đến những việc không liên quan, không nên nói thì không nói, không nên hỏi thì không hỏi, hiện tại tuy rằng đã rời khỏi đó, bước vào xí nghiệp kinh doanh, nhưng cũng không đi dò hỏi chuyện tình của người khác.

Về mặt Diệp Oanh vẫn như thường, thỉnh thoảng lại hay đùa giỡn với Sầm Thiếu Hiên, tại mấy nơi công cộng hay nói vài câu ám muội, khiến vài nữ đồng nghiệp độc thân có tình ý với cậu bị dọa rút lui không ít, làm Sầm Thiếu Hiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Từ lần đó, Lục Vân Phong ôn hòa đề nghị Sầm Thiếu Hiên dọn tới nhà ở cùng với anh. Sầm Thiếu Hiên có chút do dự, nhưng cũng đồng ý.

Bọn họ ở chung rất khoái trá, dù là trong công việc hay trong cuộc sống hằng ngày, ngay cả lúc trên giường, hai người đều rất ăn ý, thường thường chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười, liền hiểu được ý của đối phương.

Sầm Thiếu Hiên khôi phục bình thường, không hề liều mạng tăng ca, cũng rất đúng giờ đến phòng tập gym.

Lục Vân Phong nhìn con mắt của cậu càng lúc càng sáng, cười cũng nhiều hơn, thân thể cũng càng lúc càng khỏe mạnh, trong lòng càng thêm không nở. Anh hy vọng có thể vĩnh viễn như bây giờ, từng giờ từng phút đều có thể nhìn thấy cậu.

Mặc dù vậy, anh sẽ không cắt đứt cánh chim ưng, mà trái lại càng giúp cậu một tay, giúp cậu giương cánh bay cao.

Cuối tuần, mưa tầm tã, cũng là hạn cuối mà anh phải trả lời cho người ta. Lục Vân Phong và Sầm Thiếu Hiên không có ra khỏi cửa. Hai người ngồi trên sofa ở sân thượng, nhìn cảnh mưa bên ngoài, cảm giác rất nhàn nhã an tĩnh.

Uống hai tách trà, Lục Vân Phong nói với cậu: “Thiếu Hiên, em có muốn quay về đội hình cảnh không?”

Sầm Thiệu Hiên giật mình, quay đầu nhìn anh: “Sao bỗng đứng lại hỏi như thế?”

Lục Vân Phong gật đầu, cười nói: “Mấy người bên tỉnh của em đã nắm rõ được sự tình của em, cho rằng điều kiện bản thân của em rất ưu tú, mà đối với mức xử phạt cùng thực tế hình như không đồng nhất, nên muốn triệu em trở lại đội.”

Sầm Thiệu Hiên rất thông minh, vừa nghe liền hiểu. Cậu bình tĩnh hỏi: “Là anh cho người nhúng tay vào?”

Lục Vân Phong cười hắc hắc: “Anh chỉ tìm người bạn cũ năm xưa, nhờ người đó chú ý giùm thôi, coi có phải án oan hay không. Nếu đó là án oan không phải là tổn thất lớn cho bọn họ sao?”

Sầm Thiệu Hiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong lúc nhất thời có chút xuất thần, không nói gì.

Lục Vân Phong thành khẩn mà nói: “Thiệu Hiên, nếu muốn hỏi ý nguyện của anh, tất nhiên anh sẽ luyến tiếc để em đi. Thế nhưng, ngay cả năm mơ em cũng muốn quay về, ở vị trí hiện tại, dù em có làm được bao nhiêu thành tích, cũng không thấy vui. Anh không muốn như vậy, cho nên, muốn giúp em một chút. Hơn nữa, anh không hề sử dụng bất kì thủ đoạn không hợp pháp nào cả, càng không có hối lộ ai, em cứ yên tâm.”

Sầm Thiệu Hiên hạ mi mắt, một lát mới nói: “Em biết. Vân Phong, anh đối với em thật sự thật sự quá tốt rồi. Em không biết phải nói sao nữa.”

“Mấy chuyện khách khí như thế đừng nói tới nữa.” Lục Vân Phong tươi cười rạng rỡ. “Em chỉ cần nói cho anh biết em muốn quay về hay không thôi.”

Sầm Thiệu Hiên trầm mặc thật lâu, rốt cục nhẹ nhàng gật đầu.

Lục Vân Phong rất cao hứng kéo cậu lại, tội nghiệp mà nói: “Thiệu Hiên, nếu như em quay về đội hình cảnh rồi, có phải sẽ bỏ rơi anh hay không?”

Sầm Thiệu Hiên bị anh chọc, liền nở nụ cười. “Vậy anh có thấy hối hận khi giúp em không?”

Lục Vân Phong làm bộ nức nở hai tiếng, lúc này mới cười lớn: “Sẽ không, anh thích nhìn thấy hình dáng mặc cảnh phục của em.”

Trong lòng Sầm Thiệu Hiên nóng lên, không nhịn được quay mặt đi, nhẹ nhàng hôn anh.

Lục Vân Phong đưa tay ra ôm chặt lấy cậu.

Một lát sau, Sầm Thiệu Hiên mới buông ra anh, nghiêm túc nói: “Trừ khi anh rời bỏ em, nếu không em sẽ không bao giờ rời khỏi anh.”

Lục Vân Phong nhìn cậu, từng chữ một nói: “Dù cho trời có sập, sông cạn đá mòn, anh cũng tuyệt không buông tay.”

Sầm Thiệu Hiên nhìn chăm chú vào anh, trên mặt dần dần xuất hiện nụ cười đẹp nhất.

Hai người dựa sát vào nhau, ngồi trên ghế, nghe tiếng “Rì rào” của nước mưa bên ngoài, cảm thấy dù cho hiện giờ cả thế giới này có bị hồng thủy bao phủ, chỉ cần nắm lấy đôi bàn tay của đối phương, cũng không hề thấy sợ hãi.

Bọn họ sẽ không bao giờ thấy cô đơn nữa.

Tiếng Sầm Thiệu Hiên rất nhẹ: “Vân Phong, anh chưa từng hỏi em chuyện quá khứ, em muốn nói cho anh biết.”

Lục Vân Phong dịu dàng nói: “Ừ, anh đang nghe.”

Sầm Thiệu Hiên dựa vào vai anh, cảm thấy yên tâm, nhớ tới chuyện lúc trước, cũng không còn thấy đau lòng, chỉ tĩnh lặng như mặt nước.

“Từ khi em tốt nghiệp học viện hình cảnh, cục hình cảnh Đào thành lập tức nhận em vào. Ngay từ đầu, em bắt đầu từ một hình cảnh bình thường. Lúc đó, đội trưởng của chúng em là Tôn Khải.” Cậu nói chậm rãi, giống như đang nói về một vấn đề không hề liên quan đến mình.

Lục Vân Phong không nói gì, chỉ chuyên tâm lắng nghe.

Sầm Thiếu Hiên cầm lấy bàn tay đang ôm mình của anh, chậm rãi nói tiếp: “Cho đến tận lúc đó, em chưa từng để tâm việc gì khác, chỉ là say mê phá án, suy nghĩ trăm phương nghìn kế bắt tội phạm. Mỗi khi nhìn thấy bọn họ bị đem ra hành xử trước công lý, em cảm thấy rất tự hào. Dù em làm gì, Tôn Khải đều rất ủng hộ. Thời gian phải xử lý một vụ án lớn, hấn luôn mang em theo bên cạnh, lời nói và việc làm đều mẫu mực, cho em học thêm được rất nhiều điều mà lúc trước ở trường em không được học. Em rất cảm kích hấn. Dần dần, hấn càng lúc càng quan tâm tới em, hơn nữa không chỉ riêng trong công việc, mà trong cuộc sống bình thường cũng vậy... Sau lại, có một ngày, hấn gọi em tới ký túc xá của hấn, sau đó ôm lấy em, nói hấn thích em. Trên thực tế, bản thân em cũng không ghét gì hấn, cho nên, quan hệ của hai người chúng em tự nhiên mà thành.”

Lục Vân Phong nhin không được hôn cậu thật sâu, than thở: “Tuy rằng anh không để ý đến chuyện quá khứ, nhưng đúng là có chút đổ kị nha.”

Sầm Thiếu Hiên mỉm cười, sau đó cầm tay anh nói: “Em phá được rất nhiều vụ án lớn, cấp trên cũng khen ngợi em rất nhiều. Vì vậy, khi Tôn Khải thăng đại đội trưởng đội hình cảnh, em cũng tiếp nhận chức vụ của hấn, trở thành đội trưởng trẻ nhất... Sự ủng hộ của hấn đối với em trước sau như một, em cứ thế mà chuyên tâm lao đầu vào công việc, chưa từng nghĩ tới chuyện khác... Thế nhưng, sau khi em phá được một vụ án giết người, phát hiện phía sau có sự tình phức tạp, vì vậy triển khai thâm nhập điều tra. Lúc đó, trong tỉnh muốn tu sửa một đường cao tốc, công khai gọi thầu toàn quốc, chia con đường thành 18 đoạn, tổng giá trị tu sửa là 900 triệu. Điều Chí Như là tập đoàn cầu đường, nên nhất định muốn có được cuộc đấu thầu này. Bản thân y có chỗ dựa là cha, cũng là phó tỉnh trưởng, mà y cũng thân thiết với một số quan chức, tuy rằng hạng mục này là gọi thầu bên ngoài, nhưng y lại bao vây, cưỡng bức lợi dụng mấy công ty không chịu nghe lời y, sau đó ra tay tiêu diệt. Vụ giết người đó có thể là do y đứng phía sau. Lúc đó, vụ án giết người em càng tra sâu, thì càng có nhiều trở lực, nhưng em cứ khư khư cố chấp, tuyệt không dừng tay. Sau đó, Tôn Khải cũng tới khuyên em, nói chỉ cần bắt được hung thủ giết người, án tử kết thúc, em không nên tiếp tục nỗ lực làm gì. Đó là lần đầu tiên em cùng hấn cãi nhau.” Nói đến đây, nét mặt cậu biến đổi, tim đập mạnh và loạn nhịp, dường như nhớ lại một mùi thuốc súng.

27. Chương 27

Lục Vân Phong thoải mái ôm lấy cậu, nhẹ nhàng hôn lên tóc cậu.

Sầm Thiếu Hiên hít một hơi thật sâu, nhanh chóng bình tĩnh lại: “Ngày thứ hai, liền có tin nói là tên hung thủ kia đã chạy trốn tới Vân Nam, chuẩn bị nhập cư trái phép. Em tỉ mỉ phân tích những đầu mối có được, thấy bản thân gã không thể nào có khả năng đào tẩu một cách nhanh chóng như vậy, vì bên chúng em đã phong tỏa toàn bộ những đường ra khỏi thành phố, trạm xe lửa cùng sân bay. Em không cho phép gã rời khỏi Đào thành, hơn nữa còn tăng cường tuần tra, rốt cục khiến gã tức nước vỡ bờ, càng muốn mạo hiểm trốn đi. Nhưng cũng chính việc đó của em đã xuất hiện một sai sót, ngay trong lúc vây bắt gã lại để gã cướp được một chiếc xe. Trên xe có hai người phụ nữ, không hề gây nguy hiểm gì tới gã mà còn trở thành con tin của gã. Em lập tức bố trí thiết lập chướng ngại vật trên đường khắp toàn thành, gia tăng vây bắt, căn dặn kỹ rằng nếu không có mệnh lệnh tuyệt không nổ súng, nhất định phải bảo đảm an toàn cho con tin. Em vừa gọi Tôn Khải yêu cầu trợ giúp, vừa đuổi theo sát ngay sau xe phạm nhân, khiến gã không thể quay đầu hay đổi hướng, rốt cục ép gã chạy vào đường cao tốc Thành Nam. Nhưng trăm triệu lần em cũng không ngờ, ngay lúc xe của nghi phạm chạy gần tới chướng ngại vật trên đường phía trước, bọn họ không những không khuyên gã đầu hàng, mà còn nổ súng bắn, giết gã ngay tại chỗ. Xe hơi mất đi không chế, vượt qua chướng ngại vật, nghiêng xe lại văng ra ngoài. Kết quả, người trong xe không thể tránh khỏi số kiếp, người phụ nữ chết tại chỗ, còn người con gái được mẹ bảo hộ, may mắn thoát chết, nhưng bị trọng thương. Sau đó em tra hỏi là ai đã ra lệnh cho bọn họ nổ súng, nhưng không ai trả lời hết. Nhưng em biết, nhất định là Tôn Khải, nếu không bọn họ cũng không nghe lời như vậy.” Nói đến đây, thân thể cậu chợt run nhẹ.

Lục Vân Phong dịu dàng ôm lấy cậu, nhẹ giọng nói: “Nếu không tiện thì đừng nói nữa, nghỉ ngơi chút đi.”

Sầm Thiếu Hiên lắc đầu: “Không, để em nói hết đã.”

Lục Vân Phong cũng không khuyên cậu nữa.

Sầm Thiếu Hiên nhìn cơn mưa to ngoài cửa sổ, lẳng lặng nói: “Em rất tức giận, liền quay về cục hình cảnh, cãi một trận âm ỉ với hấn, nhưng hấn lại giả như mình vô tội, cho rằng như vậy mới là giúp em. Lúc này, em không thể không hoài nghi, hấn đã bị Điều Chí Như mua chuộc, nhưng em không có chứng cứ, không thể chất vấn chính diện. Nhanh chóng, bên cấp trên lập tức cho điều tra lại vụ việc này. Cha của người chết là uỷ viên của hội nghị hiệp thương chính trị, cho rằng do bên hình cảnh đuổi bắt nghi phạm không biết cách xử lý nên mới gây ra thương vong nghiêm trọng cho con tin, nên yêu cầu trừng phạt nghiêm khắc người có trách nhiệm. Khi điều tra tới tở, có vài người nói thật, có vài người lại nói là do em bố trí vậy ngay từ đầu, rằng không thể để cho nghi phạm trốn thoát, nếu không thể bắt giữ thì cứ việc nổ súng. Khi đó em chỉ biết, em bị người ta hăm hại, muốn vu oan cho em. Sau đó, lại có người viết thư gửi lên cho hội đồng kỷ luật, nói em là đồng tính luyến ái, có nhiều lần quấy rối thuộc hạ, dùng quyền thế ép buộc người, bắt người đó vào khuôn khổ...” Nói đến đó, cậu liền cười khổ.

Lục Vân Phong thở dài: “Những người đó cũng không sai, nếu quyết định diệt trừ em, chỉ có làm hoặc không làm, nếu đã làm thì phải làm cho trót, phải đem em chìm xuống đáy bùn, trọn đời không thể xoay người.”

“Đúng vậy.” Sầm Thiếu Hiên gật đầu. “Khi đó, lời đồn bay đầy trời, đến tận cả đơn vị của cha mẹ em làm cùng khắp khu nhà em sống. Khắp nơi đều là những ánh mắt kỳ quái nhìn em, tin đồn càng ngày càng ác liệt. Mẹ em không chịu nổi nữa, phải nghỉ hưu. Cha em thì muốn em kết hôn ngay lập tức, để đánh dẹp mấy cái tin đồn này. Nhưng em không làm được, em không thể thích phụ nữ, đừng nói đến kết hôn với họ, vậy làm thế làm gì, sao có thể làm lỡ hạnh phúc của người ta thế được? Vì vậy cha em rất tức giận, nói em từ nay về sau không được bước chân về nhà nữa. Lúc đó em còn đang ở trong ký túc xá của cục, nhưng cuối cùng cũng không ở lại nổi. Những lúc em đi tắm, đi toilet, mấy ánh mắt nhìn em cứ như thấy quái vật, khiến em không thể nào giữ nổi sự bình tĩnh. Khi đó, Tôn Khải không hề tìm em, cũng không tiếp điện thoại của em. Lúc em tìm hấn để báo cáo công tác, thì hấn lại mở cửa văn phòng ra, nói muốn kêu thêm đội phó đến để họp, rõ ràng là sợ bị dính hiềm nghi đồng tính luyến ái. Không lâu sau, cấp trên tạm thời cất chức em, tiếp thu thẩm tra. Ngay khi kết thúc đợt thẩm tra, người trong tổ điều tra ám chỉ với em, em nhất định sẽ bị khai trừ, để tránh bị làm khó, không bằng em nên tự mình từ chức. Em suy nghĩ trước sau nhưng cũng chẳng được cách nào khác. Dựa vào quyền lực của Điều Chí Như, dù em có tìm gặp được người trong chính phủ thì họ cũng chẳng chịu tin em, hoặc vốn dĩ họ không tin em lâu rồi. Trong tay em cũng không có căn cứ chính xác để chỉ chứng y, không có sức thuyết phục nào cả. Vì vậy, em chỉ có thể buông tay, nộp đơn từ chức. Sau đó, em nghe nói lại, ngay lúc em vừa rời khỏi đội thì Tôn Khải được thăng chức, trở thành phó cục trưởng.”

Lục Vân Phong nhìn khuôn mặt buồn bã của cậu, thương tiếc mà ôm chặt lấy cậu, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, đều đã qua rồi.”

Sầm Thiếu Hiên trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nhìn về phía anh: “Vân Phong, em muốn nói thẳng với anh, nếu như em có thể trở lại cục hình cảnh, em nhất định sẽ tiếp tục điều tra Điều Chí Như. Đến lúc đó, sợ rằng sẽ gặp rất nhiều phiền phức, nếu như anh tiếp tục ở bên cạnh em, nói không chừng cũng sẽ bị liên lụy. Anh nên cân nhắc rõ ràng, có muốn em trở lại hay không? Hoặc là có muốn ở bên cạnh em nữa hay không?”

Lục Vân Phong nở nụ cười, hài hước nói: “Thông thường đây là cách để vứt bỏ một người khác đó, em đoán thử xem?”

Sầm Thiếu Hiên nhìn khuôn mặt của anh, thỏa mãn thở dài: “Vân Phong, hiện tại đối với những người đã hăm hại em, em không tức giận họ nữa. Nếu như không nhờ bọn họ, em sẽ không gặp được anh, nói không chừng vẫn còn mê man cả đời, ở bên cạnh một tên ngụy quân tử, còn nếu đến lúc nhận ra được bộ mặt thật của hấn, sợ lúc đó cũng đã già mất rồi, không còn dũng khí như hiện giờ, muốn dùng hết sức lực bản thân chống lại bọn họ.”

“Đúng vậy, theo một nghĩa nào đó mà nói, anh vừa hận bọn họ đã làm thương tổn em, nhưng cũng cảm kích bọn họ đã thương tổn em, bằng không anh sẽ không gặp được em, càng không có cơ hội chen chân vào cuộc đời em.” Lục Vân Phong khoái trá than thở. “Thiếu Hiên, em muốn làm gì thì cứ làm, anh nhất định sẽ

ủng hộ em. Nhớ kỹ, từ nay về sau, em không còn một mình nữa.”

Sầm Thiếu Hiên nhẹ nhàng gạt đầu, hài lòng cầm lấy chén trà, cụng chén với anh.

Trái tim Lục Vân Phong khê động, bỗng nhiên cầm lấy cổ tay của cậu, lập tức đưa chén trà trong tay cậu đến bên miệng mình: “Đây là trà giao bôi, chúng ta duyên định tam sinh.”

Sầm Thiếu Hiên ngẩn ra, lập tức cười gạt đầu: “Được, duyên định tam sinh.”

28. Chương 28

Bất tri bất giác trời đã vào cuối thu, tất cả các ngành khách sạn, nhà hàng, giải trí đều bắt đầu vào mùa thịnh vượng.

Công nhân của tập đoàn Vân Phong ở các khách sạn đều càng thêm bận rộn, các bộ môn thuộc tổng bộ thường phải đến các cơ sở để trợ giúp. Sầm Thiếu Hiên cũng thường phải đi lòng vòng, nên ban ngày ít khi nào ở trong văn phòng.

Ngay trong lúc bận tối mày tối mặt, cha mẹ của Diệp Oanh bỗng nhiên đại giá quang lâm, khiến cô không kịp trở tay, liền nhanh chóng gọi điện cho Sầm Thiếu Hiên: “Alô, Thiếu Hiên, cha mẹ em đột nhiên tới tìm em, hơn phân nửa là tới giục em kết hôn rồi.”

Sầm Thiếu Hiên vừa nghe liền hiểu, lập tức cười nói: “Đừng lo lắng, anh nhất định sẽ giúp em.”

Lúc này Diệp Oanh mới thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút lại căn dặn: “Lần trước là Phong ca giả thành bạn trai của em, lần này em sẽ nói là em bỏ anh ấy, chỉ làm bạn mà thôi. Còn anh với em là mới bắt đầu, cho nên không thể kết hôn được. Anh đừng làm lộ chuyện đó nha.”

“Ừ, anh biết mà, em cứ yên tâm đi.” Sầm Thiếu Hiên cười, liền nhanh chóng gọi điện cho Lục Vân Phong. “Vân Phong, cha mẹ của Tiểu Diệp Tử tới, em phải rút dao tương trợ. Aida, đến giờ em mới biết, ra em với anh là tình địch nha.”

Lục Vân Phong cười ha ha: “Đúng vậy, vì em mà em ấy bỏ anh, khiến anh bị mất mặt. Chẳng qua anh đồng ý chịu thua, trở thành bạn tốt của các em.”

Trong lúc vui đùa, vấn đề cũng đã được giải quyết xong. Sầm Thiếu Hiên cười lắc đầu, trong lòng cũng thấy vui vẻ.

Diệp Oanh an bài cho cha mẹ cô ở khách sạn Vân Phong cách tập đoàn tổng bộ không xa, tan tầm sẽ cùng bọn họ ăn một bữa tại nhà hàng trong khách sạn. Nếu là công nhân nội bộ sẽ có giảm giá, phòng khách giảm 3%, uống trà 5%, ăn 7%, mang tính thực tế cao, với lại cũng coi như là cống hiến một khoản nhỏ cho doanh nghiệp công ty đi.

Vợ chồng Diệp Vĩnh Kỳ cùng Trịnh Khiết đã tới Khang thành một lần, rất hài lòng với khách sạn Vân Phong. Lần này bọn họ cùng nhau về hưu nên đi nghỉ đông, liền chạy tới hỏi chung thân đại sự của con gái.

Diệp Oanh tan tầm trước, đưa bọn họ đến nhà hàng, vừa bắt chuyện uống trà cùng bọn họ vừa “Đánh tiếng trước”: “Cha, mẹ, con cùng Vân Phong chia tay rồi.”

Trịnh Khiết giật mình: “Chuyện gì xảy ra?”

“Cũng không có gì, chỉ là không hợp nhau thôi.” Diệp Oanh thoải mái mà nói.

“Anh ấy là ông chủ, lại có nhiều tiền, nếu làm vợ chồng, sợ không đáng tin cậy. Chúng con nói chuyện thẳng thắn, cuối cùng quyết định chia tay hòa bình, bây giờ là bạn, vẫn vui vẻ làm việc cùng nhau.”

Diệp Vĩnh Kỳ nghi hoặc nhìn cô: “Sao trước giờ không nghe con nói?”

Diệp Oanh uống một hớp trà, cười nói: “Do lúc đó con đang theo đuổi một người khác, không rảnh nói với hai người.”

“Con nhỏ này.” Trịnh Khiết nở nụ cười. “Chẳng qua, cũng coi như đây là chuyện tốt. Tuy rằng Vân Phong rất tốt, nhưng cũng là một ông chủ lớn, bản chất có biến đổi hay không khó mà nói trước. Vậy ra do con chủ động theo đuổi người ta à, vậy có được hay không?”

“Đương nhiên là được rồi.” Diệp Oanh lắc lư đầu mình theo nhịp. “Chẳng qua, chúng con vừa mới bắt đầu, cha mẹ lại chạy tới hỏi người ta chuyện kết hôn, như là muốn đẩy đi thứ hàng tồn phẩm này vậy đó. Nếu như anh ấy bị hai người hù dọa rồi bỏ chạy mất, con không biết đâu đó nha.”

Diệp Vĩnh Kỳ nở nụ cười hài lòng: “Con nhỏ này, lần này xem ra nghiêm túc đó. Được, vậy cha mẹ không nói nhiều, cũng không hỏi nhiều, vậy là được rồi phải không? Chẳng qua, dù sao cũng phải để cha mẹ gặp mặt chứ.”

“Đó là đương nhiên. Anh ấy sẽ tới liền.” Diệp Oanh cười hì hì cầm lấy thực đơn. “Cha mẹ gọi món trước đi đã.”

Trịnh Khiết tiếp nhận thực đơn, quan tâm hỏi: “Bạn trai con thích ăn gì?”

Diệp Oanh mỉm cười nhẹ nói: “Khẩu vị của anh ấy cũng không khác cha mẹ lắm đâu, không ăn đồ cay, chỉ thích món thanh đạm.”

Trịnh Khiết càng thêm vui mừng, liền tự mình chọn món.

Diệp Vĩnh Kỳ hỏi cô: “Cậu ấy làm gì? Nhiều tuổi? Con phải nói cho cha mẹ biết một chút chứ, để mắc công gặp lại hỏi. Vạn nhất hù dọa cậu ấy chạy đi mất, cha mẹ không chịu trách nhiệm đâu đó.”

Diệp Oanh nhin không được cười ra tiếng, lập tức giới thiệu sơ lược Sầm Thiếu Hiên.

Diệp Vĩnh Kỳ cùng Trịnh Khiết rất chuyên tâm lắng nghe, thỉnh thoảng đặt câu hỏi, cuối cùng thoả mãn gật đầu.

Bọn họ vừa mới nói xong, Sầm Thiếu Hiên đi đến.

Cậu phải trở về thay đồ, mặc một chiếc áo sơ mi trắng xen xám tro, cùng một chiếc quần màu đồng càn làm tôn lên đôi chân thon dài thẳng tắp của cậu, khiến cậu trông đẹp trai vô cùng.

Diệp Vĩnh Kỳ cùng Trịnh Khiết vừa ngẩng đầu nhìn, không khỏi ngẩn ra. Không nghĩ tới con gái mình như thế lại có thể tìm được một người bạn trai tiêu trí như thế, hơn nữa khí chất nhìn qua rất ưu nhã tinh thuần, vừa nhìn liền có thiện cảm.

Sầm Thiếu Hiên mỉm cười nói: “Bác trai, bác gái, trong công ty có việc, nên cháu tới chậm, khiến hai bác đợi lâu, thật sự là xin lỗi.”

Diệp Vĩnh Kỳ cười nói: “Cũng chờ không lâu, Tiểu Diệp Tử đều nói cho hai bác biết trước rồi, gần đây bên các con rất bận, đương nhiên công việc quan trọng hơn mà.”

Trịnh Khiết cũng cười gật đầu: “Đúng vậy, nào nào, ngồi xuống uống trà.”

Sầm Thiếu Hiên ôn hòa cười: “Dạ!” Liền ngồi xuống.

Bọn họ chỉ có bốn người, lại được xếp ngồi ở bàn góc tường, Sầm Thiếu Hiên ngồi chung với Diệp Oanh, nhìn cứ như quần anh tụ hội, rất đẹp đôi.

Diệp Vĩnh Kỳ cùng Trịnh Khiết đều cảm thấy thoả mãn vô cùng.

Sầm Thiếu Hiên cũng không cách Diệp Oanh bao nhiêu tuổi, bối cảnh gia đình cũng tốt, chức vị cũng ngang bằng, cuộc sống sau này chắc chắn rất hòa hợp, mọi chuyện đều hiểu biết rõ ràng, sẽ không xuất hiện nguy cơ gây ảnh hưởng hôn nhân.

Đã đồng ý trước với con gái, với lại vừa nhìn thấy Sầm Thiếu Hiên, hai người họ cũng thấy không cần hỏi gì thêm, nên trong suốt bữa cơm chỉ toàn nói chuyện phiếm. Phần lớn thời gian Diệp Oanh nói, thỉnh thoảng trên chạc Sầm Thiếu Hiên hai ba câu, cậu chỉ cười hiền lành, không trả treo gì.

Trịnh Khiết có khi thấy ngứa mắt, thấy vậy cười nói: “Tiểu Diệp Tử, con đừng khi dễ Thiếu Hiên như thế chứ, là cậu ấy nhường nhịn con thôi, đừng có ý thể hiếp người như thế.”

Diệp Vĩnh Kỳ liên tục gật đầu: “Đúng vậy, Thiếu Hiên, con đừng nuông chiều nó quá, phải quản nó cho nghiêm mới được.”

Sầm Thiếu Hiên có chút ngại ngùng, cười nhìn Diệp Oanh, ôn hòa nói: “Tiểu Diệp Tử làm việc rất đúng mực, nếu so với con thì mạnh mẽ hơn nhiều, để em ấy quản con là được rồi.”

Diệp Oanh cười ha hả không ngừng, đắc ý dào dạt.

Diệp Vĩnh Kỳ lắc đầu, nhưng kỳ thực trong lòng rất vui sướng.

Trịnh Khiết liếc mắt nhìn con gái mình: “Đừng thấy Thiếu Hiên dễ tính là con lại giương nanh múa vuốt, nếu Thiếu Hiên không tính toán thì mẹ sẽ tính toán với con vậy.”

“Đó là bởi vì Thiếu Hiên hiểu chuyện hơn mẹ đó.”

Diệp Vĩnh Kỳ quay đầu hài lòng nói với Trịnh Khiết. “Bà thấy cha mẹ người ta giáo dục con thế nào kìa? Khá đến vậy cơ đấy, so với họ chúng ta quả thật rất thất bại mà.”

“Đúng vậy.” Trịnh Khiết lập tức gật đầu. “Thiếu Hiên, lúc nào được, bên hai bác đi thăm cha mẹ con, hay là lúc Quốc khánh được nghỉ, mời cha mẹ con đến Hàng Châu chơi. Chúng ta bốn người vừa đủ một bàn mặt chược.”

“Cái này tôi đồng ý đó.” Diệp Vĩnh Kỳ vội vã phụ họa. “Thiếu Hiên, con thấy sao?”

Sầm Thiếu Hiên thấy hơi khó xử, nhìn Diệp Oanh.

Diệp Oanh lập tức ôm đồm: “Được đó, Thiếu Hiên, đến lúc đó để em nói với hai bác là được.”

Sầm Thiếu Hiên chỉ cảm thấy càng lúc càng giống thật, trong lòng có chút khó chịu. Lúc này tên đã trên đây, không thể không phát, cậu thấp thỏm, chỉ biết gật đầu một cái.

Diệp Vĩnh Kỳ rất hài lòng, nói với Diệp Oanh: “Tiểu Diệp Tử, con ngu ngốc hơn 20 năm, rốt cục cũng làm được một chuyện thông minh rồi.”

Trịnh Khiết thân thiết nói với Sầm Thiếu Hiên: “Thiếu Hiên, con nhỏ này từ nhỏ đã bị hai bác làm hư rồi, đừng để nó làm chủ hoài như vậy. Dù sao con cũng lớn hơn nó, chuyện trọng yếu cũng nên để con quyết định, đương gia tác chủ.”

Diệp Vĩnh Kỳ liên tục gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Sầm Thiếu Hiên nhất thời đỏ mặt, lát sau mới nói: “Dạ, con biết rồi.”

Diệp Oanh sáng giọng: “Cha mẹ à, dù hai người thích Thiếu Hiên đến đâu, cũng không nên quăng con gái mình qua một bên chứ? Theo như hai người nói, con chẳng khác gì là một món hàng ế chẳng ai muốn, nhờ anh ấy đại nhân đại lượng, tốt xấu gì cũng nhận lấy giùm vậy. Để người khác nghe thấy được, mặt mũi của con còn đâu nữa chứ?”

Vợ chồng Diệp thị cười ha ha. Sầm Thiếu Hiên cũng nhịn không được nhìn cô lắc đầu, mặt đầy nét cười.

29. Chương 29

Đang trong lúc trò chuyện vui vẻ, quản lý nhà hàng đi tới, cười nói: “Bác trai, bác gái, Lục tổng của chúng tôi gọi tới, nói rằng muốn mời hai bác bữa cơm này. Hai bác muốn gọi thêm món gì, cứ tự nhiên, đừng khách khí.”

Diệp Vĩnh Kỳ vội vã cười nói: “Ai nha, sao lại thế được chứ? Các cô cậu cũng là làm ăn cơ mà. Nhờ cô chuyển lời tới Lục tổng giúp tôi, ý tốt chúng tôi xin nhận, nhưng hóa đơn thì chúng tôi sẽ tự trả.”

Người quản lý đó là một người phụ nữ khá xinh đẹp, lúc này dựa vào ghế của Diệp Oanh, tươi cười rạng rỡ mà nói: “Bác trai không cần khách khí. Dù sao Lục tổng có nhiều tiền lắm, bữa cơm này cũng không đến mức nào để tính toán cả. Diệp bí thư cùng Sầm tổng đều là phụ tá đắc lực của ngài ấy, ngài ấy luôn bóc lột nghiền ép bọn họ, hiện tại được tiếp đãi như vậy cũng không quá đâu.”

Diệp Vĩnh Kỳ và Trịnh Khiết nghe cô nói xong đều cười vang: “Không nên nói như thế, Vân Phong là một người đàn ông rất chuẩn mực mà.”

Diệp Oanh cướp lời: “Anh ấy và anh hai là bạn học, tất nhiên trước mặt cha mẹ phải dè dặt thôi. Chẳng qua, phùng thương tất gian, chắc cha mẹ cũng nghe qua rồi phải không? Hiện tại anh ấy là ông chủ, không phải nhà từ thiện đâu.”

Diệp Vĩnh Kỳ nhìn cô đầy trách cứ: “Không thể nói như vậy. Quả thật có vài người làm ông chủ là người xấu, nhưng không có nghĩa tất cả những người làm ông chủ đều xấu.”

“Nhưng đó là sự thật.” Diệp Oanh thề lưỡi nghịch ngợm. “Nhưng Lục tổng lại là người tốt hiếm hoi, phải không, Thiếu Hiên.”

Sầm Thiếu Hiên lập tức gạt đầu: “Phải, anh ấy là người rất tốt.”

Bọn họ dùng từ ngữ “Người tốt”, “Người xấu” để cùng đánh giá một người, cảm giác cứ như hai học sinh tiểu học bàn luận nhìn nhận về một người lớn vậy. Người quản lý đó nhin không được cười lên. Sau đó, Diệp Oanh cùng Sầm Thiếu Hiên nhớ đến việc mình đang nói xấu sau lưng Lục Vân Phong, cũng thấy mắc cười, nên cười lớn.

Bên kia nhà hàng, có ba người đang nhìn bọn họ.

Một nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên, vừa đặt thức ăn xuống bàn liền muốn quay người đi, nhưng trong đó có một người trung niên gọi cô lại, chỉ vào bàn bên kia hỏi: “Cô có biết mấy người bên bàn đó không?”

Cô thiếu nữ đó quay đầu qua nhìn, lập tức cười gạt đầu: “Biết chứ. Đó là Sầm tổng của tập đoàn chúng tôi, bên cạnh là bạn gái ngài ấy, Diệp thư ký, đang công tác ở tổng bộ. Đối diện bọn họ là Diệp bá phụ, Diệp bá mẫu, hơn phân nửa là tới coi mắt con rể. Sầm tổng đẹp trai như thế, lại có năng lực, tính tình ôn hòa, đốt đèn lồng cũng khó tìm, bọn họ chắc rất vừa lòng.” Nhắc tới Sầm Thiếu Hiên, người có rất nhiều cô gái trong công ty để ý tới mong muốn trở thành bạn trai của mình, nên có nhin không được, nói hơi nhiều một chút.

Những người đó cười gạt đầu, không hỏi thêm gì khác.

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, bọn họ vừa ăn vừa tán gẫu.

“Xem ra, những thông tin lúc trước cũng chỉ là tin đồn mà thôi.” Một người tuổi còn trẻ khẳng định nói.

Người bên cạnh y cũng lập tức đồng ý: “Tôi cũng nghĩ như vậy, nhất định là có người vu oan hãm hại.”

Người thanh niên kia có chút tức giận: “Cục hình cảnh Đào thành rốt cục là có chuyện gì chứ? Loại chuyện này chẳng lẽ không điều tra kỹ lưỡng sao? Chỉ đơn giản bằng một lá thư thư nặc danh liền xử phạt một đội trưởng đội hình cảnh cực kỳ ưu tú như thế nặng vậy, thực sự là khó hiểu.”

Người trung niên kia trầm tư gạt đầu: “Chuyện này có rất nhiều bí ẩn. Tôi nghĩ, để Sầm Thiếu Hiên trở lại, chỉ sợ có vài người không chịu ngồi yên đâu. Bọn họ khê động, sẽ lộ ra kẻ hở, như vậy, sự thật sẽ được vạch trần, chân tướng tất nhiên rõ ràng.”

Hai người khác liên tục gạt đầu: “Đúng, cứ vậy đi.”

Người trung niên thoải mái mà nở nụ cười: “Được rồi, khảo sát âm thầm trên cơ bản kết thúc, ngày mai chúng ta nói chuyện với cậu ta sau. Còn giờ, bỏ công tác qua một bên đi, ăn cơm trước đã.”

Không lâu sau, đám Sầm Thiếu Hiên rời khỏi đó.

Cùng vợ chồng Diệp thị đi ra ngoài đi dạo trên đường dành riêng cho người đi bộ, mua vài thứ tại chợ đêm, Sầm Thiếu Hiên mới lái xe đưa bọn họ về lại khách sạn, sau đó mỉm cười tạm biệt.

Diệp Oanh còn muốn ở lại với cha mẹ, nên Sầm Thiếu Hiên trở về nhà một mình.

Trong phòng rất yên tĩnh, đèn cũng không bật. Chỉ có tiếng nhạc nhẹ phát ra từ thư phòng.

Sầm Thiếu Hiên cởi áo khoác, thay đổi giày, nhẹ bước tiến đến thư phòng.

Trong tay Lục Vân Phong cầm một ly trà, đang đứng trước cửa sổ, nhìn ngọn đèn dầu của các căn nhà ở phía bên ngoài.

Bỗng nhiên, Sầm Thiếu Hiên chợt cảm nhận được sự cô đơn của anh.

Người đàn ông có thân thể to lớn, tấm lòng rộng rãi, nụ cười ấm áp kia, lại phải một mình vượt qua những đêm cô đơn giống như vậy. Một mình ngồi trong căn phòng lớn nhưng vắng vẻ, nhìn ra thế giới bên ngoài. Không ai cầm bàn tay trống của anh, không ai ôm lấy thân thể cô độc của anh, không ai cùng anh trải qua những khoảng thời gian thế này. Mà cũng chẳng có ai để anh có thể tâm sự cùng.

Trong lòng Sầm Thiếu Hiên nóng lên, đi lên phía trước, từ phía sau ôm lấy anh.

Lục Vân Phong đang xuất thần, bỗng nhiên bị đôi tay hữu lực ôm lấy, không khỏi ngẩn ra, lập tức trầm tĩnh lại. Dựa người vào thân thể quen thuộc kia, anh mỉm cười hỏi: “Về rồi sao? Nhạc phụ nhạc mẫu có hài lòng về em không?”

Sầm Thiếu Hiên nở nụ cười: “Đừng chọc em nữa. Hiện giờ em đam mê phải theo đuổi, thực sự là đau đầu mà.”

“Không có việc gì, Diệp Oanh biết cách ứng phó mà.” Lục Vân Phong thoải mái nói. “Sẽ không bức em đi tới bước cuối cùng đâu. Em ấy rất yêu người bạn trai của mình, nói đúng hơn là yêu đến tận xương tủy. Dù em có tuyệt đến thế nào đi nữa thì em ấy cũng không thể kết hôn với em đâu.”

“Vậy em an tâm.” Sầm Thiếu Hiên thở dài một hơi.

Lục Vân Phong xoay người lại, vươn một tay ôm thắt lưng cậu, săn sóc hỏi: “Mệt lắm phải không?”

Sầm Thiếu Hiên tựa đầu gác lên vai anh, an tâm nở nụ cười: “Đúng vậy, đối phó với mấy người già thật không dễ dàng gì, nhất là mấy người già khôn khéo.”

“Bọn họ cũng không gọi là già, chưa đến 60 mà, chỉ có thể gọi là tráng niên thôi.” Lục Vân Phong cười khê. “Cho nên mới nói cuộc đời của chúng ta quả thật rất cực khổ, cả đời không chịu nhận chữ già,....., người như chúng ta cứ như những chiếc bánh quy có tầng kem ở giữa, nhìn qua rất đẹp, nhưng cũng là sản phẩm bán ra để cầm cự mà thôi.”

Sầm Thiếu Hiên bị anh đùa, cười không ngừng: “Đúng vậy, quả thật là khó sống mà.”

Lục Vân Phong đặt ly trà lên bệ cửa sổ, ôm chặt lấy thắt lưng của cậu, than thở: “Sao lại gây đi thế này, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tâm tình Sầm Thiếu Hiên thoải mái, tinh thần vui vẻ, thuận miệng nói: “Không phải do anh sao? Miệt mài quá độ, sao lại không gây cho được.”

Lục Vân Phong cười ha ha, lập tức nhẹ giọng thổi vào lỗ tai của cậu, ám muội nói: “Sao lại là quá độ? Chúng ta chẳng phải làm rất đúng mực sao? Hai người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, huyết khí phương cương, đương nhiên có thể ra tay thì cứ ra tay thôi.”

Sầm Thiếu Hiên có chút xấu hổ. Cậu giẫy người ra khỏi anh, đi ra phía ngoài, nói: “Em đi tắm trước đây.”

Lục Vân Phong lập tức đi cùng với cậu, chen vào phòng tắm: “Nào nào, chúng ta cùng tắm.”

“Không được.” Sầm Thiếu Hiên vừa trừng mắt nhìn anh vừa đẩy anh ra ngoài.

Lục Vân Phong cười hì hì ôm lấy cậu, phát lực, đẩy cả người cậu tới chỗ vòi hoa sen, lập tức mở vòi.

Nhất thời, một dòng nước lạnh lập tức chảy xuống.

Sầm Thiệu Hiên bất ngờ không phòng bị, rùng mình một cái, rồi lớn tiếng nói: “Anh không có ý tốt gì cả, có phải muốn em nằm trên giường không dậy nổi mới chịu, để anh thú tính đại phát phải không?”

Lục Vân Phong cười ha ha.

Ngay lúc đó, nước nóng chảy xuống.

Lục Vân Phong liền nhanh chóng cởi bỏ quần áo ướt đẫm của Sầm Thiệu Hiên, miệng nở nụ cười tươi đắc ý nói: “Hiên tại quả thật anh đang thú tính đại phát đây, nhất định phải bắt em nằm trên giường không dậy nổi.”

Sầm Thiệu Hiên nhìn khuôn mặt đầy nét cười trong hơi nước dày đặc, trong lòng liền nhu tình như nước. Cậu không giãy dụa nữa, mà bỗng nhiên lấy tay ôm lấy cái cổ của anh, chồm người tới hôn lên môi anh.

Lục Vân Phong có chút sững sờ, không nghĩ tới cậu lại chủ động như thế.

Sầm Thiệu Hiên mặc dù lúc trên giường đều là chủ động phối hợp cùng anh, có đôi khi còn ở thể làm chủ, đặt anh dưới thân. Nhưng ở bên ngoài phòng ngủ, về cơ bản cậu rất khó mà chấp nhận thân cận, đừng nói tới việc làm tình trong phòng tắm. Hôm nay vậy là làm sao?

“Thiệu Hiên, em không sao chứ?” Lục Vân Phong có chút lo lắng hỏi. “Hôm nay không xảy ra chuyện gì chứ?”

Sầm Thiệu Hiên cảm thấy cảm động vô cùng, thì thào mà nói: “Không có việc gì, thật sự không có việc gì cả. Chỉ là bỗng dưng cảm thấy... so với trước đây, càng lúc em càng yêu anh.”

Lục Vân Phong lập tức bị sóng triều cuồng hỉ bao phủ. Anh liền ôm chặt lấy Sầm Thiệu Hiên, mạnh mẽ hôn cậu.

Dòng nước ấm áp chảy xuống phủ lấy hai thân thể nóng hổi kia, bắn tung tóe khắp nơi.

Chỉ chốc lát sau, trong tiếng nước ào ào hỗn loạn liền xuất hiện tiếng thở dốc đứt quãng cùng tiếng rên rỉ đầy kích tình. Căn phòng trống trải bên ngoài phẳng phất ngưng thần lắng nghe, trong không gian tịch mịch ngày xưa hôm nay tràn đầy dịu dàng nồng đậm.

30. Chương 30

Trước và sau Trung thu, khắp nơi đều là bầu không khí tràn đầy vui sướng của ngày lễ, không chỉ ngành nghề dịch vụ thu nhập tăng cao, mà những ngành nghề khác cũng bắt đầu khai mào hoạt động, các sân diễn văn nghệ, các loại hình nghệ thuật cũng lần lượt được biểu diễn.

Trong lúc Sầm Thiệu Hiên ngồi ở trong văn phòng vùi vào thu xếp các tư liệu cần thiết dùng để đàm phán trong chiều nay, Diệp Oanh mỉm cười bước đến.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía cô, cười nói: “Sao lại cao hứng như vậy?”

Diệp Oanh đặt một thiệp mời lên trên bàn của cậu.

Sầm Thiệu Hiên cúi đầu nhìn một chút. Thiệp mời này rất đặc biệt, trên bề mặt có rất nhiều hình tròn lớn giao lại với nhau tạo nên đường cong tại trung điểm, chẳng khác gì thiệp mời kết hôn. Cậu không tùy tiện nói giỡn, nghiêm túc mở ra, nhìn kỹ một lần.

Thì ra, đây là thiệp mời đến buổi tọa đàm triển lãm tranh, chủ đề “Thế giới ngày nay”, phía dưới có một dòng chữ nhỏ “Tác phẩm của nghệ thuật gia tiên phong – Miên Ninh.”

Sầm Thiệu Hiên liền hiểu rõ, người tên Miên Ninh này chính là người bạn trai mang chủ nghĩa độc thân của cô. Cậu cười nói: “Cảm ơn đã mời, anh nhất định sẽ tới.”

Diệp Oanh hài lòng cười nói: “Vân Phong cũng tới đó, các anh đi cùng nhau đi.”

“Được.” Sầm Thiếu Hiên gật đầu.

Tuy rằng bận rộn, nhưng chuyện của Diệp Oanh, cậu và Lục Vân Phong không chậm rãi để thất hẹn. Triển lãm tranh khai mạc cuối tuần, sáng hôm đó bọn họ đã rời khỏi giường từ sớm.

Sầm Thiếu Hiên muốn mặc âu phục, nhưng Lục Vân Phong lắc đầu, cười nói: “Nếu em mặc vậy, sẽ bị tên Miên Ninh kia chọc ghẹo đấy. Hắn rất quái lạ, nên chúng ta không cần chính quy lắm đâu, mặc đồ thường là được rồi, tùy ý thích, thoải mái là được.”

Sầm Thiếu Hiên cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng nghe lời mặc áo sơ mi vải bông màu trắng và quần vải thô. Lục Vân Phong cũng mặc như cậu, chỉ là dùng màu cà phê.

Đi vào thang máy, Sầm Thiếu Hiên bỗng nhiên nói: “Tên Miên Ninh này, thực sự là cổ quái.”

Lục Vân Phong ha hả cười nói: “Anh có hỏi Tiểu Diệp Tử rồi, vị nghệ thuật gia tiên phong ấy nói rằng, thế giới này vô cùng thâm thúy, khiến hắn cảm thấy đau đớn vô cùng, chỉ có an nghỉ vĩnh viễn mới thấy được an bình.”

Sầm Thiếu Hiên cười gật đầu: “Quả thật sâu sắc nha, không hổ là nghệ thuật gia.”

Ra đến gara, Sầm Thiếu Hiên leo lên xe Lục Vân Phong, bản thân cầm lái.

Một lát sau, Lục Vân Phong mới nói: “Nhìn mặt của Tiểu Diệp Tử hôm nay, chủ yếu là muốn giúp Miên Ninh kia tạo chút hình thức. Em cứ tham quan thoải mái, thấy bức nào đẹp, thuận mắt thì cứ mua, dù sao khách sạn cũng cần đồ trang trí.”

“Được.” Sầm Thiếu Hiên buồn cười. “Chẳng qua nghe anh nói qua, tên Miên Ninh này tính tình chỉ sợ rất khó chịu, nếu biết anh mua về làm đồ trang trí, chắc chắn sẽ tức giận.”

Lục Vân Phong cười vang nói: “Không thể nói như vậy được, chúng ta kính trọng bậc thầy như hắn, nên mua tranh hắn về phải bày ra cho người ta thấy, không giấu kín được.”

“Anh yên tâm, mấy lời này em cũng biết mà.” Sầm Thiếu Hiên khoái trá nở nụ cười. “Gần mực thì đen, theo anh lâu như vậy, rốt cục bắt đầu trở nên biết đối trá rồi, dù là lời nịnh hót cũng có thể giả thành thành khẩn đặc biệt, khiến người khác cảm động không thôi.”

“Nói vậy không thỏa đáng chút nào, phải gọi là gần người tài khả năng thêm phát triển.” Lục Vân Phong vô cùng thân thiết vỗ nhẹ mặt cậu. Mỗi lần thấy cậu nở nụ cười thật lòng là Lục Vân Phong đều có thể cảm thấy tâm hoa nở rộ. “Thiếu Hiên, anh có nói với em rằng anh yêu em chưa?”

Sầm Thiếu Hiên khẽ cười nói: “Hai ngày nay thì chưa.”

Thanh âm Lục Vân Phong trở nên dịu dàng: “Thiếu Hiên, anh yêu em.”

Sầm Thiếu Hiên rất hài lòng, ôn hòa nói: “Em cũng yêu anh.”

Lục Vân Phong không nói nhiều nữa, để cậu chuyên tâm lái xe, còn mình mở nhạc trong xe, nghe chiếc đĩa nhạc mà anh mới mua.

Trong viện triển lãm không có nhiều người lắm, bên trong đang mở đồng thời ba buổi triển lãm tranh. Ngay cửa viện triển lãm có một biển quảng cáo to lớn: “Thế giới ngày nay”, nhưng không có nghi thức khai mạc.

Sầm Thiếu Hiên và Lục Vân Phong đi tới bãi đỗ xe, thì thấy Diệp Oanh ở ngay cửa chính.

Cô mặc một bộ đồ màu hồng nhạt, dung quang toả sáng, mỉm cười tươi, toàn thân đều toát lên ánh sáng rạng rỡ của một người đang chìm đắm trong tình yêu.

Lục Vân Phong cảm khái mà nói: “Con gái cuối cùng cũng là con gái.”

Sầm Thiếu Hiên không giải thích được nhìn anh một cái.

Lục Vân Phong thở dài: “Chờ đến khi em thấy vị nghệ thuật gia kia, sẽ hiểu rõ. Tiểu Diệp Tử chìm quá sâu rồi, sợ rằng tương lai sẽ khổ mà thôi.”

Lúc này, Diệp Oanh đã nhìn thấy bọn họ, lập tức cười, đi đến đón: “Tối sớm vậy sao?”

“Đúng vậy, chuyện của em, đương nhiên phải xem là chuyện lớn, xử lý trước tiên chứ.” Lục Vân Phong cười nói. “Tranh của hân có bán không?”

Diệp Oanh có chút lúng túng, nhưng lập tức trở lại bình thường, nghiêm túc mà nói: “Phong ca, anh không cần vì em mà miễn cưỡng dùng tiền mua tranh của hân. Các anh chịu thôi, em cũng thấy cảm kích rồi.”

“Sao lại nói thế?” Lục Vân Phong y như một người anh lớn, cười trách cứ. “Chỉ là mua vài bức tranh thôi mà, cũng không phải là ân huệ to lớn gì cả. Dù sao tường nhà anh cũng trống không, vừa đúng lúc mua để treo lên. Em nói đúng không, Thiếu Hiên?”

“Đúng vậy.” Sầm Thiếu Hiên lập tức gật đầu. “Tiểu Diệp Tử, em không cần thấy xấu hổ, cứ thoải mái thể hiện khí phách nữ hiệp của em, cái này gọi là cướp của người giàu chia cho người nghèo, đánh bọn cường hào chia lại ruộng đất.”

Diệp Oanh nở nụ cười, sự xấu hổ ban đầu dần biến mất.

Lục Vân Phong bị Sầm Thiếu Hiên nói đúng chỗ nhạy, rất muốn quay qua thu thập cậu, nhưng lại ngại nơi công cộng, chỉ phải nhịn xuống không xuất thủ.

Đi vào phòng triển lãm, bọn họ đi chung quanh tham quan. Bên trong trưng bày đại khái hơn 100 bức họa, người tham quan không ít. Lục Vân Phong nhìn qua liền biết, đây đều là bạn của Diệp Oanh, không ít người anh cũng biết.

Sầm Thiếu Hiên săn sóc mà nói: “Tiểu Diệp Tử, em cứ đi nói chuyện với người khác đi, để hai anh đi xem trước, chờ chọn được bức nào rồi sẽ báo em biết sau.”

Diệp Oanh gật đầu, liền hài lòng xoay người đi.

Hai người an tĩnh đi bắt đầu từ cửa, chậm rãi tiến về phía trước.

Những bức họa này không tuân theo sáng tác truyền thống, sử dụng đủ loại chất liệu, chủ đề biểu đạt và phương thức càng kinh thế hãi tục.

Bom nguyên tử nổ tung khiến phía dưới đổ nát thê lương, mây xám đầy trời, nhưng hai bên lại đầy bướm bay đủ màu sắc.

Trên mặt đất, ở những bụi tùng gai đầy xác trẻ em, nhưng từ bụng bọn trẻ lại mọc lên những đóa hoa thuốc phiện mang màu sắc rực rỡ, khiến bức tranh sống động vô cùng.

Phong cảnh mỹ lệ lại dính nào là tàn thuốc, nước khoáng, bao bì plastic, đủ mọi loại vật liệu, tất cả đều là vật thật, dường như cố ý dính vào trong bức tranh sơn dầu.

Bức trên cao đầy những vết vẽ nguệch ngoạc, hai bên là những thân thể không rõ dựa vào, ở giữa có cắm một cây dao nhỏ.

Các bức tranh còn lại cũng mang phong cách như vậy, khiến cho người ta cảm giác kinh hãi xen lẫn buồn nôn, không chút cảm nhận hưởng thụ nào cả.

Sau khi xem xong, Lục Vân Phong mới hỏi: “Có bức nào em muốn mua không?”

Sầm Thiếu Hiên nỗ lực suy nghĩ một chút, không rõ mà nói: “Theo em, mua bức bom nguyên tử và đám bướm, còn lại ...” Cậu và Lục Vân Phong trở về chỗ cũ, cố gắng chọn vài tấm không chói mắt quá.

Lục Vân Phong đồng ý cái nhìn của cậu, nhưng nhẹ giọng nói: “Nhưng không thể trưng tại khách sạn rồi, chắc đem về nhà thôi.”

Anh vừa nói xong, phía sau liền truyền đến một tiếng hừ lạnh đầy kiêu căng.

31. Chương 31

Hai người quay đầu lại nhìn.

Phía sau bọn họ là một người đàn ông, vẻ mặt như không thêm để tâm đến bất cứ ai. Vóc dáng của y không quá cao, rất gầy, ngũ quan đường cong rõ ràng, tóc để dài đến đầu vai, trên người mặc một chiếc áo T-shirt đen rộng thùng thình, trên đó có những hình vẽ cổ quái bằng tay, rất trừu tượng, nhất thời không nhìn ra được gì cả, quần jean màu đen bị xẻ dọc theo chiều dài của chân, bàn chân mang một đôi giày vải Bắc Kinh đen. Y mang khuôn mặt lạnh lùng đứng đó, toàn thân đều tràn ngập sự khinh bỉ đối với toàn bộ thế giới, hoàn toàn mang đúng phong cách của một nghệ thuật gia hào sảng mà thanh cao.

Lục Vân Phong biết y, lập tức mỉm cười vươn tay về phía y: “Miên Ninh tiên sinh, chúc mừng buổi lễ khai mạc triển lãm tranh của anh.”

Nháy mắt Miên Ninh coi nháy không thấy, lạnh nhạt mà nói: “Lục tiên sinh mỗi ngày đều trăm việc, cần gì đến đây học đòi văn vẽ?”

Trong lòng Sầm Thiếu Hiên không khỏi âm thầm buồn cười, thực sự là tranh y như người, lời nói như dao, chẳng khác gì đang gây sự.

Lục Vân Phong không có chút tức giận, rất tự nhiên thu hồi tay, mỉm cười nhẹ: “Tôi cũng không phải thủ tướng, làm gì mà mỗi ngày trăm việc chứ? Cũng vì tôi không có văn hóa, đương nhiên muốn học đòi văn vẽ rồi, để tránh khỏi bị người chê cười mà.”

Nhìn dáng dấp danh đá của anh, Miên Ninh không có hứng thú để ý tới, quay đầu nhìn Sầm Thiếu Hiên, bỗng nhiên gật đầu với cậu.

Sầm Thiếu Hiên cũng mỉm cười gật đầu thăm hỏi y.

Miên Ninh quay người lại, nghênh ngang bước đi.

Lục Vân Phong huých nhẹ vào tay Sầm Thiếu Hiên: “Vừa rồi em mới được thụ sủng nhược kinh đó, y khó mà chủ động chào hỏi người khác lắm, vậy mà lại gật đầu chào em, thực sự là hoàng ân mệnh môn công cuồn cuộn.”

Sầm Thiếu Hiên bị anh chọc cười thiếu chút nữa phát ra tiếng, nhưng vì đang ở trong viện mỹ thuật, phải giữ trật tự, nên chỉ có thể nhin cười, không khỏi cảm thấy khó khăn.

Lục Vân Phong thở dài: “Giờ em đã biết, lý do mà anh nói Tiểu Diệp Tử sẽ bị khổ vì tình rồi phải không?”

Sầm Thiếu Hiên liên tục gật đầu: “Vừa nhìn thấy tranh của y em đã hiểu rồi. Trong lòng của y căn bản không có tình cảm, nó không có vị trí gì cả.”

“Đúng vậy” Lục Vân Phong lo lắng nói. “Hai người bọn họ ở chung, hoàn toàn là do Tiểu Diệp Tử chủ động, ra tiền xuất lực, bao dung tất cả cho y, không một câu oán hận, lúc này mới có thể duy trì quan hệ hai người bọn họ đến tận giờ.”

Sầm Thiếu Hiên trầm mặc chốc lát, cảm khái: “Tình cảm phải do hai bên nỗ lực, nếu chỉ có một bên nhiệt tình, rất khó kéo dài.”

“Đúng vậy, bọn họ một là băng sơn, một là núi lửa, cuối cùng cũng không biết là lửa làm tan băng, hay băng dập tắt lửa nữa.” Lục Vân Phong lắc đầu nhẹ. “Nếu đến cuối cùng y bị Tiểu Diệp Tử thu phục, anh nhất định vỗ tay chúc mừng, nhưng thật sự rất sợ Tiểu Diệp Tử bị tổn thương.”

“Còn chúng ta mà.” Sầm Thiếu Hiên nhẹ giọng nói. “Cả đời người, khó tránh khỏi lúc bị tổn thương, nếu như thật sự có ngày đó, chúng ta sẽ giúp Tiểu Diệp Tử chữa thương, đúng không?”

“Đương nhiên.” Lục Vân Phong hài lòng nói. “Em chờ ở đây đi, anh đi tìm Tiểu Diệp Tử, nói với em ấy việc mua tranh.”

“Được.” Sầm Thiếu Hiên nhìn anh rời đi, lập tức quay đầu tiếp tục xem tranh.

Kỳ thực, những bức tranh này vẽ rất đẹp, tràn ngập phê phán bén nhọn và lo lắng phần nộ khắc sâu, thế nhưng vật như vậy rất khó được xã hội tiếp nhận. Chúng nó như những lưỡi dao sắc bén, cứ như vạch trần mặt nạ của con người, xé nát hết toàn bộ lớp vỏ cứng trong lòng con người, khiến bọn họ đau đớn đến không chịu nổi. Mà mấy thứ này rất dễ bị tiêu trừ trong xã hội, loại người như Miên Ninh và đa số người trong xã hội tính cách không hợp nhau, cũng là một trong những lý do. Triển lãm tranh như vậy, kết quả chỉ là thâm hụt tiền, không có thu nhập cũng không có khách, chỉ sợ tài chính là do Diệp Oanh xử lý mà thôi.

Suy nghĩ một hồi cậu lại lắc đầu. Kỳ thực cậu rất hiểu Miên Ninh, vì chính cậu cũng từng có những ngày tháng vô cùng gian khổ như vậy, chủ yếu là xã hội coi cậu như thiên tai, muốn tiêu trừ nhanh chóng, mà phần lớn người trong xã hội là bảo sao, ngay cả cha mẹ cậu cũng không chịu tiếp nhận cậu, tư vị này chẳng có gì hay ho cả. Khi đó cậu cũng phải dựa vào ngao khí và ý chí mới cuối cùng chống đỡ đến tận giờ. Nói vậy Miên Ninh cũng là chống đỡ rất khó khăn nhỉ? May là y còn có Diệp Oanh, chỉ mong y quý trọng ái tình khó có được này.

Trong lúc cậu đang trầm tư, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh lùng: “Sầm tiên sinh, tôi chúc mừng cậu.”

Sầm Thiếu Hiên quay đầu lại.

Diêu Chí Như đứng nhìn cậu, biểu tình trên mặt hiện đầy nét cười, hòa cùng với hình ảnh mang phong cách quỷ dị hai bên trái phải trên tường, càng tôn thêm phần âm lãnh.

Sầm Thiếu Hiên trấn định nói: “Diêu tổng, tôi nhớ dạo gần đây tôi không có việc vui gì cả, chẳng qua vẫn cảm ơn ngài.”

“Sao lại không có? Không phải song hỷ lâm môn sao?” Diêu Chí Như nở nụ cười, mơ hồ có ý châm chọc. “Nghe nói tỉnh đang muốn triệu cậu trở lại, giờ lại tìm thấy được một người tình trong mộng, không phải nên chúc mừng sao?”

“Hai chuyện này đều không phải rất bình thường sao?” Sầm Thiếu Hiên hờ hững nói. “Tuổi tôi cũng không còn nhỏ, chuyển đổi việc làm cũng không có gì đáng ngạc nhiên, tìm bạn gái cũng là chuyện bình thường, tôi thấy nó không có gì đáng để Diêu tổng đặc biệt chạy tới đây để chúc mừng tôi cả.”

“Quả nhiên đại bàng tìm thấy chỗ dựa bay càng lúc càng cao.” Diêu Chí Như chậm rãi bước lại gần cậu, thần thái thông dong. “Cũng không phải đặc biệt chạy tới đây tìm cậu, đâu phải tôi không biết công ty của cậu đâu. Tôi tới đây là muốn thấy bạn trai của bạn gái cậu rốt cuộc là ai?”

Sầm Thiếu Hiên càng thêm lãnh tĩnh: “Hiện tại cũng không phải xã hội phong kiến, một cô gái có nhiều bạn thân là bình thường.”

“Không nghĩ tới Sầm tiên sinh lại có tư tưởng phóng khoáng như vậy.” Diêu Chí Như cười cười. “Nếu nói như vậy, hành vi của Sầm tiên sinh nhất định cũng sẽ không bảo thủ, thí dụ như cùng một người đàn ông ở chung chẳng hạn, đó cũng là chuyện bình thường mà phải không?”

Lúc mà Sầm Thiếu Hiên còn làm hình cảnh, đối mặt với kẻ địch nguy hiểm, cũng chưa từng lùi bước, giờ này khắc này, đối với người con ông cháu cha toàn thân đều tản ra ác ý này, cậu cũng không sợ hãi, lạnh lùng nói: “Cùng chung một phòng với ở chung là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, lẽ nào theo ý của Diêu tổng, ở chung với nam là xấu, ở chung với nữ mới tốt, mới bình thường sao? Vậy mấy ký túc xá của các công ty và trường học cũng không nên để nam nam ở chung một phòng, mà nên để nam nữ lẫn lộn rồi. Diêu tổng có thể đi khởi xướng, hoặc ra mệnh lệnh hành chính trên phương diện có liên quan, chắc chắn sẽ có hiệu lực đấy!”

Diêu Chí Như trầm mặc. Lúc trước Sầm Thiếu Hiên kiệt ngạo bất tuân, khó có thể khống chế, dọa cậu không sợ, mua cậu không động, còn giờ Sầm Thiếu Hiên càng thêm trưởng thành, càng khó đối phó. Y không cùng cậu đấu khẩu nữa, chỉ mỉm cười nói: “Sầm tiên sinh, tôi xin khuyên cậu một câu, nếu như muốn trở lại kỷ luật bộ đội một lần nữa, trong sinh hoạt cá nhân nhất định phải chú ý một chút. Nhớ rằng, nếu sợ người ta biết, thì đừng có làm.”

“Nói rất đúng.” Thanh âm Lục Vân Phong vang lên.

Anh đã thỏa thuận xong việc mua tranh với Diệp Oanh, vừa trở về đã nghe đối thoại của bọn họ, lúc này không thể kiềm được, nói xen vào, hỗ trợ Sầm Thiệu Hiên chống đối.

Diêu Chí Như đánh giá anh từ trên xuống dưới, trong mắt ánh lên nét băng giá nguy hiểm.

Thân thể cao to của Lục Vân Phong đứng thẳng ở đằng kia, tựa như một tường đồng vách sắt, đủ sức ngăn cản tất cả các mũi tên bắn lên của người khác về phía Sầm Thiệu Hiên. Anh nhìn Diêu Chí Như, trầm giọng nói: “Mấy câu mà Diêu tổng nói đúng thực là chân lý, nhưng cũng xin nhắc nhở Diêu tổng nhớ kỹ những lời mình nói, nếu sợ người khác biết thì thà mình đừng làm.”

Trong lòng Diêu Chí Như rung mình, nhưng mặt không biểu hiện chút cảm xúc nào cả, chậm rãi nói: “Lục tổng phải không? Nghĩ đến việc Sầm tiên sinh phải về Đào thành, không phải Lục tổng cũng sẽ đi theo cùng chứ? Rất hoan nghênh Lục tổng đầu tư vào Đào thành, hy vọng ở bên đó có thể thấy được tài năng của ngài.”

Tất nhiên Lục Vân Phong nghe ra uy hiếp ẩn hàm bên trong lời nói của y, nhưng cũng bình tĩnh mà cười: “Cám ơn đề nghị của Diêu tổng, tôi đang cân nhắc việc này, đến lúc đó mong Diêu tổng vui lòng chỉ giáo.”

“Không dám nhận.” Diêu Chí Như khách khí cười cười. “Cứ vậy đi, tôi xin đi trước.”

Lục Vân Phong lập tức lễ phép gật đầu chào: “Được, Diêu tổng đi, Lục miễn không tiễn.”

Hai người đối chọi gay gắt giao phong một vòng, chợt kết thúc, nhưng trong không khí còn tràn ngập mùi thuốc súng dày đặc.

Sầm Thiệu Hiên nhìn Diêu Chí Như đi ra đại sảnh triển lãm, lúc này mới hỏi Lục Vân Phong: “Anh cũng muốn tới Đào thành sao?”

“Để coi tình hình đã, bây giờ anh chưa quyết định.” Lục Vân Phong nhún vai. “Thế nào? Em không muốn anh đi sao?”

“Tất nhiên em muốn ở chung với anh rồi.” Sầm Thiệu Hiên thở dài. “Nhưng còn sự nghiệp của anh ở đây nữa.”

Lục Vân Phong nở nụ cười. “Anh làm khách sạn mà, cũng không phải phòng bất động sản, phải cố thủ một chỗ, không đi đâu được. Ngành khách sạn, thành thị nào cũng cần hết mà.”

Sầm Thiệu Hiên rất cảm động. “Vân Phong, em rất muốn anh đi cùng em, nhưng không muốn anh vì em mà làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình.”

Lục Vân Phong dịu dàng mà nói: “Được rồi, việc này em không cần quan tâm, được không?”

Sầm Thiệu Hiên nhìn anh thật sâu, mỉm cười gật đầu.

32. Chương 32

Sầm Thiệu Hiên cùng cán bộ bên hình cảnh tỉnh nói chuyện, bên đó mong muốn cậu quay về đại đội hình cảnh Đào thành. Bên trên sau khi nghiên cứu qua, cho rằng nếu cho cậu trở lại Đào thành thì đối với việc vạch trần chân tướng ở Đào thành cực kỳ có lợi, nên liền đồng ý.

Sầm Thiệu Hiên ngóc đầu trở lại, không chỉ trở lại đại đội hình cảnh, hơn nữa còn đảm nhiệm chức phó đội trưởng đội hình cảnh, cảnh hàm nhị cấp.

Việc này không chỉ oanh động hệ thống hình cảnh Đào thành, hơn nữa cũng khiến toàn bộ chính giới rung động không nhỏ, các ông chủ lớn trong thương giới cũng nghe nói đến, liền đem bối cảnh của Sầm Thiệu Hiên ra đàm luận, âm thầm dự định muốn cùng cậu thiết lập quan hệ, hai bên cùng phát triển.

Qua lễ quốc khánh, Sầm Thiệu Hiên đem giấy mời đi báo danh. Ngày đầu tiên đi làm, cậu mặc lại cảnh phục.

Vừa đi vào cửa chính đội hình cảnh, liền thấy tất cả mọi người bày ra khuôn mặt tươi cười chào đón cậu, nhiệt tình không gì sánh được, so với lúc trước khi cậu bị đuổi đi thì hoàn toàn khác xa.

Cậu cũng y như trước đây, rất khách khí với tất cả mọi người, luôn giữ sự thân thiết có chừng mực, lần lượt bắt tay với từng người chào đón mình, nhưng chân không hề ngừng lại, trực tiếp đi vào văn phòng chính mình.

Đại đội trưởng đội hình cảnh hiện vẫn do phó cục trưởng cục cảnh sát Tôn Khải kiêm nhiệm, văn phòng của hắn cũng ngay sát bên văn phòng của Sầm Thiếu Hiên. Nghe thấy tiếng Sầm Thiếu Hiên đi vào cửa, hắn lập tức bước qua.

Sầm Thiếu Hiên đang thu dọn bàn của mình, thấy hắn vào, liền buông xuống thứ đang cầm trong tay, nghiêm trang chào: “Tôn cục.”

Tôn Khải nhìn cậu chăm chú, nhất thời không nói gì cả.

Cậu vẫn tiêu trí y như vậy, thân thể thon dài cân xứng hòa cùng với bộ cảnh phục màu đen càng thêm khí phách, khuôn mặt dưới vành nón càng thêm xinh đẹp, đường cong tuấn tú ẩn chứa kiên cường, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng giờ càng thêm trưởng thành, so với trước đây càng hấp dẫn người hơn.

Trong nháy mắt, bỗng nhiên hắn nhớ lại khoảng thời gian lần đầu tiên gặp cậu. Sầm Thiếu Hiên khi đó xinh đẹp, đơn thuần, tràn ngập nhiệt tình, đối với người thanh niên đó hắn vừa gặp đã nhất kiến chung tình. Mà Sầm Thiếu Hiên hôm nay đã ổn trọng nhiều hơn trước rồi, nhưng càng tăng thêm sức quyến rũ mê người, khiến người ta ái mộ không ngớt.

Tôn Khải đóng cửa lại cẩn thận, lúc này mới đi qua, ngồi xuống đối diện cậu, nhẹ nhàng nói: “Thiếu Hiên, hoan nghênh em trở về.”

Sầm Thiếu Hiên lắng lặng nói: “Cám ơn Tôn cục.”

Tôn Khải cười cười: “Sao vậy? Còn giận anh sao?”

Sầm Thiếu Hiên lập tức khách khí hạ thấp người: “Tôn cục nói quá lời, ngài là vì chuyện công, không phải vì ân oán tư nhân, sao lại nói tới tức giận hay không tức giận chứ? Tôi là thuộc hạ của Tôn cục, sau này còn nhờ Tôn cục chỉ giáo nhiều hơn.”

“Thấy chưa, đang giận kìa!” Tôn Khải yêu thương nói. “Hiện tại em là trợ lý của anh, chúng ta phải kề vai chiến đấu, sự ngăn cách ngàn vạn lần không thể có. Trước đây anh có làm việc gì sai, em đừng để trong lòng, giờ anh nói lời xin lỗi với em.”

“Đâu có? Tôn cục quá khách khí.” Sầm Thiếu Hiên vẫn rất lạnh lùng, tỏ ra không thân. “Tôn cục, nếu tôi đã trở về, nhất định làm tốt công việc của mình, mong Tôn cục không cần lo lắng gì cả.”

Tôn Khải suy nghĩ một chút, nếu cậu đã trở về làm việc bên cạnh hắn, coi như tương lai rộng mở, cũng không cần gấp gáp làm gì, vì vậy liền đứng dậy, cười nói: “Được. Anh thấy tốt nhất là nên vậy đi, hôm nay em nên làm quen tình hình trước. Trong đội có không ít người mới vào, em nên xem hồ sơ của bọn họ, tìm hiểu tình hình của bọn họ một chút. Sau đó anh đem mấy án tử đang xử lý nói cho em biết qua một chút, để em mau chóng nắm bắt. Em thấy sao?”

Sầm Thiếu Hiên lập tức gật đầu: “Tôi không có ý kiến.”

Thanh âm Tôn Khải bỗng nhiên trở nên nhu hòa: “Thiếu Hiên, điện thoại di động và điện thoại nhà của anh không có thay đổi, bất cứ khi nào em cũng có thể gọi cho anh.”

Sầm Thiếu Hiên trầm mặc một chút, hồ hững nói: “Nghe nói anh đã kết hôn rồi, chúc mừng.”

Tôn Khải kết hôn ngay sau khi Sầm Thiếu Hiên bị “thanh trừ” ra khỏi đội hình cảnh, có người nói nhà gái rất có địa vị, ông nội nhậm chức tại Bắc Kinh, là một quan lớn. Sau khi kết hôn Tôn Khải được cha chồng và ông nội chiều cổ, trong đội hình cảnh đường tiến lên rất tốt, đã có lời đồn đãi nói rằng hắn dự định đi vào chính giới, toàn lực phát triển hướng về phía trước. Lúc này, hắn còn dám làm gì nữa sao? Chẳng lẽ còn có lá gan dính tới mình, nháo ra scandal gì sao?

Tôn Khải đã định liệu trước cười nói: “Hôn nhân cũng y như công việc mà thôi, có đôi khi cũng có tình yêu, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Thiếu Hiên, trong lòng anh, chỉ có duy nhất một mình em mà thôi.”

Giờ khắc này. Sầm Thiếu Hiên rất cục cựa cũng cảm thấy hối hận vì tình cảm mà cậu đã đặt ra trong quá khứ. Sao lúc đó cậu có thể yêu một người nội tâm xấu xa ích kỷ như vậy chứ? Nỗ lực ức chế cảm giác ghê tởm, cậu cắn răng nói: “Tôn cục, quá khứ vĩnh viễn là quá khứ, thời gian không thể đảo ngược lại, có một số việc không thể bắt đầu lại từ đầu. Tôi nghĩ, duy trì quan hệ trên công việc như hiện giờ là cách thức đầy lý trí nhất rồi. Sau này mong Tôn cục ngoại trừ việc công tác ra, đừng nhắc lại bất kì chuyện tư nào cả.”

Tôn Khải nhìn cậu một chút, rồi thở dài: “Được rồi, chúng ta xác thực cần thời gian tiêu trừ hiểu lầm trong quá khứ, sau đó mới bắt đầu cái mới được.”

Sầm Thiếu Hiên lạnh lùng nhìn hắn, nét mặt biểu thị cho hắn thấy sẽ không có bất kì hiểu lầm nào xảy ra nữa.

Tôn Khải rút cuộc cũng lớn hơn cậu 8 tuổi, nhanh chóng khống chế được tâm tình của chính mình, cười nói: “Được rồi, vậy em bắt đầu làm việc đi, anh ra ngoài trước.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu: “Yes, sir!”

Tôn Khải lúc này mới đi ra ngoài.

Tâm tình Sầm Thiếu Hiên không tốt lắm, nhưng vẫn bắt đầu lao vào công tác.

Đến giữa trưa, điện thoại của Lục Vân Phong gọi tới điện thoại di động của cậu.

Lần này quay về Đào thành phục chức, Sầm Thiếu Hiên một mình ra đi, Lục Vân Phong không có đi cùng. Mỗi ngày hai người đều có thể nói chuyện điện thoại với nhau, có đôi khi hỏi một chút tình hình đối phương, nhưng phần lớn thời gian là nói chuyện phiếm.

Sau khi trở về, Sầm Thiếu Hiên tạm thời ở lại trong nhà. Chuyện “Oan án” rồi đến “Sửa lại án xử sai” của Sầm Thiếu Hiên đã nổi tiếng trong khu chung cư mà cha mẹ cậu ở từ lâu rồi, không chỉ trở lại cảnh đội, lại còn thăng chức nữa, bởi vậy bọn họ đối với cha mẹ cậu vô cùng khách khí, đùng tới đều khen hai người họ có đứa con ngoan. Cha mẹ Sầm Thiếu Hiên cũng từ đó mà hãnh diện, từ ngoài vào trong đều trẻ khỏe hơn. Sau khi Sầm Thiếu Hiên trở về nhà ở, cha mẹ cậu rất hài lòng. Sầm Vân nghĩ tới chuyện lúc trước mới nghe tin đồn đã đuổi đánh con trai mình ra khỏi nhà, khiến cậu chịu nhiều oan ức, trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng, tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng tính tình cũng ôn hòa hơn trước rất nhiều, còn âm thầm căn dặn Viên Chi Lan mỗi ngày nên thay đổi món ăn, mau chóng khiến đứa con gầy ốm của mình khôi phục trạng thái trước đây. Không cần ông nhiều lời, Viên Chi Lan mỗi ngày cũng đặt nặng tâm tư của bà vào con trai mình.

Sầm Thiếu Hiên hưởng thụ lạc thú khó có được này, nhưng trong lòng cũng vô cùng mong nhớ Vân Phong.

Đợi được một ngày cậu đang đi làm, Lục Vân Phong khiến cậu kinh hãi. Anh cười nói trong điện thoại: “Chờng nào em tan ca? Chúng ta cùng nhau đi ăn, chúc mừng em.”

Sầm Thiếu Hiên đang nghe Tôn Khải nói qua vụ án, không thể hỏi anh sao lại đến Đào thành, chỉ đơn giản nói: “Khoảng 5g30, chẳng qua hiện tại rất khó nói chính xác, đến lúc đó em gọi lại cho anh.”

“Ừ!” Lục Vân Phong nghe cậu không nói gì cả, chắc không tiện nói nhiều, nên biết điều mà cúp máy.

Tôn Khải nhin không được hỏi: “Ai vậy?”

“Bạn.” Sầm Thiếu Hiên không muốn nói thêm gì nữa, nghiêm túc nói. “Mời tiếp tục.”

Tôn Khải không thể làm gì khác hơn là ngừng hỏi, tiếp tục nói tình hình cho cậu nghe.

Vừa bắt đầu công tác, Sầm Thiếu Hiên không cần phụ trách án tử, buổi tối liền đứng giờ tan ca.

Cậu thay đổi thường phục trong văn phòng, sau đó mới đi ra.

Lục Vân Phong lái một chiếc Mercedes, đậu đối diện cửa chính.

Sầm Thiệu Hiên không khỏi lắc đầu, tiến lại chỗ anh, mở cửa xe, bắt đắc dĩ cười nói: “Không cần đường hoàng như thế chứ? Anh đừng có nói muốn ngay khoảng thời gian đầu em đi làm đã có tin đồn bay đầy trời, nói em với thương nhân cầu kết nha?”

Lục Vân Phong ngẩn ra, lập tức cười ha ha: “Xin lỗi, xin lỗi, anh không chú ý tới việc này, nhất thời quên mất em đã trở lại đội hình cảnh. Anh bảo đảm lần sau không có việc này nữa.”

Sầm Thiệu Hiên mới có chút kinh ngạc mà hỏi thăm: “Anh đổi xe rồi à? Đây cũng không phải phong cách của anh.”

“Không, mượn của bạn thôi.” Lục Vân Phong cười hì hì nói.

“Bạn?” Sầm Thiệu Hiên càng thêm bất ngờ. “Anh có bạn ở Đào thành à?”

“Đúng vậy, không ngờ phải không?” Lục Vân Phong rất đặc ý. “Ở đây có bạn đại học, người ta cũng làm ăn khá lắm.”

Sầm Thiệu Hiên buồn cười mà nói: “Anh cũng khá lắm mà, đừng có mà tham lam.”

Lục Vân Phong ngoan ngoãn gật đầu: “Rõ, chỉ thị của lãnh đạo rất quan trọng, anh nhất định nghe theo.”

“Được rồi, đi nhanh đi.” Sầm Thiệu Hiên cười. “Đừng có ở chỗ này mà yêu thương em thế.”

“Rõ, Sầm cảnh quan!” Lục Vân Phong hài hước mà nói, lập tức lái xe rời đi.

Tôn Khải nhìn Sầm Thiệu Hiên leo lên một chiếc xe Mercedes, lập tức hiểu được, trong lòng cảm thấy ghen tức dữ dội, liền lái xe đi theo.

33. Chương 33

Lục Vân Phong không có đến một nhà hàng xa hoa, mà lái xe đến một quán lẩu náo nhiệt.

Sầm Thiệu Hiên vừa xuống xe, liền bị một đám nam nữ tuổi trẻ vây quanh. Cậu nhìn mấy khuôn mặt tươi cười trước mặt mình, lập tức nhận ra họ đều là nhân viên quản lý của tập đoàn Vân Phong và các khách sạn trực thuộc, mừng rỡ: “Sao mọi người đều tới đây hết vậy?”

Một nữ quản lý còn trẻ cười nói: “Lục tổng thành lập công ty nhánh ở gần đây, nên điều chúng tôi qua đây.”

Quản lý bộ phát triển hài lòng nói: “Sầm tổng, Lục tổng có mua một khu ở đây, dự định tự xây một khách sạn.”

“Đúng vậy.” Quản lý bộ thị trường cười nói. “Lục tổng chuẩn bị xây một khách sạn năm sao ở chỗ này, biến nó thành khách sạn chính của tập đoàn Vân Phong chúng ta đó.”

Diệp Oanh cười mỉm nói thêm: “Cũng là nền tảng, làm mẫu cho các đại lý toàn quốc.”

Những người khác thất chủ bất thiết mà nói: “Cho nên chúng tôi đều tới, phụ trách làm con trâu đi khai hoang đó.”

Sầm Thiệu Hiên nhìn mấy người tuổi trẻ vừa có tinh thần vừa mang chút bông bột này, cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cười nói: “Vậy thật sự rất tốt.”

Lục Vân Phong ở một bên cười nói: “Được rồi được rồi, đi vào thôi. Lần trước tại Khang thành, chúng ta tiễn Sầm tổng đi, hôm nay tại Đào thành, chúng ta chúc mừng Sầm cảnh quan trở lại cảnh đội nào.”

Một đám người tất cả đều hô vang, ôm lấy Sầm Thiệu Hiên rồi đi vào cửa chính của quán.

Cách đó không xa, Tôn Khải ngồi ở trong xe, nhìn khuôn mặt cười vui của Sầm Thiệu Hiên, trong lòng xuất hiện một chút cay đắng.

Sầm Thiếu Hiên hồi xưa, cuộc sống ngoại trừ công tác ra, chỉ có một mình hần, đó là một vùng đất trời nhỏ bé, hần có thể không chế tùy thích. Nhưng Sầm Thiếu Hiên hôm nay như con chim ưng bay lượn trên bầu trời, thấy được đất trời rộng mở, có rất nhiều bạn bè, không bao giờ có thể để hần dễ dàng nắm trong tay được nữa rồi.

Nhìn bóng dáng Sầm Thiếu Hiên biến mất trong cánh cửa, hần mới nổ máy xe, quay đầu chạy về nhà.

Con người đang vui vẻ, liền cảm thấy thời gian trôi qua rất mau. Sau khi cơm no rượu say, thì cũng là lúc kết thúc cái hội tụ nháo này, Sầm Thiếu Hiên mới phát hiện trời đã khuya rồi. Chờ công nhân công ty lần lượt lên xe ra về, cậu mới quay đầu nhìn Lục Vân Phong.

Cậu rất muốn đi với anh, nhưng lại nhớ tới cha mẹ trong nhà, trong lúc nhất thời không biết nên thế nào cho phải.

Ngay cả chính cậu cũng không nhận ra, khi rời khỏi Lục Vân Phong, cậu là một người vô cùng trầm ổn thạo đời, nhưng chỉ cần ở bên cạnh Lục Vân Phong, cậu lập tức trở thành một đứa trẻ nhỏ không biết gì cả, trong tâm lý mang sự ỷ lại.

Diệp Oanh hiểu rõ điều đó, cười nói: “Anh gọi điện cho hai bác đi, để em nói chuyện với họ cho.”

Sầm Thiếu Hiên hơi hơi đỏ mặt, liền lấy điện thoại ra gọi: “Mẹ.”

Viên Chi Lan quan tâm hỏi: “Sao thế, Thiếu Hiên? Đang tăng ca à? Có ăn gì chưa?”

“Con ăn rồi.” Sầm Thiếu Hiên nhìn Diệp Oanh một chút, ôn hòa nói. “Mẹ, không phải con tăng ca, mà là Tiểu Diệp Tử đến chơi.”

“À, vậy sao? Thật là tốt mà.” Viên Chi Lan lập tức cao hứng. “Sao không đến nhà mình ăn?”

“Còn có thêm rất nhiều đồng nghiệp cũ ở công ty đến chung với cô ấy. Như vậy đi, con để cô ấy nói chuyện với mẹ vậy.” Sầm Thiếu Hiên liền đưa điện thoại cho Diệp Oanh.

Thanh âm Diệp Oanh ngọt ngào, thái độ thân thiết: “Bác gái, là con... Đúng vậy, chúng con đến giải xui... Đúng, mấy đồng nghiệp ai cũng muốn thấy Thiếu Hiên cả, chúc mừng anh ấy một chút, cho nên không về nhà ăn.”

Viên Chi Lan hài lòng liền thanh nói: “Không sao, không sao, thanh niên các con tụ họp lại, đó là chuyện tốt mà.”

“Dạ, bác gái, chúng con còn muốn cùng Thiếu Hiên đi hát nữa, nếu như muộn quá, anh ấy sẽ ở ký túc xá của công ty chúng con, bác thấy được không ạ?” Thanh âm Diệp Oanh có chút trẻ con, tựa như đứa con gái đang làm nũng mẹ mình vậy.

Viên Chi Lan tựa như đang uống mật đường, ngọt đến tâm can: “Được chứ, cứ đi đi.”

“Cám ơn bác gái.” Diệp Oanh cười nói, lập tức đưa điện thoại cho Sầm Thiếu Hiên.

Sầm Thiếu Hiên nhu thuận nói: “Mẹ, con phải đi rồi.”

Viên Chi Lan liền nói: “Đi đi, đi đi, chơi vui nhé con.”

“Dạ, cha mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi, không cần chờ con đâu.” Sầm Thiếu Hiên cúp điện thoại, thở dài một hơi.

Lục Vân Phong cười hì hì: “Tiểu Diệp Tử, cảm ơn em nhé!”

“Haha, không cần khách khí.” Diệp Oanh làm mặt quỷ với anh. “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Ba người lên xe, Lục Vân Phong chạy đến khách sạn lần trước khi bọn họ đến Đào thành có ở qua.

Diệp Oanh giải thích với Sầm Thiếu Hiên: “Công nhân làm việc ở đây đều ở ký túc xá, nhưng anh Phong và em chỉ là đi công tác, rất nhanh về, nên thường sẽ ở khách sạn.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu, nhất thời yên tâm.

Vào phòng, Sầm Thiếu Hiên đang muốn mở miệng nói gì đó, Lục Vân Phong đã ôm cổ cậu, áp lên trên giường.

“Muốn chết anh rồi.” Anh nói thì ào, sau đó lập tức hôn.

Thân thể Sầm Thiếu Hiên lập tức như bị thiêu đốt. Cậu đưa tay ôm lấy cổ Lục Vân Phong, kéo thân thể nặng nề của anh xuống gần mình hơn, để hai người kề sát nhau. Cậu thích sự đè áp nặng nề này, thích cảm giác thân thể cao to kiện mỹ kia bao trùm toàn diện mình, khiến cho cậu cảm thấy an tâm khoái trá vô cùng.

Lục Vân Phong vừa hôn cậu vừa đưa tay cởi bỏ quần áo cho cậu. Anh gấp gấp đến thở hổn hển, nhẹ nhàng mà kêu lên: “Thiếu Hiên, Thiếu Hiên, một ngày không có em thật sự rất khó chịu.”

“Em cũng vậy.” Sầm Thiếu Hiên thì ào mà nói, kịch liệt nóng rực và dây dưa với anh.

Hai người nhanh chóng cởi bỏ quần áo, lập tức hòa hợp nhất thể.

Lục Vân Phong không chế không được tình triều sôi trào của mình, liền mạnh mẽ thâm nhập không ngừng vào trong thân thể ngọt ngào kia. Anh thở gấp, khẽ gọi tên cậu: “Thiếu Hiên, Thiếu Hiên...”

Sầm Thiếu Hiên rên rỉ, lần lượt chủ động quăn lầy anh.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, khuôn mặt tuấn tú của cậu như làn khói, đôi mắt đen kịt, lóe ra những ánh sáng tựa như sao. Thân thể thon dài như ngọc của cậu phập phồng lắc lư ở dưới thân Lục Vân Phong, không ngừng kích anh càng thêm điên cuồng.

Lục Vân Phong ôm lấy cậu, cuồng nhiệt xông tới, không ngừng truy đuổi vui sướng cực hạn, đúng là muốn ngừng mà không được.

Mồ hôi từng giọt chảy xuống từ trên người bọn họ, làm ướt đệm giường, đến tận khi thật sự kiệt sức, lúc này hai người mới rời nhau ra, thỏa mãn nằm xuống.

Sầm Thiếu Hiên không còn chút khí lực nào. Cậu vô lực nằm yên một chỗ, thở hổn hển, nhưng khuôn mặt vẫn nở nụ cười thích ý.

Lục Vân Phong chu đáo kéo cái chăn đắp ngang qua thân thể hai người họ, sau đó cũng mềm người ngã xuống bên cạnh Sầm Thiếu Hiên.

Một lát sau, hai người song song nở nụ cười.

“Quá cuồng rồi!” Sầm Thiếu Hiên cúi đầu mà nói.

“Thật là vui.” Lục Vân Phong dùng môi hôn nhẹ lên thái dương của cậu. “Thật muốn từng phút từng giây đều được ở bên cạnh em.”

“Em cũng vậy.” Sầm Thiếu Hiên nghiêng đầu, hôn lên vai anh. “Rất nhớ anh.”

Lục Vân Phong hài lòng thở ra một hơi dài, nỗi lòng cuộn trào mãnh liệt mới dần dần bình tĩnh trở lại. Anh cười nói: “Anh đã quyết định rồi, chờ cho khách sạn bên đây dựng xong, sẽ đem toàn bộ tổng bộ qua đây. Bên kia Khang thành sửa thành công ty nhánh, để Diệp Oanh ở bên đó coi. Bạn trai của em ấy ở bên đó, anh cũng không thể chia rẽ người ta được.”

“Đó là đương nhiên.” Sầm Thiếu Hiên rất vui mừng, nhưng cũng có chút lo lắng. “Chỉ là, nếu như vậy, có ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh hay không?”

“Không đâu.” Lục Vân Phong lập tức khẳng định nói. “Trên thực tế, Khang thành với anh đã không còn địa điểm thích hợp để phát triển nữa rồi, nhưng Đào thành thì còn rất nhiều không gian lớn. Lần này anh cần thận xây dựng một khách sạn trung tâm, tất nhiên tổng bộ theo lý thường cũng phải thiết lập ở đây.”

Sầm Thiếu Hiên khoái trá gật đầu: “Vây thật tốt quá.”

Lục Vân Phong đưa tay ôm lấy cậu, nghiêm túc nói: “Thiếu Hiên, dù tương lai xảy ra chuyện gì, dù em có đi đến đâu đi nữa, anh cũng có thể ở cùng với em, tuyệt không chia lìa.”

Trong lòng Sầm Thiệu Hiền nóng lên, lập tức nâng người lên, ôm lấy anh, đem mặt vùi trong lòng ngực của anh, nặng nề mà gật đầu.

Hai người cứ như thế mà ôm lấy nhau, quyết tâm không buông tay, đến tận vĩnh viễn.

34. Chương 34

Lục Vân Phong luôn là một người theo chủ nghĩa hành động, nếu anh đã quyết tâm đem tổng bộ chuyển tới Đào thành, liền lập tức bắt tay vào làm công tác liên quan.

Bạn đại học cũ của anh ở Đào thành là một nhân viên quản lý cao cấp của một công ty chứng khoán tài chính nổi danh, biết không ít ông chủ, liền dẫn anh đến giới thiệu với họ, có một số chuyên gia về mặt bất động sản còn đề cử cho anh một tòa nhà có vị trí tốt, kiến nghị anh nên nắm bắt, biến thành khách sạn.

Lúc này anh đang đi thực nghiệm.

Dãy cao ốc này ngay mé sông chảy dọc khu phố trung tâm, tòa chính được phân thành hai dãy, y chang nhau, dãy A có 38 tầng, dãy B có 36 tầng. Vốn dĩ đã xây gần xong, nhưng người sáng lập gặp khó khăn về mặt tài chính, không ai có tiền làm tiếp công trình, nên dãy nhà này cứ phơi sương dầm mưa cũng hơn 4 năm. Lúc sáng lập vốn lên đến 200 triệu, hơn phân nửa đều là vay ngân hàng, ngân hàng nhiều lần thúc giục giao nộp, còn nói muốn nhờ đến luật sư, muốn kiện lên tòa. Người sáng lập giờ chỉ mong có lại đủ vốn, định giá 150 triệu, nhưng phải là tiền mặt, hơn nữa yêu cầu thanh toán tiền một lần duy nhất. Hiện tại, tuy rằng giá cả bất động sản đang tăng, nhưng những công ty có thể trong một lần bỏ ra 150 triệu cũng không nhiều, coi như là Lục Vân Phong nhanh nhẹn, vừa lúc người sáng lập đang bị ngân hàng đòi tiền ép đến không còn đường lui, hạ quyết tâm phải lấy được bản chuyển nhượng bằng giá thấp nhất.

Lục Vân Phong nhanh chóng nghiên cứu toàn bộ tư liệu liên quan đến tòa nhà này, lại nhờ bạn học khắp nơi tiến hành điều tra, xác nhận không phải lừa gạt, vì vậy trả giá 100 triệu. Trải qua đàm phán gian nan, rốt cục hai bên nhất trí hiệp thương, thành giao 120 triệu.

Lục Vân Phong ngay từ đầu đã yêu cầu bảo mật, lần này đối phương đi Mạch thành, vốn cũng không lộ ra, nên tất cả công việc chuyển nhượng đều là tiến hành bí mật. Được được Lục Vân Phong cùng ông chủ bên kia ký kết hợp đồng chuyển nhượng chính thức rồi tiến hành công chứng, đến các bộ môn chính phủ liên quan lo thủ tục, thì bọn họ mới biết được dãy nhà để trống 4 năm đang làm chính phủ đau đầu kia muốn khởi công lại một lần nữa.

Lập tức, truyền thông đi tới, phỏng vấn người đàn ông làm chủ sự nghiệp khách sạn anh tuần tuổi trẻ này.

Lục Vân Phong hòa ái dễ gần, tuyên bố, nhìn thấy được ở Đào thành có hoàn cảnh cùng tài nguyên du lịch phong phú, rất có điều kiện phát triển, quyết định đầu tư lớn, tại khu phố trung tâm xây dựng một khách sạn năm sao cao cấp mang tên khách sạn Vân Phong. Chuyện này khiến các bộ môn của chính phủ được nở mặt mày, khiến những người có tâm cũng vô pháp ra tay cản trở.

Dãy nhà ở đây vẫn được coi là tâm phúc đại họa của chính phủ, nhưng lại không cách nào có hành vi can thiệp thị trường, cũng chỉ có thể mỗi ngày nhìn nó đứng sừng sững ở khu phố trung tâm, tựa như một vết nám trên lớp xi măng hoàn mỹ, dần bôi đen cả thành thị. Hiện tại, tập đoàn Vân Phong xác nhận sẽ tiếp nhận, hơn nữa dự định biến nó thành khách sạn năm sao, tất nhiên là mừng rỡ không hết rồi, khi bọn họ tiếp nhận sự phỏng vấn của truyền thông, lãnh đạo chính phủ địa phương đều nhiệt tình mà tỏ vẻ hoan nghênh ủng hộ.

Lục Vân Phong mã bất đình đề liễu mà tiếp các lãnh đạo của các bộ môn liên quan thuộc chính phủ, ngoại trừ không ngừng tán dương Đào thành ra, chủ yếu là hướng bọn họ giới thiệu công ty của chính mình, muốn tỏa ra thực lực của bản thân trên các phương diện, tất nhiên nhận được sự ủng hộ chính diện từ bọn họ.

Chính phủ tất nhiên là hoan nghênh anh, anh ở đây đầu tư, sau này càng vì Đào thành tạo ra tài chính và thuế vụ thu nhập tuyệt vời, đây đương nhiên là chuyện tốt.

Sau đó không lâu, anh lập tức bắt đầu tiến hành tu sửa toàn diện, bắt tay vào làm dự toán tu sửa thiết kế và công trình trong ngoài của khách sạn.

Mảnh đất này cũng không chỉ có mỗi hai dãy nhà, mà còn có 20 mẫu đất không nữa. Lục Vân Phong nghiên cứu, dự định xây dựng một khách sạn mang kiểu phòng trọ, đem bán ra ngoài, thử tiến vào ngành bất động sản, thí nghiệm một lần.

Trong thời gian này, Sầm Thiệu Hiên cũng bận tới mày tới mặt. Tôn Khải giao cho cậu phụ trách vài cái án tử, còn có thêm vài đại án trộm xe, có ảnh hưởng rất lớn, mấy chiếc xe loại sang của mấy ông chủ bị trộm cũng hơn 100 chiếc, người mất của phần lớn đều là dân có tiền, hoặc là người có thân phận, một mực giục cục cảnh sát mau chóng phá án và bắt giam, khiến bọn họ chịu nhiều áp lực. Sầm Thiệu Hiên không rảnh nghiên cứu tình thế, lập tức toàn tâm điều tra và giải quyết.

Chưa được một tháng, cậu đã tìm ra đầu mối, cử tổ chuyên án theo dõi truy lùng, đuổi theo tới tận Mông Cổ, Hắc Long Giang, phá hủy toàn bộ tập đoàn trộm xe rồi tẩu tán mang tính toàn quốc này, bắt được mấy tên cầm đầu, một đường vừa dùng xe hơi, đổi xe lửa, phong trần mệt mỏi áp tải về Đào thành. Trải qua nhiều lần thẩm vấn, Sầm Thiệu Hiên đưa ra thỉnh cầu với bộ hình cảnh, liên hợp bộ hình cảnh của các tỉnh lùng soát các khu, bắt bọn chúng “cưỡng chế” nộp của phi pháp, trong 20 ngày liền truy ra 99 chiếc xe đã bị trộm, thông báo cho người mất của đến nhận.

Trong chớp mắt, đại danh Sầm Thiệu Hiên lan truyền khắp khu cảnh sát Đào thành và toàn quốc, chẳng qua, cậu vẫn miễn tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, hành sự vẫn nhẹ nhàng, đem toàn bộ cơ hội làm náo động cho Tôn Khải.

Lục Vân Phong ngồi ở trong văn phòng, vừa xem bản thiết kế khách sạn trong máy vi tính vừa nghe tin tức trong TV.

Hiện tại anh đang xử lý dãy nhà dùng làm phòng trọ, mua hết toàn bộ dãy nhà khác dọc bờ sông. Anh chỉ là giản đơn tu sửa một chút, liền mang theo đoàn đội tinh anh của mình tiến vào chiếm giữ, tiến hành công tác.

Chớp mắt đã qua 3 tháng, công tác tu sửa đã kết thúc, bắt đầu lắp đặt tường kính và tường ngoài, thiết kế bên trong cũng đã gần xong, liền đưa bản thảo ra bắt tay vào làm.

Lần này, Lục Vân Phong đã chuẩn bị sẵn sàng mới đến, mặt tài chính vô cùng dồi dào. Công nhân tập đoàn bọn họ vẫn hoạt động vô cùng ổn định, doanh thu hàng năm đều tốt, nên quan hệ với ngân hàng rất tốt. Lần này, ngoại trừ bản thân anh có tài chính ra, ngân hàng Khang thành cũng kí bút cho anh vay 3 tỷ kỳ hạn 5 năm, khiến anh có thể tự do xoay chuyển vốn. Nên trong công trình anh yêu cầu đều phải làm căn kể đến từng chi tiết nhỏ.

Trong TV đang nói đến chuyên đề “Cảnh giới phong vân”, phóng viên đang tiến hành phỏng vấn Tôn Khải, trọng tâm câu chuyện chủ yếu chính là đại án phá hủy tập đoàn trộm xe và tẩu tán toàn quốc. Lục Vân Phong đang định nghe một chút, thì thư ký đã thông báo cho anh biết: “Chủ tịch, một vị gọi là Diêu Chí Như tiên sinh ghé đến. Vị này không có hẹn trước, nhưng kiên trì muốn gặp ngài.”

Lục Vân Phong ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn về phía TV tinh thể siêu mỏng trên tường, Tôn Khải mặc đồng phục cảnh sát cấp 1 đang chậm rãi nói. Anh lấy điều khiển từ xa, tắt TV, nói với thư ký: “Mời Diêu tổng vào.”

Diêu Chí Như vừa vào thì đã tươi cười, nhiệt tình bắt tay với Lục Vân Phong, cười nói: “Lục tổng, lúc còn ở Khang thành tôi đã nói qua, Lục tổng nếu đến Đào thành đầu tư, tôi nhất định hoan nghênh hai tay, hiện tại quả nhiên như lời đã nói, thực sự là đáng mừng.”

Lục Vân Phong cũng sang sảng cười: “Đúng vậy, Diêu tổng để mắt đến tôi, tất nhiên tôi không thể phụ lòng của Diêu tổng rồi.”

Hai người cứ như là bạn cũ nhiều năm không gặp, nói năng vô cùng thân thiết, khiến trợ lý đi cùng Diêu Chí Như và thư ký của Lục Vân Phong đều thấy ngạc nhiên, nhưng đều thông minh mỉm cười không nói.

Diệp Oanh vì vấn đề bạn trai nên ở lại Khang thành công tác, thư kỳ này là Lục Vân Phong mới tuyển về, nhưng trước đây có làm tại bộ quan hệ xã hội trong khách sạn, làm việc rất được, nên lập tức rót trà bưng

vào.

Lục Vân Phong và Diêu Chí Như ngồi xuống sofa nói chuyện với nhau, cùng y nói chuyện, từ khi trời đến phong thổ ở Đào thành, không ngừng khen ngợi nhau.

Diêu Chí Như chuyện trò vui vẻ, nửa ngày mới hỏi: “Lục tổng lần này tu sửa khách sạn năm sao, đầu tư không ít tiền nhỉ?”

“Đúng vậy.” Lục Vân Phong gật đầu, cười mỉm. “Kế hoạch là 2 tỷ.”

Diêu Chí Như mỉm cười. “Danh tác nha?”

“Không dám nhận.” Lục Vân Phong khiêm tốn lắc đầu. “Tập đoàn Diêu tổng mới là danh tác, còn tôi chỉ làm khách sạn, kỳ thực tính toán cũng chỉ đến vậy thôi.”

“Lục tổng quá khách khí rồi.” Diêu Chí Như cười thân thiết. “Chúng ta là làm công trình mà, lợi nhuận rất ít, nhưng làm khách sạn là đại lợi nhuận đó nha. Tôi nghe nói làm phòng trọ lãi suất đến tận 90%, quả thật khiến chúng tôi không thể tưởng nổi.”

“Sao lại cao đến vậy chứ? Nếu nói như Diêu tổng, cục thuế vụ sẽ lập tức điều tra tôi đó.” Lục Vân Phong khôi hài cười nói. “Hiện tại ngành khách sạn đang vào lúc cạnh tranh kịch liệt, lãi suất không cao, cuối cùng cũng phải hạ giá để kiếm lợi, mà còn phải biết kinh doanh cho tốt, quản lý cho kỹ, công việc mỗi ngày đều phải góp hết sức mình, rất mệt mỏi. Sao so được với Diêu tổng chứ? Chỉ cần công trình kết thúc, liền sạch sẽ lưu loát. Cho dù lợi nhuận ít, nhưng công trình lớn, tính toán qua lại cũng đều có lợi.”

“Đâu nào, Lục tổng quá khen.” Diêu Chí Như liên tục lắc đầu. “Công trình của chúng tôi đều là bên A ăn hết. Chẳng qua, nếu tôi đến tìm Lục tổng xin cơm, chẳng biết Lục tổng có thể nể mặt mũi nhường chén cơm này hay không?”

Lục Vân Phong ngẩn ra, lập tức phản ứng. Thì ra Diêu Chí Như coi trọng công trình của mình, phải tự mình ra ngựa, trực tiếp mở miệng với mình.

Đây chính là chuyện anh không ngờ tới nhất, khiến anh trong nhất thời không biết nói gì.

35. Chương 35

Dường như Diêu Chí Như đã nhận ra, nên dù có vội vẫn thể hiện tư thái ung dung, mỉm cười hiền hòa nhìn anh.

Phản ứng Lục Vân Phong rất nhanh, liền suy nghĩ kỹ càng, thành khẩn nói: “Diêu tổng là một tập đoàn lớn, để mất đến hạng mục nhỏ này của chúng tôi, thật khiến tôi xấu hổ. Tập đoàn chúng tôi đã mở không ít khách sạn, nguyên bản có đối tác cố định, hiện tại phương án thiết kế đều đã hoàn thiện xong. Nếu như Diêu tổng có ý định, tôi có thể tính toán lại hạng mục, ngày mai Diêu tổng cho người tới lấy, sau đó chúng ta cùng nhau làm một bản hợp đồng dự trù trước. Còn nếu tập đoàn Diêu tổng đã từng tu sửa qua hạng mục nào, xin nói cho tôi biết, để tôi đi học hỏi. Chỉ cần trên phương diện chất lượng công trình và chi phí hợp lý, tôi rất vui khi được hợp tác với Diêu tổng.”

Lí do thoái thác của anh không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại không mất thành ý, cũng hoàn toàn là dựa theo lệ cũ mà làm, cho dù nội tâm Diêu Chí Như cuồng ngạo đến đâu đi nữa, tính cách ương ngạnh đến đâu đi nữa, cũng không thể bắt bẻ được anh. Y cười gật đầu: “Lục tổng nói đúng, ngày mai tôi cho phó tổng phụ trách công trình bên chúng tôi tới, để cùng bàn bạc với Lục tổng.” Nói xong, y liền đứng dậy. “Tôi không làm phiền nữa.”

Lục Vân Phong cũng không có ý lưu người lại, liền mỉm cười đứng dậy tiễn người ra cửa.

Hai người bắt tay nói lời từ biệt trước cửa thang máy, nhìn qua như kết giao thân hữu, tình cảm mật thiết. Nhưng khi cửa thang máy vừa đóng, khuôn mặt tươi cười của Lục Văn Phong liền thu hồi lại, anh quay bước trở về văn phòng.

Anh mở TV, ngồi xuống suy tư chuyện này.

Xác thực, hạng mục tu sửa và phần trang trí nội thất của khách sạn không tính là nhỏ, tổng đầu tư 2 tỷ, nhưng hiển nhiên Diêu Chí Như sẽ không vì một hạng mục như vậy mà để bản thân mình đích thân đến gặp người có thể được coi là cái gai trong mắt, mục đích chắc chắn không hề đơn giản.

Lẽ nào chỉ là vì muốn cùng anh giải hòa, muốn thành bạn với anh sao? Hay đang gián tiếp nhấn nhủ gì đó tới Sầm Thiệu Hiền?

Anh đang tự hỏi, từ trong TV bỗng nhiên truyền đến thanh âm gấp gáp của phóng viên, bầu không khí khẩn trương khác thường khiến anh ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua màn hình.

Tin về Tôn Khải đã kết thúc từ lâu, giờ vốn dĩ đang phát tin tức bản địa, thế nhưng thay vào đó lại là một bản tin đặc biệt.

Màn ảnh có chút lắc lư, phía trước là kính thủy tinh của xe hơi, phía trước nữa là một chiếc xe cảnh sát đang chạy rất nhanh, đèn xe chớp tắt liên tục, còi cảnh sát rít vang, thỉnh thoảng lại có tiếng súng vọng lại. Hiển nhiên người quay camera đang ngồi ở trong xe, đang đuổi theo để quay lại khung cảnh cảnh phi bắn nhau kịch liệt hiếm thấy tại phố xá sầm uất này.

Thanh âm phóng viên gấp gáp vang lên: "... Kẻ cướp ngân hàng đang chạy trốn về hướng tây, cảnh sát toàn lực vây bắt. Căn cứ theo hiện trường, chỉ huy hiện trường của hành động đuổi bắt lần này là phó đại đội trưởng đại đội hình cảnh Sầm Thiệu Hiền..."

Lục Văn Phong hoắc mắt đứng dậy, đến đứng ngay trước màn hình TV, chuyên tâm theo dõi tin phát sóng trực tiếp từ hiện trường.

Lúc này Sầm Thiệu Hiền đang ở ngay sau chiếc xe của bọn cướp, bám theo sát đuôi.

Cậu tăng tốc chiếc xe whirlwind drive mà cậu luôn yêu quý đến mức cực hạn, tất nhiên tài xế xe bọn cướp lại không có được kỹ thuật như cậu rồi. Xe của cậu càng ngày càng gần xe của bọn cướp.

Bọn cướp có tất cả 4 người, ba người mang súng lục, một người cầm cây súng tự động thể thức 81, ngoại trừ tên tài xế đang chuyên tâm lái xe ra, ba tên kia không ngừng bắn về phía xe cảnh sát đang đuổi sát theo phía sau mình.

Đạn như mưa bay thẳng về phía Sầm Thiệu Hiền, cậu một tay cầm tay lái, một tay lấy ra cây súng lục bắn trả, tốc độ cũng không hề giảm lại chút nào.

Xe cảnh sát từ bốn phương tám hướng vây bắt lại, còi cảnh sát âm vang cả thành phố.

Sầm Thiệu Hiền buông súng, thông qua bộ đàm gọi thuộc hạ của mình, mệnh lệnh bọn họ ngăn chặn lộ khẩu các đường trong thành phố, khiến cho bọn cướp chỉ có thể chạy thẳng về phía trước, không thể nào quẹo vào các con đường đông dân cư, cùng lúc đó, cậu cũng mệnh lệnh các bộ hình cảnh đến đây tiếp viện chặn sẵn chướng ngại vật trên đường ở phía trước, nổ súng chặn xe.

Bọn cướp thấy chạy trốn vô vọng, bỗng nhiên quay tay lái, đem xe chạy thẳng lên lề đường, đâm thẳng vào siêu thị nhỏ bên cạnh.

Tiếng kêu hét sợ hãi vang lên, mấy người khách hàng và nhân viên mặt dịch, nhân viên thu ngân trong siêu thị tất cả đều sợ trốn trong góc tường.

Sầm Thiệu Hiền lập tức biết bọn cướp muốn bắt con tin, cậu liền xoay tay lái lại, như muốn áp sát vào đuôi xe của bọn cướp, chặn lại ngay trước cửa xe.

Xe cùng lúc phanh lại, cậu mở cửa xe, nhảy xuống, cầm súng liên tục bắn phá, làn mưa đạn phong tỏa dày đặc hai bên xe của bọn cướp, khiến bọn chúng trong lúc nhất thời không thể xuống xe.

Chưa đến một phút đồng hồ, những hình cảnh khác cũng chạy tới. Bọn họ giờ súng bắn nát kính thủy tinh của siêu thị, lần lượt nhảy vào bên trong từ cửa sổ, bảo vệ bình dân bên trong.

Sầm Thiệu Hiền dẫn đầu làn mưa đạn, chạy thẳng vào bên trong.

Sau tiếng súng kịch liệt bọn cướp cũng đã hết đạn, tiếng súng dần thưa, rốt cục dần dần chấm dứt.

Sầm Thiệu Hiền tỉ mỉ quan sát một chút, lúc này mới xông lên phía trước, giật mạnh cửa xe.

Bên trong có 4 tên cướp, hai chết hai trọng thương, đều mất đi năng lực hành động. Trên người bọn họ, là những túi chứa đầy tiền mặt mới cướp được từ ngân hàng về, giờ dính đầy máu và kính thủy tinh.

Lúc này Sầm Thiệu Hiền thở phào nhẹ nhõm, đem súng bỏ lại vào bao, rồi rõ ràng phân lệnh.

Hình cảnh của sở phối hợp ăn ý, vừa gọi xe cứu thương, vừa đem người chết đến khoa pháp y, đưa người bị thương đến bệnh viện. Ngoại trừ hai tên cướp bị trọng thương ra, còn có thêm 3 hình cảnh bị thương nhẹ, một khách hàng và hai nhân viên bị đạn trượt trầy da, nhưng cũng không nghiêm trọng.

Cánh tay trái Sầm Thiệu Hiền bị trúng đạn, máu bắt đầu chảy xuống mu bàn tay. Lúc đầu thì cậu không cảm nhận được, nhưng khi một hình cảnh đang nghe cậu truyền lệnh nhìn thấy, người đó liền ngạc nhiên nói: “Sầm đội phó, anh bị thương rồi.” Lúc đó cậu mới bắt đầu thấy đau.

Cúi đầu nhìn thoáng qua, cậu nói một cách thờ ơ: “Không có việc gì, vết thương nhỏ thôi. Đợi rồi, anh cứ ời làm việc của anh ời.”

Hình cảnh tuổi trẻ kia thân thiết nhìn cậu: “Sầm đội phó, anh nên đến bác sĩ xử lý vết thương đi.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Sầm Thiệu Hiền phát phát tay với người đó, sau đó liền quay người trở về hiện trường.

Mới vừa đi vài bước, một đám phóng viên liền bu lại chỗ cậu, để microphone trước mặt cậu, còn màn hình camera cũng nhắm thẳng ngay cậu.

Một nữ phóng viên nói đầy hưng phấn: “Sầm đội phó, lần này ngăn chặn bọn cướp thành công, lấy lại được số tiền mà ngân hàng mới bị cướp, hành động sạch gọn, xin ngài kể lại tình hình cho quý khán giả.”

Nét mặt Sầm Thiệu Hiền bình tĩnh, nói đơn giản: “Lúc ngân hàng bị cướp, viên chức canh giữ báo cảnh sát đúng lúc, chúng tôi nhanh chóng triệu tập cảnh lực, tiến hành vây bắt toàn diện, bọn cướp không có đường trốn, liền chạy ào vào siêu thị, bị chúng tôi hạ gục hai người, trọng thương hai người. Bên chúng tôi cũng có vài cảnh sát và ba bình dân bị vết thương nhẹ, không có tổn thất nặng nề.”

Vị phóng viên đó ánh mắt lạnh lợi, vừa nhìn đã thấy bàn tay đầy máu của Sầm Thiệu Hiền, lập tức bảo người quay phim đưa máy quay quay cánh tay của cậu, ba giây sau mới chuyển đến mặt của cậu, lập tức hỏi: “Sầm đội phó, ngài cũng bị thương rồi kia?”

Sầm Thiệu Hiền nói hờ hững: “Chỉ bị trầy da thôi, không tính là bị thương.”

Mấy phóng viên còn muốn hỏi thêm cậu vài câu, nhưng cậu đã nhanh chóng lễ phép nói trước: “Xin lỗi, tôi còn việc phải làm. Nếu mọi người còn vấn đề gì khác muốn hỏi, xin liên hệ văn phòng chúng tôi.” Nói xong, cậu nhanh chóng rời đi, bước vào siêu thị đầy hỗn loạn kia.

Các phóng viên đang muốn đuổi theo, nhưng vài hình cảnh biết rõ tính tình Sầm Thiệu Hiền nên liền tiến lên ngăn cản bọn họ, khách khí cười nói: “Xin lỗi các vị, xin đừng vào hiện trường.”

Các phóng viên đành chịu, chỉ có thể hướng màn hình mà nói vài câu kết thúc: “Các vị khán giả, lần này cảnh sát đuổi bắt kẻ cướp ngân hàng rất thành công, chúng tôi sẽ chiếu lại tình hình và các tin tức liên quan đến vụ việc này, mời các vị theo dõi, cảm ơn đã chú ý, hẹn gặp lại.”

Lục Vân Phong đứng yên ở đó, thở dài một hơi, cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Anh lui ra phía sau hai bước, ngồi xuống sofa, trong lòng đau khôn xiết.

Ngay từ đầu bản thân anh cũng không biết chiếc xe cảnh sát đang đuổi sát xe bọn cướp là do chính Sầm Thiệu Hiền cầm lái, đến tận khi cậu chạy tới chỗ siêu thị, hiện mình trong cơn mưa đạn, anh mới có thể thấy rõ được thân hình quen thuộc kia. Nhất thời, cảm giác vừa sợ vừa khẩn trương khiến anh chảy cả mồ hôi lạnh. Lúc thấy Sầm Thiệu Hiền chạy ào vào siêu thị, sau đó không thấy bóng người, chỉ nghe được tiếng

súng kịch liệt, anh lo đến không thở được. Nhưng đến tận khi thấy Sầm Thiếu Hiên vững vàng bước ra, anh mới thả lỏng tâm tình được. Sau đó, thấy cậu bị thương, nó dọa anh đến muốn tăng huyết áp, khiến anh hoa cả mắt.

Giờ này khắc này, anh ngồi trong văn phòng, suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Đứa gốc này... lại dám liều mạng như thế, thực sự muốn chọc mình tức chết đây mà.”

36. Chương 36

Sầm Thiếu Hiên xuống xe, đi vào chung cư, lên tầng trên cùng, lấy ra xâu chìa khóa.

Đã vào mùa đông, khí hậu âm lạnh, nhưng cậu cũng không mặc dày lắm, chỉ đơn giản là nội y giữ ấm cùng thêm cái áo lông bên ngoài, cuối cùng thêm cái jacket bằng lông dê vừa nhẹ vừa ấm là xong. Nhưng vừa rồi lẩn lè trên mặt đường, quần áo vừa hơi vừa dầy đất cát, bề mặt nhẵn nhúm, còn thêm vết đạn sượt qua khiến chúng trầy rách khắp nơi, khuôn mặt trần đầy mệt mỏi rã rời, nhìn không thấy được thần thái sáng láng lúc còn làm việc.

Vừa vào cửa cậu đã cởi áo khoác, cánh tay trái bị thương khiến cho động tác của cậu có chút chậm chạp.

Lục Vân Phong vừa nghe tiếng mở cửa đã bước từ phòng bếp ra, vốn định trách mắng cậu vài câu, nhưng khi thấy người, lại thêm đau lòng, cũng chẳng nói được gì, chỉ có thể đi đến bên cạnh giúp cậu.

Sầm Thiếu Hiên vừa nhìn thấy anh, cả người đều trầm tĩnh lại, miễn cưỡng đứng đó, không muốn động đậy nữa.

Lục Vân Phong thở dài, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu, sau đó cởi hết hai ba lớp áo của cậu, ôm cậu vào phòng tắm.

Cánh tay trái của Sầm Thiếu Hiên bị băng vải quấn kín, không thể dính nước, Lục Vân Phong cầm vòi hoa sen, tách cánh tay trái ra, nhanh chóng tắm rửa cho cậu xong xuôi, sau đó giúp cậu lau người, ôm cậu vào phòng ngủ, đặt lên giường.

Sầm Thiếu Hiên mỉm cười, có thể thấy được cậu rất hài lòng.

Lục Vân Phong dùng chăn bọc kín thân thể xích lỏa của cậu, mặt lập tức trầm xuống, oán hận mà nói: “Em còn cười được? Không biết anh lo muốn chết rồi hay sao? Sao lại liều mạng như vậy chứ? Anh đã từng nói với em rồi, có thể ra sức, nhưng đừng bán mạng.”

Sầm Thiếu Hiên cũng chỉ cười, thanh âm rất ôn hòa: “Điều anh nói là dành cho lúc làm công, còn giờ em đâu phải. Vân Phong, em là đội phó hình cảnh, là hình cảnh.”

“Phải, em là hình cảnh.” Lục Vân Phong thở dài. “Anh thật... haizz, không biết nói sao cho em hiểu đây?”

“Hối hận à?” Sầm Thiếu Hiên nói giỡn. “Có phải hối hận giúp em quay về cảnh đội không?”

“Không hối hận.” Lục Vân Phong lập tức lắc đầu. “Anh thích em hiện giờ, tràn ngập tự tin, chói lọi.”

Sầm Thiếu Hiên vươn tay phải, ôm lấy cổ anh, kéo người anh xuống, nhiệt tình hôn môi.

Lục Vân Phong và cậu hôn triền miên, một hồi lâu sau mới luyến tiếc buông đôi môi ngọt ngào kia ra, thở dài nói: “Được rồi được rồi, đừng có dụ dỗ anh nữa, dù sao cũng không thể làm được gì, không phải là đang giày vò người sao? Em bị thương, cũng đang mệt, trước cứ nghỉ ngơi nhiều cho tốt một chút, anh đi làm cơm, một lát xong sẽ gọi em dậy.”

“Ừ.” Sầm Thiếu Hiên xác thực mệt mỏi, nhìn anh ra cửa, liền nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ say.

Lục Vân Phong trong phòng bếp bận rộn một hồi, trong lòng rất kiên định, cũng thấy rất ngọt ngào.

Lúc mới tới thì anh trọ ở khách sạn được vài ngày, sau đó thương lượng với Sầm Thiếu Hiên ý định mua nhà. Lục Vân Phong ở đâu cũng được, dù sao cũng có xe, ở đâu cũng không quan trọng. Sầm Thiếu Hiên thì cân nhắc nhiều việc hơn, hy vọng chọn được một căn trong chung cư ở gần nhà, lại có thể ở chung với anh, như vậy cũng tiện hơn nhiều. Hoàn cảnh trong chung cư tốt, quản lý nghiêm mật, bọn trộm cũng không dễ lọt vào. Nhưng cậu chưa biểu lộ sự lo lắng trong lòng thì Lục Vân Phong đã biết rõ, cuối cùng chọn tầng cao nhất trong khu chung cư này, mua một căn ba phòng, sau đó mua gia cụ thiết bị điện, thiết lập mạng internet và truyền hình cáp xong, tất cả mọi việc một tay anh sắp đặt. Đợi khi mọi việc xong xuôi, Sầm Thiếu Hiên mới vào ở.

Cậu chỉ mang theo vài bộ quần áo, nói với cha mẹ rằng để tiện làm việc, tạm thời ở chung với bạn. Bình thường cậu cũng hay tăng ca, mà khu chung cư nơi cha mẹ cậu ở 12g đã đóng cửa chính, trời giá rét mà cộng thêm đêm lạnh, nếu ngày nào cũng canh lúc đêm khuya gọi bảo vệ ra mở cửa, quả thật rất quá đáng, tuy cha mẹ cậu không muốn, nhưng cũng biết tính chất công việc của cậu, chỉ cần cậu thường về nhà, cũng không có ý kiến gì khác.

Lục Vân Phong đối với việc cậu có thể dọn ra ngoài ở vô cùng vui mừng, vốn dĩ anh không hy vọng nhiều về việc này lắm, bởi vì biết Sầm Thiếu Hiên là một đứa con hiếu thảo, lúc trước khi bị cha đuổi khỏi nhà, lưu lạc bên ngoài 1 năm, rất khổ sở, giờ có thể quay về nhà, cha mẹ càng thêm yêu thương bảo bọc, tất nhiên cậu sẽ không chống lại ý của cha mẹ, nếu như cha mẹ không đồng ý chuyện cậu dọn ra ngoài, chắc cậu cũng không kiên trì.

Tuy rằng anh không nói tâm tư của mình ra, nhưng Sầm Thiếu Hiên cũng hiểu rõ. Đêm cùng ngày, khi bọn họ đang ôm nhau, Sầm Thiếu Hiên vừa hôn anh vừa nhẹ giọng nói: “Đứa ngốc, anh vì em mà đến đây, sao em lại để anh ở một mình được chứ? Nếu như cha mẹ không đồng ý, em sẽ tìm cách thuyết phục bọn họ.”

Lục Vân Phong chỉ biết cười ha hả, sau đó nằm ở dưới Sầm Thiếu Hiên, để cậu đi vào thân thể mình. Ôm lấy thân thể hoàn mỹ của người phía trên, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy say mê của cậu, Lục Vân Phong cảm thấy như đang ở trên thiên đường.

Sau khi Sầm Thiếu Hiên trở về cảnh đội, thường thường xung phong đi đầu làm gương, nên luôn là người đầu tiên đuổi bắt tội phạm. Để không ảnh hưởng đến công tác ban ngày của Sầm Thiếu Hiên, bảo đảm an toàn của cậu, bình thường Lục Vân Phong đều chủ động nằm dưới, thường chỉ có ngày nghỉ cuối tuần mới trọng chấn hùng phong. Dù là trên hay dưới, hai người họ đều cảm thấy tuyệt vời đến cực điểm, mỗi lần đều rất tận hứng, rất thỏa mãn.

Sầm Thiếu Hiên cảm thấy đây là những ngày tháng hạnh phúc nhất trong suốt 20 năm qua. Tình cảm ổn định, trái tim cũng không còn ở bên mình nữa, nên vừa vào công tác, liền đem hết nhiệt tình vào việc diệt trừ tội ác, mở rộng chính nghĩa. Có thể do cậu ngây thơ, thế giới này nhiều tà ác như vậy, không phải lúc nào cũng hắc bạch phân minh, thậm chí ngay cả trong hệ thống của chính họ cũng không thiếu màu xám, một số ít hình cảnh làm cũng vì chén cơm mà thôi, được thì tốt không thì thôi, cũng vì chén cơm manh áo, sợ cậu nghiêm túc như thế sẽ động chạm tới người không nên chạm, thế nhưng, chỉ cần ngày nào cậu còn là hình cảnh, dù chỉ là một ngày cậu cũng không buông chức trách của mình.

Nếu có điều khác biệt, thì chính là việc lúc cậu kiệt sức, hay gặp khó khăn trong công tác, sẽ liền nhớ tới nụ cười rộng rãi của người kia, nhớ tới sự ôm ấp ấm áp của anh, tâm tình sẽ lập tức tốt lên, lập tức chấn tác tinh thần, bắt đầu làm việc.

Cậu tiền nhiệm mới ba tháng, mấy tên lãnh đạo bị dính mấy đại án ở Đào thành lần lượt bị tố cáo, hai đại ca của tổ chức xã hội đen nổi danh bị thanh lý triệt để, các vị đại ca khác cũng bị cậu bắt xử theo pháp luật, mấy bang phái khác lập tức ngủ đông, trị an chuyển biến tốt đẹp rõ ràng. Truyền thông và nhân dân đều tán thưởng, lãnh đạo cũng nhanh chóng chú ý tới thành tích của vị hình cảnh trẻ tuổi kia. Cậu cứ thế mạnh mẽ vang dội, một loạt hành động không lưu tình chút nào của cậu khiến tinh thần cảnh đội đại chấn, uy tín nhanh chóng lên cao, thậm chí còn mơ hồ vượt qua cả Tôn Khải.

Chẳng qua, dù người khác nghị luận thế nào, biểu hiện ra ngoài của Tôn Khải đều toàn lực ủng hộ và tín nhiệm Sầm Thiếu Hiên. Trong lúc hai người họ làm việc, Tôn Khải luôn đóng cửa văn phòng lại, trong mắt hiện ra thâm tình chân thành, dùng thanh âm dịu dàng hỏi việc ăn ở đi lại của cậu và quan tâm tới sức khỏe của cậu, khiến cậu luôn thấy phiền hà vô cùng. Chẳng qua, Tôn Khải vẫn chưa có cử chỉ vượt rào nào,

cậu cũng không thể phát tác, chỉ có thể miễn cưỡng trả lời chính mình rất tốt, cảm ơn sự quan tâm của hân, thanh âm và nét mặt vẫn luôn là sự lạnh nhạt, thường thường khiến Tôn Khải cười khổ.

Lục Vân Phong cũng không hỏi đến chuyện công tác của cậu, lúc hai người cùng một chỗ, Sầm Thiếu Hiên sẽ hỏi anh hai ba câu về tình hình khách sạn, anh cũng vui vẻ trả lời. Dù sao Sầm Thiếu Hiên cũng làm tại tổng bộ một thời gian dài, có thể cùng anh thương lượng, đưa ra chủ ý giúp anh.

Lục Vân Phong rất hài lòng. Chỉ cần có thể cùng cậu một chỗ, thế nào cũng được cả, thậm chí đối mặt với sự uy hiếp của Diêu Chí Như trong sự nghiệp, anh cũng không hề thấy sợ hãi.

Làm cơm xong, anh rửa tay, bước vào phòng ngủ.

Sầm Thiếu Hiên ngủ rất say, tiếng hít thở rõ ràng vang vọng trong bóng đêm an tĩnh.

Lục Vân Phong theo ánh sáng mờ ảo từ bên ngoài rơi vào qua khung cửa sổ, chậm rãi ngồi xuống bên giường, đưa tay, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt của người yêu.

Sau mấy tháng phơi nắng dầm mưa, mặt cậu thô ráp hơn trước nhiều, màu da cũng sạm hơn trước, nhưng đường cong ngũ quan càng thêm khắc sâu, so với lúc trước, giờ càng thêm đẹp đến kinh tâm động phách, khiến người ta ái mộ không ngớt.

Lục Vân Phong chờ đợi lo lắng nửa ngày, cũng không dám suy nghĩ nhiều, đến lúc này mới có thể hoàn toàn yên tâm. Anh cúi đầu xuống, lướt nhẹ đôi môi từ gương mặt đến môi cậu, nhẹ nhàng cọ sát, sau đó mút nhẹ, dần dần trầm mê.

37. Chương 37

Dù hệ thống sưởi hơi đang mở nhưng Lục Vân Phong vẫn cảm thấy cả người nóng bức khó chịu, mồ hôi ẩn hiện trên trán, nhanh chóng chống tay lên giường, cổ gồng rời đi. Sầm Thiếu Hiên cần nghỉ ngơi, hôm nay cậu không thể chịu được sự giày vò, anh không thể không để tâm chuyện này được.

Thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, anh nhẹ nhàng đưa tay lay cậu dậy.

Sầm Thiếu Hiên ngủ rất say, bị đẩy đẩy cũng chỉ có trở mình, đem mặt vùi vào trong cái gối mềm mại.

Lục Vân Phong cảm thấy buồn cười, cũng không muốn quấy rầy cậu, đơn giản để cậu ngủ, anh đắp lại chăn cho cậu, đi ra ngoài ngồi lên sofa ngay phòng khách, mở máy vi tính công tác.

Đề nghị hôm nay của Diêu Chí Như khiến anh có chút đau đầu, đây chắc cũng không phải là cuộc giao dịch bình thường, anh cần phải suy nghĩ thật kỹ về thâm ý ẩn trong đó.

Anh cẩn thận suy nghĩ, lên mạng tìm các thông tin liên quan đến công ty Diêu Chí Như. Tập đoàn Chí Thành là một công ty nổi tiếng khắp Đào thành, thực lực rất lớn, không hề đơn giản.

TV trong phòng khách đang mở, nhưng âm thanh rất nhỏ, anh thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, chủ yếu là tập trung vào làm việc. Tin buổi chiều phát lại vụ cướp ngân hàng hồi sáng, tiếp theo là hành động đuổi bắt của cảnh sát, Sầm Thiếu Hiên được phóng viên tập trung giới thiệu, khen ngợi không ngớt.

Lục Vân Phong cảm thấy rất tự hào.

Người mình yêu đang nằm bình an trong nhà, nên tâm tình khi anh xem đoạn tin này giờ đây khác hẳn với hồi chiều, tuy rằng cũng cảm thấy sợ, nhưng xen lẫn là cảm giác kiêu ngạo.

Anh quả nhiên không nhìn lầm người, càng không yêu lầm người.

Đang nhập thần, bỗng nhiên có người xuất hiện bên cạnh anh, cười hỏi: “Xem tin mà cũng vui đến thế, nhìn quả thật hơi ngốc đó.”

Lục Vân Phong hơi giật mình, lập tức phục hồi tinh thần, đưa tay ôm lấy cậu, cười nói: “Bởi vì trong bản tin có em, nên anh phải vui rồi.”

Sầm Thiếu Hiên đang mặc áo ngủ, bị anh kéo xuống ngồi vào sofa, lúc này mới đưa mắt nhìn màn hình TV, sau đó nhún vai: “Phóng viên bây giờ, thực sự đáng sợ, còn liều mạng hơn bọn em nữa. Mưa bom bão đạn như vậy mà bọn họ cũng ráng đuổi sát phía sau, không hề sợ bị thương.”

“Không có cách nào cả, cạnh tranh kịch liệt quá mà.” Lục Vân Phong mỉm cười. “Vói lại, sự kiện lớn như vậy, có rất nhiều tin có giá trị, tỷ lệ phát sóng của đài truyền hình bọn họ càng cao, thu nhập cũng khá hơn mà.”

Sầm Thiếu Hiên lười biếng xem, dựa vào người anh nói: “Em đói bụng.”

Lục Vân Phong lập tức đứng dậy: “Anh nấu sẵn rồi, để anh đi hâm lại, lập tức ăn liền.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn đồng hồ trên tường, cảm thấy kinh ngạc: “Anh chưa ăn sao?”

“Có uống chén canh.” Lục Vân Phong nói rất tự nhiên. “Anh chờ em dậy rồi cùng ăn.”

Sầm Thiếu Hiên cảm động, liền vào nhà bếp, nhìn anh đem thức ăn bỏ vào lò vi ba, sau đó đun canh trên bếp, lúc này mới nói rằng: “Anh có thể kêu em dậy mà, chờ em lâu đến vậy làm gì? Đói bụng lắm không?”

“Không có.” Lục Vân Phong cười lắc đầu. “Nhìn em ngủ ngon như vậy, anh không nỡ gọi. Thế nào? Nghỉ ngơi tốt không?”

“Ừ, tinh thần hoàn toàn hồi phục.” Sầm Thiếu Hiên bước vào, từ phía sau ôm lấy thắt lưng anh, ghé vào lỗ tai anh cười nói: “Có đủ khí lực để trêu anh đó.”

Lục Vân Phong đưa tay luôn ra phía sau bắt lấy cậu, cười nói: “Anh thấy em đói sắp ngã trên lưng anh rồi, còn có khí lực làm chuyện xấu sao?”

Quả thật hiện tại Sầm Thiếu Hiên đói muốn nhũn cả người, nhưng lại không muốn tỏ ra yếu kém, chỉ hài hước cười, nhẹ nhàng cắn vào vành tai anh 1 cái.

Lục Vân Phong biết rõ tính cậu, cũng không muốn cậu phải mở miệng, liền vỗ vỗ tay cậu, cợt nói: “Chúng ta ăn cơm trước đã, mặc dù em không đói, nhưng anh lại rất đói.”

Sầm Thiếu Hiên buông anh ra, khoái trá mà đem thức ăn đã đun nóng ra ngoài.

Ăn no nê, cậu uống một chén canh, vừa uống vừa hỏi: “Chuyện của anh sao rồi?”

Lục Vân Phong thấy cậu ăn ngon miệng, lúc này mới nói: “Hôm nay Diêu Chí Như tới chỗ anh, nói muốn hợp tác với công trình lần này của anh.”

Sầm Thiếu Hiên mặt trầm xuống, đặt chén lên bàn, nhíu mày: “Ý của y là gì chứ? Định làm khó anh sao?”

Lục Vân Phong lắc đầu: “Anh nghĩ nếu em không làm khó y, chắc y cũng không làm khó anh đâu.”

“Hừ, em biết mà.” Sầm Thiếu Hiên rất tức giận. “Y là muốn biến anh thành con tin, sau đó nắm chặt lấy công trình của anh trong tay, khiến em bị cô kỵ, không dám đụng tới y.”

Lục Vân Phong cảm thấy bộ dáng này của cậu rất dễ thương, nhìn không được đưa tay vuốt nhẹ mặt cậu, thương yêu mà nói: “Được rồi, em đừng tức giận, tiêu hóa không tốt bây giờ. Anh biết tâm tư của y, nhưng không thể không nể mặt, dù sao địa vị của cha y ở đây không thể khinh thường, anh không thể ngang ngạnh quá. Vói lại, lần này y rất nho nhã lễ độ, tự mình đến gặp anh, theo quy củ thương trường, anh đương nhiên phải tiếp, không thể thất lễ.”

Sầm Thiếu Hiên có chút buồn phiền, trầm mặc chốc lát, thở dài một tiếng: “Vân Phong, sớm muộn gì em cũng sẽ cùng Diêu Chí Như chính diện khai chiến, thật không muốn liên lụy đến anh.”

“Đừng nói vậy.” Lục Vân Phong dịu dàng cười, thanh âm tràn đầy tự tin. “Em cũng đừng quá coi thường anh, anh cũng có không ít bạn bè, chiến hữu, bạn học, không phải chỉ có 1 mình. Nếu Diêu Chí Như muốn dạy dỗ anh, thì cũng đâu có dễ như vậy. Em cứ tự do đi làm việc mà em muốn, không cần lo cho anh, anh ở trên trên giang hồ nhiều năm như vậy, biết cách ứng phó mà.”

“Ừ.” Sầm Thiếu Hiên thoáng yên tâm, dần dần khôi phục bình tĩnh, khuôn mặt cũng nở nụ cười. “Em đương nhiên biết thực lực và năng lực của anh, chỉ là có chút lo lắng mà thôi. Điều Chí Như không phải kẻ đầu đường xó chợ. Hành sự không từ thủ đoạn, còn anh lại quang minh lỗi lạc, em sợ anh mắc bẫy của y.”

Trong lòng Lục Vân Phong âm áp, liền khẳng định: “Không đâu, người như y anh đã từng gặp qua rồi, đối với mấy chiêu công kích dù đã kích ngấm ngấm hay công khai đều đã chuẩn bị trước, không có việc gì cả, em yên tâm đi.”

Sầm Thiếu Hiên trầm tư chốc lát, nghiêm túc nói: “Em sẽ làm việc cẩn thận, cố gắng không để y phát hiện.”

“Vậy là tốt.” Lục Vân Phong nghiêm túc gật đầu. “Em cũng phải chú ý an toàn bản thân một chút. em trở về đây, có một số người rất khó chịu đấy, vì vậy cũng sẽ tìm biện pháp để diệt em.”

“Em biết.” Sầm Thiếu Hiên nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười. “Em đã không còn giống như trước đây nông nổi hiếu chiến nữa rồi, giờ em đã biết cách sử dụng sách lược. Cũng học được từ anh mà thôi, từ anh mà em học được rất nhiều đó.”

Lục Vân Phong rất hài lòng, đưa tay vuốt nhẹ mặt cậu, sau đó đứng dậy dọn bàn ăn.

Sầm Thiếu Hiên giúp cầm chén đĩa vào nhà bếp, Lục Vân Phong rửa chén, cậu nhận lấy, lau khô rồi bỏ vào máy rửa. Hai người họ luôn phối hợp ăn ý như thế, coi như là một niềm vui trong cuộc sống.

Rửa chén xong, hai người ngồi xuống sofa. Lục Vân Phong tiếp tục công tác, Sầm Thiếu Hiên cũng mở laptop mình ra đặt lên bàn trà, bắt đầu nghiên cứu vụ án.

Bên trong rất an tĩnh, thanh âm TV vẫn rất nhỏ, hai người thỉnh thoảng đưa mắt xem tin, nhưng không hề nói chuyện.

Bỗng nhiên, điện thoại Sầm Thiếu Hiên vang lên. Cậu cầm lấy nhìn 1 chút, tuy rằng đó là 1 dãy số lạ, nhưng cậu vẫn bắt: “Alô!”

Thanh âm truyền đến rất nhỏ: “Là Sầm đội phó?”

“Đúng, là tôi, xin hỏi là ai?” Sầm Thiếu Hiên cảm thấy tiếng nói này rất lạ, nhưng vẫn khách khí hỏi han.

Người nọ thở phào nhẹ nhõm: “Sầm đội phó, tôi là kế toán viên cao cấp, trên tay có vật mà anh cần.”

Sầm Thiếu Hiên giật mình, nhất thời hiểu được. Cậu không hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ, chỉ nói ngắn gọn. “Anh đang ở đâu? Tôi lập tức tới đón.”

Lục Vân Phong nghe xong, quay đầu nhìn cậu một cái.

Người nọ lập tức nói chỗ của mình.

Sầm Thiếu Hiên lập lại một lần nữa, khi đối phương xác nhận, cậu liền nói: “Anh chờ tôi, 30” nữa tôi sẽ đến. Anh phải cẩn thận, ngoại trừ tôi ra, không được nói chuyện với người nào khác, cũng đừng đi ra ngoài.”

“Tôi biết.” Người nọ hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề. “Sầm đội phó, tôi chỉ muốn gặp mình anh.”

“Được, tôi lập tức tới đó.” Sầm Thiếu Hiên cúp máy, lập tức đi thay quần áo.

Lục Vân Phong đi theo cậu, bình tĩnh hỏi: “Người đó là ai? Em biết không?”

“Nghe tiếng rất lạ.” Sầm Thiếu Hiên vừa thay đồ vừa suy nghĩ. “Em nghĩ chắc người đó biến âm, đây hẳn là người mà em biết.”

Lục Vân Phong có chút nóng nảy: “Đã nửa đêm rồi, em một mình ra ngoài như thế, anh rất lo. Vạn nhất có người giăng bẫy, kêu em ra ngoài nhân cơ hội hạ thủ thì sao?”

Sầm Thiếu Hiên mang súng vào hông, rút súng ra, kiểm tra đạn, sau đó ráp vào lại, lúc này mới ôm lấy khuôn mặt đầy lo lắng của anh, thoải mái nói: “Yên tâm đi, thân thủ em rất tốt, không có gì đâu. Hơn nữa, em có cảm giác, đây có thể là người mà bấy lâu nay em tìm. Lúc trước khi em mới bắt đầu điều tra, nghe nói y cũng đã từ chức, cha mẹ y nói y đã không trở về nữa, em nghĩ bên trong chắc có ẩn tình. Nếu thật là y, thì có thể đây chính là cơ hội để phá được vụ án này.”

Tuy cậu không nói là vụ án nào, nhưng trong lòng Lục Vân Phong cũng rõ. Anh suy nghĩ một chút, cũng đi thay quần áo: “Anh đi cùng em.”

Nhưng Sầm Thiệu Hiên lắc đầu: “Y nói, chỉ muốn thấy 1 mình em, em sợ nếu anh đi theo, sẽ dọa y chạy mất.”

Lục Vân Phong kiên trì: “Anh lái xe đi sau em, chờ em đến chỗ hẹn, anh chờ ở xa, nhưng anh vẫn muốn thấy em, nếu không anh sẽ lo lắng, thực sự chịu không nổi.”

Hiện tại không còn thời gian tranh chấp, Lục Vân Phong tính cách cường thế, ý chí kiên định, Sầm Thiệu Hiên rất hiểu, biết khuyên can không được, gật đầu: “Được rồi, nhưng anh không được đi gần em quá.”

Lục Vân Phong gật đầu, lấy chìa khóa xe, cùng cậu đi ra cửa.

38. Chương 38

Nửa đêm.

Trên đường rất ít xe cộ, chỉ có đèn đường chiếu sáng cả con đường cái, ngọn đèn cam trong đêm đông lạnh lẽo dường như đang tỏa ra ánh sáng mờ ảo trong không khí.

Sầm Thiệu Hiên và Lục Vân Phong lái xe một trước một sau, ra khỏi cửa chính chung cư, lập tức chạy đến con đường đầy các quán bar ở khu Đông.

Sách xưa viết: “Đại ẩn ẩn ở triều, trung ẩn ẩn ở thị, tiểu ẩn ẩn ở dã.” Sầm Thiệu Hiên cảm thấy người kia quả thật biết chọn, lại ẩn thân trong con đường đầy những quán bar luôn náo nhiệt về đêm không gì sánh được này.

Trên thực tế, con đường đầy các quán bar này không phải chỗ nào cũng náo nhiệt, ở giữa có 1 con hẻm nhỏ, đi tới cuối cùng là một xưởng nhỏ đã phá sản từ lâu, cửa sắt lớn bị đóng chặt, bên trong mọc đầy cỏ hoang, cả tòa nhà tối như mực, trong bóng đêm chỉ có thể miễn cưỡng thấy được đường nét khái quát.

Sầm Thiệu Hiên dừng xe ngay ở bên cạnh 1 quán bar, nhìn trái phải một chút, xác nhận không người theo dõi, liền nhanh chóng chạy vào con hẻm nhỏ kia, mò mẫm đi tới cuối hẻm, liền chạy 2 bước rồi dùng sức phóng lên tường, cánh tay nắm lấy rìa tường, rồi xoay người nhảy vào bên trong.

Lục Vân Phong nhìn từ xa, trong lòng bị dọa đến giật cả mình. Anh đã từng đi quân đội, biết trong cảnh tối lửa tắt đèn thế này, chỉ cần vài người mai phục là nhất định có thể giết được Sầm Thiệu Hiên. Suy nghĩ trước sau, anh thực sự lo lắng, liền chạy theo vào, nghĩ thầm sẽ chờ ngoài cửa, chắc không để người hẹn gặp Thiệu Hiên thấy đâu.

Anh vừa tới cửa sắt, ngửa đầu nhìn cửa chính rỉ sắt, lại nhìn bức tường loang lổ, ở nơi này hoàn toàn khác hẳn với nơi xa hoa trụy lạc ngoài kia, tựa như hai thế giới hoàn toàn khác biệt, trong bóng tối không biết đang ẩn chứa điều gì. Anh nhìn một hồi lâu, rốt cục tìm thấy 1 cái hốc nhỏ trên tường, liền kề sát vào, đưa mắt nhìn chung quanh.

Bên trong vắng vẻ, không thấy gì cả.

Anh âm thầm thở dài, nhưng chỉ có thể kiên trì đợi.

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, Sầm Thiệu Hiên nhảy ra từ bên trong ra. Lục Vân Phong ngẩng đầu nhìn thấy cậu, liền chạy tới làm điểm tựa để cậu nhảy xuống, nhin không được nhẹ giọng oán trách: “Bên trong tối như vậy, em cũng chưa rõ tình hình, đã tùy tiện đi vào như thế, thực sự quá nguy hiểm.”

“Không có việc gì. Không nói đến việc đó, nếu không phải bắt đắc dĩ, chẳng ai lại đi giết cảnh sát cả, càng đừng nghĩ tới việc phục kích phó đại đội trưởng đại đội hình cảnh. Nếu như bọn họ bị toàn bộ cảnh sát truy kích đuổi bắt, lúc đó người gặp nguy hiểm là bọn chúng đó.” Quần áo của Sầm Thiệu Hiên dính không ít bụi, cậu chau mày, cùng anh đi ra bên ngoài, vừa cúi đầu vừa nói. “Bên trong không có ai, trên mặt đất

lại lộn xộn, nhìn như vừa rồi có rất nhiều người ở đó. Có người đã đến trước chúng ta rồi, không biết người đó chạy trốn được hay đã bị bắt, có khi là bị giết nữa.”

Lục Vân Phong nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Sao được chứ? Chúng ta vừa bắt mấy xong thì cũng tới, sao đối phương biết được? Dù bọn chúng theo dõi em mà tới được đây, thì cũng không mau được như thế.”

“Đúng vậy.” Sầm Thiếu Hiên gật đầu, lâm vào trầm tư.

Lục Vân Phong suy nghĩ, đột nhiên hỏi: “Hay bọn chúng nghe lén điện thoại di động của em?”

“Không thể nào.” Sầm Thiếu Hiên khẽ lắc đầu. “Nghe lén điện thoại di động của dân thường cũng phải đi làm thủ tục, xin báo cáo, rồi nhận được sự phê chuẩn mới có thể tiến hành nghe lén. Nếu như muốn nghe lén điện thoại di động của 1 phó hình cảnh, thủ tục càng rườm rà hơn. Dù thế lực người đó lớn thế nào đi nữa, cũng không thể một tay che trời được. Coi như là có những người chúng ta phải nể mặt, không thể đắc tội, nhưng cũng không thể biết pháp phạm pháp được. Huống hồ, lần này em về là do Sở triệu tập rồi điều đến Đào thành, đối với vài người mà nói em coi như có trong tay thượng phương bảo kiếm, không dám xằng bậy vậy đâu.”

Lục Vân Phong thừa nhận cậu nói có lý, liền không đoán mò nữa, cùng cậu bước ra phía ngoài.

Mới ra khỏi hẻm tối thì chợt có 1 người lao tới, nhào vào chỗ hai người họ.

Sầm Thiếu Hiên nhanh chóng xoay người, rút súng. Lục Vân Phong theo bản năng muốn kéo cậu ra phía sau bảo vệ, nhưng tay trái Sầm Thiếu Hiên lại ôm lấy anh trước, lập tức kéo anh qua 1 bên, che ở trước người anh. Trong lòng Lục Vân Phong nóng lên, lập tức muốn chạy ra chắn trước người cậu.

Dù chỉ trong tích tắc, nhưng dưới ngọn đèn mờ ảo của bên ngoài chiếu vào, bọn họ có thể thấy người đó cả người đầy máu, bước đi lảo đảo, chưa kịp nhào tới chỗ bọn họ thì đã ngã xuống.

Sầm Thiếu Hiên thấy rõ mặt y, nhanh chóng chạy lại ngồi xổm xuống, sờ động mạch y, lập tức nói với Lục Vân Phong: “Y là người hẹn em tới, còn sống, lập tức đưa đến bệnh viện.”

Lục Vân Phong không nói gì, lập tức ôm lấy người đó, chạy vội ra ngoài.

Sầm Thiếu Hiên cảnh giác bảo hộ bên cạnh anh, súng vẫn cầm trong tay, đề phòng có người đột kích.

Bọn họ một người cầm súng, 1 người ôm người đầy máu trong lòng, đột nhiên lao ra từ hẻm tối, khiến toàn bộ người ở trước cửa các quán bar giật nảy mình. Tiếng cười đùa dường như trong nháy mắt chấm dứt, ngoại trừ đèn neon đang không ngừng lóe sáng, tất cả đều tĩnh lặng, nhìn hai người họ chạy nhanh qua con đường bar.

Sầm Thiếu Hiên chạy tới xe mình trước, mở cửa xe, để Lục Vân Phong ngồi phía sau, lập tức lên xe, đem đèn cảnh sát gắn lên.

Lúc này mới mọi người thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lập tức nhận định, thì ra là cảnh sát cứu người, không phải xã hội đen tàn sát nhau.

Sầm Thiếu Hiên mở đèn còi cảnh sát, khiến toàn bộ mọi người trên đường đều né qua 1 bên. Cậu nhanh chóng khởi động, chạy thẳng tới bệnh viện.

Lục Vân Phong ôm người đang chảy máu trong ngực, dòng máu ấm áp chảy qua tay anh, khiến anh lo lắng. Anh hỏi: “Anh bị thương ở đâu? Tôi giúp anh băng bó.”

Người nọ hỗn loạn, một lát mới gián đoạn mà nói: “Lưng... ngực... vai... chân.. tay...” Nghe qua đúng là toàn thân đều bị thương.

Lục Vân Phong bắt chắp tất cả, cởi áo mình qua, cởi luôn cả áo lông, cố sức xé áo sơ mi của mình.

Nếu như không cần mặc âu phục đeo caravat, anh thường thích mặc áo sơ mi vải bông, cảm thấy thoải mái, lại dễ giặt, không phiền phức, vừa vặn lúc này lại dùng được. Vải bông dễ xé, cũng không làm hại đến vết thương. Trong bóng tối không thấy rõ vết thương, anh liền làm như gói bánh chưng, đem người nọ từ vai bắt đầu một tầng một tầng mà bọc xuống, băng toàn bộ phần trên của người nọ. Còn vết thương ở tay và chân, chắc không có vấn đề gì.

Anh còn chưa băng bó xong thì Sầm Thiếu Hiên chạy ào vào bệnh viện, nhắm thẳng vào đường xe cấp cứu rồi ngừng lại.

Trên đường cậu đã gọi trung tâm cấp cứu 120, báo là cậu đang đi đến bệnh viện nào, cũng nói ra mình là cảnh sát, trên xe có người bị thương nặng, muốn bệnh viện đó phải chuẩn bị tốt chuẩn bị cấp cứu. Lúc này, xe cậu vừa dừng thì các bác sĩ y tá đã chạy tới.

Lục Vân Phong ôm người nọ ra ngoài, đặt lên xe đẩy.

Người nọ máu chảy đầm đìa, hôn mê bất tỉnh.

Sầm Thiếu Hiên và Lục Vân Phong chạy theo xe đẩy đến phòng cấp cứu.

Lục Vân Phong cả người đầy máu, nguyên bộ DonnaKaran mới mua mặc chỉ được vài lần cũng đi luôn.

Người nọ được đưa vào phòng cấp cứu tiến hành cứu giúp, Sầm Thiếu Hiên lập tức gọi điện thoại cho cấp dưới của mình. Trong đại đội hình cảnh cậu chủ yếu là phụ trách các vụ án lớn, trải qua nhiều tháng quan sát, sàng chọn, hiện tại cấp dưới của cậu có thể nói là tinh anh tập hợp, hơn nữa đều có thể tin cậy. Lúc này, dù cậu gọi ai đến thì người đó cũng không chút do dự, vừa nhận được điện thoại lập tức chạy tới bệnh viện.

Sầm Thiếu Hiên bố trí xong, cúp máy, lúc này mới đưa mắt nhìn về người đang ngồi vào ghế cạnh tường đằng kia.

Lục Vân Phong đã rửa sạch bàn tay đầy máu trong toilet, mới vừa ngồi xuống. Anh cởi áo khoác loang lổ vết máu ném qua 1 bên, chỉ mặc một bộ áo len sợi màu đen, hai chân cũng dính đầy máu, có chút bất đắc dĩ nhìn người kia làm việc.

Sầm Thiếu Hiên quay đầu nhìn anh, lập tức cười rộ lên. Cậu đi đến ngồi xuống cạnh anh, nhẹ giọng: “May là có anh theo.”

Chỉ 1 câu nói đơn giản, mà Lục Vân Phong có thể nghe thấy được biết bao tình cảm bao hàm trong đó. Anh mỉm cười nói: “Đúng vậy, anh cũng nghĩ, may là có anh theo. Nếu bắt anh ở nhà chờ một mình, nhất định anh sẽ lên tim.”

Sầm Thiếu Hiên nở nụ cười, nhin không được đưa tay nắm chặt lấy tay anh.

Tuy rằng vừa trải qua 1 loạt các hành động, nhưng giờ đây trong lòng cậu cũng không còn khẩn trương lo lắng giống như lúc trước nữa. Từ khi gặp được Lục Vân Phong, tính cách cậu đã thay đổi rất nhiều, dù tình huống khẩn cấp cỡ nào, cậu đều có thể bình tĩnh phân tích, bình tĩnh đối phó, cũng không thấy hoảng loạn. Giờ phút này, người có thể coi là nhân vật then chốt trong vụ án của cậu đang bị người khác truy sát, trọng thương, có khả năng không thể qua được, tuy rằng cậu lo lắng, nhưng tâm tình không còn thấy uể oải, trái lại ý chí chiến đấu sục sôi.

Cậu trở về cũng hơn 100 ngày, nhưng nhưng vẫn án binh bất động, hoàn toàn không chạm tới vụ án trước đây.

Hiện tại, vụ án đó lại chạy tới tìm cậu.

39. Chương 39

Hai người trầm mặc ngồi đó, hai bàn tay đan vào nhau, đầu dựa vào tường, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng cấp cứu đang sáng đèn.

Cấp dưới của Sầm Thiếu Hiên lập tức chạy tới, theo lý thuyết hẳn là Lục Vân Phong nên rời đi, nhưng anh vẫn lo cho Sầm Thiếu Hiên phải 1 mình ngồi lại đây. Tuy nói giữa thanh thiên bạch nhật, sẽ không có khả năng có người dám sát hại đội phó hình cảnh ở nơi đông người, nhưng anh vẫn lo lắng, lý trí là lý trí, tình

cảm là tình cảm, anh gặp chuyện liên quan đến Sầm Thiếu Hiên sẽ bắt đầu rối loạn, hoàn toàn không thể làm việc một cách bình thường được.

Sầm Thiếu Hiên cũng biết là phải để Lục Vân Phong trở lại nghỉ ngơi. Tuy rằng anh cường tráng hữu lực, nhưng chẳng qua cũng nhờ ngày thường chăm tập thể hình mà thôi, cũng không phải vận động viên, chưa từng trải qua các đợt huấn luyện nặng, ôm một người trưởng thành đang bị thương hôn mê chạy suốt 1 quãng đường, nhất định là mệt chết. Thế nhưng, cậu thật sự lo khi phải để Lục Vân Phong một mình quay về đó lấy xe. Con đường đầy quán bar đỏ vàng thau lẩn lộn, nói không chừng người của đối phương vẫn còn ẩn ở đó, nếu Lục Vân Phong đêm khuya chạy đến, thực sự rất nguy hiểm. Mà cậu cũng không thể rời khỏi đây để đưa anh đi, cậu không thể để cho đối phương có cơ hội giết chết nhân chứng quan trọng kia.

Khi một tiểu hình cảnh còn trẻ đầu tiên xuất hiện ngay đầu cầu thang, chạy tới chỗ họ thì Lục Vân Phong và Sầm Thiếu Hiên đồng thời buông tay. Sầm Thiếu Hiên đứng lên, đi đến chỗ hắt, bắt đầu ra nhiệm vụ.

Lục Vân Phong nhìn bóng lưng của cậu.

Sau khi cậu trở về cảnh đội, công tác rất cực khổ. Dù Lục Vân Phong bồi bổ cho cậu tốt thể nào đi nữa thì thân hình cậu vẫn cứ cao gầy như thế, nhìn từ phía sau có chút đơn bạc, khiến Lục Vân Phong thương tiếc không ngớt. Cậu đứng ở đó, dáng người cáo ráo, vô cùng lưu loát mà truyền đạt mệnh lệnh tới những cấp dưới đang lục tục chạy tới rồi vội vã rời đi. Lúc này, nét mặt Sầm Thiếu Hiên ôn hòa lại ẩn chứa sự kiên nghị, nhìn qua rất động lòng người.

Lục Vân Phong đang đứng bên cạnh cậu, suy nghĩ miên man thì bỗng nhiên Sầm Thiếu Hiên quay đầu lại, nói với anh: “Lục tổng, người chúng tôi muốn đi thăm dò hiện trường, anh cùng đi với họ đến đó lấy xe được không?”

Lục Vân Phong lập tức thu lại ý nghĩ yêu thương, khách khí mỉm cười, cầm áo khoác đứng dậy.

Hai cảnh sát kia rất có lễ phép tiến đến bên anh, cùng anh đi ra ngoài.

Lục Vân Phong không tiện nói thêm gì, chỉ có thể cùng họ đi ra khỏi bệnh viện rồi leo lên xe của họ.

Cả một quãng đường không ai nói chuyện, bọn họ không hỏi gì anh, chỉ đưa Lục Vân Phong đến xe của anh, rồi mới rời đi. Lục Vân Phong thấy rất thoải mái, leo lên xe chạy về nhà, sau đó gọi cho Sầm Thiếu Hiên.

“Anh về nhà rồi.” Anh ôn hòa mà nói. “Người ở chỗ em sao rồi?”

Thanh âm Sầm Thiếu Hiên rất nhẹ: “Giải phẫu xong rồi, nhưng chưa thoát khỏi nguy hiểm.”

“À.” Lục Vân Phong thân thiết nói, “Em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, đừng để mình mệt quá đó.”

“Ừ.” Sầm Thiếu Hiên thấp giọng trả lời, trong thanh âm có tiểu ý mơ hồ. “May là hôm nay anh không kêu em dậy, em ngủ lâu như vậy, còn được ăn tối, hiện tại tinh thần rất tốt, không đói bụng, anh đừng lo.”

“Được, vậy anh an tâm.” Lục Vân Phong khoát trá. “Dù sao việc này cũng phải báo cáo rồi mới tiếp tục được mà, em nên nghỉ ngơi chút đi.”

“Em biết.” Sầm Thiếu Hiên nhẹ nhàng mà nói. “Anh cứ ngủ trước đi, mai còn phải đi làm.”

“Được.” Lục Vân Phong cúp máy, sau đó thay đồ, ném cái áo sơ mi đã bị xé rách hơn phân nửa và những bộ dính đầy máu vào cái túi đồ dơ, sau đó tắm rửa thoải mái rồi mới đi ngủ.

Sáng sớm, anh bị tiếng chuông báo thức trên điện thoại đánh thức, vừa mở mắt thì phát hiện Sầm Thiếu Hiên chưa trở về. Anh suy nghĩ 1 chút, không gọi điện nữa, chỉ ăn sáng rồi đến thẳng công ty.

Người bị thương hôn mê hai ngày chưa tỉnh lại, nhưng Sầm Thiếu Hiên nhận được bổ nhiệm. Tôn Khải không kiêm chức đội trưởng hình cảnh nữa, Sầm Thiếu Hiên sẽ tiếp nhận chức vụ của hắn, sau khi lão cục trưởng trong hệ thống về hưu, thì Tôn Khải sẽ thăng nhiệm cục trưởng cảnh sát, có vài người liền muốn nịnh bợ Tôn Khải, mở đường cho tương lai. Nhưng Sầm Thiếu Hiên vẫn như trước, tiếp tục điều tra vụ án của cậu.

Tôn Khải phải rời khỏi văn phòng, không ở trong đại đội hình cảnh nữa. Sau khi hân với Sầm Thiếu Hiên chuyển giao công tác xong, liền phải đến cao ốc của Cục Sở. Sầm Thiếu Hiên vốn bận tới mảy tới mốt, nhưng vẫn cố rút thời gian ra để bàn giao công tác với hắn.

Tôn Khải lần lượt chuyển đến cho cậu các danh sách nhân viên, danh sách trang thiết bị, các hồ sơ án, sổ sách tài vụ, Sầm Thiếu Hiên rất nghiêm túc, lần lượt thẩm tra đối chiếu từng cái 1 với hắn, nếu có chỗ không hiểu sẽ lập tức hỏi, đến khi xác nhận xong rồi mới ký tên nhận.

Tôn Khải nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cậu, lại như nhớ lại những năm trước, nhớ tới thời điểm lúc hai người họ mới gặp nhau. Hiện tại, cậu còn trưởng thành hơn so với lúc trước, cả tướng mạo cũng xinh đẹp hơn hắn, tựa như 1 viên trân châu, trải qua vài năm mài giũa, đã tỏa sáng. Đây vốn dĩ là của quý của chỉ 1 mình hắn, nhưng cũng vì vinh hoa phú quý của bản thân mà hắn đã bỏ mất. Hồi tưởng lại, Tôn Khải cũng không hối hận vì đã làm như vậy, đem người mình yêu làm bị thương đến đây mình, nhưng nếu giờ cậu đã trở lại, Tôn Khải đang mơ ước sẽ cùng cậu nối lại tình cũ.

Sầm Thiếu Hiên đang chăm chú coi bảng biểu kê thiết bị phương tiện và trang bị vũ khí, hàng lông mi dài cong vút, đôi mắt dịu dàng lộ ra ánh sáng linh động, chiếc mũi cao và đôi môi rõ nét dưới ánh đèn trong văn phòng càng thêm ưu mỹ. Tôn Khải xuất thần nhìn cậu, thật muốn liều lĩnh ôm lấy cậu vào lòng, sau đó hôn mạnh vào môi cậu, thưởng thức vị ngọt khiến người khác vĩnh viễn khó quên đó.

Sầm Thiếu Hiên xem xong, liền ký tên mình vào, sau đó ngẩng đầu nhìn đối phương.

Tôn Khải không né tránh ánh mắt, đôi mắt nóng rực vẫn nhìn thẳng vào khuôn mặt cậu.

Sầm Thiếu Hiên nao nao, lập tức dường như không có việc gì mà nói: “Tôn cục, mời ngài ký tên.”

Tôn Khải cầm lấy bút ký tên, rồng bay phượng múa ký tên mình, sau đó đóng bảng biểu kê lại, để qua 1 bên.

Sầm Thiếu Hiên đứng dậy: “Tôn cục, công tác chuyển giao đã kết thúc, ngài còn gì dặn dò không?”

Tôn Khải đứng dậy bước qua chỗ cậu, đặt tay lên vai cậu, vô cùng thân thiết cười nói: “Thiếu Hiên, đừng gọi anh khách khí như vậy chứ. Anh sẽ đi rồi, tối nay cùng nhau ăn 1 bữa đi.”

Nếu như không có chuyện cũ trước kia, thì coi như Tôn Khải là sư huynh tiền bối của Sầm Thiếu Hiên, hiện tại hắn vừa thăng chức, theo lẽ thường, cậu phải mời Tôn Khải 1 bữa tiễn biệt, nên lúc này thống khoái mà gật đầu: “Được, tôi sẽ gọi toàn thể mọi người đến chúc mừng Tôn cục thăng chức, bữa này tôi mời.”

“Ai mời không quan trọng.” Tôn Khải ôn hòa cười. “Mọi người thì anh đã sắp xếp rồi, tối mai sẽ cùng nhau ăn. Còn tối nay chỉ có hai chúng ta thôi, không biết có được em vui lòng đến dự hay không?”

Sầm Thiếu Hiên khẽ nhún mày, nhưng nghĩ cũng chỉ ăn 1 bữa, trước nhiều người hắn có thể làm gì được chứ? Cậu trở về cũng mấy tháng rồi, tuy rằng Tôn Khải biểu hiện vẫn chân thành thâm tình, nhưng vẫn không có hành vi vượt rào, hai người khi ở chung đều thụ lễ, đến chỗ đông người ăn, chắc không có vấn đề gì. Nghĩ như vậy, cậu sáng khoái gật đầu: “Được, vậy để tôi mời anh.”

“Cũng được, nhưng chỗ có thể để anh chọn không.” Tôn Khải hài lòng cười. “Đến Hương Mãn Lâu đi, chỗ đó phong cảnh tốt, món ăn cũng ngon, nhưng hơi mắc một chút...”

“Được, vậy chỗ đó đi.” Sầm Thiếu Hiên lập tức nói. “Không sao hết, tôi mời khách.”

“Tốt, vậy anh đi gọi điện.” Tôn Khải liền thu hồi cánh tay, trở về chỗ ngồi, nhưng đôi mắt vẫn mỉm cười nhìn cậu. “Vậy tan tầm chúng ta cùng nhau đi.”

“Được, vậy tôi đi làm việc tiếp.” Sầm Thiếu Hiên đáp ứng rồi xoay người đi ra ngoài.

Tôn Khải nhìn bóng dáng của biến mất ngoài cửa, nụ cười trên mặt vẫn không biến mất.

40. Chương 40

Sầm Thiệu Hiên tan tầm trước liền gọi cho Lục Vân Phong, nói cậu sẽ đi ăn cùng Tôn Khải.

Lục Vân Phong vừa nghe liền nhú mi, hỏi cậu: “Ăn ở đâu?”

“Hương Mãn Lâu.” Thanh âm Sầm Thiệu Hiên rất nhu hòa. “Em đãi tiệc tiễn biệt hân, đây là chuyện thường tình, theo lý phải làm.”

“Ừ.” Lục Vân Phong suy nghĩ một chút, nghiêm túc mà nói. “Nếu có chuyện gì, phải lập tức gọi điện cho anh, anh chạy tới đó đón em.”

“Em nghĩ chắc không có gì đâu, anh đừng lo lắng.” Sầm Thiệu Hiên mỉm cười nói hai ba câu với anh xong, liền cúp máy.

Người nằm ở trong bệnh viện kia vẫn chưa tỉnh, bác sĩ nói y đã thoát khỏi nguy hiểm, Sầm Thiệu Hiên nghe cấp dưới canh giữ ở đó báo cáo xong, mới rời khỏi văn phòng.

Tôn Khải chờ cậu ở dưới, nói với cậu: “Ngồi xe anh đi.”

Sầm Thiệu Hiên nhanh chóng từ chối lời mời dụ dỗ đó, nhưng Tôn Khải cười nói: “Tiết kiệm nhiên liệu mà, cũng coi như đang bảo vệ môi trường.”

Sầm Thiệu Hiên không thể nói gì nữa, chỉ có thể leo lên chiếc việt dã của hân.

Tôn Khải thật cao hứng, vừa chạy đến nhà hàng xa hoa bên thành, vừa cảm khái hàng vạn hàng nghìn nói: “Thiệu Hiên, lâu rồi chúng ta không cùng nhau đi ăn. Lần này em đồng ý đi với anh, anh rất vui. Mấy ngày nay, anh luôn nhớ lại khoảng thời gian khi hai chúng ta ở bên nhau lúc trước. Đó quả thật là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời anh.”

Sầm Thiệu Hiên trầm mặc chốc lát, hờ hững nói: “Chuyện xưa đừng nói nữa, chỉ khiến mọi người xấu hổ thêm thôi. Anh với tôi đều là người thông minh, nước đã đổ sao có thể thu hồi? Với lại, anh đã kết hôn rồi, nghe nói con cũng sắp có, xin thứ cho tôi nói thẳng, anh đã không còn tư cách nói chuyện tình cảm với người khác nữa rồi.”

Tôn Khải thở dài một tiếng: “Thiệu Hiên, em vẫn cố hủ như thế. Không biết thay đổi phù hợp thời thế. Hôn nhân thì sao chứ? Không hề liên quan gì tới chuyện tình cảm cả. Lúc trước khi anh kết hôn, kỳ thực cũng chỉ vì muốn dùng quyền thế đó mà tiến danh, trong lòng anh, người anh yêu chỉ có duy nhất 1 mình em. Anh nghĩ chỉ cần anh có 1 chỗ đứng vững chắc, sau đó đem hết quyền lợi chăm sóc cho em, còn hơn cả hai người cùng gặp gặp rủi ro, chật vật bất kham. Hiện tại em đã trở về, anh vẫn là thượng cấp của em, có thể chăm sóc em trong công việc. Hai người chúng ta liên thủ, nhất định có thể lập ra nhiều thành tích, em thấy vậy không tốt sao?”

Nếu như trước đây, Sầm Thiệu Hiên nghe được từ “yêu” từ trong miệng Tôn Khải, nhất định buồn nôn, nhưng hiện tại đã có thể bình tĩnh đối mặt. Cậu đưa mắt nhìn cảnh vật bên ngoài, thanh âm lạnh lùng: “Tôn cục, hiện tại chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới. Tình cảm hay không, cũng không tới lượt chúng ta nói tới. Tôi đã nhận được 1 bài học rồi, cũng đã khắc cốt minh tâm, tuyệt đối sẽ không để mình ngã 1 chỗ 2 lần. Hơn nữa, tôi là dùng chính thành tích của bản thân để đến được vị trí ngày hôm nay, hy vọng Tôn cục không cần đặc biệt quan tâm, đối xử bình đẳng là được rồi.”

Tôn Khải thấy cậu vẫn đang đề phòng hân. Không hiểu không ngộ, nét mặt cùng thanh âm đều bình thản, hiển nhiên không muốn có bất kỳ liên quan nào đến mình, không khỏi cảm thấy khó chịu, thở dài rồi đột nhiên hỏi: “Thiệu Hiên, em vẫn một mực từ chối anh, có phải là có người khác rồi không?”

Sầm Thiệu Hiên khẽ nhú mày: “Tôn cục, đây là chuyện cá nhân của tôi, chắc không cần phải báo cáo với anh phải không?”

“Thiệu Hiên, anh không có ý đó.” Tôn Khải vội vã giải thích. “Em... thật sự không chịu tha thứ cho anh sao?” Tôn Khải trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng mà nói. “Sau khi em từ chức, anh không thể đi tìm em, chắc đã để em chịu nhiều cực khổ rồi.”

Sầm Thiếu Hiên tựa lưng vào ghế ngồi, vẫn không nhúc nhích, một lát mới nói: “Cũng có 1 chút, quan trọng là phải buông bỏ rất nhiều thứ khác, dù sao trên đời này cũng không có cái gì là lưỡng toàn tề mỹ mà.”

“Thế nhưng, anh rất hối hận.” Tôn Khải kích động. “Thiếu Hiên, anh vẫn yêu em, tình cảm này tuyệt đối không hề thay đổi.”

Sầm Thiếu Hiên lạnh nhạt mà nói: “Tôn cục, chúng ta đừng nói đến chuyện lúc trước nữa, được không?”

Tôn Khải còn đang muốn tiếp tục khuyên cậu, nhưng đã chạy tới trước Hương Mãn Lâu rồi. Hắn không nói gì thêm, chỉ có thể dừng xe, sau đó cùng Sầm Thiếu Hiên vào trong.

Hương Mãn Lâu khá cổ kính, là một đình viện mang phong cách Giang Nam điển hình, trên cơ bản là thuê phòng riêng, mà phong cách của từng phòng cũng khác nhau. Tôn Khải đặt một phòng đôi, bên ngoài là phòng ăn, bên trong là phòng tắm và phòng ngủ, dùng để khách lỡ có uống say cũng có thể nghỉ ngơi tại đó. Thiết kế đặc biệt này đã khiến nhà hàng này trở thành nhà hàng cao cấp nhất Đào thành, chỉ cần vào thuê phòng, dù chỉ uống 1 ngụm nước thì cũng mất hơn 1.000 tiền phí phòng. Tuy rằng phí rất mắc, nhưng ngày nào cũng đông nghẹt, phải đặt trước 1 tuần mới có bàn. Chẳng qua, nhà hàng nào cũng có 1 phòng VIP để đón khách quý. Thân phận Tôn Khải đặc biệt, tất nhiên gọi đến là có ngay 1 phòng.

Nhưng Sầm Thiếu Hiên không biết việc này, càng không biết đằng sau bức tường kín kia là một căn phòng ẩn khác, tuy rằng căn phòng này có hơi xa hoa, nhưng cậu cũng không để tâm. Dù sao cũng khó có dịp mời người khác ăn, mà người đó lại là Tôn Khải, có thể coi như là bữa ăn vì công việc đi, dù hơi mắc, nhưng cậu cũng không tính toán.

Ngồi xuống rồi, nhân viên mới đưa thực đơn đến. Cậu không thèm nhìn, đưa cho Tôn Khải, ôn hòa mà nói: “Tôi không gọi món giỏi lắm, anh gọi thì tốt hơn.”

Tôn Khải mỉm cười, cầm lấy thực đơn rồi thành thạo mà gọi món.

Sầm Thiếu Hiên không có nghe, chỉ đang dùng khăn ướt lau tay, thì điện thoại vang lên.

Cậu bắt máy, nghe được tiếng Lục Vân Phong tràn đầy thân thiết: “Sao rồi? Thật chỉ có 1 mình Tôn Khải thôi hả?”

“Ừ.” trước mặt Tôn Khải, Sầm Thiếu Hiên không muốn nhiều lời.

“Ừ, vậy là được rồi, anh còn tưởng hắn định mở Hồng Môn Yến, giả bộ tình cờ gặp nhau, cho ngồi vào bàn của em, vậy không phải là tiện quá rồi sao?” Lục Vân Phong cười nói. “Được rồi, vậy em từ từ ăn đi, một lát anh sẽ gọi cho em sau.”

“Được.” Sầm Thiếu Hiên cúp máy, sau đó nghe được Tôn Khải gọi. “Một bình rượu ngũ lương.”

Cậu nhanh chóng nói: “Không uống rượu được không? Một lát anh còn phải lái xe.”

Tôn Khải ý bảo nhân viên phục vụ “cứ gọi món đó” sau đó mới cười nói: “Không có việc gì, từ lượng của anh rất tốt, sẽ không gặp chuyện gì đâu, trước đây cũng có uống rồi mà, chẳng phải giờ cũng tốt sao?”

“Uống rượu lái xe không hề tốt chút nào.” Sầm Thiếu Hiên uyển chuyển khuyên bảo. “Nên uống bia thôi.”

Tôn Khải cười khổ: “Thiếu Hiên, nếu hôm nay không uống, vậy khi nào chúng ta có thể uống chứ? Nếu không, một lát ăn cơm xong chúng ta đến nhà em uống vậy, nếu em đồng ý thì anh sẽ không uống ở đây.”

Sầm Thiếu Hiên nghe hắn nói như thế xong, không khỏi ngẩn ra, lập tức lắc đầu, đành chịu nói: “Được rồi, vậy uống 1 chút thôi, có ý là được rồi.”

Tôn Khải vung tay lên kêu nhân viên phục vụ cầm thực đơn cùng đơn gọi món ra ngoài. Hắn uống một hớp trà Long Tĩnh cực phẩm, nhìn không chuyển mắt vào Sầm Thiếu Hiên.

Hệ thống sưởi hơi bên trong đang bật, bọn họ đều cởi áo khoác, Sầm Thiếu Hiên mặc áo len màu lúa mạch, dưới ánh đèn nhu hòa phong thần như ngọc. Hắn nhìn một hồi, khe khẽ thở dài, ôn hòa mà nói: “Thiếu Hiên, chúng ta bắt đầu lại được không?”

Sầm Thiếu Hiên quả thực chịu không nổi nữa, nhưng không tiện nổi nóng, chỉ có thể kiên trì mà nhìn hắn, nhẹ nhàng kiên định nói: “Đây là chuyện không thể.”

Nụ cười của Tôn Khải càng thêm cay đắng, rót cục lắc đầu: “Quên đi, hôm nay không đề cập tới chuyện này nữa, tránh cho em không vui. Chúng ta cứ ăn một bữa thật ngon vậy.”

Sầm Thiệu Hiên như trút được gánh nặng, nhanh chóng nói: “Tốt.”

Nhân viên phục vụ bắt đầu đặt món lên, sau đó thu chai rượu vang cùng thùng đá trước mặt họ, trước mặt họ mở hộp đựng bình rượu ngũ lương, sau đó hỏi bọn họ có mở nắp hay không.

Tôn Khải gạt đầu: “Mở đi.”

Sầm Thiệu Hiên nhìn nhân viên phục vụ mở nắp bình rượu đang bị phong kín, sau đó rót vào ly của bọn họ.

Tôn Khải giơ ly lên: “Mừng ngày gặp lại, chúng ta uống 1 ly.”

Lời này mặc dù có chút ám muội, nhưng không thái quá, Sầm Thiệu Hiên không tiện từ chối, liền nâng ly cùng với hắn rồi 1 hơi cạn sạch.

Sau đó, Tôn Khải trầm tĩnh lại, bắt đầu trò chuyện bình thường. Hắn vẫn luôn hài hước, lúc trước cũng từng là 1 trong những nguyên nhân khiến Sầm Thiệu Hiên bị hắn hấp dẫn, lúc này lại 1 lần nữa được hắn phát huy, phong thái không hề kém lúc trước. Sầm Thiệu Hiên lễ phép mỉm cười nghe, thỉnh thoảng đáp lại hai câu. Bầu không khí hai người trong lúc đó vẫn hòa hợp.

Tôn Khải thỉnh thoảng nâng ly, nghĩ ra đủ mọi lý do, muốn cùng Sầm Thiệu Hiên cùng ly. Có thể ngôn thiện biện chứng là sở trường thứ hai của Tôn Khải, lúc trước cũng dùng chính nó để khiến Sầm Thiệu Hiên động tâm, khiến cậu đồng ý lên giường với hắn. Lúc này lại được sử dụng, vẫn khiến Sầm Thiệu Hiên khó có thể cự tuyệt, chỉ có thể uống hết ly này đến ly khác.

Tửu lượng Sầm Thiệu Hiên không kém, cũng sần sần như Tôn Khải, cho nên cũng không sợ gì, nghĩ hai người họ uống 1 bình rượu đế, lại là rượu ngon, chắc cũng không say, nên không từ chối.

Sầm Thiệu Hiên không để ý nhiều đến thù riêng, dù Tôn Khải đã thương cậu rất sâu, nhưng hiện tại khi cậu trở về cảnh đội, cũng phải cần Tôn Khải ủng hộ công tác của cậu, hoặc là tránh việc hấn ngáng đường cậu, nên hiện tại vẫn cố gắng duy trì mối quan hệ cấp trên cấp dưới tốt, uống nhiều hơn hai ba ly cũng không quan trọng.

Chỉ là, dần dần, cậu cảm thấy say.

Đầu tiên là hai tay tê dại, sau đó hoa mắt, ý nghĩ bắt đầu chậm lại, thân thể ngày càng mềm đi.

Đôi mắt Tôn Khải vẫn rất sáng, thanh tĩnh nhìn cậu, mỉm cười hỏi: “Thiệu Hiên, em sao thế? Say à?”

Sầm Thiệu Hiên nhìn hắn, một câu cũng không nói nổi, trong mắt dần hiện lên chút bi ai.

Người này, đã từng là người khiến cậu nỗ lực hết sức, nhưng không chỉ hại cậu 1 lần, mà còn muốn hại cậu thêm 1 lần.

Tôn Khải đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt cậu, dường như muốn đem toàn bộ ưu thương cùng phần nộ trong mắt cậu xóa đi. “Thiệu Hiên, anh yêu em.” Giọng của hắn rất nhẹ.

Sầm Thiệu Hiên muốn tránh khỏi tay hắn, nhưng không hề có chút khí lực nào. Cậu chậm rãi nằm úp sấp trên bàn, một mắt nhắm hai mắt lại.

41. Chương 41

Tôn Khải yên lặng nhìn cậu, không hề nhúc nhích. Trên mặt hắn không hề có ác ý nào cả, trái lại lại ẩn chứa 1 chút bất đắc dĩ mơ hồ.

Sầm Thiệu Hiên nằm úp sấp ở đó, tựa như 1 đứa bé đang ngủ, dung nhan an tĩnh như họa.

Tôn Khải vươn tay ra, kéo cậu đứng dậy, để cậu nằm dựa vào trong lòng mình, cúi đầu nói: “Thiếu Hiên, vì sao em lại quay về chứ? Vì sao lại cố chấp như vậy?”

Sầm Thiếu Hiên mềm người ngã vào trong lòng hắn, không còn sự lạnh lùng và sự xa lánh lúc thường nữa.

Tôn Khải nhìn cậu một chút, cúi đầu hôn cậu, nhẹ nhàng vuốt ve. Tư vị vẫn tuyệt vời như trong trí nhớ của hắn, khiến hắn không chần chừ nữa, liền ôm lấy cậu, đưa vào phòng ngủ bên trong, đặt cậu lên giường.

Hắn bước nhanh ra ngoài, đóng cánh cửa phòng chung lại, sau đó lập tức lấy 1 máy chụp hình kỹ thuật số từ trong cái bao da đặt bên cạnh, đưa vào bên trong phòng.

Hắn đặt camera trên tủ đầu giường, sau đó bắt đầu cởi đồ của Sầm Thiếu Hiên.

Hắn và Diêu Chí Như đều biết, nếu như muốn đánh ngã người cố chấp này, chỉ dùng thư nặc danh thì không đủ uy hiếp, nhất định phải có căn cứ chính xác vô cùng xác thực. Theo ý của Diêu Chí Như, chuốc mê Sầm Thiếu Hiên, để cho thuộc hạ của họ làm cậu, toàn bộ quá trình đó ghi hình lại, sau đó dùng nó bức ép Sầm Thiếu Hiên thối lui, thậm chí đầu hàng bọn họ, từ nay về sau trở thành người một nhà. Nhưng Tôn Khải không thể đứng nhìn người khác làm người của mình được. Diêu Chí Như cũng để hắn tự quyết định, không buộc hắn, nên hắn quyết định tự mình đi.

Tôn Khải thật vất vả mới cởi áo lông, áo sơ mi, đồ lót của Sầm Thiếu Hiên ra, trong lòng như núi lửa bạo phát, dường như không thể khống chế được. Hắn liền khấn cấp hôn lên thân thể mà hắn nhớ nhung từ lâu, từ chiếc cổ thon dài đến xương quai xanh tinh xảo, từ nhũ tiêm đang phập phồng theo nhịp thở của lồng ngực đến thắt lưng, bàn tay cũng không ngừng, nhanh chóng cởi thắt lưng của người dưới thân mình, chuẩn bị tháo quần jean ra khỏi đôi chân thon dài.

Hắn dự định tự mình làm trước, sau đó gọi người đang chờ ở phòng sát vách vào, làm tư thế đang làm trên giường, rồi ghi hình lại, như vậy có thể nhất tiễn song điêu, đồng thời có thể đạt được mục đích của chính mình. Hơn nữa, dù thế nào thì bản thân mình và Sầm Thiếu Hiên đã từng là tình nhân, do chính mình làm, không tính là vũ nhục cậu, chờ cậu tỉnh lại rồi cũng không thẹn quá hoá giận, có khi hoàn toàn ngược lại không chừng.

Hắn đang cởi, thì điện thoại nằm trong chiếc áo khoác mà Sầm Thiếu Hiên mặc ở ghế bên ngoài vang chuông. Hắn do dự một hồi, quyết định không bắt, tiếp tục động tác.

Tiếng chuông đang vang bỗng nhiên tắt, sau đó không vang nữa.

Tôn Khải cởi thắt lưng, cởi nút quần, sau đó khó khăn mà cởi bỏ quần jean của Sầm Thiếu Hiên.

Bên trong rất an tĩnh, loa nhạc vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, vang vọng trong không gian càng tăng thêm bầu không khí kiêu diễm trong phòng.

Dục vọng Tôn Khải đã sôi sục, quả thực không thể đợi nữa. Hắn tạm ngừng động tác, áp lên người Sầm Thiếu Hiên, một tay cầm chặt lấy cổ tay cậu, một tay ôm lấy thắt lưng cậu, hôn cắn môi cậu, đầu lưỡi tiến ra, mở hàm răng của cậu, nhẹ nhàng dẫn dắt lưỡi của cậu, nhiệt tình mút vào. Hô hấp của hắn rất gấp, tiếng rên phát ra trong cổ họng.

Ở đây đã bố trí từ trước, không có người tiến vào nữa, nên hắn vô cùng yên tâm hưởng thụ bữa cơm ngọt ngào này, trong lòng không khỏi tiếc nuối khi người trong tay không thể đáp lại.

Hắn như si như túy mà dây dưa với người trong lòng, mất đi cảnh giác từ lâu, không có nghe được tiếng mở khóa.

Cửa phòng bị khóa bên ngoài đang có người dùng chìa khóa mở ra.

Có người tiến vào, nhìn tình hình bên trong 1 chút, liền xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại, khóa lại lần nữa, sau đó bước nhanh vào trong phòng ngủ đang mở rộng cửa.

Tình cảnh trong phòng khiến người đó kinh sợ, không nghĩ ngợi gì nhiều đã lập tức nhào tới, một tay nắm lấy người Tôn Khải, một tay nắm chặt lòng bàn tay, đánh mạnh vào trong huyệt thái dương của hắn.

Tôn Khải bất ngờ không phòng bị, trong đầu ông một tiếng, loạn thành một đồng.

Người nọ đánh thêm 1 quyền, trúng ngay cằm của hắn.

Tôn Khải ngã xuống đất, trước mắt ứa ra sao Kim, trong miệng tất cả đều là mùi máu.

Người nọ bước lên, đá mạnh vào người hắn, dựa theo góc độ của cú đá, thì dường như muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Lúc này, Sầm Thiếu Hiên trên giường hừ một tiếng.

Người nọ lập tức không hề quản Tôn Khải đang té trên mặt đất, xoay người xông lên giường, tỉ mỉ coi người đang mê man.

Sắc mặt Sầm Thiếu Hiên hơi hơi trắng bệch, mí mắt hơi rung động, dường như đang cố gắng tỉnh lại, nhưng lực bất tòng tâm.

Anh suy nghĩ một chút, lập tức chạy vào phòng tắm, dùng khăn mặt thấm nước lạnh, rồi chạy vào, cẩn thận lau mặt cho Sầm Thiếu Hiên.

Sầm Thiếu Hiên sau khi trở về vẫn chưa hề công khai chống đối bọn họ, Tôn Khải và Điều Chí Như tạm thời không muốn thương tổn thể xác và tinh thần của Sầm Thiếu Hiên, nên lần này chỉ dùng thuốc mê loại thường, Sầm Thiếu Hiên bị nước lạnh kích thích, nên dần tỉnh lại.

Anh lo lắng nhìn cậu rồi ghé vào lỗ tai của cậu nói: “Thiếu Hiên, chúng ta sẽ mau chóng rời khỏi đây.”

Sầm Thiếu Hiên không mở mắt đã biết anh là ai, thở phào nhẹ nhõm, vô lực hỏi: “Vân Phong, sao vậy?”

Lục Vân Phong rất rõ ràng tình cảm của cậu với Tôn Khải hồi lúc trước, tuy rằng hận hành vi của Tôn Khải, nhưng không đành lòng để Sầm Thiếu Hiên tận mắt nhìn thấy sẽ thương tâm, không nhiều lời, chỉ nâng người cậu dậy, đem áo lông mặc lại cho cậu, sau đó chạy ra ngoài lấy áo khoác bọc người cậu lại.

Sầm Thiếu Hiên dưới tác động của rượu và thuốc mê nên đầu óc vẫn còn đang hỗn loạn, nhưng tin tưởng Lục Vân Phong nên để cho anh tùy ý.

Lục Vân Phong nhìn thoáng qua Tôn Khải. Hai quyền của anh quá nặng, khiến Tôn Khải rơi vào trạng thái hôn mê, nằm ở đó không nhúc nhích. Anh không nói gì, chỉ lấy máy chụp hình kỹ thuật số trên tủ đầu giường bỏ vào trong túi, rồi lập tức công Sầm Thiếu Hiên đi ra ngoài.

Nếu như anh ôm cậu thì nhìn rất ám muội, đi ra ngoài nếu có người nhìn thấy sẽ có lời đồn đãi, vậy không tốt cho Sầm Thiếu Hiên, anh không muốn có bất kì chuyện gì tổn hại đến Sầm Thiếu Hiên, nên lập tức công cậu trên lưng, nhanh chóng đi ra khỏi phòng, qua hành lang, từ cửa bên hông tới bãi đỗ xe.

Bảo vệ cho rằng Sầm Thiếu Hiên chỉ là say rượu, vội vã chạy tới, giúp Lục Vân Phong mở cửa xe, để Sầm Thiếu Hiên đặt vào trong xe. Lục Vân Phong khách khí mà nói “Cám ơn”. Lập tức leo lên xe, chạy nhanh đi.

Mãi khi ra khỏi cửa chính của Hương Mãn Lâu, trong bóng đêm nhanh chóng lướt đi, anh mới thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi lạnh trên lưng đã thấm ướt cả áo lót và áo sơ mi của anh, dính chặt vào trong người.

Buổi chiều lúc nghe Sầm Thiếu Hiên nói cậu muốn ra ngoài đi ăn với Tôn Khải, Lục Vân Phong liền đứng ngồi không yên. Tuy rằng anh chưa từng gặp qua Tôn Khải, cũng không biết người này, nhưng nghe Sầm Thiếu Hiên kể chuyện quá khứ, Tôn Khải có thể dễ dàng mà dùng thủ đoạn hãm hại người mình yêu, anh liền nhận định tên này là một tên ích kỷ vô sỉ, chỉ sợ thủ đoạn hạ lưu nào cũng có thể sử dụng. Tuy rằng Sầm Thiếu Hiên đã từng bị hắn lừa dối, trong lòng cũng có đề phòng, nhưng dù sao tính cách quang minh, cho rằng dưới ban ngày ban mặt hắn sẽ không thể làm gì, không hề nghĩ ra, tên này sẽ hết lần này tới lần khác nhân lúc người ta không phòng bị nhất mà ra tay.

Lúc anh chạy tới Hương Mãn Lâu, lập tức kêu mấy nhân viên quản lý trung tầng trong công ty cùng đến đó ăn.

Anh đến Đào thành cũng hơn 3 tháng, vì công việc mà cần có rất nhiều xã giao, nên ở Hương Mãn Lâu cũng là khách quý. Tuy rằng nhân viên tiếp đãi anh nói không còn chỗ nữa, nhưng anh chỉ cần lấy ra 1.000 đưa cho cô, xin cô nghĩ cách, thì cô liền nghĩ ra cách thuyết phục 1 ông khách bỏ chỗ, tìm được phòng cho anh.

Trong lúc ăn, anh cứ cách 10” liền gọi cho Sầm Thiệu Hiên 1 lần, nói gì không quan trọng, dù cho Sầm Thiệu Hiên chỉ nói mấy chữ, thì anh cũng biết cậu an toàn, liền an tâm. Đợi khi ăn sắp xong, anh liền gọi thêm 1 cuộc nhưng lại không có ai bắt máy, liền biết có chuyện, không nói gì liền chạy tới đó.

Tôn Khải có quyền, có thể ra lệnh cho nhân viên phục vụ không được làm phiền họ. Nhưng Lục Vân Phong có tiền, chỉ cần 5. 000, liền mua chuộc được nhân viên phục vụ, quản đốc và ông chủ, nhanh chóng có được chìa khóa phòng đó, sau đó kêu các cô đi chỗ khác, giả vờ như không biết gì hết, còn mình thì mở cửa đi vào.

Anh đã dùng thời gian nhanh nhất, nhưng không thể ngăn cản được sự xúc phạm của Tôn Khải với Sầm Thiệu Hiên, lửa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt, thật muốn đá chết tên hỗn đản đó.

Anh lo lắng nhìn người đang ngồi ở ghế phó, suy xét có cần phải đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra hay không.

Nghĩ, anh không tự chủ mà chuyển tay lái, chuẩn bị quay đầu xe đến bệnh viện.

Bỗng nhiên, thanh âm Sầm Thiệu Hiên vang lên: “Vân Phong, em vẫn cho rằng hấn chỉ ích kỷ, nhưng không nghĩ tới, hấn có thể đê tiện đến mức đó.. Nhớ đến đoạn tình cảm lúc trước, em... cảm thấy mình... quá ngu ngốc, em có thể lại.. yêu 1 người như vậy...”

Lục Vân Phong đưa tay ra, cầm chặt lấy tay cậu, dịu dàng mà nói: “Đừng nghĩ như vậy. Chẳng qua là em chỉ gặp phải 1 người vừa ích kỷ cùng cực, vừa có tính lừa dối, lúc đó em mới ra trường, mà hấn lại là thượng cấp của em, em không thể nhìn thấy được bộ mặt thật của hấn, cũng là chuyện thường tình mà thôi...”

Trong lòng bàn tay Sầm Thiệu Hiên tất cả đều là mồ hôi lạnh, nhanh chóng nói: “Vân Phong, mau dừng xe.”

Lục Vân Phong vội vã đậu xe bên đường.

Sầm Thiệu Hiên mở cửa xe, chạy tới 1 góc cây bên đường, liền lập tức nôn mửa

42. Chương 42

Lục Vân Phong thay áo ngủ xong, sau đó đến phòng ngủ trải chăn, chờ Sầm Thiệu Hiên đi ra từ phòng tắm.

Tiếng nước mơ hồ truyền đến, đã hơn 1 tiếng đồng hồ rồi, điều này khiến Lục Vân Phong có chút sầu lo. Anh sợ Sầm Thiệu Hiên còn nặng lòng chuyện này.

Chờ thêm 1 lát, anh nhin không nổi nữa, đi ra ngoài tới trước cửa phòng tắm, gõ cửa nhẹ giọng nói: “Thiệu Hiên, ra đi, không anh vào đó.”

Sầm Thiệu Hiên không ra, nhưng tiếng nước ngừng lại. Dường như cậu mới tắt vòi hoa sen.

Không lâu sau, cậu đi ra, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt buồn bã.

Lục Vân Phong không nói gì, kéo cậu vào trong phòng ngủ, để cậu dựa vào đầu giường, đặt một chén canh nóng vào tay cậu, sau đó bản thân đi tắm sạch, mới trở lại.

Sầm Thiệu Hiên đã ới hết toàn bộ những gì vừa ăn được buổi chiều, sau khi về lại giày vò trong phòng tắm hơn nửa ngày, lúc này an tĩnh lại, cảm thấy đói bụng, nên cầm lấy chén canh uống hết, sau đó cảm thấy thoải mái hơn, sắc mặt cũng đỡ hơn.

Lục Vân Phong thấy cái chén không, cao hứng nở nụ cười, cúi đầu hôn cậu rồi dịu dàng nói: “Ngủ đi. Trời sắp sáng rồi, em nên ngủ nhiều 1 chút. Hôm nay là cuối tuần, khỏi cần đi làm.”

Sầm Thiệu Hiên nhìn anh, không chút cảm xúc mà lắc đầu: “Không được, trong đội nhiều việc lắm, em phải đi làm.”

“Nhưng mà...” Lục Vân Phong nói được hai chữ, liền ngừng lại.

Sầm Thiếu Hiên biết rõ anh muốn nói gì, không khỏi cười khở: “Tuy rằng Tôn Khải không còn là đại đội trưởng nữa, nhưng cũng đã được phân làm phó cục trưởng quản lý đội điều tra, thì vẫn là người lãnh đạo trực tiếp của em. Em không có cách nào trở mặt với hắn được, cũng không thể nói việc này ra được.”

Lục Vân Phong nhìn cậu, bỗng nhiên tắt đèn, sau đó dè lên người cậu.

Sầm Thiếu Hiên bất ngờ, nhưng chưa kịp suy nghĩ gì thì đã bị anh đè chặt xuống giường.

Tiếng gió thổi mơ hồ ngoài cửa sổ khiến người ta cảm nhận được sự lạnh giá của mùa đông, nhưng khí tức nóng rực lại bao bọc quay chung quanh thân thể Sầm Thiếu Hiên, lan tỏa ra khắp toàn thân cậu.

Trong bóng đêm Lục Vân Phong ôm lấy cậu, cẩn thận hôn lên khuôn mặt, đôi môi, toàn thân cậu, vừa hôn vừa trầm thấp nói: “Thiếu Hiên, là anh, anh đang ở đây...”

Sầm Thiếu Hiên cứng người một chút, chợt trầm tĩnh lại, đưa tay ôm lấy anh.

Lục Vân Phong mạnh mẽ hôn cậu, đứng trên mặt đất, tách hai chân cậu ra, sau đó từng chút một tiến vào trong thân thể cậu, chậm rãi đẩy mạnh đến chỗ sâu nhất.

Sầm Thiếu Hiên rên rỉ một tiếng, bỗng nhiên cảm giác trống rỗng đáng sợ lúc mới vừa tỉnh dậy đến giờ chợt bị 1 cảm giác kỳ lạ tràn ngập lấy, cảm giác đau đớn lúc tỉnh dậy dần vơi đi, sự ấm áp cùng thoải mái cũng trở về. Cậu chìm nổi vào trong cường thế trước nay chưa có của Lục Vân Phong, dưới sự đưa đẩy của anh mà say sưa, dưới nụ hôn kịch liệt của anh mà trầm mê. Cậu cứ 1 lần lại 1 lần bị người ở trên mình đặt lên cơn gió mạnh nhất, bay lên chỗ cao nhất, nhìn được trời cao đất rộng, bầu trời trong sáng, sau đó theo cơn gió, cùng anh bay lượn. Lục Vân Phong duy trì liên tục đưa đẩy, lực lượng cường đại không hề giảm, dường như muốn đem toàn bộ khuất nhục, phần nộ, bi thương, oán hận trong lòng cậu đẩy hết ra ngoài, muốn mang toàn bộ yêu thương dâng đầy trong lòng cậu, để cậu cảm thấy vui sướng, trong bóng đêm dường như thấy pháo hoa rực rỡ loá mắt.

Trong lòng hai người tràn ngập quyến luyến, nhiệt liệt ôm nhau, đến tận khi cảm giác được đối phương đã cạn kiệt tinh lực, mới khoải trá thở hổn hển ôm chặt lấy nhau, ngủ say.

Ngủ 1 giấc đến tận chiều, hai người mới tỉnh lại.

Sầm Thiếu Hiên nhìn đồng hồ trên tường, bất đắc dĩ thở dài. Cuối cùng cậu vẫn nghỉ làm. Chẳng qua, chuyện tối qua như là 1 chuyện đã xảy ra từ rất lâu về trước, hoặc như đã xảy ra trên người khác vậy, tuy rằng cậu tức giận, nhưng không khó chịu nữa.

Biểu tình Lục Vân Phong tương phản với cậu. Anh cười thỏa mãn, lười biếng ngáp một cái, rồi xoay người ôm cậu, không muốn động dậy.

Sầm Thiếu Hiên cũng cười, nhẹ giọng nói: “Đói quá.”

Lục Vân Phong cười rên rỉ: “Anh cũng đói, nhưng mệt quá, không muốn cử động.”

“Đói cũng đâu có ngủ được, dù sao cũng phải no bụng cái đã.” Sầm Thiếu Hiên thở dài.

Lục Vân Phong kêu rên: “Vì sao con người cần phải ăn chứ?”

Sầm Thiếu Hiên nhin không được cười ra tiếng.

Hai người đưa đẩy nửa ngày, cuối cùng vẫn phải dậy, lấy đồ ăn trong tủ lạnh hâm lại, sau đó ăn qua loa cho no, mới thông thả nằm dài trên sofa, không muốn cử động.

Lục Vân Phong cầm lấy điều khiển từ xa mở TV, lười nhác xem.

Nhưng Sầm Thiếu Hiên thấy trên bàn có nhiều thứ bị vứt lung tung, liền thuận miệng hỏi: “Mấy cái này là gì vậy? Sao lại ném đây?”

Lục Vân Phong đưa mắt nhìn, nhìn 1 hồi, mới nhớ ra: “À, thì là buổi tối đó lúc anh về nhà, liền ném hết toàn bộ quần áo bị dính máu đi, nhưng có lấy đồ từ trong đó ra, thuận tay đặt đây. Gần tuần nay em không về nhà, mà anh cũng không có ngồi đây nên quên mất.”

Sầm Thiếu Hiên vừa nghe liền ngồi dậy, lấy mấy thứ đó cẩn thận kiểm tra.

Phần lớn đều là hóa đơn, cậu nhanh chóng đặt qua 1 bên, thuận miệng trách cứ: “Mấy thứ này đều là hóa đơn công ty, sao anh lại để ẩu vậy chứ?”

Lục Vân Phong bật cười, đưa tay xoa tóc cậu, lập tức thừa nhận: “Anh chính là tương đối cầu thả, lần sau nhất định chú ý.” Trên thực tế, mấy ngày nay nhiều thứ lo âu quần lấy anh, đâu còn tâm trí để tâm mấy thứ này? Ngay cả phòng cũng chưa dọn, cơm cũng ăn tại công ty, trở về chẳng qua ngủ được vài tiếng, nhưng anh cũng không muốn nói cho cậu nghe.

Sầm Thiếu Hiên cũng không phải đang trách anh thật, nghe xong chỉ là cười, rồi tiếp tục xem tiếp.

Bỗng nhiên, có 1 trang giấy nhỏ đầy máu rơi xuống, Lục Vân Phong không chú ý, vẫn lười nhác mà ôm cậu, xem TV.

Sầm Thiếu Hiên nằm ở bên rìa sofa, nghiêng người nhặt tờ giấy đó lên, thấy đó là một pass mở tủ đựng đồ trong siêu thị, liền hỏi anh: “Anh để đồ trong siêu thị chưa lấy à? Sao không đến đó lấy về đi?”

Hiện tại trên cơ bản đều là Lục Vân Phong đi mua sắm, Sầm Thiếu Hiên chỉ lo phá án, hoàn toàn không có thời gian đi siêu thị.

Lúc này Lục Vân Phong mới nhìn tờ giấy trong tay cậu, nghi hoặc mà nói: “Không có, anh đi siêu thị chưa bao giờ để đồ trong tủ cả, có mang theo túi mà, không cần gọi lại.”

Sầm Thiếu Hiên trầm ngâm chốc lát, ngồi dậy, cầm lấy tờ giấy đặt lên bàn, rồi cẩn thận xem lại.

Cậu đem hết những biên lai không đáng ngờ đặt qua 1 bên, cuối cùng còn lại 5 cái pass của tủ đựng đồ trong siêu thị, gồm có 3 siêu thị khác nhau.

Lục Vân Phong bị hành động của cậu khiến giật mình, lập tức ngồi dậy.

Thấy nhiều pass như vậy, anh cũng hiểu ra: “Đây chắc do người đó nhét vào túi anh lúc trên xe chẳng? Đúng rồi, y tỉnh lại chưa?”

“Chưa.” Sầm Thiếu Hiên cau mày, nhìn kỹ lại 5 pass đó, lập tức nói: “Cần phải tìm thử xem 5 tủ đựng đồ đó đang chứa cái gì.”

“Nếu em đi rất lộ liễu. Sau khi về em chưa từng đi siêu thị, bỗng nhiên chạy tới đó, rất dễ khiến người khác chú ý.” Lục Vân Phong ôn hòa cười. “Người theo dõi em sợ là không ít, anh đi thì hay hơn. Dù sao bình thường anh cũng hay đi siêu thị mua đồ mà, chắc không khiến ai chú ý.”

Sầm Thiếu Hiên cũng biết đây là phương pháp tốt nhất, nhưng cũng không muốn lắm: “Phá án là chuyện của em, em không muốn kéo anh vào.”

“Lại muốn cắt đứt quan hệ với anh sao, phân gì mà chuyện anh chuyện em chứ?” Lục Vân Phong giả vờ giận, nhẹ nhàng cắn lên cổ cậu 1 cái. “Nếu như công ty anh xảy ra chuyện, em sẽ khoanh tay đứng nhìn à? Có phải anh cũng nên nói đó là chuyện của anh, không có liên quan đến em hay không?”

Sầm Thiếu Hiên buông tờ giấy trong tay xuống, trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên xoay người áp đảo anh, đè lên người anh, đưa tay vói vào trong áo ngủ của anh, vuốt ve da thịt láng mịn của anh, cười nói: “Được rồi, em xin lỗi, em không nên nghĩ như vậy... Hửm,... em xin lỗi vậy được không?” Nói xong, cậu hôn anh.

Lục Vân Phong ném điều khiển từ xa trong tay ra, ôm lấy cậu, vừa hôn cậu vừa nói: “Đây không phải em đang... chơi xấu sao... biết rõ.. anh không chống được... mỹ nhân kế... xin lỗi kiểu này.. dù là chuyện lớn... cũng... tiêu tan thành mây khói...”

Toàn thân Sầm Thiếu Hiên thả lỏng, bao trùm lên người anh, nghe anh nói vậy, lập tức oán hận nói: “Mỹ nhân kế? Ai là mỹ nhân chứ?”

“Chuyện này.. không cần nói... ai cũng biết rõ mà.” Lục Vân Phong cười haha, cũng đưa tay vói vào trong áo ngủ của cậu.

43. Chương 43

Sầm Thiếu Hiên nhớ đến mấy tấm giấy ghi pass, nên vuốt ve anh một chút rồi ngừng lại, đứng dậy nói: “Nếu vậy, em sẽ đến bệnh viện thăm người đó, hỏi bác sĩ tình hình của y, coi như làm phân tán lực chú ý của bọn chúng, còn anh sẽ đi siêu thị mua đồ.”

Lục Vân Phong gật đầu: “Được.”

Sầm Thiếu Hiên thay đồ rồi ra cửa trước, đến đại đội hình cảnh lấy xe, sau đó tới thẳng bệnh viện.

Lục Vân Phong nửa tiếng sau thì lái xe ra ngoài, thoáng cái đã đến một siêu thị gần con đường đầy quán bar, bỏ đồ của mình vào trong tủ rồi cài pass lấy mã, sau đó bắt đầu đi mua đồ. Anh mang theo giỏ mua, đi qua đi lại mua nào là sữa bò, bánh mì, bơ, sau đó đến quầy thu ngân trả tiền, rồi nhân nhả đi ra, nhìn xung quanh một chút, dường như không nhớ là mình gửi đồ ở tủ nào, liền cầm lấy tờ giấy đựng mã pass chậm rãi đi lướt qua dãy tủ đựng đồ, cuối cùng mới mở tủ mà mình đã gửi đồ, lấy ra một cái bao da.

Sau đó, anh lại đến một siêu thị khác, mua một chai rượu nho, rồi mua thêm một ít hoa quả, lúc đi ra cũng cầm lấy tờ giấy mã pass mở tủ đựng đồ. Cũng giống như siêu thị trước, trong tủ không hề có gì cả.

Anh rất ung dung, tiếp tục đi đến siêu thị tiếp theo.

Lần này khi anh đến một khu thực phẩm phụ thì trời cũng xế chiều, chọn nào là thịt nạc đang giảm giá, sườn heo và xương, còn rất nghiêm túc chọn lựa nhiều lần, nhìn qua rất giống một người đàn ông nội trợ đảm đang.

Chẳng qua, khi đi ra anh lại chẳng mua lấy thứ gì cả.

Tiếp theo anh lại vào siêu thị, mua rất nhiều gia vị, như tương Salatfix, mù-tạc, hồ tiêu, tinh chất gà, dầu vừng, khiêng ra một túi lớn.

Sau đó anh lại từng bước dò cái pass cuối cùng trong tay để mở tủ đựng đồ cuối cùng.

Khi đi đến một cái tủ ngay góc tường, anh liền gõ pass vào tủ. Bên cạnh anh, một cửa tủ mở ra. Anh lập tức đi nhanh qua, cầm lấy cánh cửa tủ.

Bên trong chỉ có một cái túi hơi mỏng, anh cầm lấy, cảm giác được bên trong có gì đó, nhưng không hề nhìn, liền nhét vào trong túi trong quần áo mình, sau đó chậm rãi đi ra, lại mở tủ đựng túi đồ vừa mua, cầm đồng hồ rồi đi.

Tuy rằng có khả năng ở trong siêu thị cuối cùng không còn vật gì nữa, nhưng anh vẫn tiến vào trong đó, mua bắp, gạo Bát Bảo, gạo Tím và bột mì, sau khi mua xong đồ, anh lại vòng vo nửa ngày ở tủ đựng đồ, rồi mới nhân nhả đi ra ngoài.

Ngoài dự liệu của anh, lần này anh tìm được thêm một cái túi nhỏ nằm trong tủ đựng đồ. Anh cũng cầm cái túi bỏ vào trong túi quần áo, mới lên xe ra ngoài.

Đại công cáo thành, anh lập tức lái xe quay về nhà.

May là hiện tại các tủ đựng đồ trong siêu thị quy định không còn nghiêm ngặt nữa, đặt đồ trong đó bao lâu cũng được cả. Chủ yếu là mấy năm gần đây tại các tủ đựng đồ điện tử có quá nhiều quy định, có vài khách hàng mất đồ khi gửi trong tủ, liền kiện đến pháp luật, yêu cầu bắt đền, rất phiền phức, siêu thị liền không hạn chế thời gian khách hàng để đồ trong siêu thị, nhưng nói rõ là không chịu trách nhiệm, nên mới có thể để đồ mà người đó ký gửi vẫn còn được giữ đến giờ.

Sau cốp xe đều chất đầy đồ mà anh mua, phải lên xuống hai lần mới khiêng hết lên nhà. Sau đó anh ngồi xuống, lấy đồ trong túi ra.

Một cái túi được bao bọc lại tạo thành hình vuông, anh cẩn thận mở ra, bên trong là một chiếc đĩa CD. Anh nhìn một chút, mở cái túi nhỏ hơn ra, bên trong là một cái USB 2G.

Anh lấy di động ra, nhấn một tin nhắn cho Sầm Thiệu Hiên, chỉ có ba chữ đơn giản: “Có được rồi.”

Sầm Thiệu Hiên đang trong bệnh viện nghe bác sĩ nói bệnh tình của người bị thương, nhìn tin nhắn trong điện thoại, cậu không hề đổi nét mặt mà nhấn lại một chữ “Tốt”, sau đó gửi tin rồi tiếp tục nghe bác sĩ nói.

Những lời này kỳ thực mỗi ngày cậu đều nghe, dường như muốn thuộc lòng.

Người bị thương thân trúng 7 phát súng, có 4 viên còn ở trong cơ thể, sau khi phẫu thuật mới lấy ra được, 3 viên đi xuyên qua cơ thể, nhưng không trúng động mạch, bởi vậy y không có bị mất máu nhiều, có một viên trúng ngay cột sống của y, dù có sống được tuổi già cũng phải ngồi xe lăn, nhưng dù thế nào đi nữa, não bộ của y vẫn không hề bị tổn hại, vì sao giờ vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ cũng không thể hiểu rõ được.

“Nói chung, chúng tôi đã xử lý rất toàn diện, giải phẫu cũng rất thành công, hiện nay bệnh nhân ngoại trừ chưa tỉnh ra, các hạng mục sinh lý vẫn rất bình thường, không có nguy hiểm đến tính mạng.” Vị bác sĩ ngoại khoa tao nhã kia bình tĩnh mà nói. “Cơ thể con người rất kỳ diệu, tương đương với một vũ trụ nhỏ, có nhiều việc chúng ta vẫn chưa giải thích được, một người cứ liên tục hôn mê có rất nhiều nguyên nhân, hiện nay chúng tôi vẫn còn đang tìm hiểu, hy vọng có thể tìm ra được nguyên nhân chính xác, xin Sầm đội trưởng kiên trì chờ đợi.”

Sầm Thiệu Hiên suy nghĩ một hồi, gật đầu: “Hiện tại cũng chỉ có thế vậy thôi. Y là nhân chứng vô cùng quan trọng của chúng tôi, xin ngài khi dùng thuốc cố gắng chú ý an toàn của y.”

“Đương nhiên, chúng tôi nhất định chú ý.” Bác sĩ mỉm cười. “Cho dù y chỉ là một bệnh nhân bình thường, thì chúng tôi cũng sẽ vô cùng cẩn thận. Mạng người là chuyện quan trọng, chúng tôi là bác sĩ, càng không thể qua loa tùy tiện.”

“Cám ơn.” Sầm Thiệu Hiên cười vươn tay bắt tay ông. “Cực khổ ngài rồi.”

“Đó là chuyện phải làm.” Bác sĩ lễ phép bắt tay với cậu rồi tiễn cậu ra khỏi văn phòng.

Sầm Thiệu Hiên vào phòng bệnh nhìn y một chút, sau đó nói vài câu với những hình cảnh có nhiệm vụ canh giữ ở đây, mới ra khỏi bệnh viện.

Vụ án này vô cùng kỳ lạ, đêm hôm đó, Sầm Thiệu Hiên lập tức gọi người chạy đến hiện trường điều tra, nhưng phát hiện ở đó đã bị quấy nát hoàn toàn, ngoại trừ những vỏ đạn còn sót lại cùng một số dấu chân in trên bùn nhão ra, thì không tìm được bất kì thứ gì có giá trị cả. Căn cứ vật chứng tại hiện trường, có thể phán đoán ra được người đó ở chỗ này cũng không lâu, còn tin tức của những kẻ tập kích liên quan cũng chưa rõ ràng.

Căn cứ vỏ đạn cùng đạn được lấy ra từ người bị thương, thì có thể phát hiện vũ khí của kẻ tập kích hoàn toàn không giống nhau, vừa có súng lục được chế tạo theo quân đội, vừa có súng của cảnh sát, đó toàn là những súng ống mà người thường không thể tùy tiện sử dụng.

Sầm Thiệu Hiên vừa suy nghĩ vừa đi đến bãi đỗ xe.

Hoa tuyết nhẹ nhàng bay lá tả xuống, không khí bỗng nhiên trở nên trong sạch hơn. Cậu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời lam sắc lạnh băng kia.

một thành phố xinh đẹp như thế, một thế giới rộng lớn như thế, người người hẳn là phải có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, nhưng hết lần này tới lần khác đều gặp phải những tội ác. Vì tư dục bản thân, bọn chúng không ngần ngại hủy diệt cuộc sống người khác, cướp đi sinh mạng người khác. Trong đó vừa có sự ác độc trơ trụi, vừa có sự tàn nhẫn ẩn dưới mặt nạ chính nghĩa, toàn bộ đều là cái ác. Từ khi Sầm Thiệu Hiên tốt nghiệp, vẫn luôn phải đối mặt với những tên có linh hồn méo mó thế này, đã ẩn mình tại một thế giới đầy hiểm ác đáng sợ âm u, hơn ai hết cậu càng thêm quý trọng tình cảm, cũng càng mong muốn một cuộc sống sạch sẽ an bình. Thế nhưng, nếu muốn để người khác cũng có một cuộc sống như vậy, thì cậu phải kiên định đứng ngay giữa đường ranh giới giữa đen và trắng, ngăn trở tội ác tấn công, bảo vệ ánh sáng chính nghĩa, bảo vệ hạnh phúc của người khác.

Cậu đứng yên ở đó, không hề di động.

Hoàng hôn mênh mông dần dần bao phủ xuống tới, bóng dáng của cậu giữa bầu trời đầy hoa tuyết bay lá tả càng thêm bất mắt.

Một lúc lâu, cậu mới mới hồi phục tinh thần lại, xoay người chuẩn bị lên xe.

Nhưng, cậu chợt ngừng động tác.

Đứng bên cạnh xe đậu kế bên xe cậu, là Tôn Khải.

Ánh mắt của hắn rất sâu, bên trong hình như có suối chảy, khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Sầm Thiếu Hiên trầm mặc, nhìn thẳng hắn, trong mắt không hề có tia dao động, rất bình thản.

Rốt cục, Tôn Khải thở dài, trên mặt hiện ra chút áy náy, dịu dàng mà nói: “Thiếu Hiên, tối qua em uống say quá, anh lo lắng, sợ ảnh hưởng sức khỏe của em? Sao rồi? Em thấy khỏe không?”

Sầm Thiếu Hiên cũng làm giống hắn, tựa như không có chuyện gì xảy ra cả, ôn hòa nói: “Tôi không sao, cảm ơn anh.”

Thái độ Tôn Khải Hòa ái dễ gần: “Thiếu Hiên, đêm nay anh mời toàn đội đi ăn, em nhất định phải đi. Hôm qua anh cũng có nói với em rồi đó, em chưa ăn gì phải không?”

“Đúng vậy, tôi chưa ăn.” Thái độ Sầm Thiếu Hiên vẫn như cũ trầm ổn. “Anh cứ nói thời gian địa điểm, tôi nhất định đến đúng giờ.”

Tôn Khải cũng không hề bắt ép cậu phải tiến xa thêm với hắn. Việc hắn tới đây hôm nay, chủ yếu là muốn thăm dò thử phản ứng của cậu đối với việc ngày hôm qua, hiện tại thấy cậu dường như không có việc gì, liền an tâm.

Mặc kệ thế nào, hắn cũng là thượng cấp của cậu, chuyện này quá lắm cũng coi như rượu hậu loạn tính, hơn nữa nói ra với ai cũng không có lợi, tuy rằng Sầm Thiếu Hiên cố chấp, nhưng dù sao cũng là người thông minh, quả nhiên đưa ra được lựa chọn tốt nhất.

Người thông minh, sẽ xử lý một cách thông minh.

Hắn dừng ở đó không xa, nhìn hoa tuyết bay ngang qua khuôn mặt như chạm ngọc đỏ của cậu, khóe miệng mỉm cười.

44. Chương 44

Nửa đêm, một trận tuyết nhỏ giờ đã biến thành bão tuyết, khiến cho một người luôn ở Phương Nam như Lục Vân Phong kinh hãi không ngớt.

Sầm Thiếu Hiên gọi điện về nhà, nói là muốn đi ăn cùng toàn đội, cũng hiểu rõ đây là xã giao không thể tránh được. Sầm Thiếu Hiên càng lên cao thì càng không thể tránh được việc cậu phải bước chân vào giới chính trị mà cậu luôn không thích thú, đừng nói tới việc cậu muốn vạch trần tấm màn đen, ban đảo quyền quý. Hiện tại cậu không có chứng cứ vô cùng xác thực, cho nên không có khả năng nhận được sự ủng hộ của các bộ môn liên quan, chỉ có thể một mình chiến đấu, mỗi một bước đều phải cẩn trọng vô cùng, nên một cuộc họp nhỏ cũng không thể vô cớ vắng mặt được. Lục Vân Phong rất hiểu rõ Sầm Thiếu Hiên, nội tâm của cậu luôn tinh thuần, muốn cậu miễn cưỡng học thói khéo léo đưa đẩy trong cuộc đời này, là một việc vô cùng khó chịu.

Lục Vân Phong đứng trước cửa sổ, nhìn trận bão tuyết, khe khẽ thở dài.

Anh luôn mong muốn có thể bảo hộ Sầm Thiếu Hiên ở phía sau mình, nhưng đây không phải là yêu. Sầm Thiếu Hiên muốn làm chuyện gì, anh nhất định toàn lực ủng hộ, tuyệt không phản đối, trong đó cũng ẩn chứa sự chờ đợi.

Mấy tháng qua, bình thường Sầm Thiếu Hiên đi công tác, dù có về thì cũng thường tăng ca, tuy rằng anh lo lắng, nhưng không hề oán trách, lại càng không khuyên can.

Bọn họ đều có sự nghiệp của bản thân, có mục tiêu cuộc đời riêng cần phải theo đuổi, không thể vì tiếng yêu mà bắt ép đối phương phải thay đổi. Sau khi Sầm Thiếu Hiên trở lại cảnh đội đảm đương trọng trách, bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, trước có Diêu Chí Như tìm tới cửa, sau lại Tôn Khải đánh giáp lá cà, họa phúc khó liệu, nhưng Lục Vân Phong chưa từng hối hận. Nếu thời gian quay trở lại, để anh một lần nữa lựa chọn. Anh vẫn không hề do dự mà quyết định làm vậy.

Trên cao nhìn xuống có thể thấy tất cả con đường cùng nóc nhà đều trắng xóa, rất xa có đèn xe hơi đang sáng, cẩn thận chạy qua mặt đường đầy tuyết, anh không khỏi lo lắng. Hôm nay Sầm Thiếu Hiên khẳng định sẽ bị đội viên của cậu chuốc rượu không ít, lái xe về không có việc gì chứ nhỉ?

Quay đầu lại nhìn đồng hồ, cũng sắp một 2h rồi, anh rút cục nhìn không được nữa liền gọi điện cho Sầm Thiếu Hiên.

Điện thoại vang chuông thật lâu. Sau đó tự động tắt máy. Anh lại gọi thêm lần nữa.

Thật vất vả, điện thoại cũng được bắt, một thanh âm mơ hồ vang lên: “Alô...”

Anh không hề chần chừ: “Thiếu Hiên? Là em à?”

Thanh âm mơ hồ rõ ràng hơn một chút: “Là em...”

Lục Vân Phong thân thiết hỏi: “Cần anh đi đón không?”

Sầm Thiếu Hiên cười rộ lên: “Không cần.. bọn họ đưa em về.. anh yên tâm.. em không sao... em đang trên đường.. cũng sắp tới rồi...”

Nếu do cấp dưới của cậu đưa về thì Lục Vân Phong thoáng yên tâm. Cúp máy, anh trở lại phòng khách ngồi xuống, vừa uống trà vừa xem TV.

Chẳng biết từ bao giờ anh đã trở thành một người luôn ngồi nhà xem TV rồi. Giờ anh là một người đàn ông luôn ngồi nhà chờ người ư? Suy nghĩ, anh liền thấy buồn cười.

Chẳng qua, trong đêm bão tuyết, nhớ tới người đang chạy nhanh về nhà với mình, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp hơn, rất hài lòng.

Nghe thấy tiếng chuông, anh có chút giật mình, lúc này mới nhớ ra có thể Sầm Thiếu Hiên quá say nên không tìm được chìa khóa nhà. Liền chạy vội ra, quả nhiên từ mắt mèo có thể thấy khuôn mặt say của cậu, anh lập tức mở cửa.

Sầm Thiếu Hiên được mấy cấp dưới của mình đưa về. Cậu và Tôn Khải ở trên bàn ăn, không hề may mắn trốn được. Bị đám thanh niên mạnh khỏe lần này tới lần khác mà chuốc rượu, cơm xong lại bị kéo đến quán bar, tiếp tục uống điên cuồng. Dù sao cũng là lệ cũ, khó có dịp một lần như thế, các thuộc hạ đều dùng phương thức này mà biểu hiện sự kính ý của mình với cấp trên. Trước đây khi còn ở tập đoàn Vân Phong, thì 0mặt/5, Quốc Khánh, Tết Âm Lịch, khi công ty liên hoan, Lục Vân Phong lần nào cũng say bí tỉ về nhà, hiện tại cậu cũng giống y như thế,

Chẳng qua, cho dù đang say, trong đầu cậu vẫn còn chút tỉnh táo, chỉ để cấp dưới đưa mình tới sảnh chung cư, nhưng chỉ ở trước cửa sảnh, không cho bọn họ đưa lên nhà. Dù cấp dưới cậu có lo lắng, nhưng dù sao cậu cũng là thượng cấp, nên không thể không tuân theo lời cậu, chỉ nhìn cậu bước lên cầu thang, nhấn pass mở cửa chung cư, rồi mở cửa bước vào. Thấy cậu đi không hề bị té ngã gì, nên bọn họ mới yên tâm mà rời đi.

Sầm Thiếu Hiên dựa người trong thang máy, sau đó đỡ tường bước đến cửa nhà, không còn chút khí lực nào nữa. Trong men say, cậu vẫn nhớ rõ phía sau cánh cửa này đang có người mà mình tin tưởng nhất, vì vậy nhìn không được mỉm cười, cố gắng nâng cánh tay nặng nề lên nhấn chuông cửa.

Lục Vân Phong mở cửa, thấy người trước mặt đang lão đảo. Anh nhanh chóng ôm lấy cậu rồi đóng cửa.

Chăm sóc cho cậu là một chuyện đã khá quen thuộc, Lục Vân Phong thành thạo cởi bỏ quần áo cho cậu, giúp cậu pha nước ấm lau người cho cậu xong, rồi đưa cậu lên giường, rót một ly trà nóng, đỡ đầu cậu dậy, giúp cậu uống xong rồi mới yên tâm.

Đến tận buổi trưa ngày thứ hai Sầm Thiếu Hiên mới thanh tỉnh lại, tuyết bên ngoài ngừng, ánh mặt trời ấm áp đang rọi sáng khắp căn phòng, bầu trời như mới được tẩy rửa xong, mỹ lệ vô cùng.

Bên người trống không, cậu mặc áo ngủ đứng dậy, đi ra ngoài, phòng khách sáng sủa sạch sẽ rất an tĩnh, nhưng không ai. Cậu suy nghĩ một chút, liền mở cửa phòng đọc sách.

Lục Vân Phong đang ngồi làm việc, quay đầu nhìn cậu, lập tức cười nói: “Tỉnh rồi à? Anh đi làm bữa sáng cho em.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu, rồi vào phòng tắm rửa mặt.

Chờ cậu xong xuôi thì Lục Vân Phong đã đem sữa bò và bánh mì mới hâm nóng xong đặt lên bàn.

Cậu vừa ăn vừa hỏi: “Hôm qua anh tìm được gì vậy?”

Lục Vân Phong cười tủm tỉm nhìn cậu, thuận miệng nói: “Là một CD và một cái USB, anh chưa xem qua, sợ bên trong có virus gì đó lại làm hỏng hết tư liệu.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu, trầm tư chốc lát, nói rằng: “Dùng máy của em thử đi. Nếu không phải bắt đắc dĩ thì em không muốn giao nó cho nhân viên kỹ thuật bên em đọc được tư liệu bên trong. Em không hy vọng chuyện này bị đồn đại lung tung.”

“Vậy tất nhiên là tốt nhất.” Lục Vân Phong cười nói. “Anh nghĩ chúng ta nên mua máy mới, để tránh bên trong có virus, lại ảnh hưởng hệ thống máy tính của em, tư liệu không thể phục hồi.”

“Được.” Sầm Thiếu Hiên không có dị nghị. “Hiện tại đúng thật là, khoa học kỹ thuật càng tiên tiến, lo lắng càng nhiều.”

Lục Vân Phong hắc hắc: “Sao vậy? Nhớ thời Sherlock Holmes à?”

Sầm Thiếu Hiên cũng cười, khôì hài mà nói: “Em thích Bao Công hơn.”

Lục Vân Phong cười ha ha: “Vậy em nên bôi than đen cả mặt đi, thêm nữa vàng trắng khuyết lên trán nữa.”

Sầm Thiếu Hiên cười ra tiếng.

Cơm nước xong, Lục Vân Phong đem CD và USB đưa cho cậu, rồi tự mình lái xe ra ngoài mua laptop mới. Anh lười chọn, liền đến thẳng một cửa tiệm độc quyền của IBM, vì thiết bị đã được cài đặt sẵn các phần mềm, chỉ cần kích hoạt là xong, không cần phải lắp ráp tốn thời gian.

Anh nhanh chóng mua xong laptop rồi chạy về nhà.

Tuy rằng ngôn hành cử chỉ của anh vẫn trầm ổn như thường, nét mặt vẫn ung dung như thường, nhưng trong lòng anh lại cực kỳ khẩn trương.

Màn kịch lớn đã được mở màn, hiện tại bọn họ đang chiếm ưu thế, vì thực tế đối phương cũng không biết bọn họ đang có trong tay thứ gì. Bọn chúng giờ chỉ biết nhân chứng quan trọng nhất đã bị trọng thương, đang hôn mê trong bệnh viện, điều đó khiến bọn chúng có chút yên tâm. Từ bên ngoài nhìn vào, đầu mâu hiện nay của bọn chúng vẫn luôn nhắm vào Sầm Thiếu Hiên không chịu đầu hàng bọn chúng, mà không hề chú ý nhiều tới hành động của anh, bởi vậy không biết rõ thứ mà người đó muốn giao cho Sầm Thiếu Hiên là gì.

Hiện tại, âm mưu nhắm vào Sầm Thiếu Hiên đang bắt đầu triển khai, trong lòng anh vô cùng lo lắng, hận không thể từng giây từng phút ở bên bảo vệ cho cậu.

Trong thời gian anh ra ngoài, Sầm Thiếu Hiên không có ra cửa. Hiện tại với cậu thì CD và USB trên bàn trước mặt mới là thứ quan trọng nhất.

Chưa có laptop mới nên cậu không thể xem được bên trong chứa thứ gì, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian, tình thế tiến hành công tác bảo vệ vật chứng. Cậu cẩn thận nghiên cứu tờ giấy bọc đĩa CD và USB, lại nghiêm túc lấy toàn bộ các dấu vân tay, quần áo dính dấu mỡ, máu, vết dơ có trên các tờ giấy bọc, CD, USB và các tờ mã pass.

Sau khi trở về Lục Vân Phong sau khi trở về, lập tức đặt laptop trên bàn trà, mở máy.

Sầm Thiều Hiền đã tính toán qua nhiều lần, lúc này liền cầm lấy USB, đút vào máy trước.

45. Chương 45

Lục Vân Phong lúc mới mua máy tính cũng sử dụng widebroad trong cửa tiệm, cài đặt phần mềm diệt virus bản quyền quốc tế được cửa tiệm đó tặng kèm, khi cắm USB vào thì không hề xuất hiện thông báo có virus hoặc phần mềm giải mã gì.

Trong USB có một file Excel dung lượng khá lớn, cũng có kèm một file Word. Sầm Thiều Hiền biết, người thường đều dùng file Word để viết ra những gì muốn nói, còn Excel thì dùng để lưu dữ liệu. Cậu không do dự mở file Word ra trước.

Đó là một bức thư.

”Sầm đội phó:

Thời điểm chính ngài mở bức thư này, thì có lẽ lúc đó tôi đã không còn trên đời này nữa. Nhưng tôi tin ngài, dựa vào biểu hiện của ngài hai năm về trước, tôi rất tin tưởng, không phải toàn bộ cảnh sát hay quan viên nào cũng đều bị tiền tài và quyền thế mua chuộc được, tôi tin ngài có thể giữ vững lòng mình để có thể giúp cho tôi và những người vô tội khác đòi lại công lý.

Tôi là phó kế toán viên cao cấp tại Chí Thành tập đoàn, làm tại đó 7 năm. Thời điểm mới vào công ty đó, tôi làm quản lý bộ tài vụ, xử lý các hóa đơn của công ty. Tôi cần cù và thật thà làm việc, tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, đương nhiên cũng giữ kín bưng toàn bộ các tư liệu tài vụ của công ty, dần dần được tổng kế toán viên cao cấp của công ty chú ý, hai năm sau liền thăng làm trợ lý cho ông ta, trở thành phó tổng kế toán viên cao cấp. Từ lúc đó, tôi đã bắt đầu thấy được những thứ mà trước đây tôi chưa từng thấy, bao gồm cả những tình hình thu chi tài vụ khả nghi.

Tôi có nghi ngờ, có do dự, nhưng công ty cho tôi lương cao, cấp xe, nhà ở, còn lo cho công việc của vợ con tôi chu đáo, cuối cùng tôi quyết định cúi đầu, thông đồng làm bậy với họ, bởi vậy càng được họ tín nhiệm, trở thành một trong những quản lý chủ chốt của Diêu Chí Như.

Vợ vét tài sản, giết người, cùng với việc vây bắt và mượn đao giết người, diễn hình như người mà bị ngài vây bắt trên đường cao tốc lúc trước, chỉ là một trong số ít những việc mà Chí Thành tập đoàn đã làm suốt bao năm qua, chỉ cần có thể lấy được một công trình trị giá hơn một tỷ, bọn chúng đều sẽ làm vậy, không từ thủ đoạn mà nắm cho bằng được công trình đó vào tay. Sau đó thu mua nhân viên liên quan, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, kiếm lợi lớn nhất.

Năm đó, ngài kiên trì điều tra tới cùng sự việc đó, Diêu Chí Như bị tốc độ tra án nhanh chóng của ngài khiến cho bất an, liền ra tay dùng kế hãm hại ngài, đồng thời bắt đầu giết người diệt khẩu. Con tôi bất hạnh trở thành một trong những đối tượng bị diệt khẩu. Tuy rằng bọn họ tạo dựng một tai nạn giao thông, nhưng trong lòng tôi biết rõ, đó chính là thủ đoạn của chúng, vì vậy, tôi không thể không chạy trước, bằng không, tôi nhất định cũng sẽ bị chúng diệt khẩu.

Một năm qua, tôi sống trong cảnh trốn chạy, biết người của Diêu Chí Như đang truy tìm tôi. Tôi trốn đông trốn tây, không dám liên lạc với người nhà, không dám sử dụng thẻ tín dụng, không dám đến ở trong nhà trọ khách sạn, trải qua một cuộc sống không phải của mình, chỉ vì muốn tìm kiếm một người giống như ngài, có thể can đảm chống lại người có quyền thế như Diêu Chí Như. Thế nhưng, tôi rất thất vọng. Sau khi ngài đi, người trong Đào thành có thể đối kháng Diêu Chí Như không còn một ai cả.

Tôi cũng muốn đến Bắc Kinh tố cáo bọn họ, nhưng tôi không có chứng cứ xác thực, tài liệu mà tôi lưu được có thể sẽ bị trả lại Đào thành. Muốn để bộ bên đây điều tra, chẳng khác nào đá chìm đáy biển.

May là, ngài đã trở về.

Mấy tháng qua, tôi vẫn thấy ngài giống như trước đây phá án, không hãi sợ nguy hiểm, không sợ quyền thế. Vì vậy tôi càng thêm kính nể, cũng cảm thấy may mắn vì cuối cùng mình cũng chờ được đến ngày này.

Sầm đội phó, trong USB này có lưu lại tư liệu về các quan viên có liên quan đến vụ nhận hối lộ, bao gồm tên (những người không biết tên thì có chức vụ), thời gian, số tiền. Còn đĩa CD thì có một phần tư liệu dự phòng, còn có thêm các tư liệu khác về những lần họp với các đối tượng có liên quan, cùng với tư liệu về hàng hóa, hàng nhái có sắp xếp theo thứ tự, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, và danh sách những người biết chuyện, bao gồm cả những người đã bị diệt khẩu, hay những người còn sống... những tư liệu này đều nằm trong máy tính của con tôi, có một số tư liệu là lấy được từ người khác mà do đích thân nó tham gia vào mà có, cũng vì vậy mà nó mới bị giết.

Tôi trở lại Đào thành, biết mình rất nhanh sẽ bị người của Diêu Chí Như phát hiện. Ở chỗ này, thế lực của y rộng khắp hắc bạch, rất nhiều quan viên đã nhận tiền của y, hiện tại không thể không làm việc cho y, trong đó bao gồm cả hệ thống cảnh sát. Hôm nay tôi đem toàn bộ những tư liệu này đặt trong siêu thị, sau đó gọi điện cho ngài. Hy vọng dưới sự bảo vệ của ngài, sinh mạng của tôi có thể giữ vững, nếu vậy tôi đồng ý đứng ra làm người chỉ điểm, là nhân chứng chỉ tôi bọn chúng, đưa bọn chúng ra công lý. Còn nếu tôi không còn sống để gặp ngài, mà ngài có thể có được những tư liệu này, thì tôi chết cũng không tiếc.”

Cuối cùng chính là tên của người bị trọng thương nhập viện, đến nay vẫn còn hôn mê kia.

Sầm Thiếu Hiên xem xong, lập tức mở file Excel ra.

Màn hình xuất hiện một rừng tên người và số tiền nhận hối lộ, thực sự là nhìn thấy mà giật mình.

Sầm Thiếu Hiên xem kỹ, sau đó mới thở một hơi thật dài, rồi hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Lục Vân Phong, cúi đầu mà nói: “Đây không kém một vụ án lớn nào cả. Dựa vào danh sách ở trên, thấy rõ hơn phân nửa đều là quan viên của Đào thành.”

Lục Vân Phong gật đầu, nét mặt nghiêm túc: “Những người này em không dễ động vào đâu, đem những tư liệu này đến Bắc Kinh đi.”

Sầm Thiếu Hiên trầm tư gật đầu.

Lục Vân Phong ôn hòa nói: “Em vừa mới tiếp nhận chức đại đội trưởng, công tác rất nhiều, người theo sát em cũng không ít, không thể rời khỏi đây được, để anh đi thì hơn, dù sao bình thường anh cũng hay đi công tác, qua Bắc Kinh là chuyện bình thường, anh có thể về tổng bộ ở Khang thành trước, xử lý công tác, rồi bay sang Bắc Kinh sau, như vậy nhìn chắc không có vấn đề gì. Hơn nữa, anh cũng có bạn làm ở bộ công an, có thể dựa vào mối quan hệ bạn bè thân thiết mà tìm đường trong, gửi tư liệu này lên trên.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn sự thành khẩn trên mặt anh, nhìn thấy sự nhiệt tình trong mắt anh, lại nhìn sự kiên định ẩn chứa trong ngũ quan anh tuần của anh, cảm giác được sự áp lực trên bàn tay đang cầm chặt tay mình của anh, còn có sự tình cảm chân thành tản mát ra từ người anh đang bao bọc chính mình, không khỏi lẩm bẩm: “Em chưa bao biết, thì ra thiên sứ là như vậy.”

Lục Vân Phong nở nụ cười, hôn nhẹ môi cậu, nhẹ giọng nói: “Em mới là thiên sứ trong cuộc đời anh.”

Ánh nắng mặt trời từ từ chiếu rọi, tựa như làn khói mỏng manh, chậm rãi bao bọc lấy hai người họ, khiến cả người họ đều như đang phát ra một luồng ánh sáng mộng ảo.

Lục Vân Phong một tay đẩy bàn trà ra, một tay ôm lấy Sầm Thiếu Hiên, áp cậu xuống sofa.

Anh hôn lên gương mặt trơn bóng của người dưới thân, hôn lên đôi môi mềm, hôn chiếc cổ duyên dáng, hôn thân thể mỹ lệ của cậu. Anh nghe thấy tiếng cậu thở dốc hòa cùng tiếng rên rỉ. Toàn thân anh nóng lên, từng tế bào đều kêu gào khát vọng.

Sầm Thiếu Hiên vươn tay lên, mê loạn mà xoa tóc anh, nắm lấy bờ vai anh, muốn kéo người anh hòa vào trong thân thể mình.

Lục Vân Phong cẩn thận thẳng tiến, kiên định ôm chặt cậu, thong thả đưa đẩy cũng không kém phần kịch liệt. Anh cúi người xuống, cầm lấy bàn tay thon dài của cậu, đan tay vào nhau, nắm chặt đặt bên người. Thân thể Sầm Thiếu Hiên bị đưa đẩy tiến dần lên phía trước, dính sát vào thành sofa, dưới sự đưa đẩy nhiệt tình của anh, dần cùng anh hòa cùng một nhịp mà cảm nhận khoái cảm.

Trong ánh nắng, hai người phảng phất hòa hợp một thể, trong căn phòng vắng vẻ tràn ngập khí tức sung sướng, vui sướng vô biên như nước thủy triều ập tới, nhanh chóng đưa bọn họ lên thiên đường.

Thật lâu sau, mặt trời càng lúc càng lệch đi, dần dần biến thành màu vàng nhạt, cuối cùng chậm rãi biến mất, hoàng hôn dần vươn dài vào trong phòng, khiến tầm nhìn của họ càng thêm mờ mịt.

Lục Vân Phong bình tĩnh trở lại từ cơn cao trào, cúi đầu vùi vào cổ của Sầm Thiếu Hiên, cảm giác được làn mồ hôi mỏng từ người cậu, bên tai còn nghe được tiếng thở gấp gấp của cậu, vui mừng tràn đầy cả thể xác và tinh thần của anh.

Sầm Thiếu Hiên ôm chặt anh, sung sướng cảm thụ được sự ấm áp truyền đến từ trong thân thể anh.

Hai người không ai nói gì, vẫn đang chìm đắm trong bầu không khí vui sướng, đến khi màn đêm buông xuống, mới cùng lúc nói: “Đói quá.” lập tức cười rộ lên.

Lục Vân Phong đứng dậy, kéo Sầm Thiếu Hiên lên, cùng nhau vào phòng tắm.

Khí tức ngọt ngào vẫn đang vờn quanh hai người họ, hai người họ đứng dưới vòi hoa sen tắm rửa, nhìn không được hôn nhau. Thân thể dưới làn nước nóng, khiến dục vọng càng tăng nhanh.

Sầm Thiếu Hiên ôm lấy người trước mắt, trong tay dùng sức, ý nghĩa rất rõ ràng. Lục Vân Phong ngẫm hiểu, xoay người sang chỗ khác, đỡ lên ống nước.

Sầm Thiếu Hiên chậm rãi đi vào thân thể anh, lập tức say mê trong nơi ấm áp mà chật hẹp đó. Cậu ôm chặt lấy thất lực phiêu lạng trước mặt mình, nhiệt tình hôn lên bờ vai rộng của anh, nhẹ cắn lên sau cổ anh, hôn lên vành tai anh.

Lục Vân Phong khép hờ hai mắt, người phía sau anh đang châm lửa bên trong anh, lại cảm nhận được từng đợt khoái cảm đánh vào, không thể kìm được tiếng rên rỉ, thở dốc.

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm, nhiệt tình tương hỗ cho bọn họ. Khí tức ngọt ngào càng lúc càng đậm, phảng phất như một hơi thuốc tình kích thích tuyệt vời nhất trên thế giới, khiến bọn họ không thể ngừng lại.

Sầm Thiếu Hiên đưa đẩy kịch liệt, phóng ra được kích tình, lập tức ôm chặt lấy anh, nhẹ giọng nói: “Vân Phong, em yêu anh. Dù xảy ra chuyện gì, chúng ta vĩnh viễn cũng không rời nhau.”

Lục Vân Phong chậm rãi xoay người lại, ôm chặt lấy cậu, kiên định nói: “Thiếu Hiên, em yên tâm, anh đã nói rồi, dù thế nào đi nữa, anh cũng không buông tay em ra.”

Sầm Thiếu Hiên dựa vào lòng ngực anh, an tâm mỉm cười, trong sự hạnh phúc cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

46. Chương 46

Sáng sớm Lục Vân Phong vừa tỉnh liền đặt vé máy bay, buổi chiều đã bay về Khang thành.

Diệp Oanh cho xe đón rồi đi thẳng tới công ty.

Tổng bộ của anh vẫn đang nằm trong cao ốc Kim Sắc rộng lớn, mấy tháng qua cứ một ngày là anh về một lần, ở chỗ này chừng 2,3 ngày, xử lý công tác tổng bộ. Phần lớn thời gian anh sẽ ở Đào thành, thông qua internet và điện thoại, anh vẫn có thể điều khiển công ty đầu vào đây, khiến các công tác đều tiến hành thuận lợi.

Lần này khi anh đến đây liền để Diệp Oanh đặt vé máy bay đi Bắc Kinh, ngày thứ hai sẽ lập tức bay.

Anh bước vào cao ốc Kim Sắc, lên công ty mình, nhân viên tiếp tân ở cửa và các nhân viên tình cờ gặp anh trên hành lang đều rất ngạc nhiên, cung kính nhiệt tình chào hỏi anh.

Anh đều mỉm cười đáp trả, vào văn phòng chủ tịch của mình.

Chức vụ hiện tại của Diệp Oanh vẫn là thư ký chủ tịch, làm việc hằng ngày ở đây, phụ trách đem toàn bộ tình hình báo cáo lại cho anh, gửi hồ sơ qua online hoặc gửi bản sao cho anh, sau đó truyền mệnh lệnh của anh xuống mọi người. Nếu như là việc quan trọng, Lục Vân Phong sẽ trực tiếp gọi cho nhân viên quản lý liên quan, còn những việc thường ngày mới giao cho Diệp Oanh, bởi vậy cô cũng không bận rộn lắm.

Chẳng qua, gần đây Lục Vân Phong phát hiện tâm tình của cô càng ngày càng xấu, sắc mặt cũng dần kém, hỏi cô chuyện gì thì cô lại không chịu nói. Lục Vân Phong đoán có lẽ liên quan đến chuyện tình cảm, đây là chuyện cá nhân, nếu như Diệp Oanh kiên trì không nói, thì anh cũng sẽ không hỏi nhiều.

Lục Vân Phong ngồi vào bàn công tác, nhưng không thấy Diệp Oanh. Theo lý bình thường chỗ cô sẽ ngồi trong phòng thư ký ngay bên cạnh văn phòng chủ tịch, lúc đi ngang qua cô phải thấy anh chứ. Rất cục là có chuyện gì? Cô biết rõ thời gian chuyển bay của anh, có thể đoán được thời gian anh đến công ty mà. Trước đây thường thì cô đã sớm chờ ở đây rồi, chưa từng có việc anh tới nhưng cô lại chưa xuất hiện.

Suy nghĩ một hồi, anh quyết định dùng điện thoại nội tuyến, gọi đến phòng thư ký nhưng lại không có ai tiếp.

Anh gọi di động cho cô, chuông vang thật lâu cô mới bắt máy, nhưng thanh âm cô lại nghẹn ngào: “Alô, anh Phong... em có chút khó chịu... về nhà trước... xin lỗi...”

“Em đến vậy mà nói không có việc gì à?” Lục Vân Phong trách cứ. “Em không xem anh là bạn nữa phải không? Không coi anh là anh em phải không? Có chuyện gì lập tức nói anh biết, anh sẽ giúp em.”

Diệp Oanh trầm mặc một hồi, liền khóc rống lên.

Lục Vân Phong kiên trì chờ cô nói, nhưng trong điện thoại chỉ vang lên tiếng khóc của cô mà thôi.

Qua thật lâu, Diệp Oanh vừa khóc vừa nói: “anh Phong, anh ấy đi rồi...”

Lục Vân Phong ngẩn ra, mới hiểu được người cô nói là ai. “Miên Ninh à? Hắn đi đâu?” Anh cau mày hỏi.

Diệp Oanh nức nở: “Anh ấy nói muốn đi Tây Tạng, Nepal, Ấn Độ, đi tìm nơi mà anh ấy có thể tìm kiếm được linh cảm thuần khiết xinh đẹp nhất.”

“À.” Lục Vân Phong từ lần đầu tiên thấy được tên họa sĩ kia, chỉ biết hắn là một tên chỉ biết đến bản thân mình, ngày này đến cũng không bất ngờ. Anh thở dài: “Tiểu Diệp Tử, em cũng không cần phải thấy chuyện này quá khó khăn. Tâm tình hiện giờ của em anh hiểu, lúc trước khi người anh yêu kia đi qua nước ngoài, anh cũng rất thương tâm. Thế nhưng, bản thân cũng phải tự mình đứng lên thôi. Thời gian tới còn rất nhiều cơ hội. Em là một cô gái tốt, nhất định sẽ tìm được người yêu em thật tâm và em cũng sẽ yêu người đó thật lòng.”

Diệp Oanh khóc rống, gián đoạn nói: “anh Phong... em có thai rồi... đã 6 tháng rồi... em muốn sinh... nhưng anh ấy... anh ấy không muốn đứa bé.. anh ấy... anh Phong... em nhất định phải sinh đứa bé này... em...”

Lục Vân Phong giật mình, lập tức nói: “Em đang ở đâu? Anh lập tức tới.”

Diệp Oanh vừa khóc vừa nói: “Ở nhà.”

“Được, em chờ anh, anh lập tức tới.” Lục Vân Phong nói xong, lập tức rời khỏi văn phòng, đến gara, lái xe mình chạy nhanh tới đó.

Diệp Oanh không ở trong ký túc xá mà công ty phân, chỉ lấy tiền trợ cấp dùng để thuê nhà của công ty, cùng Miên Ninh ở trong một khu nghệ thuật ở bên rìa thành. Bọn họ giống như mấy nghệ thuật gia khác lưu lạc ở đây vậy, chỉ thuê một cái kho hàng lớn, phân nửa là phòng sáng tác của Miên Ninh, trong góc là nơi mà họ ở. Nhìn qua tuy có khí tức nghệ thuật, kỳ thực phương tiện cuộc sống cũng rất đơn sơ. Diệp Oanh là một cô gái xinh đẹp như hoa, nhưng lại có thể ở cùng với Miên Ninh một chỗ giống như vậy, có thể thấy tình cảm của cô với hắn sâu đậm dường nào. Thế nhưng, tên đó lại không biết quý trọng...

Lục Vân Phong chạy đến kho hàng đó, khuôn mặt ứa mồ hôi do phải chạy bộ xuất hiện ngay cửa kho thì thấy Diệp Oanh ngồi chồm hổm bên chiếc lông dê phong cách Tân Cương, mái tóc tán loạn, ánh mắt đại ra, khuôn mặt đầy nước mắt. Đã vào đông, mỗi ngày cô đều mặc áo ba-đờ-xuy, bao kín người lại, với

lại vì lần đầu mang thai nên bụng còn khá nhỏ, chỉ nhô lên một chút, đồng thời được chiếc áo rộng thùng thình che khuất, hoàn toàn nhìn không ra là đang mang thai.

Lục Vân Phong chạy tới, cúi người ôm lấy cô, chậm rãi kéo cô đứng dậy, đặt cô ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt bên cạnh. Nhìn chung quanh một chút, anh đi đến máy uống nước bên tường rót ra một ly nước nóng, đặt trước mặt cô, sau đó mới kéo ghế ngồi xuống, dịu dàng nói: “Tiểu Diệp Tử, em yên tâm, chuyện dù có lớn đến đâu cũng có anh Phong chống giúp em,”

Diệp Oanh cuộn chân lại, lui về góc sofa.

Lục Vân Phong vội vã tách chân cô ra, đồng thời nâng vai cô đứng thẳng dậy, nhẹ giọng nói: “Tiểu Diệp Tử, đừng như vậy, em có con rồi, phải chú ý tư thế, đừng làm đứa nhỏ bị thương, với lại, tâm tình không được quá xấu, nếu không khi đứa nhỏ được sinh ra tính cách sẽ rất trầm uất, rất hướng nội, như vậy không tốt.”

Diệp Oanh nghe lời liền thả lỏng thân thể, nét mặt cũng đỡ hơn.

Lục Vân Phong nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, ôn hòa nói: “Hôm nay ăn uống gì vậy?”

Diệp Oanh rầu rĩ nói: “Ăn không vô.”

Lục Vân Phong trách cứ: “Em không ăn thì đứa nhỏ cũng cần dinh dưỡng mà. Vậy đi, em đi rửa mặt, chúng ta ra ngoài ăn.”

Lúc này mới Diệp Oanh tỉnh lại, đứng lên rửa mặt, đánh phấn to son, thay đổi áo khoác sạch sẽ, cùng anh ra ngoài.

Lục Vân Phong đưa cô đến một nhà hàng gần đó, chọn những món có dinh dưỡng và canh bổ, cố gắng hết sức khuyến khích cô ăn.

Diệp Oanh thấy Lục Vân Phong, dường như có người bên cạnh cổ vũ, cảm giác cũng yên tâm hơn, mới bắt đầu thấy đói. Cô tất nhiên không khách khí với Lục Vân Phong, cầm lấy chiếc đũa tự mình ăn.

Lục Vân Phong thấy sắc mặt cô dần tốt lên, mới yên tâm. Chờ cô ăn xong, anh tính tiền rồi đưa cô về nhà của mình, trở về chuyện chính.

Diệp Oanh cởi áo khoác, bên trong vẫn còn một cái áo lông rộng thùng thình, nhìn không ra được thân hình có sự thay đổi nào lớn. Lục Vân Phong ở trong lòng khen ngợi “Một cô gái thông minh”, lập tức mỉm cười nói: “Tiểu Diệp Tử, em nhất định muốn sinh đứa bé này phải không?”

“Phải.” Diệp Oanh cố chấp gật đầu. “Em nhất định phải sinh.”

Lục Vân Phong thở dài: “Tiểu Diệp Tử, hiện tại xem ra, khi anh quyết định đến Đào thành, thì em cũng đã mang thai được 2 tháng, sao lúc đó không nói cho anh biết? Với lại, thời gian dài thế, anh đến Đào thành cũng 4 tháng rồi, mỗi tháng đều về đây vài lần, sao lúc đó em cũng không nói? Nếu lúc đó em nói cho anh biết, anh sẽ lập tức đi tìm thằng quý đó, nhất định phải bắt nó có trách nhiệm với đứa nhỏ.”

“Không, em không muốn trói buộc anh ấy.” Diệp Oanh lắc đầu. “Đứa nhỏ là do em kiên trì muốn, bắt anh ấy phải chịu trách nhiệm, vậy là không công bằng với anh ấy. Em cũng không yêu cầu anh ấy phải kết hôn với em, em chỉ hy vọng có thể cùng anh ấy tiếp tục chung sống như từ trước tới giờ thôi. Em yêu anh ấy.”

Lục Vân Phong thở dài, không nói gì.

Anh không thể đưa ra bất kỳ lời bình luận nào về chuyện tình cảm của Diệp Oanh, tình yêu hoàn toàn không có liên hệ với lý trí, như anh và Sầm Thiệu Hiền thôi, lúc yêu nhau hoàn toàn mất luôn cả lý trí. Vì đối phương, bọn họ có thể ngay cả mạng cũng bỏ được, hiện tại Diệp Oanh chỉ là muốn có kết tinh tình yêu cho chính mình mà thôi, thực sự không đáng trách. Còn về việc đối phương có đáng hay không, chỉ có người trong cuộc mới biết rõ, bọn họ không có tư cách để nhận xét.

Diệp Oanh nghe tiếng thở dài, nhưng không hề hé răng, hiển nhiên đã quyết tâm.

47. Chương 47

Lục Vân Phong nhìn cô, bình tĩnh nói: “Tiểu Diệp Tử, tâm trạng hiện giờ của em anh hiểu, nhưng dù sao cũng không thể vượt qua được định kiến của nước chúng ta, em chưa kết hôn mà lại có con khó tránh khỏi việc bị người ta đàm tiếu, cuộc sống của em chẳng dễ dàng gì, với lại em định nói sao với cha mẹ em đây?”

Diệp Oanh quật cường nói: “Em sẽ đi một nơi rất xa, con em em có thể một mình nuôi, để nó lớn rồi, cha mẹ em cũng sẽ tiếp nhận thôi.”

“Đó không phải cách hay.” Lục Vân Phong như một người anh lớn, thân thiết nhìn cô. “Tiểu Diệp Tử, nghe lời anh Phong, để anh lo việc này, được không?”

Diệp Oanh cảnh giác nhìn anh: “Anh muốn lo thế nào?”

Lục Vân Phong cười cười với cô, cầm lấy điện thoại bên cạnh, gọi đến Đào thành. Sầm Thiếu Hiên liền bắt máy: “Vân Phong, sao rồi? Đến công ty chưa?”

Lục Vân Phong giản đơn nói: “Thiếu Hiên, bên anh có việc gấp, em có thể lập tức đến đây không?”

Sầm Thiếu Hiên lại càng hoảng sợ: “Sao vậy? Anh không sao chứ?”

“Anh không sao hết.” Lục Vân Phong nhanh chóng nói. “Nhưng bên đây của anh có chuyện, phải tìm em thương lượng, càng nhanh càng tốt.”

Khẩu khí của anh rất gấp, đây là việc hiếm gặp, hiện tại lại ngay thời kỳ nhạy cảm, Sầm Thiếu Hiên không dám hỏi nhiều trên điện thoại, liền nói: “Em lập tức đặt vé máy bay, đêm nay bay liền.”

“Được, anh đi đón em.” Lục Vân Phong cúp máy, mỉm cười nhìn Diệp Oanh.

Diệp Oanh nhất thời hiểu rõ.

Cô do dự: “Vậy không được tốt lắm.”

“Đây là thượng sách.” Lục Vân Phong mỉm cười, nét mặt cũng thoải mái hơn. “Trước giờ em và Thiếu Hiên đang giả làm một đôi, hiện tại có thai, cùng cậu ấy kết hôn là lựa chọn tốt nhất. Yên tâm, anh không ghen với em đâu.”

Diệp Oanh bị anh chọc liên cười, nhưng vẫn lo lắng: “Nếu như Thiếu Hiên không đồng ý thì sao? Em không muốn ép anh ấy.”

“Nếu cậu ấy không đồng ý thì dùng trung sách vậy.” Lục Vân Phong cười nói. “Em gả cho anh.”

Diệp Oanh phì cười, sau đó lại thở dài: “Em tình nguyện dùng hạ sách, thực sự không muốn liên lụy hai anh.”

“Nói gì vậy hả?” Lục Vân Phong bất mãn. “Chuyện này sao nói là liên lụy được chứ? Em là em của bọn anh, đứa bé này là con của cả ba chúng ta, bọn anh vui mừng biết bao nhiêu. Dù sao anh và Thiếu Hiên cũng không thể kết hôn được, em kết hôn với cậu ấy, lại có đứa bé, như vậy rất tốt. Như vậy cũng hỗ trợ cho cậu ấy rất lớn. Cái này gọi là nhất cử lưỡng tiện, cũng không phải chỉ vì một mình em.”

“Thật à?” Diệp Oanh an tâm. “Vậy là tốt rồi.”

Gần đây tâm tình của cô rất kích động, ăn không vô ngủ không ngon, lúc này yên lòng, nhất thời cảm thấy uể oải. Lục Vân Phong sẵn sàng đưa cô vào phòng ngủ của khách, để cô tắm rửa. Vóc người Sầm Thiếu Hiên rất gầy, Lục Vân Phong cầm lấy một bộ đồ ngủ của cậu ra, để Diệp Oanh mặc tạm thời. Diệp Oanh vừa lên giường liền ngủ.

Lục Vân Phong lúc này mới có thời gian xử lý công việc, sau đó nhận được điện thoại Sầm Thiếu Hiên, biết cậu đã tới sân bay, đang làm thủ tục.

Lục Vân Phong tính thời gian, liền lái xe đi đón cậu.

Khang thành tại phía nam, không giống Đào thành đang lạnh, nhưng cũng trong tình trạng mưa dầm kéo dài.

Sầm Thiếu Hiên không mang theo quần áo và đồ dùng cá nhân. Chỗ Lục Vân Phong cái gì cũng có. Cậu đi tay không, chỉ mang theo một chiếc túi da mà bình thường hay mang đi làm, là người đầu tiên ra cửa.

Lục Vân Phong thật cao hứng. Cùng cậu đi tới bãi đỗ xe, lên xe.

Sầm Thiếu Hiên hỏi anh: “Chuyện gì vậy? Sao lại gấp đến thế.”

Lục Vân Phong lái xe ra ngoài, lập tức đem sự tình kể từ đầu đến cuối cho Sầm Thiếu Hiên nghe. Nhưng chưa nói ý định của mình thì Sầm Thiếu Hiên đã hiểu được ý của anh.

Cậu suy nghĩ một chút, bình tĩnh mà nói: “Nếu như anh cho rằng đó là phương pháp giải quyết tốt nhất, thì em không có ý kiến gì.”

Lục Vân Phong vì câu nói ẩn chứa sự tín nhiệm của cậu mà rất cảm động, trong lòng nóng lên, đưa tay cầm lấy tay cậu, nhẹ giọng nói: “Anh cũng đã nghĩ kỹ rồi, đây là biện pháp duy nhất. Các em hiện tại đang giả làm tình nhân, cha mẹ hai bên đều biết, ngay cả nhân viên trong tập đoàn, lãnh đạo của em đã từng biết chuyện, không ít người nắm được sự tình này, nếu như Diệp Oanh mang thai sinh con, mà em lại không kết hôn với em ấy, hoặc là em ấy lại kết hôn với anh, quả thật cả anh và em đều khó mà nói với người ngoài. Nhất là Diệp Oanh, sợ mọi người nói em ấy những câu khó nghe. Em ấy đã bị tổn thương rồi, anh thật sự không muốn để em ấy thêm sự thương tổn nào nữa.”

“Em hiểu.” Sầm Thiếu Hiên mỉm cười nói. “Vân Phong, em biết mà. Anh yên tâm đi, em biết phải làm sao.”

Lục Vân Phong rất hài lòng. “Anh biết em chắc chắn sẽ làm vậy.”

Xe hơi chạy nhanh trong cơn mưa dầm, giọt mưa mềm mại bay trước đèn xe, mang lại vẻ đẹp kỳ lạ. Hai người không ai nói gì, chỉ nắm chặt tay nhau. Lục Vân Phong dù phải quẹo đường thì cũng không chịu buông tay cậu ra. Bên môi Sầm Thiếu Hiên hiện lên nét cười, sung sướng nhìn thành thị đầy sức sống trước mắt.

Về đến nhà, bọn họ đều ngẩn ra.

Diệp Oanh đã tỉnh, đang ngồi ở sofa, dường như đang xem TV, nhưng nét mặt lại thấp thỏm bất an.

Sầm Thiếu Hiên lập tức bước qua chỗ cô, ngồi xổm xuống, cầm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Tiểu Diệp Tử, chúng ta lập tức kết hôn.”

Diệp Oanh nhìn cậu, nước mắt tuôn rơi. Cô nhịn không được gục đầu lên vai Sầm Thiếu Hiên nói: “Cám ơn, cám ơn.”

“Không cần cám ơn.” Âm thanh Sầm Thiếu Hiên tràn ngập tình cảm. “Tiểu Diệp Tử, chúng ta vốn là bạn tốt, em cũng giống như em gái anh vậy, trong lòng anh, đã sớm xem em là người một nhà rồi.”

Diệp Oanh gật đầu, khóc không thành tiếng.

Sầm Thiếu Hiên vỗ nhẹ vai cô, thoải mái nói: “Được rồi, được rồi, sau này đừng khóc nữa, không tốt với đứa bé. Em yên tâm, sau này em sẽ là vợ anh, con em cũng sẽ là con anh.”

Lục Vân Phong đứng bên cạnh họ nói: “Đương nhiên cũng là con của anh.”

Sầm Thiếu Hiên cười nói: “Đúng vậy, đứa bé này có đến 3 người chúng ta chăm sóc, nhất định sống rất hạnh phúc.”

Diệp Oanh rốt cục yên lòng, nở nụ cười.

Ba người ngồi xuống, thương lượng tỉ mỉ việc kết hôn.

Diệp Oanh mang thai 6 tháng rồi, chuyện kết hôn không thích hợp cho lắm, Lục Vân Phong muốn hai người họ ngày mai đến Đào thành đăng ký trước, sau khi có được giấy chứng nhận rồi thông báo cho cha mẹ hai bên sau. Về phần khách mời trong hôn lễ, thì sẽ do Lục Vân Phong một tay xử lý, không cần bọn họ nhọc lòng.

Sau khi nói xong chuyện chính, đêm cũng đã khuya, Lục Vân Phong ra lệnh cho Diệp Oanh lập tức đi ngủ. Nhìn cô trở vào phòng, hai người lúc này mới thấy mệt mỏi rã rời, vội vã tắm rửa rồi vào phòng mình.

Nằm cùng một giường, bọn họ không có tình lực cũng không có tâm tình để yêu thương nhau, Lục Vân Phong vươn tay ôm lấy cậu, để cậu gối lên vai mình, hai người mở to mắt trong bóng đêm, ngủ không được.

Một lát sau, Sầm Thiếu Hiên khẽ cười nói: “Thật không nghĩ tới, cả đời này em lại có thể kết hôn, còn được làm cha nữa.”

“Đúng vậy, anh cũng không nghĩ tới.” Lục Vân Phong cười hôn thái dương cậu.

“Tuy rằng chuyện khá gấp, nhưng nếu nghĩ kỹ, trong nhà có trẻ nhỏ cũng rất tốt. Tốt nhất đứa trẻ này lớn lên phải giống Tiểu Diệp Tử, đừng giống tên khốn kia.”

“Mặc kệ bé lớn lên giống ai, trẻ nhỏ đều là thiên sứ, em đều thích.” Sầm Thiếu Hiên nghĩ tới tình cảnh có một đứa trẻ chạy loạn trong nhà, cảm thấy rất hài lòng.

Lục Vân Phong nghe vậy, không khỏi bật cười: “Em đó, tương lai nhất định sẽ chiều hư bé thôi.”

Sầm Thiếu Hiên cũng không phủ nhận: “Không có gì, em chiều bé thì có anh quản bé là được.”

Lục Vân Phong hừ một tiếng: “Em thật biết tính nha, để anh làm người ác, còn em thì trở thành người tốt, đừng hòng.”

Hai người liền như thế anh một câu, em một câu, chỉ nói về cuộc sống hạnh phúc sau khi bé được sinh ra, trong sự vui sướng dần chìm vào trong giấc ngủ.

48. Chương 48

Ngày thứ hai, Sầm Thiếu Hiên và Diệp Oanh bay trở về Đào thành, Lục Vân Phong giữ nguyên kế hoạch bay đi Bắc Kinh.

Người bạn của anh ở trong bộ công an nghe nói anh tới, nhất thời đại hỉ, đêm đó liền mời anh đi ăn, còn gọi thêm mấy người bạn khác cũng đang công tác ở Bắc Kinh tới, cả đám cùng tụ lại, uống rượu, ăn mừng, không say không về.

Lục Vân Phong không biết làm gì với họ, cũng không thể nào nói chuyện chính sự trong dịp này được, nên chỉ ngồi ôn chuyện cũ, uống say một hồi, về khách sạn ngủ rồi qua ngày hôm sau mới làm chính sự.

Sầm Thiếu Hiên và Diệp Oanh tới cục dân chính đăng ký kết hôn, sau đó gọi điện thoại đường dài cho cha mẹ của Diệp Oanh đang ở Hàng Châu báo tin mừng.

Diệp Vĩnh Kỳ nghe xong cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Trịnh Khiết cũng giật mình: “Sao hai đứa trước đó lại chẳng nói gì, giờ bỗng nhiên kết hôn là sao?”

Diệp Oanh chẳng biết giải thích thế nào mới tốt, Sầm Thiếu Hiên đã cầm lấy điện thoại, bình tĩnh nói: “Mẹ, chuyện này nên trách con mới đúng. Sau khi con về đại đội hình cảnh ở Đào thành, công tác quá bận rộn đến rối tinh rối mù, Tiểu Diệp Tử ở lại Khang thành, lo con quá bận nên không chịu nói gì, gần đây con mới biết, thì ra em ấy đã mang thai. Chúng con muốn giữ đứa bé này, nên lập tức đi kết hôn. Xin lỗi, mẹ, là con không tốt, xin mẹ tha thứ.”

Diệp Oanh nghe thấy cậu cúi mình xin lỗi mẹ mình như thế, đem hết trách nhiệm đổ lên người mình, tim đau như dao cắt, vừa khổ sở vừa cảm kích, lại không thể nói ra, chỉ có thể cầm chặt tay cậu, nước mắt không ngừng chảy.

Trịnh Khiết nghe xong, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại vui mừng: “Bọn trẻ các con hiện tại thật là. Chẳng qua, kết hôn là tốt rồi, sau khi sinh bé thì cha mẹ sẽ đến chăm sóc cháu giúp bọn con.”

“Cám ơn mẹ.” Sầm Thiếu Hiên nhẹ nhàng lắc đầu với Diệp Oanh, ý bảo cô đừng khóc, thanh âm lễ phép. “Chẳng qua, cha mẹ hiện tại đều đang làm việc, không cần cha mẹ phải mệt mỏi vì bọn con đâu. Chúng con

quyết định tự mình lo cho bé. Với lại, mẹ con đã về hưu, bình thường cũng có thể ghé qua phụ giúp, không vấn đề gì. Cha mẹ nếu có thời gian thì có thể đến thăm cháu.”

“Vây cũng tốt.” Trịnh Khiết cũng không kiên trì, cười nói. “Vây khi nào các con đi hưởng hưởng tuần trăng mật thì có thể đến thăm cha mẹ.”

Sầm Thiếu Hiên ôn hòa giải thích: “Mẹ, công việc của con bên này khá bận, chắc không đi hưởng tuần trăng mật được. Tiểu Diệp Tử cũng cần nghỉ ngơi nhiều. Chúng con bàn bạc rồi, sau này sẽ đi sau. Lần này chắc không đi.”

Trịnh Khiết cảm thấy tiếc, đang muốn nói gì thì Diệp Vĩnh Kỳ liền lấy điện thoại trong tay bà, trầm ổn mà nói: “Thiếu Hiên, các con dự định thế nào thì cứ làm thế ấy đi, con cứ tự quyết định, cha mẹ ủng hộ bọn con.”

“Cám ơn cha.” Sầm Thiếu Hiên thở phào nhẹ nhõm. “Lễ mừng năm mới bọn con nhất định ghé qua thăm cha mẹ.”

Diệp Vĩnh Kỳ biết con gái cũng có nơi nương tựa, vô cùng vui vẻ, lại căn dặn vài câu, biểu đạt yêu thích cùng ủng hộ với đứa con rể tốt Sầm Thiếu Hiên, nhờ cậu bỏ qua cái tính tùy hứng của con gái mình, sau đó mới cúp máy.

Sầm Thiếu Hiên vỗ vỗ tay Diệp Oanh, nhẹ giọng nói: “Sau này đừng khóc nữa.”

Diệp Oanh gạt đầu, rút ra khăn tay lau khô nước mắt. Trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng.

Sầm Thiếu Hiên mỉm cười, lại gọi điện thoại cho nhà mình: “Mẹ, con có tin tốt cho mẹ đó. Mẹ đừng kích động đó nha.”

Viên Chi Lan khoái trá cười nói: “Tin tốt gì vậy? Mẹ biết con đã thăng chức rồi, hiện tại đã là đại đội trưởng.”

“Không phải chuyện đó.” Sầm Thiếu Hiên cười nói. “Mẹ, con kết hôn với Diệp Oanh rồi, với lại, mẹ sắp lên chức nội rồi đó.”

Tin tức Sầm Thiếu Hiên kết hôn nhanh chóng truyền khắp hệ thống công an của Đào thành, không lâu sau trên tỉnh cũng biết. Sau khi cậu thăng chức không bao lâu liền kết hôn, có thể nói song hỷ lâm môn, tuy có vài lãnh đạo cá biệt nghĩ thanh niên tốt cuộc cũng thiếu kiên nhẫn, nhưng nhờ vậy mà tin đồn cậu là đồng tính luyến ái lập tức tự sụp đổ, khiến cho các lãnh đạo biết mình không nhìn nhầm người, càng khiến người ta mừng rỡ.

Sau đó Diệp Oanh báo cho mấy người bạn thân của mình trong tập đoàn Vân Phong, lập tức, toàn bộ tập đoàn Vân Phong cũng biết tin tốt này, thậm chí có người khi gọi điện cho Lục Vân Phong báo cáo cũng không nhận được mà nhắc tới chuyện đó.

Lục Vân Phong tất nhiên biểu hiện sự mừng rỡ, hơn nữa còn nói Sầm Thiếu Hiên và Diệp Oanh đều là bạn tốt của anh, để sau này có thể làm láng giềng mà không sợ bị nói ra nói vào.

Anh ngày người tại Bắc Kinh nửa tháng.

Đã gần đến cuối năm, tết âm lịch sắp tới, đây chính là thời điểm các bộ môn tổng kết công tác cuối năm, không phải lúc giải quyết các án tử, thường phải chờ qua tết âm lịch mới bắt đầu khai triển công tác đầu năm. Huống hồ, lúc này, các bộ môn hiện tại đều đang đón mới đưa cũ, không ngừng dự tiệc xã giao, anh rất khó hẹn gặp được người có chức vị cao.

Người bạn của anh trong bộ công an đã xem tư liệu mà anh mang tới, bao gồm những chứng cứ quan trọng mà phó tổng kế toán viên cao cấp của Chí Thành tập đoàn đã bị truy sát kia, hiện tại còn đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện cung cấp, cùng với tài liệu báo cáo liên quan đến vụ án do chính Sầm Thiếu Hiên viết, cũng nghe anh nói sơ qua, chẳng qua, việc này liên quan khá rộng, cũng không chỉ dính tới quan viên ở Đào thành, còn có các quan viên cấp tỉnh, thật sự là rút dây động rừng, hẳn cũng không đồng tình việc hành sự lỗ mãng.

Danh sách quan viên nhận hối lộ mà nhân chứng kia cung cấp chỉ có thể làm bằng chứng phụ, hiện nay cũng không thể cấu thành chứng cứ được luật pháp thừa nhận, giờ bắt đầu triển khai điều tra danh sách người bị hại và danh sách của những người hiểu rõ sự tình mà anh cung cấp, cho người thâm nhập nghiên cứu điều tra mấy công trình do Diêu Chí Như đầu tư, rõ ràng mọi thứ mới có thể ra tay.

Lục Vân Phong thảo luận vài ngày với người bạn mình, mới quyết định thông qua mối quan hệ tư nhân, đưa tư liệu này đến người phụ trách ở Trung Ủy, cũng nhờ người bạn mình đem tư liệu này trực tiếp đưa tới lãnh đạo của bọn họ trong Bộ công an, sau đó quay về Đào thành, còn về phần Trung Ủy và Bộ công an xử lý như thế nào, anh sẽ ngồi yên chờ động tĩnh.

Việc cấp bách hiện nay, cũng không phải giúp Sầm Thiệu Hiên phá án, mà là giúp cậu kết hôn.

Lục Vân Phong trở lại Đào thành, lại ở trong khách sạn. Nhà của họ giờ đã biến thành tân phòng của Sầm Thiệu Hiên, mẹ cậu cao hứng bừng bừng mỗi ngày chạy tới đó, làm những món dinh dưỡng cho Diệp Oanh tắm bổ thân thể, một số nhân viên nữ có quan hệ tốt với Diệp Oanh ở công ty nhánh Đào thành cũng thường chạy qua, bố trí lại tân phòng cho cô, lại dẫn cô đi chọn nhẫn, đồ cưới. Nói chung, hiện tại ở đó chật nít người, Sầm Thiệu Hiên cảm thấy đau đầu, Lục Vân Phong cũng không thể nhào vô làm rối.

Hiện tại hai người chỉ có thể ở bên ngoài cùng nhau ăn bữa trưa, nếu như có thời gian thì về khách sạn nghỉ ngơi một chút.

Lục Vân Phong dự định mua thêm nhà, ở sát vách nhà Sầm Thiệu Hiên, sau đó ở chính giữa tường ngăn hai nhà làm thành cánh cửa, bọn họ có thể tự do qua lại. Anh đưa ý này ra nói cho Sầm Thiệu Hiên, cậu đồng ý, lúc này mới xem phòng, sau đó trả tiền, tìm người tu sửa. Nhà của Sầm Thiệu Hiên do đích thân cậu tự mua, sau đó mỗi tháng dùng tài khoản ngân hàng trả tiền góp định kỳ, đều dùng tiền thu nhập cá nhân mà trả. Nói chung, trên phương diện kinh tế cậu không để lộ bất kì nhược điểm nào, để tránh người khác công kích.

Hôn lễ Sầm Thiệu Hiên chuẩn bị rất nhanh, hơn nữa cũng rất đơn giản, chỉ là mời khách ở một nhà hàng, khách đều là mấy cục trưởng ở cục công an và đội viên trong đội hình cảnh, sau đó là các đồng nghiệp của Diệp Oanh ở tập đoàn Vân Phong. Sầm Thiệu Hiên trên thiệp mời ghi rõ, không nhận tiền mừng hoặc lễ mừng, ngay ở trong hôn lễ cũng kiên trì không nhận.

Diệp Oanh chọn một bộ áo cưới rộng thùng thình đúng nghi thức, bụng không hiện rõ, nhưng dù sao cũng là mang thai 7 tháng, mọi người đều thấy được cô đang mang thai, trong lòng liền biết hai người họ là phụng tử thành hôn. Những hình cảnh có quan hệ tốt với Sầm Thiệu Hiên liền chọc cậu, nói: “Lên xe trước, sau đó mới mua vé bổ sung”. Sầm Thiệu Hiên chỉ cười nhưng không phủ nhận.

Bầu không khí vẫn nhiệt liệt, cô dâu có thai nên mọi người đều không tiện kính rượu với cô, nháo lên đòi Sầm Thiệu Hiên phải uống hai phần. Hôm nay Lục Vân Phong là rể phụ của Sầm Thiệu Hiên, nghĩa bắt buộc từ uống rượu giúp cậu, mới khiến cho cậu đỡ được phần nào.

49. Chương 49

Cậu và Diệp Oanh cũng không giống mấy thanh niên trẻ ngày nay, cứ ăn được vài miếng là đi thay đồ cưới, mà họ chỉ mặc đúng một bộ đồ cưới, từ đầu tới cuối không hề thay.

Trang phục Diệp Oanh rất đẹp, Sầm Thiệu Hiên khen cô là “Cô dâu đẹp nhất”, Lục Vân Phong cũng khen thêm một câu, nói cô là “Người mẹ chuẩn mực xinh đẹp nhất thế giới”. Diệp Oanh rất hài lòng, tuy rằng chú rể không phải là người mà cô yêu, nhưng là người bạn thân luôn quan tâm tới cô như anh trai ruột. Cô thật lòng muốn làm tròn nghi thức ngày hôm nay, sắm tròn vai cô dâu, sau đó chỉ cần tập trung chờ ngày sinh bé, sau đó nuôi bé lớn, từ nay về sau không nói đến chuyện yêu đương nữa.

Sầm Thiệu Hiên không muốn cô quá mệt mỏi, liền bắt đầu tiến hành nghi thức dâng trà cho cha mẹ, mang nhẫn cưới, uống rượu giao bôi, sau khi xong thì để cô ngồi kế bên mẹ mình, tập trung ăn uống và nghỉ ngơi,

còn việc xã giao thì để cậu đảm nhận.

Lục Vân Phong vẫn luôn đứng bên cậu, hầu như một tác cũng không rời, không ngừng hoa ngôn xảo ngữ giúp cậu từ chối tiếp rượu, còn nếu nói không được thì uống giúp cho cậu phần nào. Anh có thể dùng những câu nói bình thường hiền hòa, khiến đối phương không kiên trì ép rượu họ nữa.

Hôm nay Sầm Thiệu Hiên mặc bộ âu phục thâm lam, mang cravat xanh biển, còn Lục Vân Phong mặc âu phục xanh đen, mang cravat xanh da trời, tuy rằng bộ âu phục của họ không cùng màu, nhưng cùng kiểu và chủng loại, thậm chí đồng hồ đeo tay cũng cùng một kiểu. Trong lòng hai người họ, hôm nay chính là hôn lễ của họ. Bọn họ giờ ly rượu, nghe được tiếng chúc phúc của mọi người đối với họ. Trong lòng vui sướng vô cùng.

Tôn Khải là người lãnh đạo trực tiếp của Sầm Thiệu Hiên, tất nhiên được mời, hơn nữa còn ngồi ngay bàn khách quý đầu dãy. Trên mặt hắn là nụ cười tươi rói, nhưng đôi mắt lại lạnh lùng nhìn Sầm Thiệu Hiên và Lục Vân Phong đang nhận rượu từ quang khách. Hắn là người trong cuộc, lại là người từng trải, người nọ bảo hộ Sầm Thiệu Hiên như thế, cùng ánh mắt của anh ta, đều thể hiện rõ tình cảm mà anh ta dành cho Sầm Thiệu Hiên, còn Sầm Thiệu Hiên lại vô cùng tự nhiên mà thân mật với anh, càng thể hiện rõ sự ăn ý giữa hai người họ.

Người đàn ông mang trong mình tài sản hơn tỷ, khí vũ hiên ngang, đứng bên cạnh Sầm Thiệu Hiên tuấn mỹ tuyệt luân, quả thật đẹp mắt vô cùng, nhưng lại khiến Tôn Khải rất chói mắt.

Vị trí kia rõ ràng phải là của hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn người đàn ông cao to anh tuấn bên cạnh Sầm Thiệu Hiên, nhớ ra chính anh là người đã đánh hắn tại Hương Mãn Lâu, trong mắt mơ hồ xuất hiện sát khí.

Lục Vân Phong đang vui vẻ bỗng nhiên cảm giác được sát khí sau lưng mình, liền quay đầu lại nhìn thì thấy ngay ánh mắt của Tôn Khải. Anh chỉ lẳng lặng nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sự kiên trì như thái sơn, thân thể cao to như một bức tường đồng vách sắt mà sự thù hận của Tôn Khải không thể xuyên thấu.

Tôn Khải lớn tuổi hơn Lục Vân Phong, nhưng về mặt khí thế lại không thể chiếm thượng phong, trong lòng càng sinh hận. Khát vọng thể xác và tinh thần Sầm Thiệu Hiên hòa cùng một chỗ với sự ghen ghét Lục Vân Phong, khiến một cảnh quan cao cấp đã lơ leo lên thuyền người khác không còn đường lui nữa giờ đây lại có một cảm giác muốn hủy diệt mạnh mẽ.

Sầm Thiệu Hiên vẫn chưa cảm giác được mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa hai người họ, đi tới trước mặt Tôn Khải, chỉ mỉm cười cảm ơn hắn đã đại giá quang lâm, sau đó uống cùng hắn một ly.

Có mấy đội trưởng ồn ào: “Sầm đội trưởng, Tôn cục trước đây là đội trưởng chúng ta. Hai người đều là bạn hữu nhiều năm, dù thế nào cũng phải uống ba ly.”

“Đúng đó, ba ly đi, ba ly đi.” Những người khác cũng hòa theo.

Còn có người trợ giúp: “Cộng thêm 3 ly của cô dâu nữa, tổng cộng 6 ly.”

“Đúng vậy, rượu của cô dâu không thể miễn được.” Rất nhiều người cười lớn phụ họa. Tôn Khải như được gỡ đúng chỗ ngứa, cười mỉm nhìn người trước mặt, ôn hòa nói: “Cậu thấy sao? Uống 6 ly nhé.”

Nếu như là người khác, Sầm Thiệu Hiên sẽ lập tức nghĩ cách từ chối khéo, nhưng nếu đối phương là Tôn Khải, cậu biết hắn nhất định sẽ bắt cậu uống 6 ly, liền sáng khoái gật đầu: “Được, Tôn cục, tôi vừa vào cảnh đội, chính anh là người đã dạy tôi, 6 ly rượu hôm nay, tôi kính anh, cảm ơn anh đã cho tôi được ngày hôm nay.”

Lời này giấu diếm huyền cơ, nhưng bản thân Tôn Khải hiểu được ý nghĩa. Chính hắn đã dạy cho chàng thanh niên huyết khí phương cương không chỉ có phương pháp phá án, kinh nghiệm xử thế, tình yêu ngọt ngào, mà còn có sự hăm hại đề tiện, sự phản bội tàn khốc, sự uy hiếp khủng bố, cùng áp lực cường thế. Thế nhưng, Sầm Thiệu Hiên cũng không biết, buông tay cậu, hăm hại cậu, chính là sự tiếc nuối lớn nhất trong đời hắn.

Tôn Khải nâng ly rượu, chạm ly với cậu, cười nói: “Chúc mừng cậu.” sau đó uống sạch.

Sầm Thiếu Hiên nói với hân: “Cám ơn” rồi cũng uống một hơi cạn sạch.

Lục Vân Phong nhìn hai người họ mặt không đổi sắc mà uống sạch 6 ly, trong lòng hơi lo lắng, sợ Sầm Thiếu Hiên sẽ chịu không nổi, nhưng lại không thể tiến lên can. Tôn Khải không giống người khác, thấy hân đang khó chịu, nếu như anh ra tay, chỉ sợ càng khiến hân thêm tức giận, trái lại càng khiến cho Sầm Thiếu Hiên phải uống thêm vài ly nữa, nhằm cố ý đối nghịch với anh.

Thật vất vả chờ hai người họ uống xong, tân khách toàn hội trường liền nhiệt liệt vỗ tay, trầm trồ khen ngợi.

Tôn Khải thật cao hứng, nâng ly rượu lên kính mọi người, sau đó mới ngồi xuống.

Sầm Thiếu Hiên cũng cười chấp tay với mọi người, sau đó mới đi kính rượu phó cục trưởng.

Đợi tiệc cưới kết thúc, đã là buổi chiều, Sầm Thiếu Hiên đã say, nhưng vẫn cố gắng chống bước tiến khách, sau đó mới ngã xuống sofa ngay tiền sảnh nhà hàng, không thể động dậy.

Lục Vân Phong ôm lấy cậu, Diệp Oanh hiền hòa đứng bên cạnh, ba người cùng lên xe.

Bạn bè trong đội hình cảnh Sầm Thiếu Hiên và bạn của Diệp Oanh đều về cùng họ, nói là muốn nháo động phòng, kỳ thực chính là ngồi ở trong phòng chơi mạt chược, uống trà nói chuyện phiếm, ăn hạt dưa và kẹo đường.

Lục Vân Phong đưa Sầm Thiếu Hiên vào phòng ngủ, đặt lên giường. Diệp Oanh cũng vào theo, đóng cửa lại, giống như là đang chăm sóc chú rể, kỳ thực là cũng do chính Lục Vân Phong cởi đồ giúp cho Sầm Thiếu Hiên, thay áo ngủ cho cậu. Diệp Oanh xoay người không nhìn, đến khi Lục Vân Phong lấy ly trà nóng trong tay cô thì cô mới bước đến bên cạnh.

Lục Vân Phong nâng Sầm Thiếu Hiên dậy, nhẹ giọng dỗ cậu, để cậu uống hết ly trà.

Diệp Oanh lấy khăn mặt, cẩn thận lau mồ hôi trên trán Sầm Thiếu Hiên.

Lục Vân Phong buông người trong lòng ra, đắp chăn cẩn thận rồi mới cởi áo phục móc lên móc áo bỏ vào trong tủ, sau đó mới nói với Diệp Oanh: “Em cũng mệt rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Diệp Oanh “ừ” một tiếng, mỉm cười ra cửa nói vài câu bông đùa với khách rồi lặng lẽ vào khách phòng, nằm xuống ngủ.

50. Chương 50

Lục Vân Phong liền thể hiện vai trò chủ nhà mạnh vì gạo, bạo vì tiền, cẩn thận giúp khách ăn cho đã, ngồi trên bàn mạt chược đánh một vòng, thua không ít tiền nhưng mặt không đổi sắc, sau đó cùng nói chuyện phiếm với những người không đánh bài.

Những người này chơi đến tối muộn, Lục Vân Phong liền gọi cho nhà hàng mang cơm đến, sau đó đặt lên bàn, trong phòng ăn tụ lại, náo nhiệt ăn, lúc này mới tốp năm tốp ba sơ tán.

Lục Vân Phong một mình dọn dẹp lại gian nhà sạch sẽ, sau đó tắm rửa, ra đứng ngay giữa phòng khách, nhìn đèn treo, hoa giấy dán khắp nhà, cùng với chữ “Hỉ” đỏ thắm dán ngay cửa, trên tường chính là ảnh cưới của cô dâu chú rể, khắp nơi đều mang bầu không khí vui sướng. Một lúc lâu, anh mới tắt đèn, vào phòng ngủ.

Sầm Thiếu Hiên còn đang ngủ say, hít thở đều, trong miệng tràn ngập mùi rượu.

Lục Vân Phong khẽ vuốt khuôn mặt cậu, lập tức cởi áo ngủ của mình, cúi người xuống, ôm chặt lấy cậu.

Sầm Thiếu Hiên đang ngủ bị một lực nặng đè lên, liền giãy dụa.

Lục Vân Phong ghé vào lỗ tai cậu cười nói: “Thiếu Hiên, tỉnh tỉnh, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai chúng ta, vậy mà em lại ngủ sao?”

Sầm Thiếu Hiên vừa bị hôn vừa bị vuốt ve, rớt cục tỉnh.

Mờ mịt mờ mắt, bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là ngày nào, cậu cũng nở nụ cười, đưa tay ôm cổ Lục Vân Phong, dùng sức nâng người lên, đặt anh dưới thân, cười nói: “Hôm nay là em cưới vợ, đương nhiên em phải ở trên.”

Lục Vân Phong bật cười, đưa tay ôm lấy cổ cậu, kéo xuống, chặt chẽ tương thiếp với môi mình.

Sầm Thiếu Hiên lập tức kịch liệt đáp lại, triền miên hôn môi với anh.

Được một phút bỗng nhiên cậu nhớ tới gì đó, lập tức nâng người, mở đèn bàn, từ tủ đầu giường lấy ra một chiếc nhẫn, trình trọng đeo lên tay Lục Vân Phong.

Nhẫn này giống y như đúc chiếc mà Sầm Thiếu Hiên mang trên tay, hiển nhiên là một đôi.

Đây quả là một bất ngờ, Lục Vân Phong không nghĩ tới Sầm Thiếu Hiên sẽ làm vậy, nhất thời nhiệt huyết dâng lên, hạnh phúc và vui sướng tràn đầy trong tim, vui đến mức muốn nổ tung.

Hai người ôm chặt nhau, kịch liệt dây dưa, dần rơi vào trong tình triền hạnh phúc. Bọn họ đều uống rất nhiều rượu, tâm tình lại tốt, lại đang hưng phấn, nên cả đêm dây dưa, giữa đêm có ngủ một chút. Đến tận mặt trời mới mọc ở phương Đông, bọn họ mới sức cùng lực kiệt. Rốt cục không chịu nổi nữa liền ôm nhau, cảm thấy mỹ mãn mà ngủ say.

Tuy rằng theo chế độ khi kết hôn được nghỉ một 5 ngày, nhưng Sầm Thiếu Hiên chỉ nghỉ đúng 3 ngày liền đi làm trở lại.

Nguyên đán vừa qua, tết âm lịch sắp tới, trong khoảng thời gian này các vụ án đều phát sinh không ngừng, khiến cả đội hình cảnh bọn họ bận rộn đến chân không chạm đất. Cậu tự mình lựa chọn các thuộc hạ tâm phúc, bí mật hợp thành một tổ điều tra nhỏ, bắt đầu điều tra các công trình mà tập đoàn Chí Thành đang thầu. Vừa tìm kiếm người dám dũng cảm nói ra sự thật, vừa điều tra các vụ án giết người phát sinh từ trước đến nay, cùng các vụ án được nêu là tự sát nhưng thực chất lại ẩn chứa nội tình bên trong.

Cậu vô cùng bận rộn, Lục Vân Phong cũng như vậy. Hiện tại là mùa thịnh vượng của ngành ẩm thực và nhà hàng, chính là cơ hội tốt để kiếm tiền. Anh phải luôn chú ý tất cả các tình hình kinh doanh của các công ty chi nhánh, lại còn phải xã giao với các quan viên của các bộ môn liên quan thuộc chính phủ, chúc tết bọn họ, bận rộn đến mức tối cũng ít khi về nhà.

Trong nhà hiện tại chỉ có một mình Diệp Oanh nhàn nhã trải qua cuộc sống. Ngoại trừ đúng hạn đi bệnh viện làm các kiểm tra tiền sản ra, thỉnh thoảng cô sẽ ra ngoài mua đồ dùng trẻ con, còn thời gian khác thì ở trong nhà, làm cơm chờ Sầm Thiếu Hiên trở về ăn. Hai người ở chung như anh em ruột, trong mắt mọi người xung quanh lại là phu thê tình thâm, ân ái một lòng.

Chẳng qua, bởi vì Sầm Thiếu Hiên bận quá, bình thường rất ít khi về nhà đúng giờ. Diệp Oanh thường ăn một mình, đọc sách, xem TV, học cách đan áo cho bé, sau đó thì ngủ. Sầm Thiếu Hiên và Lục Vân Phong dù bận thế nào, mỗi ngày nhất định gọi cho cô, quan tâm hỏi han việc ăn uống sinh hoạt của cô, dặn cô giữ gìn sức khỏe. Cuộc sống rất có quy luật, tâm tình cũng thả lỏng, sức khỏe của cô rất tốt, trên mặt có huyết sắc, cũng dần dần đầy đặn lên.

Lục Vân Phong rất hài lòng, tuy rằng vẫn đang ở khách sạn, rất ít khi nào gặp mặt Sầm Thiếu Hiên, nhưng mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại, biết công việc của cậu bình thường, không có nhiều cản trở, cũng an tâm hơn.

Trợ lý của Diêu Chí Như vẫn đang cùng anh bàn luận các hạng mục tu sửa khách sạn Vân Phong, cũng gửi bản dự trù đến, nhưng do giá quá cao, khiến Lục Vân Phong thực sự không thể dàn xếp. Dù sao hiện tại đã gần đến tết âm lịch, công nhân đều đang lục tục về nhà làm lễ mừng năm mới, cho dù ký hợp đồng cũng không thể lập tức khởi công, Lục Vân Phong coi đây là nguyên do, liền từ từ mà triển khai đàm phán các chi tiết với tập đoàn Chí Thành, chuẩn bị đợi qua tết âm lịch mới quyết định. Thực tế thì dù thế nào Diêu Chí Như cũng không thể nói Lục Vân Phong không nề mặt y được, chỉ là không hề xuất hiện nữa, từ đầu tới cuối đều là phó tổng của bộ phận công quản lý thuộc tập đoàn Chí Thành bàn luận với anh.

Tối nay, sau khi Lục Vân Phong ăn cơm với mấy đối tác làm ăn thân thiết xong, liền một mình chạy xe đến khách sạn.

Mùa đông khắc nghiệt, bầu trời tối đen, nếu như không có việc gì thì mọi người đều chạy về căn nhà ấm áp của mình. Trên đường rất an tĩnh, ngoại trừ các xe hơi chạy nhanh như tên bắn ra thì chỉ có ánh đèn đường mang ánh sáng cô đơn.

Lục Vân Phong đang chạy trên cầu vượt trong thành, có chút mệt mỏi, nhện không được tát nhẹ mình một cái rồi xoa hai mắt.

Lúc này, có một chiếc xe việt dã chạy ngay bên cạnh anh bỗng nhiên chạy sát ép xe anh, sau đó anh cảm thấy một chấn động mạnh, phía sau cũng bị dừng.

Bất ngờ, xe của anh liền hướng về phía thành cầu, tốc độ rất nhanh, nếu không nhờ anh kịp thời nhấn phanh, chỉ sợ xe sẽ vượt qua thành bảo vệ của cầu, ngã từ chiếc cầu cao này xuống, tuyệt đối không còn đường sống.

Nhưng trước tình huống quan trọng, ý nghĩ Lục Vân Phong rất thanh tỉnh, anh phanh xe lại, nhìn từ kính chiếu hậu xem tình hình hai chiếc xe kia.

Xe việt dã dồn ép anh và chiếc xe chở hàng dừng sau xe anh cũng không dám dùng tốc độ đó đâm đầu vào thành cầu giống như anh, nên giảm tốc độ lại, anh lập tức xoay mạnh tay lái, nhấn mạnh chân ga, vượt qua giữa hai chiếc xe, chạy nhanh về phía trước.

Hai chiếc xe đó đều dừng lại, không nghĩ tới năng lực ứng biến của anh mạnh như thế, lập tức tăng tốc, đuổi theo xe anh.

Lục Vân Phong khi còn tham gia quân ngũ cũng học lái xe, sau khi vào đại học thì rất thích đua xe, khi rảnh thì liền nghiên cứu, khi có xe hơi của mình thì thường dùng nó đi thi đua xe, kỹ thuật rất thành thạo. Lúc này xe trên cầu vượt không nhiều lắm, anh chạy nhanh như điện chớp, tiến rồi dây cung, trong lòng không hề hoảng sợ, chỉ cảm thấy thoải mái, trên mặt còn mang theo nét cười châm biếm.

Đúng lúc này, chỉ nghe hai tiếng súng vang lên “Bang bang”, sau đó là tiếng “rào”, toàn bộ kính ngay sau xe anh đều nát bấy.

51. Chương 51

Cầu vượt này như một cầu vồng, kéo dài qua màn đêm, một đầu thì nằm ở vùng ngoại ô, hai bên không có kiến trúc nào, Lục Vân Phong chạy rất nhanh, đến khi tiếng súng vang lên thì anh đã tiến thẳng vào nội thành, hai bên đều là những bức tường cách âm cao ngất, như bao bọc lại cây cầu, dường như chỉ còn có thể nhìn thấy những ánh sao thưa thớt trên đầu.

Khí lạnh xông thẳng vào trong xe, khiến trong lòng Lục Vân Phong chấn động. Anh không nghĩ đối phương lại dám nổ súng trong thành phố, xem ra bọn chúng quyết tâm không giết anh thì không bỏ qua.

Anh nhấn mạnh chân ga, tay cầm lái xoay mạnh, điều khiển chiếc xe không ngừng uốn quanh, luồn lách để tránh luồng đạn từ phía sau bay tới, trong lúc đó vẫn vừa lái xe vừa nhanh chóng lấy điện thoại ra, ấn nút gọi cho Sầm Thiếu Hiền, sau đó bỏ điện thoại vào túi, lấy tai nghe vô tuyến ra mang vào lỗ tai.

Sầm Thiếu Hiền chưa về nhà, đang ở văn phòng ăn mì ăn liền, thấy màn hình điện thoại di động hiện số điện thoại, nhìn thấy liền mỉm cười, đưa tay tiếp nhận: “Alô, Vân Phong...”

Lập tức cậu nghe được tiếng súng vang vọng, Lục Vân Phong cười nói: “Thiếu Hiền, Đào thành chỗ em thật là ngạo mạn nha, dám có người ngay trong thành phố nổ súng giết người, lợi hại.”

Sầm Thiếu Hiền nhất thời nóng nảy: “Bớt nói nhảm đi, chuyện gì vậy? Anh đang ở đâu?”

Lục Vân Phong thoải mái mà cười: “Anh đang trên cầu vượt, từ Tây sang Đông.”

“Được, anh cố chống một chút, em lập tức gọi người qua hỗ trợ cho anh.” Sầm Thiếu Hiên liền lấy điện thoại gọi tới trung tâm chỉ huy một một 0, yêu cầu bọn họ gọi cho toàn bộ cảnh sát có mặt gần chỗ cầu vượt, lập tức chạy tới cầu vượt, chặn hai đầu, bắt kẻ nổ súng.

Rất nhanh, hai đầu cầu vượt lập tức vang lên tiếng còi cảnh sát, sau đó không ít cảnh sát từ hai đầu Đông Tây chạy lên cầu vượt.

Lục Vân Phong mỉm cười, từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua chiếc xe vẫn đang đuổi sát xe mình.

Xe chở hàng đụng xe anh đã giảm tốc độ, nhanh chóng bị bỏ lại phía sau rồi dần không thấy nữa. Chỉ còn lại mỗi chiếc xe việt dã vẫn đang chạy đuổi theo xe anh, người trong xe lộ người ra, cầm súng lục và súng tự động điên cuồng bắn về phía anh.

Lục Vân Phong chỉ cảm thấy đạn dày đặc bay qua người anh, nhưng không sợ sệt, chỉ cúi người thấp xuống, nỗ lực tránh đạn.

Rất nhanh, phía trước có một chiếc xe cảnh sát đi ngược chiều xe anh chạy lại, sau đó xoay xe đậu ngang đường. Cảnh sát trên xe nhảy xuống, lấy súng lục hướng về bọn họ.

Lục Vân Phong chỉ phải phanh xe lại, trong lòng thầm mắng.

Xe cảnh sát phía trước quá ngu đi, đáng lẽ phải để cho anh chạy qua rồi mới chặn người đuổi phía sau lại chứ, giờ tự đứng cản cả xe anh luôn.

Nhưng xe phía sau lại không hề giảm tốc độ, đâm thẳng vào xe anh.

Anh xoay mạnh tay lái. Dù đã tránh lực đạo thẳng diện, nhưng đuôi xe vẫn bị đụng mạnh lệch qua một bên. Tuy rằng anh đã phanh xe lại, nhưng lực đụng vẫn khiến cho xe anh bị xoay tròn, đụng mạnh vào tường cách âm bên cạnh.

Tất cả phát sinh trong tích tắc. Chỉ nghe một tiếng “Ầm” lớn, xe anh đâm mạnh vào rào chắn bảo vệ ngay bên đường, tường cách âm đổ nát, túi an toàn trong xe bung ra. Lục Vân Phong bị một cú thiên toàn địa chuyển, cảm thấy tầm nhìn trước mắt có chút mờ ảo rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.

Xe đụng xe anh đã ngừng lại, người trên xe leo xuống. Cảnh sát của xe cảnh sát bên cạnh cũng chạy tới bên này. Bọn họ ba chân bốn cẳng mở tung cửa xe, đem Lục Vân Phong hôn mê lôi xuống, đem về phía xe cảnh sát. Dùng băng keo trói tay chân anh, bịt miệng anh lại, sau đó nhét vào trong rương lớn.

Trên xe đuổi theo Lục Vân Phong có 3 người, lúc này cũng thay đồng phục cảnh sát.

Sau đó, có một chiếc xe cảnh sát từ hướng kia chạy tới, cảnh sát xuống xe chạy tới chỗ bọn họ, lập tức hỏi: “Sao rồi?”

“Được rồi.” Có người trả lời y. “Toàn bộ đều xong.”

“Mau xử lý hiện trường.” Người nọ nói, cùng những người khác lập tức hành động.

Có người từ phía sau xe việt dã lôi xuống hai thi thể, lần lượt đặt ghế lái của hai chiếc xe. Có người cầm súng lục và súng tự động đã từng bắn Lục Vân Phong giờ quay lại bắn vài phát vào chiếc xe cảnh sát, sau đó nhảy vào trong xe. Một người khác lập tức mở nắp thùng xăng của hai chiếc xe ra, sau đó chạy đi.

Vài người cầm lấy súng cảnh sát, liên tục bóp cò về phía hai chiếc xe.

Chỉ nghe hai tiếng nổ, hai chiếc xe đều bốc cháy.

Rất nhanh, xe cảnh sát lần lượt chạy tới.

Cảnh sát ở đây trước đó đã miêu tả lại là kẻ bắt cóc nổ súng chống lại bọn họ nên bọn họ không thể không nổ súng. Có một vị cảnh sát dường như bị trọng thương, nên đồng nghiệp của y muốn đưa y đi bệnh viện, sau đó vội vã lái xe rời đi.

Lúc Sầm Thiếu Hiên chạy tới hiện trường thì hai chiếc xe đều đã được dập lửa, chỉ còn lại hài cốt bị cháy đen. Trong cơn gió lạnh, Sầm Thiếu Hiên chỉ cảm thấy cả người rét run, chạy vội đến bên cạnh xe Lục Vân Phong.

Bên trong rỗng tuếch, cậu vội vã quay người hỏi cảnh sát bên cạnh: “Người trong xe đâu?”

Cảnh sát kia đưa tay chỉ vào cái túi đen đặt dưới mặt đất bên cạnh: “Trong hai chiếc xe chúng tôi tìm thấy 2 thi thể.”

Sầm Thiệu Hiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trong đầu ông ông tác hưởng, dường như đứng không vững. Một lát lâu sau, cậu mới vững thần, chạy lại mở khóa của túi thi thể.

Cả hai thi thể bị cháy rụi đã hoàn toàn biến dạng, vô cùng thê thảm, tay Sầm Thiệu Hiên đều run rẩy, cố gắng chịu đựng mùi khét, cố gắng quan sát hai thi thể.

Theo cảm giác thì vóc dáng hai người này cũng không cao lớn như Lục Vân Phong. Nhưng Sầm Thiệu Hiên sợ chính mình xử trí theo cảm tính, chủ quan ước đoán, suy nghĩ một chút, đột nhiên lần lượt nhìn tay trái của hai người họ.

Trong tay trái một người không có mang gì cả, tay của người còn lại đeo nhẫn bảo thạch, hoàn toàn khác hẳn với chiếc nhẫn cưới bạch kim do chính cậu mang trên tay Lục Vân Phong.

Cậu lập tức hít sâu một hơi, lập tức khéo khóa túi thi thể lại, đứng dậy phân phó: “Lập tức điều tra rõ thân phận người chết.”

“Rõ.” Cảnh sát bên người cậu trả lời rồi đi truyền đạt mệnh lệnh của cậu.

Lòng Sầm Thiệu Hiên nóng như lửa đốt, đứng ở đó lớn tiếng nói: “Ai đến hiện trường đầu tiên?”

Một lát sau, có hai cảnh sát chạy tới nói với cậu: “Trong các anh em đến trước có người bị thương, bọn họ phải đưa người đó đến bệnh viện. Chúng tôi là đến sau họ.” Nét mặt hai người rất thực, không thấy sự khác lạ.

Sầm Thiệu Hiên lập tức kêu một hình cảnh: “Cậu lập tức điều tra xem bọn họ là thuộc đơn vị nào? Có phải người của đội chúng ta không? Hiện tại đang ở bệnh viện nào?”

“Rõ.” Thanh niên kia lập tức chạy tới xe của mình, cầm lấy bộ đàm gọi trung tâm chỉ huy.

Sầm Thiệu Hiên liền kêu hai người cảnh sát đó kể lại tình hình phát sinh hồi nãy.

Đó chỉ là hai vị tuần cảnh, sự tình kể lại rất logic. Lúc bọn họ chạy tới thì thấy kẻ bắt cóc dùng súng có hỏa lực rất mạnh, bọn họ phải nổ súng bắn trả. Với lại do có người bị thương, nên bọn họ mới ở lại bảo vệ hiện trường. Người anh em bị thương chạy xe cảnh sát, mặc cảnh phục, nhưng bọn họ lại không biết người đó, nghĩ là không cùng một đơn vị. Cuối cùng bọn họ nói là chỉ biết có nhiều đó thôi.

Sầm Thiệu Hiên trầm ngâm chốc lát, hỏi bọn họ mấy vấn đề, bọn họ đều trả lời rành mạch. Sầm Thiệu Hiên tỉ mỉ nghe, thấy không có kẻ hở nào, mới gật đầu, ôn hòa nói: “Các anh cực khổ rồi. Nếu như còn vấn đề gì, tôi sẽ hỏi các anh sau.”

“Không cực.” Hai cảnh sát đó lễ phép cười nói. “Sầm đội có thể hỏi chúng tôi bất kì lúc nào.”

Sầm Thiệu Hiên xoay người đi tìm hình cảnh đang dò bệnh viện, gấp gấp hỏi: “Sao rồi? Bọn họ ở bệnh viện nào?”

Hình cảnh nghi hoặc nhìn về phía cậu: “Bọn họ đã gọi cho từng đơn vị một, nói bên chúng ta không có người nào bị thương cả, càng không có cảnh sát nào đến bệnh viện.”

Hai hàng lông mày Sầm Thiệu Hiên nhíu lại, cậu đoạt lấy microphone, nói: “Tôi là Sầm Thiệu Hiên, hiện tại tình hình khẩn cấp, tôi yêu cầu phong tỏa toàn bộ con đường ra khỏi thành phố, đồng thời quan sát máy giám sát trên đường, tìm một chiếc xe giả xe cảnh sát. Tôi nghi ngờ chiếc xe đó

đang bắt cóc một vị doanh nhân, trên xe có súng, là phân tử nguy hiểm.”

“Rõ.” Bên kia lập tức trả lời. “Chúng tôi lập tức thông báo cho các đơn vị.”

Sầm Thiệu Hiên buông microphone, có một hình cảnh chạy tới, vội vã báo cáo với cậu: “Sầm đội, đã tra ra được lý lịch của hai chiếc xe, Audi phía trước là của chủ tịch tập đoàn Vân Phong - Lục Vân Phong, chiếc xe việt dã phía sau là xe trộm, người mất của là chủ nhiệm câu lạc bộ thám hiểm, mới báo án tuần trước.”

Sầm Thiệu Hiên gật đầu một cái, gọi đội trưởng đội điều tra các vụ án lớn, mạnh mẽ kiềm chế tâm tình vô cùng lo lắng, bình tĩnh nói: “Vụ án này sẽ do anh phụ trách, phải luôn báo cáo cho tôi biết. Chú ý, cần phải đảm bảo sự an toàn cho con tin.”

Đội trưởng kia có chút nghi hoặc: “Sầm đội, sao anh biết đây là vụ bắt cóc?”

Sầm Thiệu Hiên hồ hững nói: “Trực giác. Lập tức xoay người leo lên xe, nhanh chóng rời đi.

52. Chương 52

Đêm đã khuya, lạnh thấu xương, Sầm Thiệu Hiên chỉ cảm thấy lòng mình còn lạnh hơn. Mà trong một nơi ở thành phố này, Lục Vân Phong cũng cảm thấy rất lạnh.

Anh là bị lạnh cóng làm tỉnh.

Trong chiếc rương lớn ở phía sau xe có chút ấm áp, nhưng khi bị lôi ra ngoài thì khí lạnh lập tức bao trùm lấy anh, khiến anh dần tỉnh lại.

Đầu của anh có chút đau nhức, tay chân bị trói, miệng bị bịt kín, chỉ có thể mặc người ta khiêng đi. Anh biết đây không phải lúc để giãy giụa, nên nằm yên.

Những người đó khiêng anh vào trong nhà, xuống dưới hầm. Hệ thống sưởi hơi bao bọc khiến anh dần dễ chịu lại.

Nhưng chuyện tiếp theo lại không dễ chịu như vậy, chúng cởi tay trói cho anh, sau đó đề lên ghế, nhanh chóng trói tay anh lên ghế.

Anh cố gắng mở mắt.

Ở đây chắc là tầng hầm, có một ngọn đèn mờ ảo. Nhờ ánh đèn mà có thể nhìn thấy được những bóng đêm di chuyển, dường như có không ít người, nhưng thấy không rõ lắm.

Một lát sau, có một tiếng nói vang lên trong một góc tối: “Tên họ Lục kia, mày làm gì ở Bắc Kinh hơn nửa tháng?”

Lục Vân Phong nhếch khóe miệng, cười nói: “Cùng bạn cũ uống rượu, nói chuyện phiếm. Sao vậy? Bộ tôi chọc đến ai sao?”

“Vậy mày đem vật gì tới đó?” Người nọ mang giọng chuẩn.

“Vật gì là vật gì chứ?” Lục Vân Phong đưa ra nét mặt vô cùng kinh ngạc. “Mang theo quần áo thôi. Sao vậy? Bộ không được mang theo sao?”

Trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên trong bóng tối đánh ra một quyền, trúng ngay vào mặt anh. Đầu của anh ong lên một tiếng, trong lúc nhất thời choáng váng, miệng đầy mùi máu. Anh nhắm mắt lại, trên mặt hiện ra nét đau đớn.

Thanh âm kia vẫn chậm rãi nói: “Họ Lục kia, đừng nghĩ tui mày dùng cách dương đông kích tây thì tui tao sẽ không chú ý. Tốt nhất mày nên thành thật một chút đi, hợp tác với tui tao, bằng không, tao đảm bảo mày sẽ không nhìn thấy ánh mặt trời nữa đâu.”

Lục Vân Phong cũng trở nên lạnh lùng, hồ hững nói: “Mày là ai tao còn không biết? Hợp tác thế nào chứ?”

Thanh âm người nọ vẫn đều đều: “Tao là ai không quan trọng, quan trọng là... mày nên trả lời thành thật câu hỏi của tao, đồng thời nghe theo lời tao là được.”

Lục Vân Phong châm chọc mà cười: “Muốn biến tao thành con rối sao? Xin thứ lỗi cho sự ngu dốt của tao, việc này tao không có khả năng.”

Người nọ trầm mặc.

Phút chốc, một cây côn gỗ thô to hướng thẳng về phía chỗ anh phát ra một tiếng xé gió, đánh mạnh vào bụng anh.

Anh kêu lên một tiếng đau đớn, đau đến không thể thở được.

Người nọ lạnh lùng mà nói: “Họ Lục kia, tao khuyên mày tốt nhất nên thông minh chút đi. Mày sẽ bị gì chắc chắn là biết rất rõ, tao muốn giết mày dễ như trở bàn tay. Muốn lột da mày cũng là một việc rất nhỏ. Tao còn có thể đem thân thể mày cắt thành từng khối, sau đó chuyển đến chỗ tên nhân tình của mày, xem thử nó sẽ có nét mặt thế nào. Cho dù mày không chịu nói, cũng không chịu làm theo lời tao, thì tao cũng có thể dùng mày để ép tên gian phu của mày, bắt nó phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Lục Vân Phong nghe gã nhắc tới Sầm Thiếu Hiên. Trong lòng thầm giật mình, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh, cười nhạt: “Tao không hiểu mày đang nói cái gì. Mày muốn làm gì thì làm đi, nói nhiều thế làm gì?”

Tên kia không nói gì nữa, chỉ nhìn kỹ anh một chút rồi hơi hơi gật đầu với bọn người bên cạnh. Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Đám người bên cạnh gã bước lên phía trước, một tên cầm lấy cây côn gỗ trong tay tên bị con hời này, cứ vậy mà quát xuống người anh.

Nhất thời, máu vung ra, toàn bộ gian phòng đều vang lên tiếng vật cứng đánh vào thân thể, không khí giăng co, khiến người ta cảm thấy buồn bực ứ đọng, hầu như lấn át cả khí lạnh.

Cùng lúc đó, Sầm Thiếu Hiên đang điên cuồng lái xe trên đường. Lòng cậu cực kỳ loạn, đau lòng hòa với sự sợ hãi không thể nói nên lời.

Cậu sợ mất đi người mà cậu yêu, người đã trở thành cột trụ chống đỡ cho sinh mạng này của cậu, nếu mất anh, cuộc sống cậu sẽ trở nên trống rỗng, ngay cả ý nghĩa để tồn tại cũng mất.

Khí lạnh mùa đông ban đêm, cậu vẫn lái xe chạy tới tất cả các cửa khẩu của thành phố này, dù biết nỗ lực này sẽ chẳng mang lại kết quả nào.

Suy đoán về việc xe cảnh sát và đám người mặc cảnh phục đến hiện trường đầu tiên, cậu liền nghĩ tới Tôn Khải.

Tuy rằng biết không chắc là bên trong nội bộ cảnh sát có phần tử thoái hóa, có thể là có kẻ dám giả thành cảnh sát, nhưng cậu vẫn không ngăn được việc nghĩ tới hắn trước tiên.

Tôn Khải đã lẩn quá sâu rồi, hiện nay tuy cậu vẫn chưa biết rõ sự tình, nhưng chắc chắn Tôn Khải có mối liên hệ nào đó với Diêu Chí Như, có lẽ từ việc lúc trước Tôn Khải có thể không chút do dự giúp người đó hãm hại cậu, cậu có thể biết được phần nào vụ việc rồi.

Cậu nhìn những ngọn đèn tịch mạch ở hai bên đường, suy trước nghĩ sau, biết mình không thể dùng suy đoán chủ quan hoài nghi Tôn Khải, cũng không thể đến chỗ hắn hỏi Lục Vân Phong ở đâu. Cậu dừng xe lại, nắm chặt lòng bàn tay đập mạnh lên tay lái, sau đó xuống xe.

Khi lạnh xông thẳng vào mặt, nhất thời khiến cậu tỉnh táo lại. cậu tự cảnh cáo chính mình, nhất định không thể loạn, như vậy mới có thể cứu Lục Vân Phong trở về.

Chỉ cần cậu còn tiếp tục công tác, chỉ cần cậu còn ở vị trí đội trưởng đội hình cảnh này, những người đó sẽ không dám làm hại đến tính mạng Lục Vân Phong. Bọn chúng nhất định giữ anh lại, để bức ép bản thân mình.

Cậu hít thở thật sâu, hít vào, rồi thở ra, trái tim rối loạn dần bình tĩnh trở lại.

Cậu leo lên xe, chạy thẳng đến văn phòng mình. Sáng hôm sau, cậu bắt đầu khẩn trương công tác.

Ngay chiều hôm đó liền có xác thực người chết cũng không phải Lục Vân Phong, mà là một người thân phận không rõ, có thể khẳng định, Lục Vân Phong bị bọn mang theo súng bắt cóc.

Tập đoàn Vân Phong có mặt ở khá nhiều tỉnh tại toàn quốc, mang ảnh hưởng khá lớn, khách sạn Vân Phong tại chỗ này lại là một công ty có tiếng, hơn nữa Lục Vân Phong luôn biết cách làm người khác hài lòng, luôn quyền tiền khắp nơi, tên của anh cũng được các quan viên chính phủ và truyền thông biết rõ. Vụ này phát

sinh ngay tại Đào thành lập tức truyền ra khắp nội bộ tập đoàn Vân Phong, cũng nhanh chóng truyền đến truyền thông ở các chỗ khác, bọn họ không chỉ lập tức phát tin, mà còn phái không ít phóng viên đến Đào thành tìm hiểu.

Truyền thông bản địa Đào thành đều nhận được sự ra hiệu ngầm, bảo việc này nhất định phải phong tỏa, nhưng thời nay tin tức thời đại, sao mà có thể phong tỏa được? Rất nhanh, thị chính Đào thành cảm thấy áp lực cực đại.

Lục Vân Phong không chỉ là một doanh nhân ưu tú, mà còn là uỷ viên hội nghị hiệp thương chính trị, anh vừa gặp chuyện, hội nghị hiệp thương chính trị và phó thị trưởng bộ phận công quản lý kinh tế bên Khang thành, còn có các hiệp hội doanh nhân, hiệp hội ngành nhà hàng khách sạn đều gọi điện tới, yêu cầu bọn họ mau chóng phá án, cần phải cứu Lục Vân Phong an toàn trở về. Ngân hàng Khang thành càng sốt ruột hơn, an nguy của Lục Vân Phong liên quan tới an toàn của một tỷ mà họ cho anh vay, đó chính là tài sản quốc gia. Phó tổng giám đốc Tập đoàn Vân Phong chạy tới đây trước, hầu như ở châu chực ở cục công an thôi thúc họ mau phá án.

Chẳng qua, công nhân tập đoàn Vân Phong lại không có hoảng loạn, bọn họ vừa lo lắng chờ đợi tin tức của sếp mình, vừa giữ vững vị trí công tác, làm việc rõ ràng như thường, bởi vậy có thể nhận ra năng lực quản lý và lãnh đạo của Lục Vân Phong kiệt xuất thế nào.

Áp lực từ bốn phương tám hướng đè nặng lên chính phủ và cục công an Đào thành, ở trên hạ lệnh, ra kỳ hạn phá án. Cục công an yêu cầu phó cục trưởng bộ quản lý hình sự Tôn Khải phụ trách chỉ huy, phải trong thời gian ngắn nhất tìm cho bằng được Lục Vân Phong, đồng thời bảo chứng an toàn của anh.

Lúc Tôn Khải chạy ô tô tới đại đội hình cảnh, Sầm Thiếu Hiên và vừa mới nhận được một gói hàng nhỏ.

Cậu cẩn thận dò xét văn kiện chuyển giao rồi kí tên, sau đó cẩn thận mở giấy gói, tận lực cố gắng không làm hư hao.

Mở lớp giấy gói bên ngoài ra, bên trong là một chiếc hộp nhưng nhỏ.

Sắc mặt Sầm Thiếu Hiên trắng bệch. Cậu rất rõ, thông thường bọn bắt cóc nếu như đưa gia đình người bị hại vật giống như vậy, vậy nó có ý nghĩa là bọn chúng đang dùng thủ đoạn máu me bắt ép đối phương cúi đầu, chỉ có thể nghe theo bọn chúng mà thôi.

Sầm Thiếu Hiên như ngừng thở, mở nắp hộp.

Bên trong hộp, ẩn giữa những tơ lụa màu vàng thường dùng đựng đồ trang sức, là một ngón tay, ngay gốc ngón tay mang một chiếc nhẫn bạch kim, ở trên khắc hoa văn trang nhã, là do đích thân cậu đặt hàng, ngay đêm tân hôn tận tay mang cho Lục Vân Phong.

Sầm Thiếu Hiên ngơ ngác nhìn ngón tay trắng bệch đó, chỉ cảm thấy toàn thân nứt ra, máu cũng ngừng chảy.

Cậu nhìn chiếc nhẫn, trước mắt càng lúc càng mờ ảo.

Tay cậu run nhẹ, đưa tay cầm lấy ngón tay cứng ngắt lạnh lẽo đó, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Sau đó, cậu ngã xuống.

53. Chương 53

Tôn Khải đẩy ra cửa văn phòng đại đội trưởng, thấy Sầm Thiếu Hiên nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Hắn nhanh lên đóng cửa lại, chạy nhanh tới ôm lấy cậu, đặt lên sofa.

Sắc mặt Sầm Thiếu Hiên tái nhợt, hai hàng lông mày cau lại, thể hiện sự yếu đuối.

Tôn Khải nhìn kỹ cậu, lấy tay chậm rãi vuốt ve cái trán và gương mặt cậu, sau đó cúi người, hôn lên môi cậu.

Trong phòng hệ thống sưởi hơi đang mở, nhưng mặt Sầm Thiếu Hiên lại khá lạnh, trên trán dường như còn đang đổ mồ hôi lạnh, khiến Tôn Khải rất đau lòng. Hắn hôn một hồi liền ngẩng đầu lên, cầm lấy khăn tay lau đi mồ hôi trên trán cậu, sau đó tự nhiên đi tới tủ bên tường, lấy ra chăn, đắp lên người Sầm Thiếu Hiên.

Qua một hồi lâu, Sầm Thiếu Hiên chậm rãi tỉnh lại.

Tôn Khải ngồi trên ghế ngay trước mắt cậu, ôn hòa nói: “Em mới bị ngất.”

Sầm Thiếu Hiên nhìn hắn, không hề hé răng.

Tôn Khải vô cùng kinh ngạc, thanh âm ôn hòa: “Sao vậy?”

Sầm Thiếu Hiên cười khổ một chút, muốn nói lại thôi.

Tôn Khải dịu dàng đưa tay vuốt nhẹ mặt cậu, nhẹ giọng nói: “Có vấn đề gì, cứ nói cho anh biết, anh cũng sẽ giống như trước đây, là thượng cấp của em, là người yêu của em, sẽ đem hết sức hỗ trợ cho em.”

Sầm Thiếu Hiên chỉ cảm thấy toàn thân rét run, hơi hơi rùng mình.

Tôn Khải vươn hai tay, ôm chặt lấy cả người lẫn chăn, thân thiết: “Em quá mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Sầm Thiếu Hiên vẫn không hé răng, nhưng cũng không có giấy ra, chỉ hơi hạ mí mắt, trong mắt có chút mê hoặc, dường như không biết mình có nên giấy dựa hay không.

Tôn Khải nở nụ cười, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Đi theo anh đi. Anh sẽ đưa em đi nghỉ ngơi cho tốt.”

Sầm Thiếu Hiên trầm mặc chốc lát, hơi hơi gật đầu.

Trong mắt Tôn Khải hiện lên một tia đắc ý, nhưng lập tức thu lại, cũng giống như lúc trước khi họ còn là người yêu vậy, cúi đầu nói: “Anh ra ngoài trước, ở trên xe chờ em, em ra sau, được không?”

Sầm Thiếu Hiên vẫn không hé răng, một lúc lâu sau mới khẽ gật đầu.

Tôn Khải rất hài lòng, liền buông cậu ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Sầm Thiếu Hiên ngồi lên, nét mặt đầy sự ủ rũ. Cậu đi tới cạnh bàn, khó khăn mà thả lỏng lòng bàn tay, đem ngón tay trong lòng bàn tay bỏ vào hộp. Suy nghĩ một chút, cậu tháo chiếc nhẫn trên đó ra, bỏ vào túi trước của mình, sau đó mới đóng nắp hộp, bỏ vào ngăn kéo.

Cậu bình tĩnh đi ra cửa phòng, rửa sạch hai tay trong toalet, mới ra khỏi tòa nhà, leo lên xe Tôn Khải.

Dọc theo đường đi bọn họ đều không nói gì. Tôn Khải dường như định liệu trước, cũng không hỏi ý kiến của cậu đã đưa cậu tới một khu biệt thự ở ngoài thành.

Vườn cây bên trong chăm sóc rất tốt, phòng ốc ẩn giữa những tán cây xanh. Trên đường không ai, an tĩnh vô cùng.

Tôn Khải trực tiếp chạy xe vào một dãy biệt thự bên trong, cười nói: “Chúng ta tới rồi.”

Sầm Thiếu Hiên không nói gì, chỉ theo hắn vào cửa.

Tôn Khải đi lên lầu hai, thoải mái mà cười nói với cậu: “Em cứ tắm rửa trước, thả lỏng một chút, sau đó ngủ tiếp.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu, theo hắn vào phòng tắm. Đồ dùng bên trong đầy đủ hết, khăn mặt tất cả đều mới.

Tôn Khải chỉ tay vào, nói: “Em tắm ở đây đi, bên kia còn một phòng tắm, anh sẽ tắm ở đó.”

Sầm Thiếu Hiên gật đầu.

Cậu tắm rất chậm, đặc biệt tỉ mỉ, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ việc gì. Rốt cục, hình như cậu hạ quyết tâm, tắt nước, lau khô người, đi ra ngoài.

Tôn Khải tắm xong rồi, đang ngồi ở trên giường chờ cậu, thấy cậu đi ra, cười ngoắc tay với cậu: “Mau tới đây, đừng để cảm lạnh.”

Sầm Thiếu Hiên mang khăn tắm, mặt không cảm xúc bước tới chỗ hắn, nằm xuống bên cạnh hắn.

Tôn Khải đã sớm nhận không được, lập tức xoay người áp lên người cậu. Sầm Thiếu Hiên nhú mày, nhẹ giọng nói: “Tôi mệt.”

Tôn Khải nhiệt huyết sôi trào, vừa nhiệt liệt hôn cậu vừa cười nói: “Đừng lo, việc này giải lao rất tốt, dù sao em cũng không cần dùng lực, cứ giao hết cho anh.”

Sầm Thiếu Hiên nhắm mắt lại, không có giãi dựa.

Tôn Khải mừng rỡ như điên, cố gắng làm ít tiền hí rồi lập tức tiến nhập thân thể cậu.

Sầm Thiếu Hiên “Hừ” một tiếng, nhưng không có chống cự.

Vì Lục Vân Phong, mạng này cậu cũng không cần, chuyện này không đáng kể.

Tôn Khải rất hưng phấn, nhiều lần kịch liệt đưa đẩy, lại thấy cậu không có đủ nhiệt tình, muốn cậu giống như trước đây, ôm lấy hắn, nên càng thêm cuồng nhiệt ra vào thân thể cậu, mạnh mẽ xông tới, đưa đẩy không ngừng, đến tận khi nghe thấy rên rỉ của cậu, mới thoả mãn chậm lại tốc độ và lực đạo.

Sầm Thiếu Hiên hoàn toàn không có khoái cảm, chỉ cảm thấy rất đau, nhưng còn có thể nhẫn nại. Tôn Khải chỉ là quá kích động, cũng không phải ngược đãi, nên cũng không đến mức chịu không nổi.

Tôn Khải từ chính diện làm thật lâu, sau đó xoay người cậu lại nằm úp sấp, lần thứ hai tiến vào trong cậu.

Một vòng này thực sự xem như là cuộc giày vò Sầm Thiếu Hiên, đến khi Tôn Khải cao trào, sau đó áp lên người cậu thở dốc thì cả người cậu đã đầy mồ hôi, vô cùng kiệt sức.

Đối với Tôn Khải, chuyện này khiến hắn vô cùng say sưa, như trước đây vậy, nhưng Sầm Thiếu Hiên chỉ đem việc này trở thành một loại hoạt động máy móc, nếu như có thể khiến Lục Vân Phong còn sống, thì chịu đựng một chút, cũng vô cùng đáng giá.

Qua một hồi lâu, Tôn Khải ghé vào lỗ tai cậu vô cùng thân thiết cười nói: “Em còn sức không? Nếu không anh ôm em đi vào phòng tắm nhé.”

Sầm Thiếu Hiên hít một hơi thật sâu, lúc này mới nói: “Không cần, tôi có thể tự đi.”

Tôn Khải cũng không ép cậu, cười đứng dậy, đi qua phòng khác tắm.

Sầm Thiếu Hiên cố gắng đứng dậy, tìm quần áo vừa cởi lấy ra điện thoại di động gọi cho Diệp Oanh.

“Tiểu Diệp Tử, hôm nay anh không về, phải tăng ca.” Thanh âm của cậu rất bình tĩnh. “Em đừng lo, Vân Phong còn sống, anh nhất định cứu anh ấy ra.”

Diệp Oanh đã mang thai 8 tháng, thân thể càng kèn, nghe tin Lục Vân Phong gặp chuyện không may, Sầm Thiếu Hiên khuyên cô nên trấn định, muốn cô không nên hoảng loạn. Cô thương lượng với Sầm Thiếu Hiên, lập tức gọi điện thoại cho tổng bộ Khang thành, muốn bọn họ tiếp tục duy trì công ty hằng ngày, quyết không thể loạn, còn kiên định nói, Lục Vân Phong còn sống, nhất định trở về, trong khoảng thời gian này, cô càng thêm cố gắng giữ vững cục diện ổn định trong tập đoàn Vân Phong.

Còn Sầm Thiếu Hiên, ngay sau khi Lục Vân Phong gặp chuyện không may, lập tức dặn mẹ mình đến chỗ Diệp Oanh làm bạn, chủ yếu là chăm sóc cho cô. Khu chung cư nơi họ ở là nơi xa hoa, an ninh vô cùng nghiêm mật, đối thủ của bọn họ khó mà lên vào, cũng khá an toàn với Diệp Oanh. Cậu dặn mẹ mình và Diệp Oanh, trong khoảng thời gian này, không nên ra ngoài, nếu muốn mua gì, hoặc là lúc nào tới kỳ Diệp Oanh phải tới khoa sản khám lâm sàng, đều phải thông báo cậu biết, cậu sẽ đến nhà lái xe đưa họ đi, đảm bảo an toàn cho họ.

Mấy ngày nay buổi tối Sầm Thiếu Hiên cơ bản không có về nhà, đều luôn tăng ca. Diệp Oanh có thể hiểu được tâm tình của cậu, càng hy vọng có thể mau chóng cứu được Lục Vân Phong, nên thường không quấy rối cậu, nhưng mỗi ngày cậu đều gọi điện về, cũng khiến Diệp Oanh yên tâm.

Nghe cậu nói xong, Diệp Oanh thở phào: “Vây thật tốt. Phong Ca nhất định đang chờ anh cứu anh ra, anh nhất định đang kiên trì chịu đựng.”

“Anh biết.” Thanh âm Sầm Thiệu Hiên rất nhẹ. “Tiểu Diệp Tử, anh còn phải làm việc, em phải chú ý an toàn một chút, càng phải giữ sức khỏe, nhất định phải an lòng.”

“Ừ, em biết.” Diệp Oanh nghẹn ngào. “Anh đừng lo lắng, mẹ lo cho em tốt lắm, em không sao đâu.”

“Em đừng khóc, đứa nhỏ quan trọng hơn.” Sầm Thiệu Hiên đỡ tường, trong thanh âm mang theo tiểu ý trấn an. “Tất cả đều ổn cả thôi.”

“Ừ.” Cô thân thiết nói. “Anh cũng phải giữ gìn sức khỏe, đừng để mình mệt quá.”

“Ừ, vậy anh đi làm tiếp đây.” Sầm Thiệu Hiên dịu dàng nói rồi cúp máy.

Cậu đem điện thoại để lên tủ đầu giường, xoay người muốn đi phòng tắm, nhưng thấy Tôn Khải đứng ở cửa phòng, yên lặng nhìn cậu.

Sầm Thiệu Hiên không hé răng, đón nhận ánh mắt của hắn.

Mồ hôi trên người cậu đã khô, trên dưới đều là dấu Tôn Khải lưu lại, xanh tím giao nhau, làm nổi bật trên làn da trắng nõn nhẵn nhụi của cậu, dưới ánh đèn nhu hòa càng thêm mỹ cảm, tựa như những hoa văn trên nền tường trắng, diễm lệ động nhân. Cậu đứng ở đó, sống lưng rất thẳng, hai chân thon dài, đôi mắt trong suốt như nước, mái tóc ướt do mồ hôi thêm óng ánh dưới ánh sáng.

Tôn Khải nhìn người như tranh sơn dầu kinh điển Âu Châu kia, chậm rãi đi tới trước mặt cậu, nhìn cậu thật kỹ, trầm thấp nói: “Vợ chồng em tình cảm thật tốt.”

Hai hàng lông mày Sầm Thiệu Hiên cau lại, hồ hững hỏi: “Chẳng lẽ không nên thế? Theo tôi biết thì anh cũng rất tốt với vợ mình mà, không đúng sao?”

Tôn Khải tức giận nắm chặt lấy tay cậu, oán hận nói: “Cô ta là vợ của em thật sao? Đứa bé trong bụng cô ta là của em sao?”

Nét mặt Sầm Thiệu Hiên không đổi, lạnh lùng mà nói: “Cô ấy là người vợ mà tôi quang minh chính đại cưới về, đứa bé ấy cũng là của tôi.”

Tôn Khải chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết trùng lên đỉnh đầu, tay càng thêm dùng lực, kéo cả người cậu nằm xuống giường.

“Em là của anh, chỉ có thể là của anh, phải là của anh.” Hắn thì thào, lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng đáng sợ.

54. Chương 54

Sầm Thiệu Hiên chỉ cảm thấy người đang nằm trên người mình là một con dã thú, muốn xé nát cả người cậu ra thành trăm mảnh. Đau đớn kịch liệt cứ lần lượt tập kích cậu, sau đó lan ra toàn thân. Tựa như có một lưỡi dao nhọn đang tàn khốc quấy phá tận sâu bên trong cơ thể cậu, khiến gân cốt toàn thân đều vỡ vụn. Cậu nghiêng đầu đi, không muốn đối mặt với đôi mắt đầy máu đang nhìn chằm chằm mình. Hai tay nắm chặt drap giường, cắn răng cố nén, từ đầu tới đuôi, cậu không hề kêu một tiếng.

Chuyện tựa như cực hình này rốt cục kết thúc, màn đêm cũng đã phủ xuống từ lâu.

Thân thể hai người nằm sát trên giường, không hề nhúc nhích.

Ngoài phòng gió lạnh gào thét, trong phòng chỉ có tiếng thở dốc của Tôn Khải.

Liên tiếp hai lần làm tình kịch liệt cũng khiến hắn tiêu hao không ít thể lực. Hắn cảm thấy rất mệt, nhưng toàn bộ cơ thể lại cảm thấy sự thư sướng đến mức tận cùng, sự tức giận hồi nãy cũng đã biến mất chẳng

còn tằm tít. Nằm trên người Sầm Thiếu Hiên nghỉ ngơi một hồi, hần bỗng nhiên phát hiện người dưới thân mình không hề cử động, thậm chí ngay cả hô hấp cũng rất yếu, ngực kề sát mình dường như không còn cảm giác đập như tim người bình thường nữa. Hần nhanh chóng nâng người dậy.

Sầm Thiếu Hiên đã bất tỉnh.

Cậu mềm người nằm yên trên giường, tựa như mới vớt từ dưới nước lên, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, hòa cùng với mồ hôi từ trên người Tôn Khải rơi xuống. Tôn Khải hoảng hồn, vội vã rời khỏi thân thể cậu.

Lập tức, máu liền chảy ra, thấm ướt drap giường trắng tinh khiến người ta vừa nhìn liền giật mình.

Tôn Khải là một hình cảnh nhiều năm kinh nghiệm, lập tức tỉ mỉ kiểm tra tình hình của cậu, sau đó kết luận là do cậu bị đau khiến choáng váng, không có nguy hiểm tính mạng. Hần thở dài rồi chợt cảm thấy hối hận.

Hôm nay rốt cục hần cũng có thể cùng Sầm Thiếu Hiên gương vỡ lại lành, là ngày vui, vốn hần muốn một lòng đợi cậu, cùng nhau dựng lại những hồi ức xinh đẹp lúc trước. Không nghĩ tới, một Lục Văn Phong, lại thêm một Diệp Oanh lại khiến lòng hần biến loạn, lửa giận hừng hực, hoàn toàn mất đi khống chế, làm nên chuyện này với cậu.

Hần vào phòng tắm pha nước ấm, sau đó ra ngoài ôm Sầm Thiếu Hiên bỏ vào bồn nước. Giúp cậu tẩy rửa thân thể sạch sẽ, sau đó lại đặt lên giường.

Sầm Thiếu Hiên vẫn chưa tỉnh.

Mấy ngày liền mệt nhọc quá độ, lại luôn phải lo lắng cho Lục Văn Phong, vừa thấy ngón tay lại càng thêm khiếp sợ, giờ lại bị Tôn Khải dày vò đau đớn, quả thực khiến cậu tâm thần cạn lực, không thể chịu nổi nữa.

Tôn Khải nhìn đồng hồ một chút. Phát hiện giờ đã khuya, mà bọn họ cơm tối cũng chưa ăn. Lúc này hần mới nhận ra bụng mình đang gào thét, sợ Sầm Thiếu Hiên cũng y như hần vậy.

Hần suy nghĩ một chút, lập tức đắp chăn cho Sầm Thiếu Hiên, sau đó mặc quần áo rồi ra ngoài một nhà hàng gần đó đặt món. Sau đó lái xe ra ngoài tiệm thuốc mua thuốc thoa ngoài da, rồi trở về trong xe gọi điện thoại, mới chạy về biệt thự.

Sầm Thiếu Hiên mê man. Khuôn mặt gầy dưới ánh đèn nhạt càng thêm yếu đuối.

Tôn Khải thấy vậy liền đau lòng vô cùng. Hần nhẹ nhàng giúp cậu thoa thuốc, sau đó nằm bên cạnh cậu. Cơm nước đã được đưa tới, hần dặn họ đặt ở lầu một, sau đó chạy vội xuống ăn chút ít rồi lại lên lầu.

Hai năm qua, trên cơ bản hần cũng không còn liều mạng trong đường sự nghiệp nữa rồi, kể từ khi bán đứng Sầm Thiếu Hiên, hần cũng không làm tình kịch liệt như vậy, hiện tại thân thể triệt để thả lỏng cũng cảm giác được sự mệt mỏi.

Từ sau khi hần kết hôn, với vợ mình tương kính như tân, chuyện đó cũng luôn tiết chế, nói mỹ miều là vì muốn bảo vệ cho thân thể của cô, lại thêm lấy mấy cái chứng minh khoa học từ đó bảo vệ là tốt cho sức khỏe, nên một tuần cũng chỉ thân cận với vợ mình hai lần là nhiều, hơn nữa cũng không đa dạng, phần lớn là làm theo khuôn mẫu chung. Điều Chí Như cũng không biết hần là đồng tính, càng không biết hần với Sầm Thiếu Hiên đã từng là người yêu, nên thường khi nào tụ lại với nhau thường giới thiệu vài cô cho hần, nhưng hần chẳng hề hứng thú, đều từ chối, nên được mang danh là “người chồng mẫu mực”, truyền tới tai cha vợ hần, càng khiến ông thêm phần hài lòng về hần, khiến con đường làm quan của hần càng thêm thông thuận.

Chỉ là, tận sâu trong đáy lòng hần, luôn có một người khắc sâu hình bóng ở đó, không thể xóa nhòa, đến tận hôm nay, mới có thể lần thứ hai nắm chặt lại trong tay. Hần tắt đèn, kéo người bên cạnh vào lòng, ôm chặt rồi thỏa mãn ngủ say.

Sầm Thiếu Hiên dù sao cũng còn trẻ, sau khi trở về cũng thường xuyên luyện tập rèn luyện sức khỏe, thân thể rất tốt, nên chỉ cần ngủ say một đêm liền đỡ hơn nhiều, chỉ bị sốt nhẹ, cũng có thể coi là kỳ tích.

Cậu mở mắt, liền nhìn thấy ánh ban mai ngoài cửa, mới phát hiện được ra biệt thự này được xây dựng ngay sát cạnh hồ, ánh nắng ban mai phản ngược dưới mặt nước, rất đẹp.

Cậu dần bình tĩnh trở lại, lập tức phát hiện phía sau có người ôm chặt mình.

Cậu đã đoạn tuyệt quan hệ với người đó lâu rồi, hoàn toàn quên mất cái ôm của người này như thế nào. Cả người cậu đều đau nhức, lưng lại bị dính chặt với ngực của người phía sau, cảm thấy rất khó chịu, nhưng chỉ có thể cố nén.

Nghe thấy tiếng hít thở của cậu có sự thay đổi, Tôn Khải biết cậu đã tỉnh, liền vui vẻ hôn lên sau cổ của cậu, thân thiết hỏi: “Đói bụng không?”

Hắn cố gắng quên đi sự cuồng bạo của mình đêm qua, Sầm Thiệu Hiên cũng sẽ không nhắc tới, chỉ là nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Tôn Khải biết hai người bọn họ không thể cùng nhau đi làm, sẽ khiến người ta ngờ vực vô căn cứ, hơn nữa thời gian còn dài, cũng không cần hấp tấp. Hắn cười đứng dậy, nhẹ nhàng nâng Sầm Thiệu Hiên dậy, muốn ôm cậu vào phòng tắm.

Sầm Thiệu Hiên nhẹ nhàng đẩy hắn ra, chậm rãi bước lên, sau đó khóa cửa.

Tôn Khải mỉm cười, cũng không buồn bực. Sầm Thiệu Hiên có tính cách khá mạnh, bản thân hắn đã biết từ lâu, nhưng dù cố chấp thế nào, thì cũng đã thuộc vào lòng bàn tay hắn, khiến hắn cảm thấy đắc ý.

Sầm Thiệu Hiên tắm rửa xong, làm như không nhìn thấy dấu vết trên người mình, mặc xong quần áo rồi đi ra, bước xuống lầu.

Tôn Khải chở cậu vào nội thành, nhưng không đến đội hình cảnh mà tới một nhà hàng Triều Châu, cùng cậu ăn bữa sáng. Buổi sáng ở đây bán điểm tâm Quảng Đông, vừa có dinh dưỡng cũng không làm tổn hại dạ dày.

Sầm Thiệu Hiên không hề nói câu nào, nét mặt rất bình tĩnh, thậm chí có thể nói là rất hiền hòa. Quả thật cậu rất đối, uống xong hai chén cháo, lại ăn rất nhiều điểm tâm, nét mặt tái nhợt cũng dần có chút hồng hào trở lại.

Tôn Khải thật cao hứng, liền lấy thuốc kháng sinh đưa cho cậu. Cậu cũng không từ chối, cầm lấy rồi uống.

Bầu không khí giữa hai người rất hài hòa, nhìn từ con mắt của người ngoài thì khẳng định nghĩ bọn họ là bạn thân, nếu có người quen thấy, không khỏi khe khẽ nói nhỏ. Lúc trước khi Sầm Thiệu Hiên bị ép từ chức, nhưng Tôn Khải lại mây xanh trắng, người khác nhiều chuyện sẽ suy đoán tùm lum, nhưng lúc này thấy hai người họ lại như khôi phục lại sự thân mật nhiều năm trước, sự nghi ngờ cũng dần tiêu tan.

Tôn Khải tính tiền rồi lái xe đưa cậu về đội hình cảnh. Vừa vào văn phòng, hắn liền lấy chìa khóa đưa cho Sầm Thiệu Hiên, dịu dàng thăm thiết nói: “Đây là chìa khóa biệt thự kia, em cứ dọn đến đó đi. Anh đã nói với người nhà rồi, mấy ngày này sẽ thường tặng ca, nên không về nhà. Lúc tan tầm anh sẽ tới rước em.”

“Tôi muốn tặng ca.” Sầm Thiệu Hiên bình tĩnh mà nói, nhưng vẫn đưa tay tiếp nhận cái chìa khóa.

“Được, vậy chờ em xong thì anh tới rước.” Tôn Khải mỉm cười, xoay người đi.

Sầm Thiệu Hiên chậm rãi ngồi xuống, trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh.

Một lát sau, một thanh niên đẩy cửa bước vào, lập tức đóng cửa lại. Hắn đi tới gần Sầm Thiệu Hiên, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Sầm đội, đêm hôm qua hắn có gọi một cú điện thoại ra ngoài. Đây là số của đối phương.”

Sầm Thiệu Hiên nhìn một tờ giấy được đặt trước mặt mình. Đó là một số điện thoại lạ, nhìn qua là biết số của sim rác, loại sim này không cần giấy tờ tùy thân vẫn có thể mua được, nên khó mà điều tra.

Cậu cúi đầu nói: “24h giám sát điện thoại của hắn.”

Người nọ chính là một trong những hình cảnh mà cậu tin cậy nhất, vừa khôn khéo giỏi giang, lại có năng lực, hơn nữa ý chí kiên định, không sợ quyền thế, cũng không dễ bị tiền tài mua chuộc, nên có thể khiến cậu yên tâm giao các công tác bí mật cho hắn.

Người nọ nghe xong, lập tức gật đầu rồi bước nhanh ra ngoài.

Sầm Thiếu Hiền nhìn kỹ số đó một lần nữa, nhớ kỹ rồi đứng dậy đi ra ngoài, vào toilet, xé nát tờ giấy ra ném vào bồn cầu, dội nước sạch sẽ.

Trở lại văn phòng, cậu mới thở dài, chuẩn bị gọi điện thoại đến chi đội hình sự, hỏi tình hình phát triển của vụ án, nhưng điện thoại di động của cậu lại vang lên.

“Sầm đội.” Hình cảnh được cậu phái canh giữ ở bệnh viện khẩn trương nói. “Người bị thương kia vừa chết.”

55. Chương 55

Tết âm lịch vừa qua, thành thị vẫn được bao trùm trong bầu không khí nhộn nhịp, nhưng do vụ án Lục Vân Phong bị bắt cóc vẫn tiến triển chậm chạp nên toàn bộ hệ thống cảnh sát chẳng ngày nào vui vẻ được cả, Sầm Thiếu Hiền ngày nào cũng nhận được điện thoại của cấp trên gọi xuống hỏi han tiến độ phá án, chịu rất nhiều áp lực.

Căn cứ vào nguyên nhân tử vong của bệnh nhân, ghi nhận nguyên nhân tử vong là suy thận và suy tim cùng lúc khiến mất mạng, thể nhưng sức khỏe của y vốn dĩ đã ổn định từ lâu, hơn nữa trước đó chẳng có chút dấu hiệu xấu nào, hoàn toàn không có khả năng đột nhiên chuyển biến xấu đến mức này, chắc chắn sự tình không đơn giản đến vậy.

Nhưng Sầm Thiếu Hiền vẫn tiếp nhận lời giải thích của bác sĩ, không tiếp tục điều tra.

Tôn Khải rất vui, buổi tối càng thêm nhiệt tình với cậu, khiến cậu khó mà chịu nổi, nhưng cũng chỉ có thể bình tĩnh tiếp thu.

Hành vi của cậu rốt cục khiến đối phương thỏa mãn, nên có người gọi điện cho cậu.

Đó vẫn là một dãy số thuộc sim rác, Sầm Thiếu Hiền giật mình, bắt máy.

“Sầm đội, có người muốn nói chuyện với anh.” Thanh âm kia lạnh như băng, giống như tiếng máy.

Sầm Thiếu Hiền lập tức nói: “Được.”

Một lát sau, tiếng của Lục Vân Phong truyền tới: “Sầm đội trưởng...” Tiếng nói rất yếu, lại rất xa xôi.

Trong lòng Sầm Thiếu Hiền căng thẳng, nhưng không có quên cách xưng hô của Lục Vân Phong, lập tức hỏi đáp: “Lục tổng, ngài có ổn không?”

Lục Vân Phong thoải mái mà nở nụ cười: “Hoàn hảo, mấy ngày nay... hình như bị đánh ít lại rồi... có lẽ bọn chúng đánh đến phát chán luôn rồi...”

Lời còn chưa dứt lại có tiếng rè rè, dường như có người giật lấy máy, sau đó trong microphone truyền ra tiếng của người hồi nãy, âm lãnh mà nói: “Sầm đội, nên làm thế nào chắc anh cũng biết rõ, tên họ Lục này sống hay chết là tùy thuộc vào anh đó.” Nói xong gã lập tức cúp máy.

Sầm Thiếu Hiền nắm chặt điện thoại di động, không chế tâm tình của mình.

Cậu rất muốn bộc phát, thậm chí muốn bắt kẻ tất cả, chạy tới trước mặt Diêu Chí Như dùng súng uy hiếp y, muốn y phải giao Lục Vân Phong ra. Nhưng cậu biết làm vậy là lỗ mắng, không được tích sự gì, chỉ khiến tình cảnh của Lục Vân Phong càng nguy hiểm hơn mà thôi.

Hiện tại, từ trong điện thoại có thể nghe được, tuy rằng Lục Vân Phong chịu không ít cực khổ, nhưng ít ra còn sống, hơn nữa ý chí chiến đấu rất mạnh, chưa chịu khuất phục. Tiếng cười sang sảng của anh hòa cùng tiếng nói ung dung tràn đầy tín nhiệm và cổ vũ với người mà anh yêu, khiến tâm tình uể oải của Sầm Thiếu Hiền lại tiếp tục đứng lên.

Buổi chiều, Tôn Khải theo thường lệ tới để đốc thúc, Sầm Thiếu Hiền cũng theo phép mà báo cáo tiến triển của vụ án.

Trong phòng hội nghị nhỏ còn có phó đại đội trưởng, cùng với đội trưởng đội điều tra.

Sau khi báo cáo xong, sắc mặt Tôn Khải ủ dột, hần nghiễm tức nói: “Tiến triển quá chậm. Chính phủ hạn cho chúng ta trong 30 ngày nhất định phải phá được án, hiện tại đã sắp 20 ngày trôi qua rồi, mà các cậu cũng chưa có đột phá gì, sao có thể đúng thời hạn phá án được đây? Đến lúc đó, biển hiệu của đại đội hình cảnh chúng ta bị các cậu dỡ xuống rồi đó.”

Hai người kia cúi đầu.

Nhưng Sầm Thiếu Hiên bình tĩnh nói: “Tôn cục, chúng tôi luôn một mực toàn lực điều tra, nhưng hiện nay khó khăn vô vàng. Bọn bắt cóc không gọi điện muốn đòi tiền chuộc, cũng không có động tác nào tiếp theo, khiến chúng tôi khó mà phán đoán được ý đồ của bọn bắt cóc Lục tiên sinh. Bọn chúng dường như cũng là những kẻ chuyên nghiệp. Năng lực phản điều tra khá mạnh, càng tăng thêm độ khó cho chúng tôi. Chẳng qua, chúng tôi nhất định toàn lực ứng phó. Tranh thủ trong thời hạn mà phá được án. Nếu như đến kỳ hạn vẫn chưa thể cứu được Lục tiên sinh, toàn bộ trách nhiệm sẽ tôi gánh chịu, tôi sẽ tự nhận lỗi rồi từ chức.”

Phó đại đội trưởng cùng vị đội trưởng nhiều thâm niên kia đều kinh hãi ngẩng đầu, trầm miệng một lời: “Không, Sầm đội, anh không thể từ chức.”

Hai người đó lập tức quay sang Tôn Khải, thành khẩn mà nói: “Tôn cục, Sầm đội không thể đi được.”

Đội trưởng càng thêm kích động: “Vụ án này là do tôi phụ trách, nếu như trong thời hạn mà không thể phá được án, hẳn là do tôi chịu trách nhiệm. Tôn cục, anh cứ giáng chức mình tôi là được.”

Tôn Khải có chút không vui, phát tay với bọn họ: “Được rồi, bây giờ không phải lúc xem coi xử phạt ai. Các cậu cứ toàn lực phá án, đừng để mình phân tâm.”

“Rõ.” Ba người kia lập tức trả lời.

Tôn Khải liền đứng dậy đi.

Sầm Thiếu Hiên nhìn hai trợ lý đắc lực bên cạnh mình, thoải mái mà cười nói: “Tôn cục nói đúng, bây giờ không phải lúc nói chuyện xử phạt, chúng ta cứ tiếp tục làm việc thôi.”

Hai người kia đều là hình cảnh tinh anh nhiều năm lúc này mới bình tĩnh trở lại, vội vã trở lại cương vị của mình.

Sầm Thiếu Hiên đứng ở phía trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời trời u ám, khuôn mặt vô cảm.

Buổi tối, cậu vẫn trở về biệt thự kia.

Tôn Khải không thể lúc nào cũng nói với vợ mình là hần tăng ca, hơn nữa vợ hần mới sinh cho hần một đứa con trai, nên hần cũng có chút phân tâm, sau hai ngày yêu đương, liền lập tức về nhà. Nhưng Sầm Thiếu Hiên vẫn ở đó, cậu cũng không thể đối mặt với Diệp Oanh, càng không có cách nào đối mặt với mẹ mình.

Tôn Khải đã làm xong cơm tối, đang chờ cậu ở biệt thự.

Sầm Thiếu Hiên cũng giống như trước, không hề nói gì, cởi áo khoác, đi rửa tay, sau đó ngồi xuống bàn.

Tôn Khải dịu dàng gấp ghế cho cậu, cậu cũng sẽ ăn, thỉnh thoảng nói: “Cám ơn.”

Cơm nước xong, Sầm Thiếu Hiên cầm chén vào bếp, rửa xong bỏ vào máy sấy. Tôn Khải đi tắm trước rồi xem TV.

Tiết mục hiện tại phần lớn đều nói về mùa xuân đang chào đón tết âm lịch, nào là về nhà lễ mừng năm mới, mua đồ ăn tết, Tôn Khải coi phát chán liền chuyển đến đài phtv.ifeng để xem tin tức, lướt biếng ngãng người trên giường xem. Sầm Thiếu Hiên rửa bát xong, liền lên lầu. Tôn Khải cười ngoác tay với cậu, cậu không nói gì, chỉ vào nhà tắm tắm rửa rồi sau đó leo lên giường.

Hai người “Ở chung” như thế cũng hơn nửa tháng rồi, nhưng chưa một lần nào nói nửa câu đến chuyện của Lục Vân Phong. Sầm Thiếu Hiên chờ hần đưa ra yêu cầu, Tôn Khải cũng chờ cậu mở miệng hỏi. Bình thường hai người chỉ ăn, làm tình, ngủ, đi làm, ngoại trừ khi ở trên giường thân thiết ra, bình thường cũng như đồng nghiệp, quan hệ lạnh nhạt.

Rốt cục Tôn Khải mất sự nhẫn nại.

Hắn đè Sầm Thiếu Hiên, tràn đầy nhiệt tình trút vào người cậu, sau đó mới gục xuống, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Thiếu Hiên, em là người thông minh, biết phải làm gì mà phải không?”

Sầm Thiếu Hiên nằm trên giường, một lát mới bình tĩnh nói: “Có phải chỉ cần tôi rời khỏi đội hình cảnh, Lục Vân Phong có thể về không?”

Tôn Khải nghe cậu nói vậy, bỗng nhiên tức giận, thẳng lưng đâm sâu vào trong cậu, cắn răng nói: “Em yêu nó đến vậy sao? Vì nó mà không cần gì cả à?”

Sầm Thiếu Hiên bị hắn đâm mạnh, chỉ có thể hừ một tiếng, qua một hồi lâu mới hờ hững nói: “Trên thế giới này, người với người không phải có chỉ khái niệm tình yêu là đủ, còn có sự tín nhiệm, quan tâm, bảo vệ cùng trách nhiệm. Lục Vân Phong không hề biết tôi, nhưng lại ngay thời điểm tôi gặp khó khăn nhất vươn tay giúp đỡ, khiến tôi có thể đứng lên một lần nữa, chỉ cần ân nghĩa đó thôi cũng đủ để tôi nguyện chết vì anh ấy.”

Tôn Khải nghe cậu nói xong, nhất thời nhớ lại ký ức ngày xưa. Toàn bộ khó khăn, chán nản khi bị người khác bức đến đường cùng của Sầm Thiếu Hiên, trong đó cũng có một phần là do hắn gây ra. Hắn vốn định phát hỏa, nhưng cuối cùng đuối lý, trầm mặc một lúc lâu, không khỏi thở dài.

Sầm Thiếu Hiên vẫn nằm dưới thân hắn, không hề nhúc nhích, cũng chẳng thèm nói gì nữa.

Qua một hồi lâu, Tôn Khải nằm xuống người cậu, nhẹ giọng nói: “Thiếu Hiên, chuyện quá khứ, coi như là anh phụ tình cảm của em, anh xin lỗi em, nhưng do em quá cố chấp, không hiểu tình thế, nên cuối cùng thiệt thòi lớn. Trên thế giới này, đâu có ai như em phân rõ trắng đen đến thế? Cho dù là nước tinh khiết thì bên trong cũng chứa vi khuẩn mà. Trong cuộc sống, ai mà chẳng dính trên người bụi bặm, độc tố chứ? Chúng ta chỉ có thể thích ứng mới có thể chịu nổi mà sống thôi. Em cứ làm việc thẳng thắn rõ ràng như thế, nên mới đắc tội không ít người không nên đắc tội, dính vào những chuyện không nên dính, mới bị kết cục như thế. Lúc trước khi anh giúp em rời khỏi đây, kỳ thực cũng vì muốn bảo vệ em mà thôi. Không nghĩ tới em lại trở về, hơn nữa trước sau như một, cũng giống như trước để tâm vào những chuyện không nên, khiến anh lo lắng. Kỳ thực, rời khỏi cảnh đội là điều tốt nhất với em. Trước đây khi em làm ở chỗ Lục Vân Phong, nó có thể cho em tiền lương được bao nhiêu chứ? Quá lắm một năm cũng chỉ một 50.000 mà thôi. Nếu em làm ở tập đoàn Chí Thành, Điều tổng một năm có thể cho em 300.000. Anh thấy vậy rất tốt. Người nhà em có thể sống yên ổn, mà em cũng an toàn.”

Sầm Thiếu Hiên bị hắn đè xuống khiến xương ngực rất đau, chờ hắn buông ra mới hít sâu một hơi, cố gắng xua tan cảm giác bị đè nén. chờ hắn nói xong, cậu trầm ngâm, hờ hững nói: “Chỉ cần anh giữ lời, tôi có thể rời khỏi đội. Nhưng tôi sẽ không vào tập đoàn Chí Thành. Tuy rằng tôi thất bại, nhưng cũng có tự tôn, tôi không đi ăn xin người khác, cũng lắm thì quay về tập đoàn Vân Phong, làm công tác lúc trước.”

Tôn Khải cầm tay cậu, hôn nhẹ lên đó một chút, dịu dàng nói: “Anh luyến tiếc. Thiếu Hiên, tình cảm của anh em biết rõ mà, anh có thể giúp em thực hiện nguyện vọng của em, nhưng em phải đồng ý với anh, vĩnh viễn ở bên anh, không được rời đi

56. Chương 56

Sầm Thiếu Hiên không hé răng.

Tôn Khải nghiêng người qua, hôn lên môi cậu.

Sầm Thiếu Hiên chỉ tiếp nhận, không có chút nhiệt tình, lại càng không đáp lại. Chờ hắn ngừng đầu lên, Sầm Thiếu Hiên lẳng lặng mà nói: “Cho dù tôi đồng ý, thì đến một ngày nào đó khi sự tồn tại của tôi uy hiếp đến tiền đồ của anh, anh cũng sẽ không chút do dự hy sinh tôi thôi. Tôn Khải, cá và tay gấu, chỉ có thể chọn một, anh cũng vậy thôi. Lúc trước anh đã vì tiền đồ mà buông bỏ tôi, hiện tại anh cũng chỉ có thể buông bỏ tôi mà thôi.”

“Không.” Tôn Khải ôm chặt lấy cậu, rất kiên quyết. “Lúc đó không giống như giờ, anh đã có nền tảng vững chắc, con trai cũng có rồi, cha anh rất vui, còn đồng ý toàn lực ủng hộ anh. Chúng ta cứ ở cùng nhau như vậy, bọn họ sẽ không phát hiện đâu.”

Sầm Thiếu Hiên cười khỏ: “Trên đời này làm gì mà có bí mật mãi mãi chứ? Anh dám để cho người khác biết anh là đồng tính luyến ái hay sao?”

Sắc mặt Tôn Khải khẽ biến nhưng mạnh miệng: “Bọn họ sẽ không biết đâu. Cả hai chúng ta đều có khả năng che giấu rất cao, ai có bản lĩnh để phát hiện ra chuyện của chúng ta cơ chứ?”

Sầm Thiếu Hiên càng thêm cay đắng cười: “Anh vẫn không hề thay đổi, vẫn ích kỷ như vậy.”

Nhưng Tôn Khải dịu dàng hôn lên khuôn mặt cậu, nhẹ nhàng mà nói: “Chỉ vì anh quá yêu em mà thôi.”

Yêu đến không thể kiềm chế, yêu đến điên cuồng.

Sầm Thiếu Hiên chậm rãi nói: “Tôi cũng từng yêu, nhưng là yêu một Tôn Khải chính trực anh dũng quang minh lỗi lạc, anh khác xưa nhiều lắm rồi, không còn là người lúc trước đã từng khiến tôi yêu.”

Tôn Khải mỉm cười: “Chúng ta ai cũng phải trưởng thành mà, chẳng lẽ em lại không khác xưa hay sao?”

Sầm Thiếu Hiên trầm mặc một lát, chậm rãi chuyển ánh mắt, nhìn hần, thành khẩn mà nói: “Tôn Khải, quay đầu lại là bờ.”

Tôn Khải ngẩn ra, lập tức nở nụ cười: “Sao em lại quan tâm đến anh như thế chứ?”

Sầm Thiếu Hiên nghiêm túc nói: “Anh đã từng là một đội trưởng hình cảnh ưu tú, tôi không muốn nhìn thấy anh biến thành như bây giờ.”

Tôn Khải nhìn khuôn mặt tinh xảo của cậu, khuôn mặt chân thành này càng thêm động nhân. Nhiệt huyết hần sôi trào, kích tình sôi sục, nặng nề mà đè lên người cậu, cười nói: “Thiếu Hiên, xã hội luôn luôn thay đổi, chỉ có mình em mới ngoan cố không đổi mà thôi. Chẳng qua, anh tình nguyện cho em thời gian, em có thể chậm rãi suy nghĩ. Anh không vội, chỉ sợ đến lúc đó em mới gấp.” Nói xong, anh mở hai chân của Sầm Thiếu Hiên ra, dùng thân thể tiến thẳng vào người cậu.

Sầm Thiếu Hiên chỉ có thể từ bỏ việc thuyết phục, nhắm mắt lại tiếp nhận hần.

Tôn Khải đã quá quen thuộc với cơ thể cậu, lần này tâm tình thư sướng cũng không nóng nảy, lần lượt chậm rãi lùi ra, sau đó lại đẩy mạnh vào, đánh thẳng vào địa phương mẫn cảm nhất của cậu. Khoái cảm sinh lý không tuân theo điều khiển lý trí của cậu, kích thích như thủy triều đánh thẳng vào cơ thể cậu. Cậu nắm chặt drap giường, rớt cục cật tiếng rên rỉ.

Tôn Khải thật cao hứng. Cho dù trái tim Sầm Thiếu Hiên vẫn còn cách xa hần, nhưng thân thể cậu đã tiếp thu hần rồi, chỉ cần có thời gian, hần nhất định có thể khiến cho cậu một lần nữa yêu hần.

Sầm Thiếu Hiên cảm thấy bản thân mình dường như đang giãy dụa đau khổ trong địa ngục, ngọn lửa nóng rực đang thiêu đốt cậu, còn khoái cảm đang lấn át này lại khiến trong lòng cậu dâng lên cảm giác nhục nhã. Cậu thở hổn hển, lại cắn chặt môi, nhưng vẫn không thể ngăn được tiếng rên rỉ ngay cổ họng.

Tôn Khải cúi người xuống, ôm chặt lấy cậu, vừa ngậm lấy nhũ tiêm của cậu vừa đẩy nhanh tốc độ.

Sầm Thiếu Hiên ngẩng cao đầu, bỗng nhiên cất cao giọng hét lên trong cơn cao trào.

Sự run rẩy nhẹ siết chặt lấy dục vọng của Tôn Khải khiến hần lên đến cực điểm. Hần rên nhẹ một tiếng, sau đó trút hết toàn bộ kích tình ra ngoài.

Thân thể hai người đều ản tảng mồ hôi mỏng, tỏa ra hơi nóng cơ thể. Bọn họ nằm kề bên nhau, thở hổn hển, cảm nhận rõ ràng được tiếng tim đập của đối phương.

Tôn Khải thì thào mà nói: “Thiếu Hiên, ở bên cạnh anh có phải rất vui sướng hay không?”

Sầm Thiếu Hiên khe khẽ thở dài: “Tôn Khải, chúng ta đều là con người có máu có thịt, đều phát sinh dục vọng, thế nhưng, nếu như thứ dục vọng này bản thân chúng ta không thể khống chế được, cuối cùng kết

quả chắc chắn không hề tốt đẹp gì. Những gì lúc trước anh làm với tôi... tôi không hề trách anh. Tôi chỉ có một câu, Tôn Khải, quay đầu lại là bờ.”

Tôn Khải nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng duyên dáng của cậu, cười nói: “Thời khắc tuyệt vời như thế, em lại nói đạo lý với anh, thật là mất hứng. Thế nhưng, cái tính cách này của em, anh đã quen rồi.”

Lời hắn nói tựa như một chuyện vặt vãnh tràn ngập yêu thương giữa hai người yêu nhau, khiến Sầm Thiếu Hiên có chút bất đắc dĩ.

Tôn Khải triển miên với cậu một chút, quay đầu nhìn đồng hồ, tiếc nuối mà nói: “Anh phải về rồi, haizzz, thật không muốn đi chút nào.”

Sầm Thiếu Hiên cũng không nói gì, nhìn đồng hồ.

Đã là nửa đêm.

Tôn Khải hôn cậu, vô cùng thân thiết nói: “Anh về, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Sầm Thiếu Hiên “ừ” một tiếng.

Tôn Khải than thở rồi đứng lên, vào phòng tắm tắm rửa, mặc quần áo rồi mới quay lại hôn cậu một cái, rồi đi.

Sầm Thiếu Hiên nghe động cơ nổ máy của xe hơi hắn, sau đó chạy đi, dần dần xa, mới cầm lấy điện thoại di động bên tủ đầu giường, nhấn số gọi.

Thanh âm của cậu lãnh tỉnh rõ ràng: “Sao rồi? Mọi người tới chưa?”

“Rõ, toàn bộ đều đã vào vị trí.” Người bên kia thấp giọng nói. “Bên trong vẫn có người, tất cả đều bình thường.”

“Tốt.” Sầm Thiếu Hiên vừa nói vừa xuống giường. “30 phút sau tôi đến.”

“Tuân lệnh.” Người bên kia rất hưng phấn.

Sầm Thiếu Hiên vội vã tắm rửa, vừa mặc quần áo vừa chạy xuống lầu, lên xe phóng thẳng ra ngoài.

Người mà cậu bố trí vẫn luôn nghe lén điện thoại di động của Tôn Khải, ngày hôm trước, điện thoại di động kia gọi một cuộc đường dài, để bọn họ tìm thấy được phương vị, lập tức tìm hiểu nguồn gốc, tìm được vị trí của chúng.

Đó là một kho hàng ở vùng ngoại ô.

Bên ngoài có 2 người canh gác, bên trong thì không rõ, nhưng căn cứ vào số lượng cơm mà bọn chúng đặt ở tiệm cơm gần đó giao đến, thì có khoảng 3~4 người. Vì lúc bọn chúng bắt cóc Lục Vân Phong sử dụng hỏa lực quá mạnh mẽ, Sầm Thiếu Hiên không dám phớt lờ, lần này không chỉ bí mật triệu tập hình cảnh do chính mình bồi dưỡng đến, mà còn thông qua mối quan hệ tư nhân, điều tới được một tiểu đội đặc công.

Sầm Thiếu Hiên tới đó, đậu xe ở chỗ khá xa rồi mới lặng lẽ chạy bộ tới.

Thuộc hạ của cậu ra đón, đưa áo chống đạn cho cậu, chờ cậu mặc xong toàn bộ thì mới đưa súng tự động cho cậu.

Sầm Thiếu Hiên lập tức hỏi tình hình.

Hai tên gác thì không có động tĩnh gì, không phát hiện bọn họ, còn bên trong có đèn, chắc là cũng có người đang tỉnh.

Sầm Thiếu Hiên xem qua tư liệu của kho hàng, biết nó có một tầng hầm, vì vậy liền lập ra mấy phương án tiến công. Cậu hỏi người phụ trách tiểu tổ công kích, sau đó ra lệnh: “Bắt đầu hành động.”

Hai đặc công lập tức chạy nhanh ra từ trong bóng đêm cả hai phía trước sau kho hàng, một chiêu đã chế trụ được hai tên lính gác.

Lục Vân Phong bị bắt hơn 20 ngày, bọn chúng đã đổi đến mấy chỗ, không có vấn đề gì cả, nên sớm buông lỏng đề phòng, hơn nữa bây giờ trời giá rét đông lạnh, đêm hôm khuya khoắc, càng thêm không có tỉnh

thần, không nghĩ đến việc sẽ có người đột nhiên tập kích, nên chưa kịp kêu lên thì đã bị đánh té xuống mặt đất.

Lập tức có người tiến lên, đem hai người kia đi, ném lên xe cảnh sát, rồi bắt trời lại.

Sầm Thiếu Hiên lập tức chạy đến, chờ đặc công dùng kính quan sát tình hình bên trong kho hàng qua cửa sổ.

Bên trong kho hàng có một ngọn đèn chân không, tỏa ra ánh sáng mờ, nhưng không có ai cả, chắc là ở trên quá lạnh nên bọn chúng đều xuống hầm.

Sầm Thiếu Hiên gật đầu với tiểu đội trưởng đặc công, ý bảo đi vào.

Tiểu đội trưởng dùng microphone trên tai hạ lệnh cho các đặc công khác, cửa liền lập tức vô thanh vô tức mở ra, các đặc công cùng hình cảnh đi vào như thủy triều. Tuy người khá nhiều, nhưng lại không hề phát sinh một tiếng động nào.

Sầm Thiếu Hiên đầu tàu gương mẫu, nên trực tiếp chạy đến chỗ cầu thang.

Đặc công sử dụng kính quan sát, phát hiện chỉ có một tên đang ngồi ngay bàn xem tạp chí, những tên khác dường như đang ngủ. Người đó liền dùng thủ ngữ ra dấu để báo cáo lại tình hình.

Sầm Thiếu Hiên đã từng học qua thủ ngữ với người bạn là một đặc công, nên cũng có thể hiểu được. Cậu lập tức ra lệnh dùng súng giảm thanh, tránh kinh động những tên khác.

Rất nhanh, một súng lục có gắn ống giảm thanh được đưa đến chỗ cậu.

Cậu đã từng là tay súng thiện xạ khi còn ở học viện hình cảnh, lúc này nhắm ngay huyết Thái Dương của tên đó, nhanh chóng nhấn cò.

Thân thể tên đó rung lên, rồi chậm rãi ngã xuống trên mặt đất, nhưng cái ghế bị gã kéo theo, rơi xuống đất phát ra âm thanh thật lớn.

Sầm Thiếu Hiên liền vung tay lên, chạy xuống dưới trước.

Có người phía dưới bị thanh âm đánh thức, mơ mơ màng màng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Sầm Thiếu Hiên đã cùng cảnh sát chạy xuống dưới.

Còn có 3 tên khác nữa, dường như đều đang ngủ, hiện tại bị thanh âm làm giật mình tỉnh giấc, theo bản năng cầm lấy súng, nhưng thần chí vẫn chưa rõ ràng.

Sầm Thiếu Hiên liền chạy đến, giơ chân đá bay súng trong tay một tên.

Những người khác cũng ào tới, hạ gục 3 tên đó, áp chặt xuống đất. Bọn họ phối hợp ăn ý, có người lấy súng, có người thì bắt trời lại, có người nhanh chóng tản ra, tỉ mỉ lục soát.

Sầm Thiếu Hiên lập tức quan sát chung quanh, liếc mắt nhìn thấy ngay góc có một người. Người đó nằm nghiêng trên mặt đất, hai tay bị trói sau lưng, quần áo dính không ít máu cùng bụi bặm, nhìn qua vô cùng chật vật. Người đó cũng đã tỉnh, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Sầm Thiếu Hiên đứng ngay chính giữa, trên mặt hiện lên nụ cười thoải mái.

Sầm Thiếu Hiên chạy nhanh tới, cẩn thận nâng anh dậy.

Một đặc công chạy qua, dùng dao cắt đứt sợi dây trói tay chân anh, sau đó lập tức bỏ đi.

Sầm Thiếu Hiên nhìn người trước mặt mình.

Mặt anh đã sưng phù, môi thì rạn nứt, sắc mặt trắng xanh, tóc rối tung, gầy vô cùng, nhưng cả người vẫn như ánh sáng mặt trời, rạng rỡ sinh quang.

Sầm Thiếu Hiên cẩn thận ôm chặt lấy anh vào lòng, thanh âm nghẹn ngào: “Vân Phong, cuối cùng em cũng tìm được anh rồi.”

Lục Vân Phong nằm trong lòng ngực ấm áp của cậu, cảm nhận được khí tức nhẹ nhàng khoan khoái đặc biệt trên người cậu, mỉm cười hài lòng: “Thiếu Hiên, anh vẫn chờ em, anh biết em sẽ đến.”

Trong lòng Sầm Thiếu Hiên vừa vui mừng vừa thương tiếc, chậm rãi ôm chặt anh, rơi nước mắt.

57. Chương 57

Trong đêm gió lạnh gào thét đó, số phận nhiều người tại Đào thành lại lặng lẽ biến đổi.

Sầm Thiếu Hiên tự mình đưa Lục Vân Phong đến bệnh viện, sau khi nghe chính miệng bác sĩ nói tính mạng của anh không có gì nguy hiểm, thì cho người ở lại bảo vệ anh, còn mình chạy về đội hình cảnh, suốt đêm thẩm tra những tên bắt cóc được bắt giải trở về, đồng thời bảo vệ bí mật những nhân chứng mục tiêu này.

Cậu tin rằng bọn chúng đã nắm được tin, nhưng cũng dám chắc là bọn chúng sẽ không dám bỏ trốn. Bọn chúng đều là những tên có bối cảnh có quyền có tiền ở phía sau, nếu bỏ trốn không những chứng thực tội danh, mà sau này không thể nào ngóc đầu lên lại được, hiện tại khẳng định bọn chúng tên nào cũng cố rời khỏi cái mối quan hệ chằng chịt này, cố gắng bước ra khỏi con đường này, càng không muốn có bất kì dính dáng nào tới con đường này.

Mấy tên kia một chữ không ói ra, quả thật rất ngoan cố.

Sầm Thiếu Hiên nhanh chóng điều tra nội tình của bọn chúng, phân ra từng người, đập tan từng bức tường ngoan cố, nhanh chóng cũng tìm ra được tên chịu mở miệng, lập tức khí thế như chẻ tre, khiến bọn chúng không thể chống đối, cả bọn phải đầu hàng.

Hành động tập kích Lục Vân Phong là do phó tổng giám đốc tập đoàn Chí Thành bố trí, có hai kế hoạch ám sát cùng bắt cóc, để bọn chúng tùy cơ ứng biến, vũ khí xe cộ cũng do y cung cấp. Y trước tiên giao cho bọn chúng 5. 000 mỗi người, nếu thành công thì sẽ đưa thêm 200. 000, còn giúp chúng làm hộ chiếu, đưa bọn chúng xuất ngoại.

Sầm Thiếu Hiên lập tức phái người đi bắt tên phó tổng giám đốc kia, sau đó không hề ngừng nghỉ triển khai hành động thu lưới.

Lúc này, ủy ban Đào thành cùng lãnh đạo Cục Cảnh Sát mới biết được, Ủy ban Trung quốc cùng Bộ Công An đã hợp thành một tổ liên hợp điều tra, nửa tháng trước đã bí mật đến Đào thành. Sầm Thiếu Hiên là thành viên do bọn họ đặc biệt thêm vào trong đội, là chủ lực chính của việc điều tra tại địa phương.

Có thượng phương bảo kiếm do bọn họ cấp cho, hành động Sầm Thiếu Hiên thuận lợi vô cùng.

Toàn bộ Đào thành đều bị kinh động.

Không ngừng có xe cảnh sát vang còi chạy vào ngay trong Ủy Ban bắt người, đây là chuyện mà từ trước tới nay trong lịch sử Đào thành chưa từng có.

Nghe thương giới cùng đời thường đều kể lại, chỉ cần có xe cảnh sát chạy vào trong Ủy Ban, thì có không ít quan chức trong lòng căng thẳng, nghĩ rằng “Có phải đến bắt mình hay không?”, rất nhiều quan chức thậm chí còn dọn sẵn đồ dùng cá nhân và quần áo trong phòng mình, chuẩn bị “Đi vào”. Trong lúc nhất thời, bao nhiêu người hân diện, vỗ tay tỏ ý vui mừng, danh tiếng Sầm Thiếu Hiên đại chấn, xác thực trở thành nhân vật nổi danh tự “Bao Công mặt đen”.

Tập đoàn Chí Thành người đi - nhà trồng, phần lớn nhân viên quản lý cấp cao đều được mời đến đội hình cảnh “trợ giúp điều tra”. Những người ở dưới trưởng thì không rõ chuyện gì, càng khiến lời đồn bay đầy trời, khiến nhân tâm hoảng sợ.

Những tên liên quan đều lên tiếng mắng chửi Sầm Thiếu Hiên, một số ít lãnh đạo cũng phê bình kín đáo, cho rằng dù sao lúc này cũng không phải lúc ra tay, ít nhất cũng phải để người ta qua xong cái tết âm lịch với cả nhà cái đã, nghĩ cậu không có tình người.

Lúc này, Sầm Thiếu Hiên mới phát hiện, Tôn Khải xác thực là một chính khách ưu tú. Hắn rõ ràng là ô dù của người khác, nên có không ít người sẵn sàng che giấu, nếu tiếp tục điều tra cũng không phát hiện

được gì thêm. Hắn không có tài sản lớn bất minh, nhà đang ở cũng là do Cục Công An sau khi tiến hành quy hoạch tu sửa, bán lại cho hắn. Còn khu biệt thự mà lúc trước từng cùng Sầm Thiệu Hiên “Ở chung” cũng không phải của hắn, tên bất động sản là của một vị thương nhân. Hai người họ đều nói họ là bạn tốt, có đôi lúc sẽ để cho Tôn Khải dùng để nghỉ ngơi, cũng không hề trái pháp luật. Ngoại trừ mặt kinh tế rất trong sạch, thì cũng không hề tìm được bất kì bằng chứng nào chứng minh hắn đã từng tham gia vào các vụ trái pháp luật. Tuy vậy, hắn cũng không thể nào tiếp tục ở lại hệ thống cảnh sát. Chẳng qua, địa vị cha vợ hắn cũng không thể đánh giá thấp. Tin tức đồn ra, sau khi qua tết âm lịch hắn sẽ đảm nhận chức phó cục trưởng cục quản lý ngục giam ở tỉnh, thăng thêm nửa cấp.

Sầm Thiệu Hiên nghe được tin tức này thì cũng là lúc vừa thẩm tra xong Diêu Chí Như, đang đi từ trại giam ra.

Diêu gia nay không bằng xưa, cha của y bị đối thủ chính trị nhân cơ hội này làm khó dễ rồi đánh ngã. Cha y không còn là phó tỉnh trưởng nữa, chỉ còn là một viên chức nhỏ nhoi mà thôi. Con người mới lên đài, nhưng trong tích tắc lại ngã xuống đài, khiến nhiều người phía dưới cảm thấy bất an, nên không có ai đứng ra che chở cho vị Diêu công tử kia nữa.

Sầm Thiệu Hiên vừa chạy xe ra khỏi cửa chính, phó đại đội trưởng đội hình cảnh kích động gọi điện thoại tới: “Sầm đội trưởng, nghe nói Tôn cục sẽ được điều tới tỉnh, có khả năng anh sẽ được kiêm nhiệm phó cục trưởng đó.”

Hành động lần này đều khiến bọn họ cảm thấy thỏa lòng, tất nhiên những ai tham gia cũng đều bội phục sát đất vị đại đội trưởng tuổi trẻ của mình, nên cảm thấy việc cậu được thăng chức rất vui mừng.

Nhưng Sầm Thiệu Hiên không vui, lãnh tính mà nói: “Tôi không có lai lịch, không có khả năng đâu. Các cậu đừng có tưởng đông tưởng tây, lo làm chuyện của mình thật tốt đi.”

Phó đại đội trưởng cũng chỉ nói “Yes, sir” rồi không nói gì thêm.

Sầm Thiệu Hiên rất buồn phiền, liền chuyển tay lái, đến bệnh viện.

Vết thương Lục Vân Phong đã đỡ nhiều. Ngoại trừ ngón áp út tay trái đã bị chặt đứt đến gốc ra thì toàn thân đều chỉ là những tổn thương phần mềm, đầu khớp xương cùng nội tạng cũng không có vấn đề gì lớn, coi như là trong cái rủi có cái may. mấy ngày qua, bác sĩ kê thuốc tốt nhất cho anh, Diệp Oanh cùng Viên Chi Lan cũng nấu nhiều canh bổ đến thăm, khiến thân thể anh phục hồi rất nhanh, hiện tại đã có thể xuống giường.

Sầm Thiệu Hiên đi vào phòng bệnh, Lục Vân Phong đang nằm nửa người trên giường, xem TV, thấy cậu vào, liền cao hứng.

Anh ở khu bệnh VIP, cũng giống như phòng khách sạn vậy, chỉ có duy nhất một mình anh, trong phòng bệnh không có thêm ai. Theo quy định, sinh mạng của anh không còn nguy hiểm thì sẽ không lưu lại cảnh sát ở lại canh giữ bảo hộ làm gì. Diệp Oanh thông minh, lập tức đến công ty bảo an muốn vài người ưu tú nhất đến canh giữ ở ngoài phòng bệnh, tạm thời làm bảo tiêu cho anh.

Sầm Thiệu Hiên cùng với mấy đại hán nhanh nhẹn đứng mãnh ở bên ngoài nói chuyện vài câu rồi lập tức vào phòng bệnh khóa trái cửa, mới ngồi xuống bên giường, thuận lợi cầm lấy bàn tay trái không trọn vẹn của anh, sau đó tựa mặt vào vai anh.

Lục Vân Phong dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Tâm tình không tốt? Công việc không thuận lợi?”

“Công tác thuận lợi, chỉ là tâm tình không được tốt.” Sầm Thiệu Hiên liền nói chuyện của Tôn Khải, trên mặt có chút phẫn nộ, có chút bất đắc dĩ. “Kỳ thực cũng không phải em nhất định phải bắt bằng được Tôn Khải, nếu như hắn quả thực không phạm pháp thì đó là chuyện tốt, ân oán cá nhân giữa em và hắn cũng không tính làm gì. Chỉ là, rõ ràng hắn có chuyện bất minh, nhưng ở trên lại xử lý như vậy, thật sự khiến em không hiểu.”

Lục Vân Phong cũng rất hiểu chuyện, nên cười khê: “Thiệu Hiên, đây là chính trị, chúng ta không hiểu thì càng không nên tìm hiểu làm gì. Cuộc sống vốn dĩ là vậy, nhân tố ảnh hưởng tới một việc rất nhiều, đa số chúng ta đều sẽ thỏa hiệp, không cần vì vậy mà tức giận. Hơn nữa, Tôn Khải được điều đi, thì càng không thể gây khó khăn gì với em nữa, có thể tiếp tục điều tra mà. Thiệu Hiên, em đã làm nhiều rồi, có thể tự hào

rồi. Trên thế giới không có chuyện gì thập toàn thập mỹ, em cũng không cần quá nghiêm khắc với chính mình.”

Tâm tình Sầm Thiếu Hiền đỡ hơn một chút, cảm giác trong tay nhận rõ được bàn tay thiếu ngón tay của anh, trong mắt có chút ẩm ướt. Cậu cúi đầu nói: “Vân Phong, dù em có làm nhiều đến đâu, cũng không bù đắp được thương tổn mà anh phải gánh chịu vì em.”

“Em không gây thương tổn gì tới anh cả, chỉ khiến anh hạnh phúc mà thôi.” Lục Vân Phong mỉm cười nghiêng đầu hôn cậu. “Thiếu một ngón tay cũng không phải chuyện to tát, quá lắm thì lúc đánh máy tính bất tiện chút mà thôi, nhưng có thể luyện tập lại mà, chuyện khác không tính gì cả. Nhưng em phải mang nhẫn vào tay phải cho anh rồi.”

Sầm Thiếu Hiền suy nghĩ, lập tức bỏ tay vào túi, móc ra cái nhẫn ẩn sâu bên trong túi áo trong, trình trọng mang vào ngón áp út tay phải cho anh.

Lục Vân Phong nhìn, khuôn mặt rạng rỡ.

Thời điểm mà anh nằm trong tay bọn chúng, thực tại ăn không ít khổ cực, chẳng qua, chỉ có vài ngày đầu là bọn chúng còn ra tay độc ác, nhưng sau đó thì ra tay có chừng mực lại. Tại sao bọn chúng lại thủ hạ lưu tình với mình như thế? Lục Vân Phong từng suy đoán qua, một trong số đó chính là tên Tôn Khải luôn tà tâm không chết với Sầm Thiếu Hiền có phải đã đắc thủ rồi không. Mỗi khi nghĩ vậy, trái tim anh rất đau. Anh không muốn Sầm Thiếu Hiền để bản thân chịu vũ nhục như vậy, nhưng anh cũng biết, nếu như Tôn Khải thật sự dùng mạng của anh để uy hiếp cậu, Sầm Thiếu Hiền nhất định không chút do dự đồng ý. Giờ này được cứu ra, anh không hề hối gì, mà suốt đời cũng sẽ không hối tới.

Anh nghĩ, có thể sống, có thể tiếp tục cùng Sầm Thiếu Hiền cùng một chỗ, đó chính là hạnh phúc lớn nhất rồi.

Sầm Thiếu Hiền cũng hài lòng, cười nói: “Năm ngày nữa là đêm 30 rồi, ngày mai anh xuất viện phải không. Chúng ta sẽ ở nhà cùng nhau đón năm mới.”

“Được.” Lục Vân Phong đại hỉ. “Bệnh viện này thật sự khiến anh chịu hết nổi rồi, nếu không phải em bắt buộc thì anh đâu có nằm lại đây chứ, lạnh như băng ấy, thật không có ý nghĩa gì, về nhà vẫn tốt hơn.”

Sầm Thiếu Hiền khoái trá nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng hôn lên môi anh,

Trong miệng Lục Vân Phong có vị thuốc đông y thoang thoảng, nhưng Sầm Thiếu Hiền hôn rất sâu, đầu lưỡi tiến vào, cuốn lấy lưỡi anh, triền miên không dứt.

Hô hấp Lục Vân Phong càng ngày càng cấp, thừa dịp cậu rời đi một chút, liền nói: “Anh muốn về nhà ngay lập tức.”

Sầm Thiếu Hiền ôm lấy thân thể thon gầy của anh, vừa hôn anh vừa nghĩ, rốt cục quyết định: “Được, chúng ta về nhà.”

Lục Vân Phong hài lòng cực kỳ, lập tức xuống giường, dưới sự trợ giúp của Sầm Thiếu Hiền thay đồ bệnh nhân ra, mặc lại đồ của mình, rồi đi ra ngoài.

Vài người đứng ngay cửa lập tức đứng thẳng người, cung kính gọi anh: “Lục tổng.”

Lục Vân Phong gật đầu với bọn họ, cười nói: “Tôi phải về nhà, các anh cứ về nhà nghỉ ngơi đi, tiền sẽ gửi đến sau.”

Những người đó đương nhiên nghe theo chỉ thị của anh, nhưng vẫn kiên trì đi theo phía sau xe của bọn họ, đưa họ về tận nhà mới rời đi.

58. Chương 58

Sầm Thiếu Hiên cùng Lục Vân Phong không quay về căn nhà trọ mà trước đây họ ở, là đến một căn nhà mới sửa lại.

Nơi này cũng không xa hoa, bởi vì thu nhập Sầm Thiếu Hiên không cao. Tu sửa cùng nội thất bên trong cũng do Lục Vân Phong quyết định, vừa gọn gàng vừa thanh thoát, không có chút gì khoa trương, cũng rất thoải mái, nói chung là một ngôi nhà thật thụ.

Lần đầu tiên Sầm Thiếu Hiên nhìn thấy nhà của mình, rất thỏa mãn.

Cậu đỡ Lục Vân Phong vào cửa, dưới sự kiên trì không gì lay chuyển của anh, cẩn thận giúp anh tắm rửa. Lục Vân Phong nằm ở trong bồn tắm, không có chút khí lực nào, không thể làm gì khác hơn là nằm yên đó, nhìn người yêu nở nụ cười. Sầm Thiếu Hiên cũng dịu dàng cười rộ lên, đưa tay kéo anh lên, sau đó bọc khăn tắm lớn lại cho anh, sau đó ôm lấy, vào phòng ngủ.

Trước đây Lục Vân Phong chăm sóc Sầm Thiếu Hiên rất nhiều lần, lần này rốt cục lại thay đổi, trong lòng hai người chỉ có cảm giác hạnh phúc ngọt ngào. Trải qua cuộc khảo nghiệm sinh tử lần này, tình cảm hai người càng thêm giao hòa, không có chút cố kỵ nào.

Sầm Thiếu Hiên tắm rửa xong, nằm xuống bên cạnh Lục Vân Phong, không tự chủ mà gác đầu lên vai anh, nằm sát bên cạnh anh.

Lục Vân Phong đưa tay ôm lấy cậu, nhẹ nhàng hôn lên tóc cậu.

Hai người cũng không hề rảnh, cảm xúc phập phồng.

Đã gần một tháng rồi, hai người họ gặp không ít cực khổ, giờ lại có thể cùng ôm nhau nằm một chỗ, trong lòng rất quý trọng.

Nhưng Lục Vân Phong vẫn còn yếu, Sầm Thiếu Hiên đau lòng, nên tất nhiên sẽ không làm gì, chỉ cần ôm nhau vậy thôi, thỉnh thoảng hôn một chút, cũng đã cảm thấy vui sướng rồi.

Qua thật lâu, Lục Vân Phong nhẹ nhàng mà hỏi: “Tiểu Diệp Tử có khỏe không? Sắp sinh chưa?”

“Ừ, dự tính ngày sinh là hai ngày nữa.” Sầm Thiếu Hiên lắng lặng trả lời.

“Đặt tên cho con chưa?” Lục Vân Phong mỉm cười.

“Đặt rồi.” Sầm Thiếu Hiên nở nụ cười. “Nếu là con gái thì gọi là Sầm Diệp Vân, nếu là con trai thì gọi là Sầm Diệp Phong.”

Lục Vân Phong nghe xong, cảm thấy bất ngờ, đồng thời hài lòng, cúi đầu cười nói: “Là con của ba chúng ta.”

“Đúng vậy.” Sầm Thiếu Hiên nhẹ nhàng nhắc lại. “Là con của ba chúng ta.”

Lục Vân Phong mệt cực kỳ, cũng không cố chống chọi, rốt cục nhắm mắt lại ngủ.

Sầm Thiếu Hiên một tháng qua cũng không hề nghỉ ngơi, lúc này nằm ở trong lòng người mình yêu, thể xác và tinh thần thả lỏng, cũng ngủ sâu.

Ngủ thẳng đến sáng, thì tinh thần Lục Vân Phong đã tốt hơn nhiều, nhất thời không an phận. Quay đầu nhìn người bên cạnh mình, anh liền đưa tay qua.

Sầm Thiếu Hiên lập tức tỉnh, trong nháy mắt nhận định được tình huống trước mặt, liền tiên hạ thủ vi cường, xoay người đè lên.

Lục Vân Phong ôm cậu, mỉm cười hài lòng.

Sầm Thiếu Hiên lý trí hơn anh nhiều, chỉ cùng anh hôn môi một chút, liền trượt người xuống, ôm lấy anh nói: “Vân Phong, còn nhiều thời gian, chờ thân thể anh khỏe lại cái đã.”

Lục Vân Phong cũng biết thể lực mình quá kém, nếu như cố gắng muốn làm, chỉ sợ chưa kịp tận hưởng đã ngất xỉu. Lúc này cũng không kiên trì, cười nói: “Được, nghe lời em.”

Đầu Sầm Thiếu Hiên gối lên ngực anh. Thích ý từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng mà nói: “Ồ bên cạnh anh em thấy rất thoải mái. Thật muốn nằm hoài như vậy, không muốn dậy tí nào.”

Lục Vân Phong cười ra tiếng: “Đúng vậy. Anh cũng muốn như vậy. Chúng ta không cần phải suy nghĩ gì, cũng không phải làm cái gì, chỉ cần trốn vào một tòa thành nhỏ, cùng trải qua đông hạ xuân thu.”

Hai người nói liên miên một hồi, mộng tưởng hão huyền, cười, hôn, không hề thấy đói, dần dần trên chiếc giường mới trong căn phòng tràn đầy hạnh phúc ngủ say.

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại di động đánh thức đưa bọn họ.

Thanh âm Viên Chi Lan gấp gấp: “Thiếu Hiên, Tiểu Diệp Tử sắp sinh rồi, cha mẹ đang đưa nó đến bệnh viện.”

Sầm Thiếu Hiên lập tức nói rằng: “Được, con lập tức tới.”

Lục Vân Phong cũng nghe rất rõ ràng, ngồi dậy theo cậu: “Anh đi cùng.”

“Không, anh ở nhà nghỉ ngơi, đâu cũng không cho đi.” Sầm Thiếu Hiên khẳng định. “Vội lại, em đã gọi điện đưa cơm đến cho anh, cố gắng ăn cho hết, không được qua loa.”

Lục Vân Phong lộ ra khuôn mặt rất đau khổ: “Vậy rất khó chịu...”

Sầm Thiếu Hiên trừng con mắt: “Có phải anh muốn em bắt chước anh lúc trước, khóa trái anh ở trong nhà hay không?”

Nhất thời Lục Vân Phong nhớ tới việc đó, cười ha ha, lập tức ngoan ngoãn gật đầu: “Được được, anh không ra ngoài, vậy là được rồi chứ gì?”

Sầm Thiếu Hiên cũng cười, hôn anh một chút, dịu dàng mà nói: “Con của chúng ta sắp ra đời rồi, anh ở nhà em cũng yên tâm hơn. Chờ đứa bé sinh ra, em sẽ gọi điện cho anh.”

“Ừ.” Lục Vân Phong hôn lại cậu, nhẹ giọng nói. “Chăm sóc Tiểu Diệp Tử thật tốt.”

“Em biết mà, anh yên tâm đi.” Sầm Thiếu Hiên hài lòng cười, mặc đồ ra cửa.

Bởi vì Diệp Oanh lo lắng cho Lục Vân Phong, vội lại gần đây lại phải bôn ba về nhà đến bệnh viện, kết quả còn chưa tới dự tính ngày sinh thì đã bắt đầu đau bụng. Chẳng qua chỉ kém vài ngày, đứa bé vẫn đủ tháng, thai vị cũng đã yên nên bác sĩ cho rằng không có vấn đề gì lớn.

Lúc Sầm Thiếu Hiên chạy tới bệnh viện thì cũng là lúc y tá đang đẩy cô vào phòng sinh. Cậu chạy lên cầm lấy tay Diệp Oanh, thân thiết mà nói: “Tiểu Diệp Tử, em là người mẹ dũng cảm nhất thế giới này, anh sẽ chờ em, anh Phong cũng đang chờ em.”

Diệp Oanh đau đến đỏ cả mồ hôi lạnh, nhưng không hề kêu khóc. Cô nắm chặt tay Sầm Thiếu Hiên, miễn cưỡng gật đầu: “Em biết, em sẽ sinh bé ra an toàn, bé là con của chúng ta.”

“Đúng, là con của chúng ta.” Sầm Thiếu Hiên cười, cùng cô tới tận cửa phòng, mới buông tay cô ra.

Sau đó, cha cậu Sầm Vân chạy tới, cùng với mẹ cậu ngồi ở bên ngoài chờ.

Sầm Vân sợ con trai mình lo lắng, liền cười nhắc lại quá khứ: “Nhớ hồi đó, lúc mẹ sinh con, cái gì cha cũng không biết, mà ông bà nội ngoại cũng không ở đây, mà lúc đó điện thoại cũng không nhiều, càng không có điện thoại di động, chỉ dựa vào thư viết tay, gửi rất chậm, nên không có ai chỉ cha phải làm sao cả. Mẹ con vào phòng sinh ban ngày, nhưng đến tối muộn mới hạ sinh, y tá đi ra nói cha biết là con trai, hai mẹ con bình an, cha liền yên tâm, cảm thấy cũng đã khuya, nên về nhà ngủ. Kết quả mẹ con đói bụng cả đêm, y tá cảm thấy kỳ lạ, còn hỏi mẹ con, rõ ràng là chị sinh con trai mà, sao mà người nhà chị lại không mang đồ đến cho chị ăn thế? Mẹ con chỉ có thể nói, bọn họ thích con gái, không thích con trai.”

Sầm Thiếu Hiên lần đầu tiên nghe chuyện đó, trong lòng dù bất an cũng nhận không được nở nụ cười.

Viên Chi Lan cũng cười: “Y tá đó vừa nghe xong, nói cô ta lần đầu tiên nhìn thấy người sinh con trai mà người thân lại không mang cơm đến đó.”

Sầm Thiếu Hiên càng cảm thấy buồn cười.

Viên Chi Lan nhìn bạn già, khoái trá mà nói: “Sáng sớm cha con mới vào lại, chỉ cầm theo bốn cái trứng luộc cho mẹ, mẹ ăn ngẫu nhiên, hoàn toàn chẳng no gì cả.” Sầm Vân ha hả cười nói. “Sao tôi biết sức ăn của bà lại tăng như vậy chứ? Lúc trước ăn hai trứng thì bà đã no rồi, nên lần đó tôi mang đến tận 4 trứng, chẳng phải dư rồi hay sao?”

Sầm Thiếu Hiên nghe hai người đối thoại, nói từ lúc ở cữ đến lúc mang cậu, trong quá trình đó có biết bao chuyện tiểu lâm xảy ra, trong lòng cảm thấy hạnh phúc ấm áp. Cậu vẫn ngồi đó nghe cha mẹ nói chuyện, thỉnh thoảng nhận được người trong đội gọi điện tới, vừa báo cáo công tác rồi xin chỉ thị, vừa biết con cậu sắp sinh nên cảm thấy hưng phấn. Tin tức này nhanh chóng lan truyền đi.

Cứ nửa tiếng thì Sầm Thiếu Hiên gọi điện lại cùng Lục Vân Phong trò chuyện vài câu, biết anh đã ăn xong, cũng không chạy loạn, liền yên tâm.

Hai tiếng sau, tiếng trẻ con khóc truyền ra.

Viên Chi Lan vừa nghe đã nói: “Là bé gái.”

Sầm Thiếu Hiên ngạc nhiên nói: “Mẹ, sao mẹ biết?”

“Tiếng khóc này rất mềm mại, không mạnh mẽ như tiếng con trai.” Viên Chi Lan hài lòng vô cùng. “Đương nhiên con không hiểu rồi, mẹ vừa nghe đã biết.”

Sầm Thiếu Hiên thề lời: “Mẹ, mẹ thật lợi hại.”

Y tá đẩy cửa ra, mỉm cười ôm lấy một bọc vải, đưa tới tay Sầm Thiếu Hiên, khoái trá mà nói: “Là một bé gái, lớn lên rất đẹp, tương lai nhất định là mỹ nhân.”

Sầm Thiếu Hiên ngây ngốc ôm lấy, nhìn trong bọc vải hé ra một khuôn mặt nhỏ nhắn. Nhìn trái nhìn phải, da bé hồng hồng, con mắt thì nhắm, cái miệng nhỏ nhỏ chu ra, thực sự nhìn không thấy đẹp chỗ nào. Cậu nghi hoặc hỏi: “Thật sự rất đẹp à?”

Y tá kia nhìn người cha trẻ lại tuần tú trước mặt, không khỏi bật cười: “Anh cứ nhìn đi, chúng tôi vừa nhìn liền biết, rất ít thấy có bé nào đẹp được như thế.”

Sầm Thiếu Hiên cảm thấy bản thân mình về vấn đề này như thằng đàn, nên người ta nói gì thì cũng phải tin thôi, nghĩ đến bé sau này là một mỹ nhân, nhất thời tâm hoa nộ phóng.

Viên Chi Lan đưa tay đón lấy bé trong tay cậu, nhìn một chút, liền khẳng định: “Rất đẹp.”

Y tá cười với bọn họ: “Trước tiên nên cho bé bú nước đường ấm.” Sau đó xoay người quay về phòng sinh.

Sầm Thiếu Hiên vội vã gọi cô: “Xin hỏi, mẹ của bé sao rồi?”

“Yên tâm, cô ấy rất khỏe.” Quay đầu lại quay đầu lại cười. “Lập tức đi ra.”

Sầm Thiếu Hiên yên tâm, quay đầu nhìn lại, Viên Chi Lan để Sầm Vân ôm bé, sau đó lấy bịch đường glu-cô cùng một bình sữa nhỏ, đến máy nước nóng lấy nước. Sầm Vân nhìn cháu gái, vẻ mặt vui mừng, quên mất bên cạnh còn có con trai.

Sầm Thiếu Hiên cười lấy điện thoại cầm tay ra, hài lòng mà nói: “Vân Phong, chúng ta có con gái rồi, bé rất đẹp.”

59. Chương 59

Diệp Oanh sinh bé xong thì sức cùng lực kiệt, sau khi ăn trứng gà luộc của Viên Chi Lan xong liền ngủ.

Đứa bé được đặt trong giường trẻ con, đặt kế bên giường cô, ngủ cũng rất say.

Sầm Thiếu Hiên canh suốt một đêm ở bệnh viện, hơn phân nửa đêm là nhìn con gái của mình. Y tá vào thăm, hỏi tình hình Diệp Oanh, thấy cậu cứ nhìn bé suốt không dời mắt, nhìn không được cười nói: “Nhìn

đủ chưa vậy? Sau này còn nhiều thời gian để nhìn bé mà. Bé rất mè nheo đó, cứ khóc lên là muốn lấy mạng của anh luôn đó, sợ lúc đó anh sẽ muốn đánh bé một trận.”

Sầm Thiếu Hiên liền cười nói: “Không đâu, tôi nhất định sẽ yêu chiều bé mà.”

Diệp Oanh cũng cười: “Đúng vậy, anh ấy nhất định cưng con gái nhất nhà, tôi sợ anh sẽ làm hư bé luôn đó.”

Y tá nhìn đôi phu thê ân ái, nói chuyện phiếm vài câu với họ xong, lúc này mới cười đi ra.

Cha mẹ Sầm Thiếu Hiên cùng Diệp Oanh đều biết cậu đặt tên bé là Sầm Diệp Vân, nghe rất êm tai. Cha mẹ cậu nghĩ, cậu đặt tên này vì muốn để cả họ Sầm và họ Diệp cùng một chỗ, đủ thấy tình cảm thâm hậu của vợ chồng son, trong lòng rất vui. Diệp Oanh vừa nghe liền biết chữ Vân đó là chỉ Lục Vân Phong, cậu muốn thể hiện rõ bé chính là con của ba người bọn họ, cảm thấy con gái mình có thể có đến 2 người vừa có thực lực vừa có tình yêu vô hạn dành cho bé, bảo hộ, thương yêu, cả đời này có thể sống tốt, khiến cô yên tâm rất nhiều.

Đêm khuya, mọi âm thanh câu tịch, thỉnh thoảng sẽ có tiếng khóc của những trẻ sơ sinh vang lên từ phòng bệnh khác, mơ hồ truyền tới. Bé vừa mới hạ sinh, tiếng khóc nghe qua mềm mại, khiến trái tim con người ta mềm ra.

Sầm Thiếu Hiên vừa nhìn con gái mình vừa lắng nghe tiếng khóc trẻ con, cảm giác được những sinh mạng mới không ngừng giáng sinh, trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải để những đứa bé khả ái này sống trong một thế giới không có tội ác, không muốn chúng bị thương tổn.

Cậu đang thất thần thì cửa phòng bệnh mở ra.

Cậu lập tức ngẩng đầu nhìn, trong mắt đầy cảnh giác.

Người đang chậm rãi bước từ cửa vào chính là Tôn Khải.

Sầm Thiếu Hiên đứng dậy, trầm tĩnh nhìn hắn, trong lòng đề phòng.

Tôn Khải đóng cửa lại, nhẹ giọng nói: “Anh chỉ muốn đến thăm con gái em thôi.”

Sầm Thiếu Hiên không có hé răng, cũng không nhúc nhích, hiển nhiên không hề dự định can thiệp.

Tôn Khải đi tới bên giường trẻ con, cúi người nhìn bé gái mới sinh. Một lát sau, hắn khẽ mỉm cười: “Y như mẹ vậy, tương lai nhất định là một mỹ nhân.”

Sầm Thiếu Hiên chờ hắn nhìn bé xong, lúc này mới nói: “Tôn cục, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi, tránh đánh thức bọn họ.”

Tôn Khải gật đầu, liền xoay người đi.

Sầm Thiếu Hiên đắp chăn lại cho hai mẹ con, sau đó đi ra ngoài, đóng cửa phòng bệnh lại.

Tôn Khải cùng cậu đi tới một góc cầu thang, cùng đứng trước cửa sổ. Hắn nhìn Sầm Thiếu Hiên, ánh mắt phức tạp, nụ cười lại mang nét đau khổ: “Thiếu Hiên, chúng ta không thể quay lại như trước nữa, phải không?”

Sầm Thiếu Hiên nhìn ánh mắt của hắn, không chút cảm xúc nói: “Phải.”

Tôn Khải thở phào một cái, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thanh âm rất nhẹ: “Thiếu Hiên, qua tết âm lịch, anh sẽ đến tỉnh.”

“Tôi biết.” Sầm Thiếu Hiên bình tĩnh nói. “Nghe nói anh được điều làm phó cục trưởng cục ngục giam.”

“Đúng vậy.” Tôn Khải thở dài. “Đây chính áp chế lớn nhất trong cuộc đời chính trị của anh. Thiếu Hiên, cuối cùng em cũng hả giận rồi.”

Sầm Thiếu Hiên quả thật bội phục sát đất với sự tránh nặng tìm nhẹ cùng chuyện lớn hóa bé chuyện bé hóa không của hắn, không khỏi lạnh lùng cười: “Tôn cục, anh thật sự thích hợp làm chính khách, không thích hợp làm cảnh sát. Hệ thống giữa cục Ngục giam và tư pháp đều có mối liên thông, nếu anh biết cách giao thời, có thể chuyển sang sở tư pháp, sau đó đến đơn vị khác. Đây không tính là sự áp chế, trái lại còn có

thể đưa ra một phương hướng mới cho cuộc đời chính trị của anh. Chỉ là, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, lần này anh có thể xóa bỏ tất cả hiềm nghi, tôi bội phục. Thế nhưng, ngàn vạn lần đừng có lần sau.”

“Em yên tâm.” Tôn Khải nở nụ cười. “Đêm cuối cùng của chúng ta, em nói với anh, quay đầu lại là bờ. Thiếu Hiên, hiện tại rốt cục anh cũng buông dao mổ lập địa thành Phật, có thể xem là quay đầu không, em xem thử coi có thể trở thành bờ của anh không?”

“Thật sự muốn lập địa thành Phật sao?” Thanh âm Sầm Thiếu Hiên châm chọc. “Tôi sẽ mở to mắt mà xem.”

Hệ thống cảnh sát vẫn chưa thanh trừ hoàn toàn những phần tử bại hoại, vừa qua tết âm lịch thì đại đội điều tra của Sở sẽ cử người tiến hành điều tra. Đến lúc đó, hy vọng Tôn Khải thật sự quay đầu lại là bờ, lập địa thành Phật.

Tôn Khải dường như cũng biết cậu đang nghĩ chuyện gì, nhưng cũng không sợ sẽ bị điều tra. Hắn làm việc luôn luôn nghiêm mật, đúng mực, nắm chắc trong tay, bằng không nhiều năm làm đội trưởng hình cảnh cũng không trong sạch như vậy. Lần này điều hắn đi làm phó cục trưởng cục ngục giam, biểu hiện ra là một loại xử phạt biến tướng, ngoài thăng chức trong hạ chức, kì thực là do chính hắn sắp đặt. Điều Chí Như cùng đám người kia biết hắn sẽ đến cục quản lý ngục giam, lập tức bình tĩnh lại. Lần này bọn chúng khẳng định đều có thể bị phán có tội, nhưng ngoại trừ tự nguyện khai báo, có 2 người bị xử tử hình, thì những người khác không bị chết. Nếu có Tôn Khải ở đó, thì những ngày trong ngục cũng không khổ sở nữa, phần lớn đều là ngục giam theo quy củ, môi trường tốt, hơn nữa qua vài năm là có thể được thả, cũng sẽ được tự do. Vì vậy, người người cắn chặt răng, tuyệt không để hắn bị dính tới.

Tất cả Sầm Thiếu Hiên đều biết, nhưng ở giữa còn có sự chen ngang của chính trị, cậu chỉ có thể bất lực. Hơn nữa, cậu cũng không có chứng cứ xác thực chứng minh Tôn Khải có tội, Tôn Khải dù thật có từng nói chuyện với bọn bắt cóc, nhưng việc tiến hành nghe lén hắn cũng là bí mật, trước đó chưa thông qua thủ tục phê chuẩn hợp pháp, bởi vậy chứng cứ này không có tính hợp pháp, pháp viện sẽ không tính. Hiện nay nói ra thì cậu không thể nào bắt được Tôn Khải.

Tôn Khải mỉm cười, nét mặt bình tĩnh, ôn hòa mà nói: “Thiếu Hiên, lần này anh thua trên tay em, anh phục. Em do chính anh dạy dỗ, bại trong tay em, thực tế coi như là anh thua ngay trên tay anh, anh tuyệt không ầm ứ. Chẳng qua, Thiếu Hiên, tương lai nếu em phá án, không thể không đến ngục giam thăm vấn phạm nhân, chúng ta còn phải giao tiếp về sau, hy vọng sau này hợp tác vui vẻ.”

Sầm Thiếu Hiên bình tĩnh gật đầu: “Anh yên tâm, Tôn cục, tôi phân rõ công và tư.”

Tôn Khải cười, nhẹ nhàng mà nói: “Thiếu Hiên, hiện tại anh thật sự ước ao được như Lục Vân Phong, cũng rất bội phục anh ta. Anh ta là một người đàn ông có khí chất, đối xử với em cũng rất tốt, nếu như lúc trước anh bảo vệ em, thì có lẽ hôm nay chúng ta cũng sẽ tình thâm ý trọng như hai người bây giờ, có thể hạnh phúc ở bên cạnh nhau, phải không?”

Sầm Thiếu Hiên nhớ tới những ngày tháng đau khổ lúc trước, nhớ tới thời điểm mình bị địch bao vây bốn phía, bị ép từ chức, nhớ tới việc mình bị lưu lạc tha hương, cuộc sống chán nản, chỉ có thể chạy đến khách sạn làm người giữ cửa. Những ngày nhục nhã đó, lòng tự tôn bị tổn thương, thấy rõ lòng người thay đổi phũ phàng, khiến cậu thiếu chút nữa không gượng dậy nổi, sợ rằng không thể trở mình. Toàn bộ những điều đó, đều do người trước mắt cậu ban tặng, mà người này lại là người mà cậu dành toàn bộ tình cảm cùng lòng trung thành cho, khiến sự tổn thương càng thêm khắc cốt铭心, vĩnh viễn khó quên.

Tôn Khải nhìn nét mặt khê biến của cậu, trong lòng dường như cũng biết suy nghĩ của cậu, vì vậy thở dài, nghiêm túc mà nói: “Thiếu Hiên, xin lỗi, anh chân thành hướng em xin lỗi. Chuyện cũ đã qua, hiện tại cả hai chúng ta đều có vợ con, làm việc cũng phải suy nghĩ kỹ hơn. Em yên tâm, anh sẽ không bao giờ cưỡng cầu tình cảm của em nữa, em cứ yên tâm làm chuyện của em, yên tâm yêu người của em.”

Thì ra muốn xua tan tất cả mọi chuyện à? Sầm Thiếu Hiên cũng biết. Hiện tại cậu cũng không còn là người thanh niên huyết khí phương cương như trước nữa, rõ được dụng ý của Tôn Khải, liền trầm ổn nói: “Tôn cục, anh có thể nghĩ được như vậy là tốt, cảm ơn anh.”

Tôn Khải cũng là người thông minh, tự nhiên nghe thấy được cậu sẽ không dùng tư oán mà đối phó hắn, liền vươn tay cười: “Thiếu Hiên, chúc mừng em có thiên kim.”

Sầm Thiếu Hiên cũng vươn tay, cầm, lễ phép mà nói: “Cám ơn Tôn cục.”

Lúc này đây hai người bắt tay, là giống như sự hẹn ước về mặt quan trường, biểu thị hai người đã đồng ý với khế ước, tạm thời bảo trì hòa bình, ngừng chiến.

Tuy rằng Tôn Khải rất yêu người trước mặt, nhưng hắn cũng biết đây không còn là người đã từng hoàn toàn tín nhiệm hắn, để hắn mặc sức bố trí nữa rồi. Hiện tại là thời kỳ nguy hiểm, hắn có thể tự bảo vệ mình đã là chuyện may mắn rồi, không thể gây thêm chuyện gì nữa, vì vậy hắn buông tay, mỉm cười với cậu, lập tức xoay người rời đi.

Sầm Thiếu Hiên nhìn bóng lưng đỉnh trọc trần ngập ụy thế của hắn, trong mắt nặng nề, tuy có không cam lòng, nhưng chỉ có thể tạm thời tiếp thu.

Chẳng qua, chuyện quan trọng nhất hiện giờ, chính là chăm sóc cho mẹ con Diệp Oanh.

Nhìn theo bóng dáng Tôn Khải biến mất ngoài cầu thanh, cậu mới xoay người quay về phòng bệnh, tiếp tục thực hiện chức trách của một người chồng, một người cha.

60. Chương 60

Bác sĩ căn cứ vào tình hình của Diệp Oanh, để cô ở lại bệnh viện 3 ngày rồi mới xuất viện, nhưng Diệp Oanh kiên trì mới một ngày đêm đã đòi về nhà.

Bởi vì đây là đêm 30, Diệp Oanh không muốn ba người Sầm gia đều ở trong bệnh viện với cô, còn Lục Vân Phong lại cô đơn ở nhà một mình lễ mừng năm mới. Nếu như cô là một người vợ chân chính, là người của Sầm gia, là mẹ của con nhà Sầm gia, thì cô có thể tùy hứng, nhưng cô lại không phải. Kết hôn với Sầm Thiếu Hiên là đã làm liên lụy cậu nhiều rồi, hiện tại sao có thể khiến nhị lão Sầm gia lại bị cô liên lụy không thể ăn mừng năm mới chứ?

Sầm Thiếu Hiên biết tâm tình của cô, vẫn luôn nhỏ nhẹ giải thích, nói rằng cậu rất thích trẻ con, cô không hề liên lụy cậu gì cả.

Cậu ngồi bên giường, vừa ôm bé, vừa dùng bình sữa đút cho bé bú, vừa mỉm cười nói: “Tiểu Diệp Tử, em đừng suy nghĩ quá nhiều. Dù sao cả đời này anh cũng không thể kết hôn, trừ khi nào có một ngày quốc gia này sửa đổi luật, chấp nhận hôn nhân đồng tính là hợp pháp. Thế nhưng, bản thân anh là người chấp pháp, tất nhiên biết rõ ngày đó khó mà có được. Nói thật, anh cùng Vân Phong cũng không hy vọng nhiều gì về chuyện kết hôn hợp pháp cả, cũng không quan tâm có phải là hôn nhân chính thức hay không. Em không cần thấy hổ thẹn. Hiện tại, em là vợ của anh, Vân Vân là con gái chúng ta. Anh hy vọng em có thể vui vẻ, sức khỏe cũng dần ổn định, sau này không bệnh gì. Em còn trẻ, còn nhiều thời gian, bé còn cần em phải dạy dỗ. Cho nên, em phải giữ gìn sức khỏe cẩn thận.”

Diệp Oanh không đủ sữa, nên chỉ có thể nhờ vào sữa ngoài. Viên Chi Lan bận rộn trong ngoài, nghĩ mọi biện pháp nấu các món có dinh dưỡng cho cô để giúp cô có sữa, nhưng mùa đông khắc nghiệt, mà còn phải ra ngoài chợ mua các nguyên liệu nấu ăn rồi đem đến bệnh viện cho cô, dùng bếp nhỏ được thiết kế riêng trong khoa phụ sản cẩn thận chế biến, vừa chưng các món vừa chăm sóc cho hai mẹ con. Nhìn lão nhân vô cùng cao hứng, thực sự khiến cô xấu hổ vô cùng.

Sầm Thiếu Hiên ngoại trừ bận rộn công tác ra, còn phải về nhà chăm sóc Lục Vân Phong, sau đó vội vã chạy tới bệnh viện, đổi ca để mẹ mình về nghỉ ngơi, còn bản thân chăm sóc hai mẹ con.

Diệp Oanh nhìn Sầm Thiếu Hiên đang hài lòng ôm bé, đôi tay thành tạo cảm bình cho bé bú, trong lòng ấm áp, cười nhẹ: “Em đã hỏi bác sĩ rồi, em là dễ thương, lại còn trẻ, lúc mang thai ăn uống đầy đủ, sức khỏe không có vấn đề gì cả, nằm bệnh viện quan sát cả ngày rồi, theo nguyên tắc là có thể xuất viện. Bà ấy khuyên em nằm thêm 2 ngày, cũng là do nhiệt tâm mà thôi, không có nghĩa là em bắt buộc phải như vậy. Hiện tại anh còn phải làm việc, rồi về nhà, rồi chạy tới đây, cả 3 nơi như thế, sao mà chịu nổi? Hơn nữa, hôm nay là đêm 30, em muốn cả nhà cùng nhau quay quẩn.”

Sầm Thiếu Hiên suy nghĩ một hồi, rốt cục gật đầu: “Vậy được rồi, để anh đi làm thủ tục xuất viện.”

Bé chưa uống hết bình sữa thì đã ngủ say. Sầm Thiếu Hiên bế bé đặt lên giường, sau đó đi tìm bác sĩ. Hồi qua kĩ càng, biết sức khỏe Diệp Oanh xác thực không có vấn đề gì, có thể xuất viện, cậu mới yên tâm.

Xong xuôi thủ tục xuất viện, cậu đến phòng bệnh, dùng áo bông bọc kín Diệp Oanh, sau đó bồng cô lên. Các y tá ở đây đều thích người cha tuấn mỹ tuổi trẻ này, tất nhiên cũng giúp cậu ôm bé, mang theo đồ đạc cùng cậu đến bãi đỗ xe.

Diệp Oanh có chút xấu hổ, nhưng vẫn chấp nhận ý tốt của cậu. Nằm trong lòng cậu, trái tim thiếu nữ đã từng bị yêu thương làm tổn thương dần yên ổn trở lại.

Về mặt ái tình, cô tất nhiên không yêu Sầm Thiếu Hiên, nhưng về mặt tình cảm, thì cô và Sầm Thiếu Hiên chính là người thân. Cho tới giờ, cô mới có thể thừa nhận và xem Sầm Thiếu Hiên chính là anh trai ruột của mình, cũng chính là cha của con mình.

Sầm Thiếu Hiên đặt Diệp Oanh bỏ vào trong xe, xoay người lại tiếp nhận bé trong tay y tá giao cho Diệp Oanh ôm, sau đó tiếp nhận hành lý trong tay y tá, liên thanh nói lời cảm tạ.

Dưới ánh nắng nhẹ, dung mạo cậu càng thêm tuấn tú. Hai vị y tá tuổi trẻ khuôn mặt đỏ bừng, hài lòng nói với cậu: “Đừng khách khí”. Sau đó còn ân cần căn dặn cậu phải làm sao để chăm sóc thai phụ, thanh âm đặc biệt dịu dàng.

Sầm Thiếu Hiên liên tục gật đầu, liên tục nói rõ, không ngừng nói cảm ơn, khiến hai cô y tá càng thêm xấu hổ.

Qua một hồi lâu, bọn họ mới nói: “Hẹn gặp lại” rồi Sầm Thiếu Hiên lên xe, chạy về nhà.

Trên đường, cậu gọi cho Lục Vân Phong, nói mẹ con Diệp Oanh sẽ về nhà lễ mừng năm mới. Lục Vân Phong rất hài lòng, nói muốn đi siêu thị mua đồ về nấu ăn, làm bữa cơm đoàn viên. Sầm Thiếu Hiên lúc này mới nghiêm giọng, không cho anh ra khỏi cửa.

Lục Vân Phong cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn ngoan ngoãn đồng ý.

Diệp Oanh nghe thấy, cũng thấy buồn cười, nói: “Thiếu Hiên, lần đầu tiên em thấy có người có thể trấn trụ anh Phong. Trước đây anh thần quỷ cũng không sợ, muốn làm gì thì làm, chẳng thèm nghe ai nói cả.”

Trong lòng Sầm Thiếu Hiên ngọt ngào, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn, oán hận nói: “Nếu anh dám không nghe lời anh, anh sẽ lột da anh ra.”

Diệp Oanh cười đến cả người run rẩy, nếu không phải sợ đánh thức bé, thì cô đã cười to rồi.

Sầm Thiếu Hiên sau đó gọi điện cho cha mẹ, nói Diệp Oanh xuất viện rồi. Viên Chi Lan quan tâm sức khỏe của cô, hỏi han, Sầm Thiếu Hiên đơn giản chuyển máy sang cho Diệp Oanh để cô nói vài câu với mẹ.

Bà cứ nói liên miên cẩn thận, nói thật lâu, Diệp Oanh một mực cười, sau đó mời bọn họ tới chỗ hai người, cùng nhau đón năm mới.

Sầm Thiếu Hiên khen ngợi gật đầu mỉm cười với cô.

Cha mẹ chỉ có một mình cậu là con, năm ngoái do cậu một mình lưu lại bên ngoài, không thể về nhà, năm nay có thể trở về, cùng đón năm mới hẳn phải ở chung với cả nhà. Lần này lại do chính vợ mình là Diệp Oanh chủ động mời bọn họ, càng khiến bọn họ thêm vui vẻ.

Về đến nhà, Sầm Thiếu Hiên vào nhà của mình, đặt Diệp Oanh nằm xuống chiếc giường trong phòng khách, rồi bế bé đặt lên giường, sắp xếp xong, mới mở cánh cửa đặt giữa hai phòng, đi vào trong.

Lục Vân Phong nghe tiếng cửa mở, liền đi ra từ phòng ngủ, ôm chặt lấy cậu.

Hai người nhiệt tình hôn thật lâu, mới lưu luyến rời ra. Sầm Thiếu Hiên nhẹ giọng nói: “Cha mẹ sắp tới đây, chúng ta cùng nhau lễ mừng năm mới”

Lục Vân Phong cười gật đầu, cùng cậu qua cửa, sau đó đóng cánh cửa thông qua bên phòng này.

Sầm Thiều Hiên nhanh chóng vào bếp, bắt đầu nấu ăn, Lục Vân Phong biết cậu sẽ không để anh động tay, nên liền tiến vào phòng ngủ thăm Diệp Oanh cùng bé.

Diệp Oanh nửa nằm, nhìn Lục Vân Phong vô cùng gầy bước vào, không khỏi đến rơi nước mắt: “anh Phong, rốt cục anh có thể an toàn trở về, em thật sự rất vui.”

Lục Vân Phong dịu dàng mà nói: “Tiểu Diệp Tử, đừng khóc, ở cũ không được khóc, nếu không con mắt sẽ bị thâm đó.”

“Anh thì biết gì chứ?” Diệp Oanh lau nước mắt, trêu chọc nói. “Anh chưa từng cưới vợ, vậy mà làm như cái gì cũng biết.”

Lục Vân Phong hài hước mà nói: “Thế giới này có một thứ gọi là tri thức đó, không cần tự mình làm cũng có thể biết được đó.”

Diệp Oanh bị anh chọc cười lớn, sau đó thở dài hạnh phúc: “anh Phong, em ước gì mình có thể như anh cùng Thiều Hiên, tình cảm thâm sâu. Chẳng qua, vận khí em coi như cũng tốt, có thể gặp được các anh, xem là may mắn trong bất hạnh vậy.”

“Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.” Lục Vân Phong ngồi ở bên giường, vừa quan sát đứa bé trắng ngần, rất hài lòng. “Tiểu Diệp Tử, chúng ta có một đứa con xinh đẹp như thế, đó là điều may mắn. Tương lai, rồi em sẽ tìm thấy tình cảm mới, thời gian nhất định sẽ giúp em tìm thấy hạnh phúc. ”

Diệp Oanh cười lắc đầu: “Em sẽ không bao giờ muốn yêu ai nữa, quá mệt mỏi rồi.”

“Em mới 26 thôi, đừng nói gì mà không bao giờ chứ. Thế giới rộng như thế, em nhất định sẽ tìm thấy người thật lòng yêu em.” Lục Vân Phong thành khẩn mà nói, sau đó lại chọc. “Chẳng qua, đến lúc đó tốt nhất là để bé lại, nếu không bọn anh rất luyến tiếc đó.”

Diệp Oanh cũng cười: “Em cũng sẽ luyến tiếc, vậy thì cứ ở chung với nhau đi.”

Lục Vân Phong biết cô thật sự bị tổn thương rất sâu, hiện tại nói về chuyện này thì còn sớm, nên không nói thêm gì cả. Anh vẫn ngồi bên giường, nhìn bé không chuyển mắt, thật sự là thấy đáng yêu vô cùng.

Sầm Thiều Hiên làm xong gà, bắt đầu hấp, sau đó vào phòng ngủ, thấy hình dáng đó của Lục Vân Phong, không khỏi bật cười: “Anh nhìn anh đi, hiện tại đã thành bộ dáng đó, sau này sợ sẽ làm hư bé đó, cẩn thận không chịu gả bé luôn đó.”

Lục Vân Phong cùng Diệp Oanh nghe xong, cười to, nhưng lại sợ đánh thức bé, chỉ có thể nén cười chịu đựng.

Diệp Oanh nở nụ cười mới nói: “Anh đó, bé mới sinh được một ngày thôi, mà anh đã lo bé tương lai có thể lấy chồng hay không rồi.”

Lục Vân Phong cũng cười: “Con của anh mà, lại đẹp đến thế, tương lai chẳng biết có bao nhiêu thằng đeo đuổi nữa, em lo cái gì chứ?”

Sầm Thiều Hiên lắc đầu, dịu giọng nói: “Cha hiền có con hư.” (Từ phụ đa bại nhi)

Ba người cùng nhau cười ra tiếng. Sầm Diệp Vân rốt cục cũng bị đánh thức. Bé mở to đôi mắt xinh đẹp của mình, nghe tiếng cười vui vẻ, bỗng nhiên cũng nở nụ cười. Bên ngoài, pháo hoa năm mới được phóng ra, cả thế giới chìm trong màu sắc hạnh phúc.

HẾT Chương 60

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-gio-noi-len>